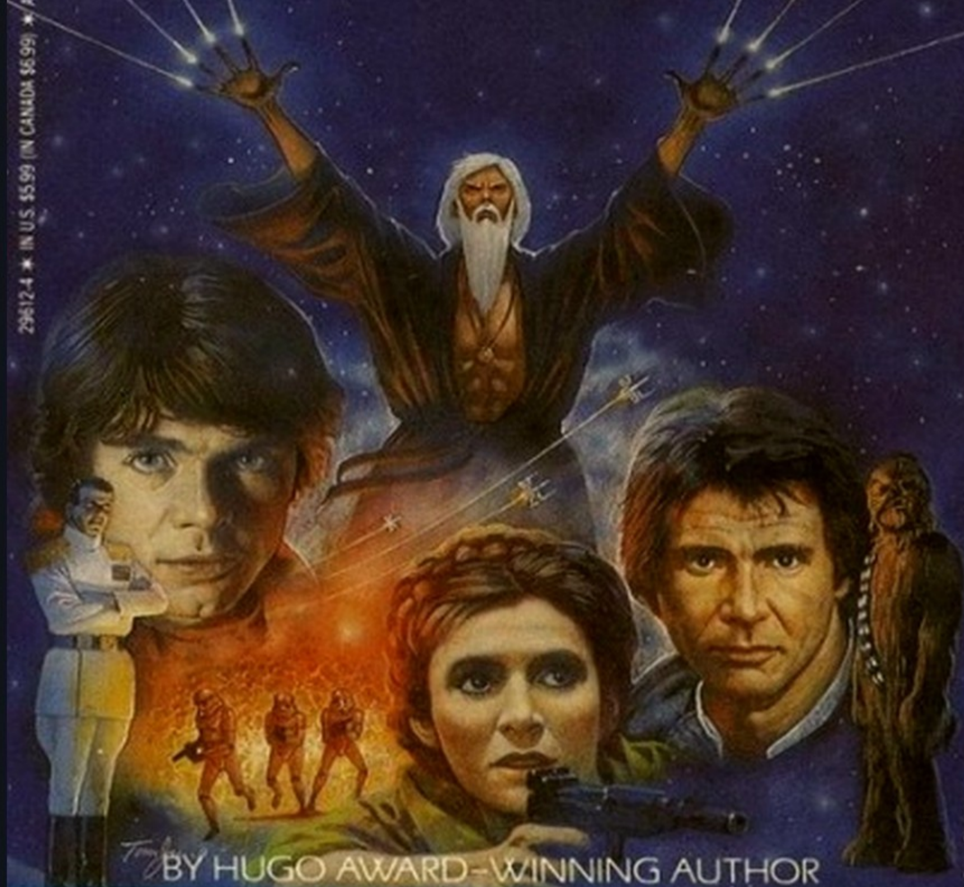
STAR WARS

MOŞTENITORUL IMPERIULUI

TIMOTHY ZAHN

Trilogia Ultimul Lord al Întunericului

TIMOTHY ZAHN

MOSTENITORUL IMPERIULUI

VOLUMUL1

-1991-

Thrawn Trilogy

Heir to the Empire (1991)

Dark Force Rising (1992)

The Last Command (1993)

Timothy Zahn

Născut în 1951 la Chicago, Timothy Zahn este un cunoscut autor de science fiction. A câştigat şi un premiu Hugo în 1984 cu nuvela *Cascade Point*.

El este autorul a opt romane din universul Star Wars, şase dintre ele avându-l ca personaj principal pe Marele Amiral Thrawn. *Trilogia Thrawn* a reprezentat un reper important in revitatizarea atentiei asupra francizei Star Wars, toate cele trei cărţi ale seriei apărând pe lista best-seller-urilor din *New York Times.*

Romanul *Asaltul Forţei Întunecate* este al doilea roman al trilogiei *Ultimul Lord al Întunericului.*

1

— Domnul căpitan Pellaeon? răzbătu dinspre fosa babord de navigaţie un glas prin fundalul general al conversaţiilor. Mesaj de la linia santinelelor: cercetaşii tocmai au ieşit din hiperspaţiu.

Aplecându-se peste umărul bărbatului din faţa monitorului de inginerie al punţii din *Himera*, Pellaeon ignoră apelul.

— Urmăreşte-mi linia asta, ordonă el atingând cu creionul laser diagrama de pe display.

Inginerul îl privi întrebător.

— Domnule căpitan...?

— L-am auzit, zise Pellaeon. Ai primit un ordin, locotenente!

— Da, domnule căpitan, încuviinţă precaut celălalt şi introduse comanda de urmărire.

— Domnul căpitan Pellaeon? repetă glasul, mai aproape de data aceasta.

Păstrând privirea asupra displayului, Pellaeon aşteptă, până auzi paşii ce se apropiau. După aceea, cu toată măreţia regală conferită de cincizeci de ani

petrecuţi în Flota Imperială, îşi îndreptă spinarea şi se întoarse.

Pasul energic al tânărului ofiţer de serviciu şovăi, apoi se opri brusc.

— Ă-ă, domnule căpitan...

Privi în ochii lui Pellaeon şi vocea i se stinse. Căpitanul rămase tăcut câteva secunde, îndeajuns pentru a fi remarcat de toţi cei din imediata sa apropiere.

— Locotenente Tschel, vorbi el în cele din urmă cu voce calmă, dar îngheţată, aici nu este târgul de vite din Shaum Hii, ci puntea unui distrugător spaţial imperial. Informaţiile de rutină nu sunt – repet, nu sunt – pur şi simplu răcnite în direcţia generală a destinatarului. Este limpede?

— Da, domnule căpitan, înghiţi un nod Tschel.

Pellaeon îl mai fixă cu privirea câteva secunde, apoi plecă bărbia într-o uşoară încuviinţare.

— Acum, raportează!

— Da, domnule căpitan, înghiţi alt nod locotenentul. Tocmai am primit un mesaj de la navele-santinelă – cercetaşii s-au întors din raidul în sistemul Obroa-skai.

— Perfect, încuviinţă Pellaeon. Au avut probleme?

— Minore – se pare că băştinaşii au fost iritaţi de transferul de date din sistemul central de biblioteci. Comandantul brigăzii a precizat că au existat încercări de urmărire, dar că le-a dejucat.

— Sper c-a făcut-o, se încruntă Pellaeon.

Obroa-skai deţinea o poziţie strategică în regiunile de frontieră, iar rapoartele informatorilor indicau că Noua Republică era dispusă să-i cumpere sprijinul şi calitatea de membru. Dacă, în momentul raidului, acolo existaseră nave emisar înarmate...

În tot cazul, avea să afle răspunsul destul de repede.

— Imediat după ce navele brigăzii sosesc la bord, îi spuse lui Tschel, comandantul să se prezinte la raport pe

punte. De asemenea, linia santinelelor să adopte alerta galbenă. Liber!

— Da, domnule căpitan.

Răsucindu-se cu imitaţia acceptabil de bună a unei adevărate întoarceri milităreşti, locotenentul reveni spre consola de transmisiuni.

Tânărul locotenent... gândi Pellaeon cu o urmă de amărăciune veche – aceea era de fapt adevărata problemă. În zilele de demult, la apogeul puterii Imperiului, ar fi fost inadmisibil ca un bărbat atât de tânăr ca Tschel să servească în calitate de ofiţer de punte la bordul unei nave ca *Himera*. Acum însă...

Întoarse ochii spre bărbatul la fel de tânăr din faţa monitorului de inginerie. Acum însă *Himera* avea la bord numai tineri, bărbaţi şi femei deopotrivă.

Fără grabă, căpitanul îşi plimbă privirea prin sala punţii, simţind ecourile vechii mânii şi duşmănii răsucindu-se prin măruntaie. Ştia că în Flotă existaseră mulţi comandanţi care consideraseră prima Stea a Morţii a împăratului ca fiind o tentativă deschisă de a aduce vasta putere militară a Imperiului sub controlul său direct, la fel cum procedase deja cu puterea politică. Faptul că ignorase vulnerabilitatea dovedită a staţiei de luptă şi continuase cu a doua Stea a Morţii nu făcuse decât să consolideze bănuielile respective. Puţini ofiţeri din eşaloanele de conducere a Flotei i-ar fi jelit cu sinceritate pierderea... dacă în agonia ei finală, n-ar fi târât şi superdistrugătorul spaţial *Executor*.

Chiar după cinci ani, Pellaeon nu putea să nu se înfioare la amintirea acelor imagini: *Executor*, lipsit de control, ciocnindu-se de Steaua Morţii neterminată şi apoi dezintegrându-se complet în explozia gigantică a staţiei de luptă. Pierderea navei în sine fusese o lovitură grea, dar faptul că fusese vorba despre *Executor* înrăutăţise şi mai mult lucrurile.

Superdistrugătorul acela fusese nava personală a lui Darth Vader şi, în ciuda capriciilor legendare – şi adesea mortale – ale Lordului Întunericului, serviciul militar la bordul ei fusese multă vreme considerat calea cea mai rapidă spre promovare.

Ceea ce însemna că, o dată cu dispariţia *Executorului*, pierise un număr însemnat dintre cei mai buni ofiţeri şi soldaţi tineri şi de vârstă mijlocie.

Flota nu-şi mai revenise niciodată după acel fiasco. Lipsită de conducerea *Executorului*, bătălia se transformase rapid într-o înfrângere confuză, cu alte câteva distrugătoare spaţiale pierdute, înainte de ordinul final al retragerii. Pellaeon însuşi, care preluase comanda după uciderea căpitanului *Himerei*, făcuse tot ce putuse ca să ţină lucrurile în frâu; în ciuda eforturilor sale, nu mai recâştigaseră niciodată iniţiativa împotriva rebelilor. Dimpotrivă, fuseseră permanent siliţi să bată în retragere... până ce ajunseseră aici.

Aici, într-o fostă regiune imperială izolată, unde practic nici un sfert dintre sistemele planetare nu se mai aflau sub control imperial. Aici, la bordul unui distrugător spaţial deservit aproape în totalitate de tineri bine instruiţi, dar teribil de neexperimentaţi, dintre care mulţi fuseseră recrutaţi cu forţa sau cu ameninţarea cu forţa de pe planetele lor de baştină.

Aici, sub comanda celei mai de seamă minţi militare pe care o avusese, probabil, vreodată Imperiul.

Pellaeon zâmbi – un rânjet de lup – şi privi din nou în sala punţii. Nu, nu se putea afirma că venise sfârşitul Imperiului. Aşa cum avea să descopere în curând arogant auto-proclamata Nouă Republică.

Îşi cercetă ceasul. 2:15. Marele Amiral Thrawn medita probabil în cabina sa de comandă... iar dacă eticheta imperială dezavua strigătele în sala punţii, era şi mai categorică împotriva întreruperii meditaţiei unui Mare

Amiral prin intercom. Fie îi vorbeai în persoană, fie nu-i vorbeai deloc.

— Continuă să urmăreşti liniile acelea, ordonă Pellaeon locotenentului inginer şi porni spre uşă. Mă întorc repede.

Noua cabină de comandă a Marelui Amiral se afla la două niveluri sub punte, într-un spaţiu care, cândva, adăpostise luxosul apartament de protocol al comandantului anterior. Când Pellaeon îl găsise pe Thrawn – sau, mai precis, când Marele Amiral îl găsise pe el – una dintre primele sale mişcări fusese să ocupe apartamentul şi să-l transforme în ceea ce era, practic, o punte secundară.

O punte secundară, odaie de meditaţie... şi poate chiar mai mult. La bordul *Himerei* nu era un secret faptul că, după încheierea recentei remobilări, Marele Amiral îşi petrecea acolo majoritatea timpului. Cu adevărat secret rămânea ce făcea el acolo atâtea ore.

Apropiindu-se de uşă, Pellaeon îşi netezi vestonul şi inspiră adânc. Poate că acum avea să afle.

— Căpitanul Pellaeon solicită să fie primit de Marele Amiral Thrawn, anunţă el. Deţin infor...

Uşa glisă, deschizându-se, înainte să fii terminat de vorbit. Pregătindu-se mintal, Pellaeon păşi în anticamera slab iluminată. Privi în jur, nu zări nimic interesant şi se îndreptă către uşa încăperii principale, aflată la cinci paşi mai în faţă.

Un curent slab de aer pe ceafă fu unicul avertisment.

Căpitanul Pellaeon; îi miorlăi în ureche un glas profund şi şuierat.

Pellaeon tresări şi se răsuci, blestemându-se atât pe sine, cât şi creatura scundă şi vânoasă, care se găsea la nici jumătate de metru de el.

— La dracu', Rukh, mârâi el, ce crezi că faci?

Pentru o clipă, Rukh se mulţumi să-l fixeze cu privirea şi Pellaeon simţi un firicel de transpiraţie prelingându-i-se pe spinare. În penumbră, cu ochii mari şi negri, falca prognată şi dinţii ca nişte ace sclipitoare, Rukh era realmente un coşmar.

Mai ales pentru cineva ca Pellaeon, care ştia la ce-i folosea Thrawn pe Rukh şi pe semenii săi noghri.

— Îmi fac meseria, zise Rukh în cele din urmă.

Îşi întinse aproape nepăsător braţul subţire spre uşa interioară şi căpitanul întrezări pentru o clipă cuţitul asasinului zvelt, înainte ca acesta să-i dispară cumva în mânecă. Palma i se închise, apoi se redeschise, cu muşchii ca nişte sârme de oţel mişcându-se vizibil sub pielea cenuşiu-întunecat.

— Poţi intra.

— Mulţumesc, mârâi Pellaeon.

Netezindu-şi din nou vestonul, reveni spre uşă. Aceasta se deschise la apropierea sa şi bărbatul intră...

Într-un muzeu de artă, discret luminat.

Se opri, imediat ce trecu pragul, şi privi în jur uluit. Pereţii şi plafonul boltit erau acoperite cu tablouri bidimensionale şi planşe, câteva dintre ele părând vag umane, dar cele mai multe având o clară origine extraterestră. Peste tot se zăreau sculpturi, unele fiind aşezate pe piedestale. În centrul încăperii se afla un inel dublu de displayuri repetoare, cercul exterior fiind amplasat mai sus decât cel interior. Toate displayurile, cel puţin din ce-şi putea da seama Pellaeon, păreau de asemenea dedicate imaginilor artistice.

În centrul cercului dublu, aşezat într-un duplicat al fotoliului de comandă de pe punte, se găsea Marele Amiral Thrawn.

Stătea nemişcat, cu părul negru-albăstrui scânteind în lumina blândă, cu pielea azurie arătând rece, moale şi non-umană pe silueta umanoidă. Ochii erau aproape

închişi în capul rezemat de spătarul fotoliului şi numai o dungă roşie se întrezărea între pleoape.

Pellaeon îşi umezi buzele, brusc nesigur asupra înţelepciunii de a fi pătruns în felul acela în sanctuarul lui Thrawn. Dacă Marele Amiral se declara iritat...

— Intră, căpitane, rosti Thrawn cu vocea lui subtil modulată. Rămânând cu ochii mijiţi, făcu din mână un gest scurt şi precis măsurat: Ce crezi?

— Este... foarte interesant, domnule amiral, izbuti Pellaeon să declare în vreme ce se apropia de cercul exterior de displayuri.

— Desigur, toate sunt holograme, urmă Thrawn şi lui Pellaeon i se păru că-i distinge o notă de regret în glas. Atât sculpturile, cât şi bidimensionalele. Unele dintre ele sunt pierdute, multe dintre celelalte se află pe planete ocupate acum de rebeli.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon. M-am gândit că doriţi să ştiţi că cercetaşii au revenit din sistemul Obroa-skai. Peste câteva minute, comandantul brigăzii va fi gata pentru informare.

Marele Amiral aprobă din cap.

— Au putut să intre în sistemul central de biblioteci?

— Au reuşit cel puţin un transfer parţial. Încă nu ştiu dacă au putut să-l termine – se pare că au existat încercări de urmărire. Comandantul brigăzii crede însă că a reuşit să scape de urmăritori.

Pentru o clipă, Thrawn rămase tăcut.

— Nu, rosti el. Nu cred că a reuşit. Mai ales dacă urmăritorii erau rebeli.

Inspiră adânc, se îndreptă în fotoliu şi, pentru prima dată după venirea lui Pellaeon, deschise ochii roşu-arzător.

Căpitanul îl privi fără să clipească, simţind un fior mărunt de mândrie. Mulţi dintre comandanţii şi curtenii împăratului nu izbutiseră niciodată să se simtă în largul

lor sub căutătura acelor ochi. De fapt, nici chiar în prezenţa lui Thrawn. Poate că tocmai acela era motivul pentru care Marele Amiral petrecuse o parte atât de mare a carierei sale în Regiunile Necunoscute, străduindu-se să aducă sub controlul imperial secţiunile încă neştiute ale galaxiei. Succesele lui strălucitoare îi aduseseră titlul de Warlord şi dreptul de a purta uniforma albă a Marelui Amiral – singurul non-umanoid căruia împăratul îi acordase onoarea respectivă.

Ca o ironie a sorţii, titlul îl făcuse cu atât mai indispensabil pentru campaniile de la frontiere. Adesea, Pellaeon se întrebase cum s-ar fi sfârşit Bătălia pentru Endor, dacă Thrawn; iar nu Vader, ar fi comandat *Executor*.

— Da, domnule amiral, spuse el. Am ordonat alertă galbenă la linia santinelelor. Să trecem la roşie?

— Nu încă. Ar trebui să mai dispunem de câteva minute. Spune-mi, căpitane, ştii ceva despre artă?

— A-ă... nu foarte multe, se bâlbâi Pellaeon derutat de schimbarea neaşteptată a subiectului. Nu am avut niciodată timp destul ca să mă dedic ei.

— Ar trebui să-ţi faci timp, observă Thrawn şi indică o serie de displayuri din cercul interior, în dreapta sa. Acestea sunt picturi saffa, din perioada 1550-2200, Calendarul pre-Imperiu. Observă cum se modifică stilul, chiar aici, după primul contact cu thennqora. Dincoace – arătă spre stânga – sunt exemple ale artei extrassa paonidd. Remarcă similitudinile cu operele saffa timpurii, dar şi cu basoreliefurile vaathkree de la jumătatea secolului XVIII, C.pI.

— Le observ, încuviinţă Pellaeon fără să spună pe de-a întregul adevărul. Domnule amiral, n-ar trebui să...

Se întrerupse, când un fluierat ascuţit spintecă aerul.

— Puntea către Marele Amiral, se auzi prin intercom glasul agitat al locotenentului Tschel, suntem atacaţi!

Thrawn atinse comutatorul intercomului.

— Aici Thrawn, rosti el sec. Ordonă alertă roşie şi raportează-mi situaţia. Cu calm, dacă-i posibil.

— Da, Mare Amiral.

Luminile de alertă începură să pâlpâie silenţios şi Pellaeon auzi sirenele ţipând înăbuşit în exteriorul cabinei.

— Senzorii au identificat patru fregate de asalt ale Noii Republici, continuă Tschel în continuare încordat, dar mult mai stăpân pe sine. Plus cel puţin trei brigăzi de X-interceptoare. Formaţie în nor-V simetric, pe vector de intercepţie cu cercetaşii noştri.

Pellaeon blestemă în şoaptă. Un singur distrugător spaţial, cu un echipaj în general lipsit de experienţă, împotriva a patru fregate de asalt şi navetele aferente de vânătoare...

— Motoarele la putere maximă, strigă el spre intercom. Pregătiţi saltul în hiperspaţiu.

Se îndreptă către uşă...

— Opreşte ordinul de salt, locotenente, rosti Thrawn cu calm glacial. Echipajele vânătorilor TIE la posturi. Activaţi câmpurile deflectoare.

— Domnule amiral..., se răsuci Pellaeon.

Thrawn îl opri, ridicând braţul.

— Apropie-te, căpitane, ordonă el. Haide să aruncăm o privire.

Atinse un buton şi, brusc, muzeul de artă dispăru. Încăperea deveni o punte de comandă miniaturală, completă cu monitoare murale pentru direcţie, motoare şi armament, plus cercul dublu de displayuri. Spaţiul deschis devenise o masă tactică holografică; într-un colţ, o sferă pulsatoare indica atacatorii. Cel mai apropiat display oferea un timp estimat de sosire de 12 minute.

— Din fericire, cercetaşii au un avans suficient ca să nu fie ei înşişi în pericol, comentă Thrawn. Să vedem

acum care este situaţia reală. Puntea – cele mai apropiate trei nave-santinelă să atace.

— Da, Mare Amiral.

De partea cealaltă a încăperii, trei puncte albastre ieşiră din linia santinelelor pe vectori de intercepţie. Cu colţul ochiului, Pellaeon îl zări pe Thrawn aplecându-se în faţă, când fregatele de asalt şi X- interceptoarele răspunseră, reorientându-se. Un punct albastru dispăru...

— Excelent, făcu Thrawn lăsându-se pe spate în fotoliu. Ajunge, locotenente. Retrage celelalte două santinele şi comandă liniei Sector 4 să iasă din vectorul inamic.

— Da, Mare Amiral, spuse Tschel părând de-a dreptul derutat.

O derută pe care Pellaeon o înţelegea perfect.

— N-ar trebui, cel puţin, să anunţăm restul Flotei? sugeră el, simţindu-şi încordarea din voce. Capul Morţii ar putea fi aici în douăzeci de minute, iar majoritatea celorlalte în mai puţin de o oră.

— Ultimul lucru pe care l-am dori acum ar fi să aducem alte nave, căpitane, rosti Thrawn. Ridică ochii spre Pellaeon şi un surâs uşor îi flutură pe buze. La urma urmelor, pot să existe supravieţuitori şi n-am dori ca rebelii să afle despre noi. Nu-i aşa?

Reveni spre displayurile sale.

— Puntea – rotire axială de douăzeci de grade spre babord. Orientare direct spre vectorul atacatorilor, cu suprastructura întoarsă către ei. Imediat ce trec de perimetrul nostru exterior, linia de santinele Sector 4 se va reface înapoia lor şi va bruia toate transmisiunile.

— D-da, Mare Amiral. Mare Amiral...?

— Nu trebuie să înţelegi, locotenente, rosti cu o răceală neaşteptată Thrawn. Transmite ordinul.

—Da, Mare Amiral.

Pellaeon inspiră lent, în vreme ce displayurile prezentau *Himera* rotindu-se conform comenzii.

— Mă tem că nici eu nu înţeleg, domnule amiral, rosti el. Întoarcerea suprastructurii noastre spre ei...

Thrawn îl opri din nou, ridicând braţul.

— Priveşte şi învaţă, căpitane. Puntea – perfect, opriţi rotirea şi menţineţi poziţia. Dezactivaţi câmpurile deflectoare ale calei de andocare şi comutaţi energia spre celelalte. Escadrilele de vânători TIE – lansare când sunteţi pregătite. Vă îndepărtaţi doi kilometri de *Himera*, apoi reveniţi în formaţie fascicul deschis. Reamorsare, şablon de atac zonal.

După ce primi confirmarea, se uită spre Pellaeon.

— Acum înţelegi, căpitane?

— Mă tem că nu, recunoscu acesta umezindu-şi buzele. Motivul pentru care aţi rotit nava a fost de a proteja ieşirea vânătorilor, dar restul nu-i decât o manevră de închidere Marg Sabl clasică. Nu vor cădea într-o capcană atât de simplă.

— Dimpotrivă, îl corectă sec Thrawn. Nu numai că vor cădea în ea, ci vor fi complet distruşi. Priveşte, căpitane, şi învaţă.

Navetele de vânătoare TIE se lansară, accelerară şi se îndepărtară de *Himera*, pentru ca apoi să vireze brusc, întorcându-se precum jerbele unei fântâni arteziene exotice. Atacatorii le zăriră şi modificară vectorii...

Pellaeon clipi nedumerit.

— În numele Imperiului, ce fac!

— Încearcă unica apărare pe care o cunosc împotriva unei manevre Marg Sabl, răspunse Thrawn cu o notă evidentă de satisfacţie în glas. Sau, ca să fiu mai precis, singura apărare pe care sunt capabili s-o încerce, psihologic vorbind. Arătă cu bărbia spre sfera pâlpâitoare: Vezi, căpitane, forţa aceasta este comandată de un elomin... iar elominii pur şi simplu nu

pot răspunde profilului de atac lipsit de structură al unei manevre Marg Sabl bine executată.

Pellaeon se holbă la atacatori, care continuau să adopte poziţia defensivă complet inutilă... şi brusc pricepu ce făcuse Thrawn.

— Atacul navei santinelă de acum câteva minute, şopti el. De pe urma lui, v-aţi dat seama că erau nave elomine?

— Studiază arta, căpitane, rosti Marele Amiral cu glas aproape visător. Când vei înţelege arta unei specii, vei înţelege şi specia respectivă.

Se îndreptă în fotoliu.

— Puntea – adu-ne la viteza flancului. Pregătire pentru participare la atac.

Peste o oră, totul luase sfârşit.

***

Uşa cabinei de comandă glisă, închizându-se înapoia comandantului brigăzii, şi Pellaeon reveni cu privirea la harta rămasă pe display.

— Se pare că Obroa-skai este o fundătură, rosti el cu regret. Nu există nici o modalitate prin care să putem dispune de forţele militare necesare unei asemenea pacificări.

— Deocamdată, preciză Thrawn. Numai deocamdată.

Pellaeon se încruntă la el peste masă. Thrawn se juca absent cu un datacard, frecându-l între degetul arătător şi cel mare, şi privea stelele de pe videcran. Un surâs ciudat îi flutura pe buze.

— Domnule amiral? întrebă precaut căpitanul.

Thrawn întoarse capul şi ochii săi arzători poposiră asupra lui Pellaeon.

— Este a doua piesă din puzzle, vorbi el încet, ridicând datacardul. Piesa pe care o căutam de peste un an.

Se răsuci brusc spre intercom şi-l activă cu o apăsare energică.

— Puntea – aici Marele Amiral. Contactaţi Capul Morţii şi informaţi-l pe căpitanul Harbid că, temporar, vom părăsi Flota. El va continua cu raiduri tactice în sistemele locale şi, de câte ori va fi posibil, va transfera date. După aceea, se va îndrepta spre planeta Myrkr – în calculatorul navei există locaţia respectivă.

Puntea confirmă ordinul şi Thrawn reveni spre Pellaeon.

— Pari derutat, căpitane, constată el. Să înţeleg că n-ai auzit niciodată de Myrkr?

Pellaeon clătină din cap, încercând, fără succes, să descifreze expresia Marelui Amiral.

— Ar fi trebuit să aud?

— Probabil că nu. Planeta este mai cunoscută celor care au fost contrabandişti, răzvrătiţi şi alte drojdii inutile ale galaxiei.

Se opri şi sorbi puţin din cana de lângă cotul său – după miros, părea bere tare Forvish iar Pellaeon se strădui să rămână tăcut. Indiferent ce intenţiona să-i spună Marele Amiral, avea s-o facă atunci când şi cum o dorea.

— Acum şapte ani, am dat întâmplător peste o referire la ea, continuă Thrawn, aşezând cana pe masă. Mi-a atras atenţia faptul că, deşi planeta fusese colonizată de cel puţin trei sute de ani, atât Vechea Republică, cât şi cavalerii Jedi de atunci au lăsat-o întotdeauna în pace. Încruntă uşor o sprânceană negru-albăstruie: Ce poţi deduce de aici, căpitane?

Pellaeon ridică din umeri.

— Că este o planetă de frontieră prea îndepărtată, pentru ca să-i pese cuiva de ea.

— Foarte bine! Aceasta a fost şi prima mea presupunere... atât doar că adevărul este altul. În

realitate, Myrkr se află la numai o sută de ani- lumină de noi – aproape de graniţa cu rebelii, în interiorul Vechii Republici.

Marele Amiral coborî privirea spre datacardul pe care continua să-l ţină în mână.

— Nu, explicaţia este mult mai interesantă. Şi mult mai utilă.

Pellaeon se uită şi el la datacard.

— Explicaţia aceea a devenit prima piesă din puzzle-ul dumneavoastră?

— Bravo, căpitane, surâse Thrawn, din nou, foarte bine! Da. Myrkr, sau, mai exact, unul dintre animalele indigene a fost prima piesă. A doua se găseşte pe o planetă numită Wayland. Agită datacardul. O planetă căreia, mulţumită obroanilor, îi cunosc în sfârşit poziţia.

— Vă felicit, spuse Pellaeon simţindu-se brusc depăşit. Vă pot întreba, ce este puzzle-ul acesta?

Zâmbetul lui Thrawn trimise un fior prin el.

— Desigur, unicul puzzle care merită rezolvat, răspunse încetişor Marele Amiral. Distrugerea completă, totală şi definitivă, a rebelilor.

2

— Luke?

Vocea se auzise încetişor, dar insistent. Oprindu-se în peisajul familiar al lui Tatooine – familiar, totuşi distorsionat în mod straniu – Luke Skywalker se întoarse să se uite.

O siluetă la fel de familiară îl privea.

— Salut, Obi-Wan, rosti Luke cu glas care suna fără vlagă. Nu ne-am văzut de mult timp.

— Aşa este, încuviinţă cu gravitate Obi-Wan Kenobi. Şi mă tem că va trece şi mai mult timp până la o viitoare revedere. Am venit să-ţi spun la revedere.

Peisajul păru că tremură şi, brusc, o părticică a minţii lui Luke îşi aminti că dormea. Dormea în apartamentul său din Palatul Imperial şi-l visa pe Obi-Wan.

— Nu, nu sunt un vis, îl asigură Obi-Wan, răspunzând la gândul nerostit al tânărului. Însă distanţele ce ne despart au devenit prea mari pentru mine, ca să-ţi apar în altă formă. Acum până şi această ultimă potecă îmi este închisă.

— Nu, se auzi Luke rostind. Nu ne poţi părăsi, Obi-Wan. Avem nevoie de tine.

Sprâncenele bătrânului se ridicară uşor şi o urmă a vechiului său surâs îi apăru pe buze.

— Tu nu ai nevoie de mine, Luke. Eşti un Jedi, puternic în căile Forţei.

Surâsul îi dispăru şi, pentru o clipă, ochii părură că se focalizează pe ceva invizibil pentru Luke.

— Oricum, continuă încetişor, decizia nu-mi aparţine. Am zăbovit deja prea mult şi nu-mi mai pot amâna călătoria din această viaţă spre ceea ce se află dincolo de ea.

O amintire ieşi la suprafaţă: Yoda pe patul de moarte şi Luke implorându-l să nu moară. Puternic în căile Forţei sunt, îi şoptise maestrul Jedi. Dar nu atât de puternic.

— Tiparul vieţii este să meargă mai departe, îi reaminti Obi-Wan. Şi tu vei face această călătorie într-o bună zi. (Din nou, atenţia îi fu distrasă, pentru ca apoi să revină spre tânăr.) Eşti puternic cu Forţa, Luke, şi, cu perseverenţă şi disciplină, vei ajunge şi mai puternic. Dar – şi privirea i se înăspri – nu trebuie niciodată să-ţi cobori garda. Împăratul a dispărut, însă partea întunecată continuă să fie puternică. Nu uita niciodată asta.

— Nu voi uita, promise Luke.

Chipul lui Obi-Wan se destinse şi zâmbi din nou.

— Cu toate acestea, vei avea de înfruntat pericole mari, Luke. Vei găsi însă şi aliaţi noi, în locurile şi clipele când te vei aştepta cel mai puţin.

— "Aliaţi noi"? repetă tânărul. Despre cine-i vorba?

Imaginea bătrânului păru să tremure şi deveni mai înceţoşată.

— Acum, adio, zise Obi-Wan ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea. Te-am iubit ca pe un fiu, ca pe un elev, şi ca pe un prieten. Până ne vom reîntâlni, Forţa fie cu tine!

— Obi-Wan...!

Dar Obi-Wan se întoarse şi imaginea se destrămă... iar în visul său, Luke ştiu că bătrânul dispăruse. Aşadar sunt singur, îşi spuse. Sunt ultimul Jedi.

Păru să audă vocea lui Obi-Wan, neclară şi slabă, venind parcă de la mare depărtare:

— Nu eşti ultimul dintre vechii Jedi, Luke. Eşti primul dintre cei noi.

Glasul se topi în tăcere şi pieri... iar Luke se deşteptă.

Pentru o clipă, rămase nemişcat, privind spre luminiţele slabe ale Oraşului Imperial, care se reflectau pe tavanul dormitorului său amplificându-i dezorientarea indusă de somn. Dezorientarea, care se adăuga greutăţii unei tristeţi uriaşe ce părea să-i umple întreaga fiinţă. Mai întâi, unchiul Owen şi mătuşa Beru fuseseră ucişi, apoi Darth Vader, adevăratul său tată, îşi sacrificase viaţa pentru Luke, iar acum până şi spiritul lui Obi-Wan Kenobi fusese luat de lângă el.

Rămăsese orfan pentru a treia oară.

Suspinând, se strecură de sub pături şi-şi îmbrăcă tunica. Apartamentul său avea o chicinetă şi în câteva minute îşi prepară ceva de băut, un amestec de-a dreptul exotic învăţat de la Lando în ultima sa vizită pe Coruscant. Apoi, prinzându-şi sabia de lumină la centură, se îndreptă spre terasa de la ultimul nivel.

Se împotrivise vehement faţă de mutarea centrului Noii Republici aici, pe Coruscant; se împotrivise chiar şi mai mult faţă de instalarea tânărului lor guvern în vechiul Palat Imperial. În primul rând, simbolul ales era complet greşit, mai ales pentru un grup care – în opinia lui – avea deja tendinţa de a acorda prea multă atenţie simbolurilor.

În ciuda tuturor aspectelor nefavorabile, trebuia totuşi să admită că panorama din vârful Palatului era spectaculoasă.

Rămase pentru câteva minute la marginea terasei, rezemându-se de parapetul din piatră şi lăsând briza răcoroasă a nopţii să-i răvăşească părul. Oraşul Imperial clocotea de activitate şi în toiul nopţii, cu luminile vehiculelor şi străzilor întrepătrunzându-se şi formând un soi de operă de artă cinetică. Pe firmament, iluminaţi atât de luminile oraşului cât şi de ocazionalele aerospeedere ce zigzagau printre ele, norii joşi formau un plafon sculptat, nu foarte distinct, întinzându-se în toate direcţiile, aparent nesfârşit ca şi metropola însăşi. Hăt spre sud, tânărul putea distinge Munţii Manarai, ale căror piscuri înzăpezite sclipeau, aidoma norilor, în primul rând datorită luminilor oraşului.

Luke privea munţii când, la douăzeci de metri înapoia sa, uşa de legătură cu Palatul se deschise încetişor.

În mod reflex, mâna i se îndreptă spre sabie, dar gestul se opri aproape instantaneu. Simţise intrând pe uşă...

— Sunt aici, C-3PO, rosti el.

Se întoarse şi zări droidul apropiindu-se şi radiind obişnuita sa combinaţie de uşurare şi nelinişte.

— Stăpâne Luke, vorbi C-3PO aplecând capul pe un umăr pentru a cerceta cupa din mâna tânărului, regret nespus că te deranjez.

— Nu mă deranjezi defel. Ieşisem la aer curat.

— Doar atât, stăpâne? Deşi, bineînţeles, nu doresc să fiu indiscret.

În ciuda stării sale, Luke zâmbi fără să vrea. Tentativele lui C-3PO de a fi simultan util, iscoditor şi politicos nu aveau succes aproape niciodată. Oricum, era imposibil să nu pară vag comice.

— Bănuiesc că sunt puţin deprimat, răspunse el revenind cu privirea asupra metropolei. Formarea unui guvern care să funcţioneze realmente este mult mai dificilă decât mă aşteptam. Mai dificilă decât se aşteptase şi majoritatea membrilor Consiliului. Şovăi, apoi continuă: Cel mai mult însă cred că în noaptea asta îi simt lipsa lui Obi-Wan.

Pentru o clipă, C-3PO rămase tăcut.

— A fost întotdeauna foarte amabil cu mine, zise droidul în cele din urmă. Şi cu R2-D2, desigur.

Luke duse cupa la buze, ascunzându-şi alt surâs înapoia ei.

— C-3PO, tu deţii o perspectivă unică asupra Universului.

Cu coada ochiului, îl zări pe droid încremenind brusc.

— Sper că nu te-am ofensat, stăpâne, vorbi neliniştit C-3PO. În tot cazul, intenţia mea n-a fost aceasta.

— Nu m-ai ofensat, îl linişti Luke. De fapt, este posibil ca tu să-mi fi predat chiar acum ultima lecţie a lui Obi-Wan.

— Cu tot respectul, nu te înţeleg, stăpâne.

Luke sorbi iarăşi din băutură.

— Guvernele şi planetele sunt importante, C-3PO, dar, dacă reduci totul la esenţă, şi ele sunt alcătuite tot din oameni.

— Ah, exclamă droidul după o scurtă tăcere.

— Cu alte cuvinte, îşi dezvoltă Luke ideea, un Jedi nu poate fi atât de prins în chestiuni de importanţă galactică încât acestea să-l abată de la grija sa faţă de oamenii

individuali. Se întoarse către C-3PO şi zâmbi: Sau faţă de droizii individuali.

— Înţeleg, stăpâne, încuviinţă C-3PO apoi înclină capul spre cupa tânărului. Iartă-mă, stăpâne... pot să întreb ce anume bei?

— Asta? îşi examină Luke cupa. O băutură pe care Lando m-a învăţat s-o prepar, cu ceva timp în urmă.

— Lando? repetă droidul şi dezaprobarea din vocea sa nu putea fi confundată.

Chiar dacă politeţea îi fusese programată, C-3PO nu-l plăcuse niciodată pe Lando. Ceea ce nu era foarte surprinzător, ţinând seama de circumstanţele primei lor întâlniri.

— Da, totuşi în ciuda unei origini atât de suspecte, este realmente bună. Se numeşte "ciocolată fierbinte".

— Înţeleg. Droidul îşi îndreptă ţinuta. Ei bine, stăpâne. Dacă totul este într-adevăr în regulă, cred că ar trebui să-mi văd de drum.

— Exact. Apropo, de fapt de ce ai urcat aici?

— Prinţesa Leia m-a trimis, bineînţeles, răspunse C-3PO realmente surprins că Luke trebuia să-l întrebe. Spunea că eşti tulburat.

Luke surâse şi clătină din cap. Leia era neîntrecută în a găsi o cale să-l înveselească atunci când avea nevoie de aşa ceva.

— Demonstraţie..., murmură el.

— Nu te-am înţeles, stăpâne.

— Leia îşi demonstrează noile talente Jedi, asta-i tot, flutură din mână tânărul. Arată că-mi poate simţi starea chiar şi în toiul nopţii.

C-3PO lăsă capul pe un umăr.

— Părea cu adevărat îngrijorată în privinţa ta, stăpâne.

— Ştiu. A fost doar o glumă.

— Aha. C-3PO păru că reflectează asupra celor aflate. Să-i spun atunci că totul e bine?

— Sigur că da. Şi dacă tot cobori, spune-i să nu-şi facă griji în privinţa mea şi să se culce. Crizele ei matinale de greaţă sunt istovitoare şi fără să fie obosită de nesomn.

— Îi voi transmite mesajul, stăpâne.

— Şi, adăugă Luke încetişor, spune-i c-o iubesc.

— Da, stăpâne. Noapte bună, stăpâne Luke.

Noapte bună, C-3PO.

Îl privi pe droid plecând şi un alt val de deprimare ameninţă să-l copleşească. C-3PO n-ar fi înţeles, desigur; nimeni din Consiliul Provizoriu nu înţelesese. Însă ca Leia, care era însărcinată în trei luni, să-şi petreacă majoritatea timpului aici...

Simţi un fior care nu se datora aerului răcoros al nopţii. Locul ăsta este îmbibat de partea întunecată. Yoda spusese acelaşi lucru despre peştera de pe Dagobah – cea în care Luke intrase ca să se dueleze cu un Darth Vader ce se dovedise a fi Luke însuşi. Săptămâni la rând după aceea, amintirea puterii şi prezenţei părţii întunecate îi obsedase gândurile; doar mult mai târziu, tânărul înţelesese că motivul principal al exerciţiului lui Yoda fusese să-i arate ce drum lung mai avea de străbătut.

Cu toate acestea, adesea se întrebase cum ajunsese peştera în felul acela. Se întrebase dacă nu cumva acolo locuise cineva sau ceva puternic în căile părţii întunecate.

Aşa cum împăratul locuise cândva aici…

Se înfioră din nou. Îl înnebunea cu adevărat faptul că nu putea simţi o asemenea concentrare a răului în Palat. Consiliul îl consultase în această privinţă, chiar de la început, când se analizase mutarea sediului în Oraşul Imperial. Luke fusese nevoit să strângă din dinţi şi să le

spună că nu, nu păreau să existe efecte reziduale ale şederii împăratului.

Dar numai pentru că el nu le putea simţi, nu însemna că nici nu existau.

Luke clătină din cap. Termină, îşi porunci cu fermitate. Teama de orice umbră nu avea să-i aducă nimic, cu excepţia paranoiei. Recentele lui coşmaruri şi somnul lipsit de odihnă reală nu erau cauzate probabil decât de stresul de a-i privi pe Leia şi pe ceilalţi străduindu-se să transforme o rebeliune militară într-un guvern bazat pe civili. Cu siguranţă, Leia n-ar fi acceptat nici măcar să se apropie de Palat, dacă ea însăşi ar fi avut vreun dubiu în privinţa lui.

Leia...

Cu un efort, Luke îşi sili mintea să se relaxeze şi îngădui percepţiilor Jedi să se extindă. La jumătatea drumului prin secţiunea superioară a palatului, simţi prezenţa somnoroasă a lui Leia. Prezenţa ei, dar şi a gemenilor pe care-i purta în pântec.

Pentru o clipă, Luke menţinu contactul parţial, menţinându-l atât de subtil încât să nu-şi trezească sora, minunându-se, din nou, înaintea senzaţiei stranii determinate de pruncii nenăscuţi din trupul său. Descendenţa Skywalker era evidentă în ei; simplul fapt că-i putea simţi sugera că trebuiau să fie extrem de puternici în căile Forţei.

Cel puţin aşa presupunea Luke. Fusese unul dintre lucrurile pe care sperase că-l va putea întreba într-o bună zi pe Obi-Wan.

Acum ocazia aceea pierise.

Stăpânindu-şi lacrimile izvorâte brusc, întrerupse contactul. Simţi cana rece în mână şi, înghiţind restul ciocolatei, aruncă o ultimă privire în jur. Spre oraş, spre nori şi... cu ochii minţii, spre stelele aflate dincolo de ei. Stele în jurul cărora se roteau planete, pe care trăiau

oameni. Miliarde de oameni. Mulţi dintre ei continuând să aştepte libertatea şi lumina promise de Noua Republică.

Închise ochii în faţa luminilor puternice şi a speranţelor la fel de puternice. Nu exista, se gândi obosit, o baghetă fermecată cu ajutorul căreia totul să fie mai bun.

Nici măcar un Jedi nu avea aşa ceva.

***

C-3PO ieşi din încăpere şi, oftând epuizată, Leia Organa Solo se lăsă înapoi pe perne. Jumătate de victorie este mai bună decât nimic, îi trecu prin minte străvechea zicală.

Străvechea zicală în care nucrezuse nici măcar o clipă. În mintea ei, jumătate de victorie însemna jumătate de înfrângere.

Oftă din nou, simţind atingerea minţii lui Luke. Discuţia lui cu C-3PO îi mai alungase din gândurile negre, aşa cum sperase de altfel Leia, dar după plecarea droidului, deprimarea ameninţa să-l copleşească iarăşi.

Poate că ar fi trebuit să-i vorbească ea însăşi. Să încerce să-l facă să discute despre ceea ce-l tulbura de câteva săptămâni.

Abdomenul i se contractă, abia sesizabil.

— Gata-gata, şopti ea, frecându-l uşor cu palma. N-a fost nimic. Mă simt doar îngrijorată pentru unchiul vostru.

Treptat, mişcările interioare încetară. Luând paharul pe jumătate plin de pe noptieră, Leia îl bău, încercând să nu se strâmbe. Laptele cald se afla cam pe la coada listei ei de băuturi preferate, dar se dovedise una dintre modalităţile cele mai rapide pentru alinarea crampelor periodice ale tractului digestiv. Medicii îi spuseseră că problemele stomacale cele mai neplăcute urmau să dispară de acum şi Leia spera din tot sufletul că aveau dreptate.

Din camera vecină se auzi vag un sunet de paşi. Leia puse fulgerător paharul pe noptieră cu o mână, iar cu cealaltă îşi trase pătura sub bărbie. Veioza de lângă pat rămăsese aprinsă şi femeia îşi proiectă Forţa asupra ei, încercând s-o stingă.

Becul nici măcar nu pâlpâi. Strângând din dinţi, Leia mai făcu o tentativă; nu avu succes nici de data aceasta. Era vădit că încă nu deţinea controlul fin asupra Forţei, pentru a manipula obiecte mici, aşa cum era un comutator. Scoţând braţul de sub pătură, se întinse într-acolo.

În partea opusă a dormitorului, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o femeie înaltă, în capot.

— Înălţimea Ta, rosti ea încetişor, îndepărtându-şi din ochi părul alb- sclipitor, te simţi bine?

Leia oftă şi renunţă.

— Intră, Winter. De cât timp asculţi la uşă?

— N-am ascultat, rosti Winter pătrunzând în odaie şi părând aproape ofensată că prinţesa ar fi putut s-o bănuiască de aşa ceva. Am zărit lumină pe sub uşă şi m-am gândit că poate ai nevoie de ceva.

— Mă simt perfect, o asigură Leia întrebându-se dacă femeia avea să înceteze vreodată s-o uimească.

Trezită în mijlocul nopţii, purtând un capot vechi şi cu părul răvăşit, Winter arăta totuşi mai maiestuoasă decât ar fi reuşit-o Leia în zilele ei cele mai bune. Nici nu mai ţinea minte de câte ori, în copilăria lor petrecută pe Alderaan, oaspeţii invitaţi la curtea Viceregelui crezuseră instantaneu că Winter era de fapt prinţesa Leia.

Desigur, Winter probabil că ţinea minte. O persoană care-şi putea reaminti conversaţii întregi, cuvânt cu cuvânt, putea fi, bineînţeles, capabilă să-şi amintească ocaziile în care fusese confundată cu o prinţesă de sânge regal.

Adesea Leia se întrebase ce ar fi crezut ceilalţi membri ai Consiliului Provizoriu, dacă ar fi ştiut că secretara tăcută care o însoţea la întrunirile oficiale, dar şi la conversaţiile neoficiale purtate pe coridoare, înregistra practic toate cuvintele pe care le spuneau. Bănuia că unii dintre ei n-ar fi fost deloc încântaţi.

— Să-ţi mai aduc nişte lapte, Înălţimea Ta? întrebă Winter. Sau nişte biscuiţi?

— Nu, mulţumesc, clătină Leia din cap. De fapt, nu stomacul mă deranjează. Este vorba... în sfârşit, ştii şi tu. Este vorba despre Luke.

Winter încuviinţă încet.

— Acelaşi lucru care-l tulbură şi pe el de nouă săptămâni?

— Aşa mult a trecut? se încruntă prinţesa.

— Ai fost ocupată, zise Winter cu obişnuita ei diplomaţie.

— Nu-mi mai aduce aminte... Nu ştiu, Winter, realmente, nu ştiu. I-a spus lui C-3PO că-i lipseşte Obi-Wan Kenobi, dar eu îmi dau seama că asta nu-i totul.

— Poate că-i vorba despre sarcina ta. Nouă săptămâni în urmă ar fi o datare corectă.

— Da, ştiu, însă cam tot atunci Mon Mothma şi amiralul Ackbar insistau pentru stabilirea sediului guvernului aici, pe Coruscant. Şi cam tot atunci, am început să primim din regiunile de frontieră rapoarte despre misteriosul geniu tactic care a preluat comanda Flotei Imperiale... Care dintre evenimente să fie oare cauza?

— Bănuiesc, răspunse Winter, că va trebui să aştepţi până va fi gata să-ţi vorbească. Poate căpitanul Solo ar fi în stare să-l descoasă, când se va întoarce.

Leia încleştă degetele în pumn, copleşită de un val de solitudine plină de furie. Han plecase în altă misiune stupidă de contact, lăsând-o complet singură...

Fulgerul de mânie dispăru, dizolvându-seîn vinovăţie. Era adevărat, Han plecase iarăşi, totuşi, şi atunci când era în Palat, se părea că de abia se mai vedeau unul pe celălalt. Cu timpul tot mai consumat de misiunea enormă a instaurării unui guvern nou, existau zile în care Leia de abia avea vreme să mănânce, cu atât mai puţin să-şi vadă soţul.

Asta-i sarcina mea, îşi reaminti cu fermitate şi era o sarcină pe care, din păcate, numai ea putea s-o ducă la bun sfârşit. Spre deosebire de practic toate celelalte persoane din ierarhia Alianţei, Leia primise o educaţie extinsă atât în teoria, cât şi în aspectele mai practice ale politicii. Crescuse în Casa Regală de Alderaan şi învăţase despre sistemele de conducere de la tatăl ei vitreg; învăţase chiar atât de bine încât, încă adolescentă fiind, îl reprezenta deja în Senatul Imperial. Fără cunoştinţele şi experienţa ei, totul s-ar fi putut lesne prăbuşi, mai cu seamă în etapele de început, critice pentru dezvoltarea Noii Republici. Alte câteva luni, numai câteva, şi avea să se mai poată relaxa puţin. Atunci avea să recupereze cu Han timpul pierdut.

Sentimentul de vinovăţie dispăru, însă singurătatea rămase.

— Poate, îi răspunse lui Winter. Până atunci, ar fi bine să ne culcăm amândouă. Mâine ne aşteaptă o zi plină.

Winter îşi arcui puţin sprâncenele.

— Există şi alt tip de zile? imită ea tonul sec al lui Leia.

— Haide-haide, o admonestă prinţesa pe jumătate în glumă. Eşti mult prea tânără ca să devii cinică. Vorbesc cât se poate de serios – la culcare cu tine!

— Eşti sigură că n-ai nevoie de nimic?

— Sunt foarte sigură. Mişcă!

— Bine. Noapte bună, Înălţimea Ta.

Lunecă silenţios din dormitor, închizând uşa în urmă. Întinzându-se în pat, Leia îşi aranjă păturile şi-şi potrivi pernele într-o poziţie pe care o spera mai confortabilă.

— Noapte bună şi vouă, şopti către gemeni frecându-şi uşor abdomenul.

Nu numai o dată, Han sugerase că orice persoană care stă de vorbă cu propriul său abdomen trebuie să fie sărită de pe fix. Leia bănuia însă că Han, în secret, îi considera pe toţi niţel săriţi de pe fix.

Îi ducea dorul teribil.

Oftând, se întinse spre noptieră şi stinse veioza. În cele din urmă, adormi.

***

La un sfert de galaxie depărtare, Han Solo sorbea dintr-o halbă şi examina haosul semiorganizat care plutea în jurul său. Nu plecasem de la petrecerea asta? îşi repetă el una dintre expresiile favorite.

Era totuşi plăcut să ştii că într-o galaxie în care totul se răsturna peste cap existau şi unele lucruri ce rămâneau neschimbate. Formaţia care cânta într-un colţ era diferită, iar tapiţeria separeului se tocise în mod clar, dar, fără să ţină seama de astea, localul din Mos Eisley arăta ca întotdeauna. Exact aşa cum arătase în ziua când îi întâlnise pentru prima dată pe Luke Skywalker şi pe Obi-Wan Kenobi.

I se părea că de atunci trăise o duzină de vieţi.

Alături, Chewbacca mârâi încetişor.

— Nu-ţi face griji, va veni, îl linişti Han. Ăsta-i Dravis. Cred că-n toată viaţa lui n-a ajuns la timp pentru o întâlnire.

Fără grabă, porni să examineze mulţimea dinăuntru. Ba nu, se autocorectă el după câteva clipe, localul se mai schimbase într-o privinţă – practic, nu mai putea fi zărit nici unul dintre contrabandiştii care frecventaseră

cândva locul. Probabil că individul care preluase ceea ce mai rămăsese din organizaţia lui Jabba Huttul mutase operaţiunile de pe Tatooine. Întorcându-se spre uşa din spate a localului, se gândi să-l întrebe pe Dravis despre cele întâmplate.

Era cu privirile pierdute în gol, când o umbră se întinse peste masă.

— Salut, Solo, chicoti un glas.

Han numără calm până la trei şi abia apoi se întoarse, nepăsător.

— Salut, Dravis, încuviinţă el din cap. Nu te-am mai văzut de mult. Ia loc.

— Cum să nu, rânji celălalt. De îndată ce tu şi Chewie vă puneţi mâinile pe masă.

— Fii serios, replică Han privindu-l cu o expresie jignită şi cuprinzând halba cu ambele palme. Crezi că te-aş fi invitat până aici, numai ca să te ciuruiesc? Suntem amici vechi, ai uitat?

— Sigur că suntem, făcu Dravis, examinându-l precaut pe Chewbacca în timp ce se aşeză. Sau cel puţin am fost. Am auzit însă că ai devenit o persoană respectabilă.

Han strânse din umeri cu un gest elocvent.

— "Respectabil" este un termen vag.

Dravis ridică o sprânceană.

— În cazul ăsta, spuse el sardonic, să fiu ceva mai precis. Am auzit că te-ai alăturat Alianţei rebelilor, că ai fost numit general, că te-ai însurat cu o fostă prinţesă alderaaneană şi că aştepţi gemeni.

— De fapt, flutură Han scârbit din mână, acum câteva luni am demisionat din funcţia de general.

— Iartă-mă, pufni Dravis. Care-i treaba atunci? Ne dai un avertisment?

— La ce te referi? se încruntă Han.

— Nu mai face pe naivul! Noua Republică înlocuieşte Imperiul – perfect, frumos şi minunat, dar ştii la fel de bine ca şi mine că pentru contrabandişti asta nu-nseamnă nimic. Deci, dacă asta-i o invitaţie oficială de a ne înceta afacerile, dă-mi voie să-ţi râd în faţă şi să-ţi zic la revedere.

Dădu să se ridice.

— Nici vorbă de aşa ceva, îl opri Han. Ba chiar, speram să te angajez.

Dravis încremeni la mijlocul gestului.

— Poftim? întrebă el precaut.

— Am vorbit cât se poate de clar. Dorim să angajăm contrabandişti.

Încetişor, Dravis se lăsă înapoi pe scaun.

— Asta are vreo legătură cu războiul vostru cu Imperiul? Dacă da...

— N-are nici o legătură. Povestea este lungă, dar în esenţă se rezumă la faptul că Noua Republică n-are deocamdată suficiente cargouri, ca să nu mai amintesc de piloţi experimentaţi. Dacă vreţi să câştigaţi rapid nişte bani cinstiţi, ăsta-i un moment cât se poate de bun.

— M-da. Dravis se lăsă înapoi, îşi trecu un braţ peste spătarul scaunului şi-l privi suspicios pe Han. Care-i şpilul?

— Nu-i nici un şpil. Avem nevoie de nave şi de piloţi ca să repunem pe picioare comerţul interstelar. Voi le aveţi pe ambele. Asta-i tot.

Dravis căzu pe gânduri.

— De ce am lucra pentru voi şi pentru banii voştri amărâţi? De ce nu ne-am putea vedea de contrabandă şi-n felul ăsta să câştigăm mai mult?

— O puteţi face, încuviinţă Han, dar numai dacă potenţialii voştri clienţi ar trebui să plătească preţuri pentru care ar fi preferabil să-i angajeze pe

contrabandişti. În cazul ăsta – surâse el larg –, nu vor trebui.

— Termină cu chestiile asteal Un guvern aflat la început de drum, care n-are bani lichizi... şi vrei să mă faci să cred că n-o să adauge o mulţime de taxe?

— Crezi ce vrei, rosti Han pe un ton brusc îngheţat. Dă-i drumul, şi fă o-ncercare. După ce te convingi, anunţă-mă.

Contrabandistul îşi morfoli buza, fixându-l cu privirea.

— Ştii ceva, Solo? rosti el gânditor. N-aş fi venit aici, dacă n-aş fi avut încredere în tine. De fapt, eram curios să văd şi ce afaceri învârţi. Poate că aş fi gata să te cred în privinţa asta, cel puţin într-atât încât s-o verific eu direct. Îţi spun însă deschis că mulţi din grupul meu n-or să se bage.

— De ce?

— Fiindcă ai ajuns respectabil, de-aia. Haide, nu mă mai privi jignit – pur şi simplu ai lipsit prea mult timp din afaceri ca să-ţi mai aminteşti cum stau lucrurile. Profitul este ceea ce-l mână pe un contrabandist. Profitul şi aventura.

— Şi atunci ce intenţionaţi – să operaţi în sectoarele imperiale? contraatacă Han, străduindu-se să-şi reamintească lecţiile de diplomaţie primite de la Leia.

— Dacă ies bani, da.

— Deocamdată mai ies, dar teritoriul lor se reduce întruna de cinci ani şi va ajunge şi mai mic. În clipa de faţă, dotările noastre sunt aproximativ egale, însă oamenii noştri sunt mai motivaţi şi mai bine instruiţi.

— Poate că aşa-i, sau poate că nu. Am auzit zvonuri c-ar avea un conducător nou. Unul care v-a dat multe bătăi de cap... de pildă, în sistemul Obroa-skai. Am auzit că nu de mult aţi pierdut acolo un contingent elomin. Ziceai că sunteţi mai bine instruiţi...

Han strânse din dinţi şi replică:

— Nu uita că oricine ne face probleme nouă vă va face probleme şi vouă. Şi dacă ai crezut că Noua Republică este flămândă după lichidităţi, gândeşte-te cât de flămând trebuie să fie Imperiul acum.

— În cazul ăsta, aventura este cu atât mai interesantă, încuviinţă Dravis sculându-se în picioare. Mă bucur că te-am revăzut, Solo, dar acum trebuie să plec. Salut-o din partea mea pe prinţesă.

Han oftă.

— Măcar spune-le alor tăi care-i propunerea mea.

— Fii sigur c-o s-o fac. Poate că pe unii chiar o să-i intereseze. Nu poţi şti niciodată cum gândesc oamenii.

Han încuviinţă; de fapt, nu se putuse aştepta la mai mult de pe urma întâlnirii.

— Încă un lucru, Dravis. Cine-i cel mai tare acum, după dispariţia lui Jabba?

— Păi..., îl scrută gânditor celălalt, bănuiesc că nu-i un secret. Să fiu sincer, nu-i nimic stabilit clar, dar eu unul înclin spre Talon Karrde.

Han se încruntă. Auzise desigur despre Karrde, dar niciodată nu bănuise că organizaţia acestuia s-ar fi aflat printre primele zece, cu atât mai puţin în vârful piramidei. Fie că Dravis se înşela, fie Karrde era genul de individ care prefera discreţia.

— Unde l-aş putea găsi?

— Te interesează, nu-i aşa? zâmbi viclean Dravis. Poate c-o să-ţi zic, într-o bună zi.

— Dravis...

— Trebuie să plec. Salut, Chewie.

Se întoarse, apoi se opri pe neaşteptate.

— Ah, apropo... Poţi să-i spui amicului tău de-acolo că-i cel mai fraier bodyguard pe care l-am văzut vreodată. Nu-i rău s-o ştii.

Rânjind larg, se răsuci şi dispăru în mulţime.

Han surâse, privindu-l. Cel puţin Dravis le întorsese spatele când plecase. Alţi contrabandişti pe care-i contactase nici măcar nu avuseseră atâta încredere. Putea să vorbească despre un oarecare progres.

Lângă el, Chewbacca mârâi ceva dispreţuitor.

— La ce să te fi aşteptat, dacă amiralul Ackbar face parte din Consiliu? strânse din umeri Han. Calamarienii îi urau de moarte pe contrabandişti chiar înainte de război, şi toată lumea ştia asta. Nu-ţi face griji, se vor da pe brazdă. Măcar unii dintre ei. Dravis n-are decât să pălăvrăgească despre profit şi aventură, dar, dacă le oferi facilităţi sigure de întreţinere, absenţa oricăror taxe de protecţie stil Jabba şi rute protejate, vor fi interesaţi. Haide, să-i dăm drumul.

Ieşi din separeu şi porni spre bar şi ieşirea de abia vizibilă dinapoia acestuia. La jumătatea drumului, se opri lângă alt separeu şi se aplecă spre unicul său ocupant.

— Am un mesaj pentru tine, rosti el. Trebuie să-ţi spun că eşti cel mai fraier bodyguard pe care l-a văzut vreodată Dravis.

Wedge Antilles rânji şi se ridică de la masă.

— Crezusem că tocmai asta a fost ideea, spuse el trecându-şi degetele prin părul negru.

— Aşa-i, dar Dravis n-o ştia.

În sinea lui, Han ar fi fost primul care să admită că Dravis avea perfectă dreptate. Singurele ocazii în care Wedge nu ieşea în evidenţă ca un munte pe o câmpie era când stătea în carlinga unui X-interceptor, făcând praf vânătorii TIE.

— Pagge unde-i? întrebă Han, privind în jur.

— Aici, şefule, şopti un glas în spatele său.

Han se întoarse. Înapoia lor apăruse un bărbat de înălţime mijlocie, de greutate mijlocie, complet indescriptibil. Genul de individ pe care într-adevăr nimeni

nu l-ar fi remarcat; genul care putea dispărea aproape în orice ambient, contopindu-se cu mediul.

Iar tocmai aceea fusese ideea.

— Ai văzut ceva suspicios? îl întrebă Han.

Pagge clătină din cap.

— N-a avut oameni ascunşi şi nici alte arme decât blasterul. Probabil că avea într-adevăr încredere în tine.

— Mda. Fac progrese. Să-i dăm drumul. Şi aşa o s-ajungem destul de târziu pe Coruscant. În drum, vreau să trecem şi prin sistemul Obroa-skai.

— E vorba de contingentul elomin care a dispărut? întrebă Wedge.

— Da, vreau să văd dacă între timp au aflat ce s-a întâmplat cu el. Şi dacă avem noroc, poate găsim şi o urmă a autorilor.

3

Masa pliantă din cabinetul său fusese instalată, mâncarea aştepta să fie servită şi Talon Karrde tocmai turna vinul, când ciocănitura răsună la uşă. Ca întotdeauna, pregătirile lui fuseseră perfect sincronizate.

— Mara? întrebă el.

— Da, se auzi vocea tinerei. M-ai invitat la masă.

— Da. Intră, te rog.

Uşa glisă şi Mara Jade pătrunse în odaie cu obişnuita ei graţie felină.

— N-ai spus despre ce; ochii ei verzi înregistrară masa elegant pregătită – este vorba, încheie pe un ton cu totul diferit.

Ochii reveniră asupra bărbatului, măsurându-l rece.

— Nu-i câtuşi de puţin ceea ce crezi, o asigură Karrde conducând-o la scaunul din faţa sa. Este o cină de afaceri, nici mai mult, nici mai puţin.

Dinapoia biroului se auzi un sunet straniu, ca o combinaţie între un cotcodăcit şi un tors de pisică.

— Exact, Drang, se întoarse Karrde în direcţia respectivă, o cină de afaceri. Haide, ieşi de acolo!

Vornskrul privi dinapoia biroului, strângând covorul între labele anterioare şi ţinând botul aproape de podea, parcă gata de vânătoare.

— Ţi-am zis să ieşi de-acolo, repetă ferm Karrde arătând spre uşa deschisă dinapoia femeii. Haide, ţi-am pus mâncarea în bucătărie. Sturm e deja acolo... mai mult ca sigur, a înfulecat jumătate din hrana ta.

Şovăielnic, Drang se furişă dinapoia biroului, cotcodăcind-torcând pe un ton plângăreţ, în vreme ce se apropia de uşă.

— Nu te mai jeli atât, îl certă contrabandistul, apoi luă o bucăţică de bruallki prăjit din platoul central. Uite – nu mai fi amărât!

Aruncă bucăţica în direcţia uşii. Letargia lui Drang dispăru instantaneu şi, dintr-un salt ca pe arcuri, înhăţă mâncarea din zbor.

— Bravo, îi strigă Karrde. Du-te acum, şi poftă bună!

Vornskrul dispăru din încăpere.

— Aşadar, reveni bărbatul spre Mara, unde rămăsesem?

— Îmi spuneai că este vorba despre o cină de afaceri, răspunse ea cu glas încă distant în vreme ce se aşeză şi cercetă masa cu privirea. În tot cazul, este cea mai plăcută cină de afaceri la care am fost invitată de mult timp.

— De fapt, spuse Karrde aşezându-se şi întinzându-se către platou, asta a şi fost ideea. Cred că, ocazional, este

bine să ne reamintim că a fi contrabandişti nu înseamnă neapărat a fi şi barbari.

— Aha, încuviinţă Mara sorbind din vin. Sunt convinsă că majoritatea oamenilor tăi este foarte recunoscătoare pentru asemenea memento.

Karrde zâmbi şi reflectă că decorul neobişnuit şi scenariul care trebuiau s-o surprindă pe femeie se duseseră pe apa sâmbetei. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o cacealma de felul acela nu putea păcăli o persoană ca Mara.

— Adesea pot urma seri interesante, aprobă el. Mai ales – o privi cu atenţie – când se discută despre o promovare.

Un licăr de surpriză, aproape insesizabil, îi traversase chipul.

— "Promovare"? repetă ea precaut.

— Da, spuse Karrde servind-o cu bruallki. Mai exact, promovarea ta.

Uitătura bănuitoare revenise în ochii femeii.

— Nu sunt în grup decât de şase luni, îi reaminti.

— De cinci şi jumătate, o corectă el. Totuşi timpul n-a fost niciodată atât de important pentru Univers ca abilitatea şi rezultatele... iar abilitatea şi rezultatele tale au fost destul de impresionante.

Mara înălţă din umeri şi părul ei roşu-auriu undui o dată cu mişcarea.

— Am fost pur şi simplu norocoasă.

— Este ştiut că norocul joacă un rol de seamă. Pe de altă parte, eu unul am constatat că ceea ce majoritatea oamenilor numeşte "noroc" este adesea talent nativ combinat cu ştiinţa de a profita de oportunităţi.

Reveni la platoul de bruallki şi-şi puse o porţie în farfurie.

— Se adaugă apoi talentul tău în pilotarea navelor spaţiale, capacitatea de a da şi a primi ordine, şi – surâse

uşor şi indică masa – abilitatea de a te adapta la situaţii neobişnuite şi neaşteptate. Toate acestea sunt talente foarte utile pentru un contrabandist.

Făcu o pauză, dar femeia rămase tăcută. Evident, cândva în trecutul ei învăţase de asemenea când să nu pună întrebări. Un alt talent util.

— Ca să concluzionez, Mara, eşti pur şi simplu prea valoroasă pentru a te irosi ca rezervă de urgenţă sau chiar ca operator de linie. Aş dori să încep să te pregătesc pentru ca, în cele din urmă, să ajungi secundul meu.

De data aceasta, surprinderea ei nu mai putea fi interpretată greşit. Ochii verzi se măriră pentru o clipă, apoi se mijiră.

— Şi în ce anume ar consta noile mele îndatoriri? întrebă Mara.

— În principal să călătoreşti împreună cu mine, răspunse Karrde şi sorbi din vin. Să vezi cum pun la punct afacerile noi, să întâlneşti unii dintre clienţii noştri pe termen lung, să fii cunoscută de ei... genul acesta de lucruri.

Mara continua să fie suspicioasă – îşi dădea seama după ochii ei. Bănuia că oferta nu era decât un paravan care să mascheze o solicitare mult mai personală sau o cerere din partea bărbatului.

— Nu trebuie să-mi dai acum un răspuns, urmă el. Gândeşte-te, sau stai de vorbă cu alţii care fac parte de mai mult timp din organizaţie. O privi deschis: îţi vor spune că eu nu-mi mint oamenii.

Buza femeii zvâcni.

— Aşa am auzit şi eu, rosti revenind la tonul neîncrezător. Ţine minte însă că dacă-mi oferi genul acesta de autoritate, îl voi utiliza. Întreaga structură organizaţională va fi modificată…

Se întrerupse în clipa când intercomul de pe birou ciripi.

— Da? i se adresă bărbatul.

— Aici Aves, rosti o voce. M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii că nu mai suntem singuri. Un distrugător spaţial imperial tocmai a intrat pe orbită.

Karrde se ridică în picioare, privind spre Mara.

— Vreo indicaţie de identificare? întrebă, lăsându-şi şervetul să cadă lângă farfurie şi ocolind biroul, către videcran.

— În ziua de azi nimeni nu-şi mai trâmbiţează identificatorii, clătină din cap Aves. Emblemele de pe flancuri sunt greu de distins de la depărtarea asta, totuşi Torve apreciază că ar putea fi vorba despre *Himera*.

— Interesant, murmură Karrde. Însuşi Marele Amiral Thrawn... Au efectuat vreo transmisie?

— N-am receptat nimic – o clipă! Se pare că... da, lansează o navetă. Ba nu, două navete. Punctul estimat de asolizare... Pentru un moment, Aves se încruntă spre ceva din afara razei videcranului. Punctul estimat de asolizare este undeva pe aici, în pădure.

Cu coada ochiului, Karrde o zări pe Mara încordându-se.

— Nu-i vorba cumva despre o aşezare de la lizieră? întrebă el.

— Nu, este clar vorba despre pădure. Probabil la mai puţin de cincizeci de kilometri de noi.

Karrde se frecă încet cu arătătorul peste buza inferioară, analizând posibilităţile.

— Doar două navete?

— Deocamdată, replică Aves care începuse să pară oarecum agitat. Declanşez alarma?

— Dimpotrivă. Să vedem dacă au nevoie de vreun ajutor. Deschide-mi un canal de apelare.

Aves fu pe punctul de a protesta, apoi se răzgândi.

— Am înţeles, aprobă el inspirând adânc şi apoi tastă ceva. Poţi vorbi.

— Mulţumesc. Distrugătorul spaţial imperial *Himera*, vă vorbeşte Talon Karrde. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nici un răspuns, murmură Aves. Crezi că poate nu vor să fie remarcaţi?

— Dacă nu vrei să fii remarcat, nu foloseşti un distrugător spaţial. Nu, probabil că sunt ocupaţi să-mi caute numele în baza de date a navei. Într-o bună zi, ar fi interesant de aflat ce ştiu despre mine. Dacă ştiu ceva... Îşi drese vocea: Distrugătorul spaţial imperial *Himera*, vă...

Brusc, chipul lui Aves fu înlocuit de cel al unui bărbat de vârstă mijlocie care purta însemne de căpitan.

— Sunt căpitanul Pellaeon al navei *Himera*, spuse el direct. Ce doreşti?

— Un simplu gest de curtoazie, replică sec Karrde. Am remarcat coborârea navetelor voastre şi ne-am întrebat dacă dumneata sau Marele Amiral Thrawn aveţi nevoie de asistenţă.

În jurul ochilor lui Pellaeon, pielea se încreţi aproape insesizabil.

— Cine?

— Ah, da, încuviinţă din cap Karrde cu un surâs uşor. Sigur că da. N-am auzit nici de Marele Amiral Thrawn. În tot cazul, nu asociat navei *Himera*. Şi nici asociat unor bizare raiduri informaţionale asupra câtorva sisteme din regiunea Paonnid-Obroa-skai.

Ochii căpitanului se mijiră şi mai mult.

— Eşti foarte bine informat, domnule Karrde, rosti Pellaeon cu glas mătăsos în dosul căruia ameninţarea îşi arăta colţii. Unele persoane ar fi curioase să ştie de unde deţine asemenea informaţii un contrabandist mărunt.

— Oamenii mei aud tot soiul de zvonuri, strânse din umeri Karrde, iar eu le pun cap la cap şi le potrivesc.

Bănuiesc că în acelaşi mod în care operează unităţile voastre de contrainformaţii. Apropo, dacă navetele acelea intenţionează să coboare în pădure, trebuie să avertizezi echipajele să fie precaute. Aici trăiesc câteva specii de prădători periculoşi, iar conţinutul metalifer ridicat al vegetaţiei modifică mult determinările senzorilor.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Pellaeon cu aceeaşi voce îngheţată, dar nu vor rămâne mult pe sol.

— Aha, încuviinţă Karrde examinând cu iuţeală posibilităţile care, din fericire, nu erau foarte multe. O mică vânătoare, nu-i aşa?

Pellaeon îl trată cu un surâs indulgent.

— Informaţiile despre activităţile imperiale sunt foarte scumpe. Crezusem că o persoană care activează în domeniul dumitale ştie asta.

— Aşa este, aprobă Karrde examinându-l cu atenţie. Câteodată însă apar reduceri de preţ. După ysalamiri aţi venit, nu?

Zâmbetul celuilalt îngheţă.

— Aici nu există reduceri de preţuri, Karrde, vorbi el după o clipă cu glas încet. Iar scumpe poate de asemenea însemna "foarte scumpe".

— Perfect adevărat. Desigur, cu excepţia cazului în care se face un troc, pentru altă informaţie la fel de preţioasă. Bănuiesc că ştiţi deja caracteristicile unice ale ysalamirilor – altfel, nu v-aţi afla aici. Să bănuiesc oare că ştiţi de asemenea şi tehnica, oarecum ezoterică, a coborârii lor de pe ramurile arborilor?

Pellaeon îl studie, cu o expresie vădit suspicioasă.

— Aveam impresia că ysalamirii n-au mai mult de cincizeci de centimetri lungime şi că nu sunt prădători.

— Nu m-am referit la securitatea voastră, căpitane Pellaeon, ci la a lor. Nu-i poţi trage pur şi simplu de pe ramuri fără să-i omori. În faza aceasta, un ysalamir este

sesil – ghearele i s-au lungit într-atât încât cresc practic direct în miezul ramurii pe care locuieşte.

— Să bănuiesc că dumneata cunoşti modalitatea corectă de a-i coborî?

— Mai exact, unii dintre oamenii mei o cunosc. Dacă doreşti, aş putea trimite pe cineva să contacteze echipajele navetelor. Tehnica implicată nu este foarte dificilă, dar trebuie demonstrată.

— Evident, rosti Pellaeon cu o ironie apăsată. Iar onorariul pentru această demonstraţie "ezoterică"...?

— Nici un onorariu, căpitane. Aşa cum am spus mai devreme, este un simplu gest de curtoazie.

Pellaeon înclină uşor capul pe un umăr.

— Generozitatea dumitale nu va fi uitată.

Pentru o clipă, îl fixă pe contrabandist cu privirea; înţelesul dublu al cuvintelor sale nu putea fi confundat. Dacă Karrde plănuia vreo trădare, nici aceea n-avea să fie uitată.

— Îmi voi anunţa navetele să-ţi aştepte expertul.

— Nu va întârzia. La revedere, căpitane.

Pellaeon se întinse spre ceva din afara videcranului şi faţa lui Aves reapăru în locul său.

— Ai fost atent? îl întrebă Karrde.

Bărbatul încuviinţă.

— Dankin şi Chin încălzesc deja un Skipray.

— Perfect. Să lase un canal de transmisiuni deschis şi să-mi raporteze imediat ce se întorc.

Imaginea se stinse. Karrde se îndepărtă de birou, aruncă o privire spre Mara şi reveni la masă.

— Scuză-mă pentru întrerupere, rosti pe un ton degajat şi trase cu coada ochiului spre femeie în vreme ce-şi reumplu paharul cu vin.

Treptat, ochii ei verzi reveniră din golul în care privise, iar când se uită spre Karrde, muşchii feţei i se relaxară din rigiditatea catatonică.

— Chiar nu ai de gând să-i taxezi pentru ajutor? întrebă ea, întinzând o mână uşor nesigură către propriul pahar. Dacă ai fi dorit ceva, ei nu te-ar fi iertat. În ziua de azi, banii sunt singurul lucru care interesează Imperiul.

— Oamenii noştri îi vor urmări din clipa când asolizează şi până la decolare, strânse el din umeri. Pentru mine, asta pare un onorariu suficient.

— Aşadar nu crezi că au venit aici doar pentru a vâna ysalamiri?

— Nu tocmai, răspunse bărbatul muşcând din bruallki. Cu excepţia cazului în care animalele alea pot fi utilizate într-un scop despre care noi nu avem habar. Ca să baţi atâta cale pentru a captura ysalamiri mi se pare un efort exagerat împotriva unui singur Jedi.

Privirea femeii se pierdu din nou în depărtare.

— Poate că nu-l urmăresc pe Skywalker, murmură ea. Poate că au găsit şi alţi Jedi.

— Mi se pare improbabil, comentă Karrde cercetând-o cu atenţie. (Glasul îi tremurase când rostise numele lui Luke Skywalker...) Se presupune că împăratul i-a lichidat pe toţi în primele zile ale Noii Ordini. Decât dacă, adăugă el străfulgerat de altă idee, nu l-au găsit pe Darth Vader.

— Vader a murit în Steaua Morţii, împreună cu împăratul.

— Aşa umblă vorba, sigur că da…

— A murit acolo, îl întrerupse ea cu glas brusc tăios.

— Bineînţeles, încuviinţă Karrde.

Avusese nevoie de cinci luni de observare atentă, dar finalmente identificase puţinele subiecte ce garantau declanşarea unor replici puternice din partea femeii. Dintre acestea făceau parte fostul împărat şi Imperiul pre-Endor.

Iar la capătul opus al spectrului emoţional se găsea Luke Skywalker.

— Cu toate acestea, continuă el gânditor, dacă un Mare Amiral consideră că are motive întemeiate pentru prezenţa ysalamirilor în navele sale, poate că n-ar fi rău dacă i-am urma exemplul.

Pe neaşteptate, ochii lui Mara se concentrară asupra sa.

— În ce scop? se răsti ea.

— Ca simplă precauţie. Dar de ce eşti atât de vehementă?

O privi, sfâşiată de un conflict intern trecător.

— Mi se pare o risipă de timp, spuse femeia. Probabil că Thrawn suflă şi-n iaurt. Şi apoi cum intenţionezi să păstrezi ysalamirii vii la bordul navei, fără să transplantezi şi nişte arbori cu ei?

— Sunt convins că în privinţa asta Thrawn are nişte idei, o asigură Karrde. Dankin şi Chin vor şti cum să scotocească după amănunte.

— Da, murmură Mara pe un ton care accepta înfrângerea, însă ferindu-şi în mod straniu căutătura. Sunt sigură că vor şti.

— Între timp, zise Karrde prefăcându-se că nu sesizase nimic, noi avem afaceri de discutat. Din câte îmi amintesc, doreai să enumeri nişte îmbunătăţiri pe care le intenţionezi în organizaţie...

— Da. Mara inspiră adânc, închise ochii... iar când îi redeschise, revenise la ţinuta ei obişnuită, detaşată. Aşa este. Ei bine...

Mai întâi lent, apoi cu tot mai multă încredere, se lansă într-o descriere detaliată şi în general pătrunzătoare a lipsurilor grupului. Mâncând, Karrde ascultă cu atenţie, minunându-se din nou de aptitudinile ascunse ale femeii. Într-o bună zi, îşi promise în gând, va găsi o cale prin care să extragă amănuntele trecutului ei de sub mantia tăinuirii cu care se acoperea atât de atentă. Să afle de unde venise, cine şi ce era.

Şi să afle cu exactitate ce anume îi făcuse Luke Skywalker, pentru ca să-l urască în asemenea măsură.

4

Himera avu nevoie de aproape cinci zile cu viteza de 0,4 pentru a parcurge cei 350 de ani-lumină dintre Myrkr şi Wayland. Durata voiajului nu fu însă un impediment, deoarece inginerilor le luă aproape tot atâta timp pentru a concepe un cadru portabil care să-i susţină şi hrănească pe ysalamiri.

— Eu tot nu sunt convins că-i realmente necesar, mormăi Pellaeon privind cu dezgust segmentul de conductă curbă şi groasă, şi creatura asemănătoare unei salamandre acoperite cu blană şi solzi ataşată de el. (Conducta şi cadrul de care era fixată erau al naibii de grele, iar creatura mirosea urât.) Dacă Păzitorul pe care-l aşteptaţi a fost instalat pe Wayland de împărat, nu văd de ce ar trebui să avem probleme cu el.

— Numeşte-o simplă precauţie, căpitane, răspunse Thrawn instalându-se în scaunul de copilot al navetei şi fixându-şi centurile de siguranţă. Probabil că am avea greutăţi să-l convingem că suntem ceea ce afirmăm. Sau chiar că noi continuăm să slujim Imperiul.

Privi în treacăt peste displayuri şi încuviinţă spre pilot:

— Dă-i drumul!

Se auzi un zăngănit înăbuşit şi, cu o vibraţie scurtă, naveta părăsi cala *Himerei* şi începu coborârea spre suprafaţa planetei.

— Poate că ne-ar fi mai uşor să-l convingem cu un pluton din trupele de şoc, mormăi Pellaeon examinând displayul repetor de lângă locul său.

— Sau poate că l-am irita, îi atrase atenţia Thrawn. Căpitane, nu ignora mândria şi sensibilitatea unui Jedi al întunericului. În plus – se uită peste umăr –, asta-i treaba lui Rukh. Orice asociat intim al împăratului ar trebui să fie familiarizat cu rolul glorios pe care noghrii l-au jucat în decursul anilor.

Pellaeon privi chipul tăcut de coşmar, aflat pe locul de vizavi.

— Păreţi sigur, domnule amiral, că Păzitorul va fi un Jedi al întunericului.

— Pe cine altul să fi ales împăratul ca să-i păzească tezaurul? Ai fi preferat poate o legiune de trupe de şoc, echipate cu AT-AT-uri şi genul de armament şi tehnologie avansate ce pot fi detectate de pe orbită cu ochii închişi?

Pellaeon făcu o grimasă. În privinţa asta, cel puţin, nu trebuiau să-şi facă griji. Scanerele *Himerei* nu detectaseră nicăieri pe suprafaţa lui Wayland ceva care să depăşească nivelul arcului cu săgeţi. Asta nu însemna totuşi că se simţea foarte liniştit.

— Mă întrebam dacă împăratul n-ar fi trebuit să-l ia de pe Wayland, pentru a-l ajuta împotriva rebelilor...

Thrawn ridică din umeri.

— Vom afla în curând.

Vuietul frecării atmosferei de fuzelajul navetei crescu în intensitate şi pe displayul repetor al lui Pellaeon apărură detalii ale suprafeţei planetei. Majoritatea zonei aflată chiar sub ei părea să fie pădure, întreruptă pe alocuri de şesuri întinse, acoperite de iarbă. În faţă, vizibil ocazional prin fuioarele de nori, un munte izolat se înălţa deasupra peisajului.

— Ăsta-i muntele Tantiss? îl întrebă pe pilot.

— Da, căpitane. În curând ar trebui să se vadă şi oraşul.

— Perfect.

Discret, Pellaeon îşi aranjă mai bine tocul blasterului de pe coapsa dreaptă. Thrawn putea fi cât dorea de încrezător, atât în ysalamiri, cât şi în propria sa logică; din partea sa, Pellaeon continua să regrete că nu erau însoţiţi de mai multă putere de foc.

Aşezarea cuibărită la poalele sud-vestice ale muntelui Tantiss era mai mare decât păruse de pe orbită, majoritatea caselor ei scunde întinzându-se mult sub adăpostul copacilor înconjurători. Thrawn îi ordonă pilotului să survoleze de două ori zona, apoi să coboare în ceea ce părea a fi piaţa principală, în faţa unei clădiri mari şi impresionante, cu aspect regal.

— Interesant, comentă Marele Amiral privind pe videcrane în timp ce-şi fixa pe umeri cadrul ysalamirului. Aici există cel puţin trei stiluri arhitecturale – unul specific oamenilor şi două aparţinând unor specii diferite. Rareori poţi vedea asemenea diversitate în aceeaşi regiune a unei planete, cu atât mai puţin alăturate în aceeaşi aşezare. Palatul din faţa noastră a incorporat practic elemente din toate trei stilurile.

— Mda, aprobă Pellaeon neatent, examinând el însuşi videcranele. (În momentul acela, clădirile îl interesau mult mai puţin decât oamenii despre care biosenzorii îl anunţau că se ascundeau înapoia şi în interiorul lor.) Aveţi vreo idee dacă speciile acelea extraterestre sunt ostile faţă de străini?

— Probabil, răspunse Thrawn îndreptându-se spre rampa de ieşire din navetă unde îl aştepta deja Rukh. Caracteristica respectivă este specifică majorităţii speciilor non-umane. Îi dăm drumul?

Rampa se deplie, însoţită de şuieratul gazului eliberat. Strângând din dinţi, Pellaeon îi urmă pe cei doi. Rukh coborî primul.

Nimeni nu trase în ei, când atinseră solul şi se îndepărtară cu câţiva paşi de navetă. În acelaşi timp, nimeni nu strigă, nu-i somă şi nici măcar nu apăru în piaţă.

— Cam timizi, nu credeţi? mormăi căpitanul, privind în jur cu mâna deasupra blasterului.

— Lesne de înţeles, zise Thrawn şi scoase din centură un disc-megafon. Ia să vedem dacă-i putem convinge să fie mai ospitalieri.

Ridică discul în dreptul buzelor.

— Îl caut pe Păzitorul muntelui, bubuiră cuvintele sale prin piaţă, iar ultima silabă reverberă din clădirile înconjurătoare. Cine mă poate conduce la el?

Ultimul ecou se stinse în tăcere. Marele Amiral coborî discul şi aşteptă, dar secundele trecură fără nici un răspuns.

— Poate că nu înţeleg bazica, sugeră într-o doară Pellaeon.

— O înţeleg, replică rece Thrawn. Cel puţin oamenii o înţeleg. Poate că au nevoie de mai multă motivaţie.

Ridică din nou megafonul:

— Îl caut pe Păzitorul muntelui, repetă el. Dacă nimeni nu-mi va arăta drumul, întregul oraş va suferi.

De abia terminase de rostit ultimele cuvinte, când, fără nici un avertisment, o săgeată ţâşni spre ei, venind din dreapta. Îl lovi pe Thrawn într-o parte, ratând cu puţin cadrul cu ysalamirul, care-i cuprindea umerii şi spatele ca o raniţă, şi ricoşă inofensivă din vesta antiglonţ ascunsă sub uniforma albă.

— Stai, ordonă Marele Amiral când Rukh sări lângă el cu blasterul pregătit. L-ai localizat?

— Da, scrâşni noghriul cu arma îndreptată spre o clădire cu două niveluri aflată la un sfert al distanţei dintre ei şi palat.

— Perfect. Thrawn ridică din nou megafonul: Unul dintre oamenii voştri tocmai a tras în noi. Priviţi consecinţele.

Coborî discul şi încuviinţă spre Rukh:

— Acum.

Rânjind subţire din dinţii aidoma unor ace, Rukh începu – iute, atent şi ştiinţific – să demoleze clădirea.

Distruse mai întâi ferestrele şi uşile, trăgând în ele o duzină de salve pentru a descuraja orice alt atac. După aceea trecu la pereţii parterului. La a douăzecea salvă, construcţia se cutremura vizibil pe fundaţie. Câteva salve în pereţii etajului, altele în parter…

Cu un bubuit asurzitor, clădirea colapsă.

Thrawn aşteptă până se stinseră trosnetele lemnăriei rupte, apoi înălţă iarăşi megafonul.

— Acestea sunt urmările sfidării mele, anunţă el. Vă întreb din nou: Cine mă va conduce la Păzitorul muntelui?

— Eu, se auzi o voce din stânga lor.

Pellaeon se răsuci fulgerător. Bărbatul din faţa palatului era înalt şi slab, cu păr sur, răvăşit, şi o barbă care-i cobora până la mijlocul pieptului. Purta sandale legate cu şireturi pe gambă şi o mantie veche, cafenie, peste care un medalion scânteia pe jumătate ascuns sub barbă. Chipul îi era oacheş şi ridat, dar avea o expresie aristocratică aproape arogantă, în timp ce-i cerceta curios şi dispreţuitor.

— Sunteţi străini, rosti el pe un ton ce exprima aceleaşi sentimente. Străini..., examină naveta care se ridica înapoia lor, ...de planetă.

— Da, suntem străini, încuviinţă Thrawn. Dar tu?

Ochii bătrânului se întoarseră către ruinele fumegând.

— Mi-aţi distrus una dintre clădiri, spuse el. Nu era nevoie de aşa ceva.

— Am fost atacaţi, replică tăios Marele Amiral. Erai proprietarul ei?

Privirea necunoscutului păru că fulgeră, totuşi Pellaeon nu putu să fie sigur din depărtare.

— Eu domnesc, anunţă bătrânul încet însă cu un ton evident ameninţător. Tot ce este aici îmi aparţine.

Pe durata câtorva bătăi de inimă, el şi Thrawn se duelară din priviri. Thrawn vorbi primul:

— Sunt Marele Amiral Thrawn, Warlord al Imperiului, slujitor al împăratului. Îl caut pe Păzitorul muntelui.

Bătrânul plecă imperceptibil fruntea.

— Te voi duce la el.

Se întoarse şi porni către palat.

— Nu vă depărtaţi, murmură Thrawn când porniră după el. Atenţie la o capcană.

Nici o altă săgeată nu mai zbură spre ei când traversară piaţa şi trecură pe sub arcada sculptată în piatră de deasupra uşilor duble ale palatului.

— Crezusem că Păzitorul locuieşte pe munte, spuse Thrawn când călăuza lor deschise uşile.

O făcu fără efort şi Pellaeon hotărî că era mai puternic decât părea.

— A locuit, cândva, li se adresă bătrânul peste umăr. Când am început să domnesc, cei de pe Wayland au construit palatul pentru el.

Înaintă până în mijlocul holului de la intrare, bogat împodobit, şi se opri la jumătatea drumului spre altă pereche de uşi.

— Lăsaţi-ne, rosti el.

Pentru o clipită, Pellaeon crezu că li se adresase lor. Tocmai deschidea gura, pentru a protesta, când două

secţiuni laterale ale pereţilor glisară şi doi bărbaţi slăbănogi îşi făcură apariţia din nişele camuflate. Fulgerându-i din priviri pe imperiali, îşi puseră arbaletele pe umeri şi părăsiră clădirea. Bătrânul îi aşteptă să iasă, apoi îşi reluă drumul spre a doua pereche de uşi duble.

— Haideţi, le indică el cu o sclipire stranie în ochi. Păzitorul împăratului vă aşteaptă.

Silenţios, uşile se deschiseră în lături, dezvăluind luminile a sute de lumânări ce umpleau o încăpere uriaşă. Pellaeon aruncă o privire scurtă spre bătrânul de lângă uşă şi premoniţia bruscă a pericolului îi trimise un fior pe spinare. Inspirând profund, îi urmă pe Thrawn şi Rukh înăuntru.

Într-o criptă.

Nu încăpea nici o îndoială asupra locului acela. În afara lumânărilor pâlpâitoare, odaia era goală, cu excepţia unui bloc paralelipipedic, mare, din piatră neagră, amplasat în centru.

— Înţeleg, şopti Thrawn. Aşadar este mort.

— E mort, confirmă bătrânul dinapoia lor. Vezi toate lumânările astea, Mare Amiral?

— Da, încuviinţă Thrawn. Oamenii trebuie să-l fi onorat foarte mult.

— Să-l onoreze? pufni încetişor bătrânul. Nici vorbă! Lumânările astea marchează mormintele străinilor de planetă care au sosit aici după moartea lui.

Pellaeon se răsuci spre el, scoţând instinctiv blasterul. Thrawn aşteptă alte câteva clipe, înainte să se întoarcă fără grabă.

— Cum au murit? întrebă el.

Bătrânul surâse scurt.

— Eu i-am ucis, bineînţeles. Aşa cum l-am ucis şi pe Păzitor. Ridică braţele cu palmele goale în sus. Aşa cum vă ucid acum pe voi.

Fără nici un avertisment, fulgere albastre ţâşniră din vârfurile degetelor sale...

Şi dispărură fără urmă, la un metru de imperiali.

Totul se petrecuse atât de rapid, încât Pellaeon nu avu timp nici să clipească, cu atât mai puţin să tragă. Acum, cu întârziere, ridică blasterul şi valul de aer fierbinte provocat de fulgere i se revărsă peste mână...

— Stop, rosti calm Thrawn în tăcerea care se lăsase. După cum poţi vedea, Păzitorule, nu suntem nişte străini obişnuiţi.

— Păzitorul e mort! se răsti bătrânul şi ultimul său cuvânt fu aproape acoperit de trosnetul altor fulgere.

Şi acestea se stinseră, înainte de a se fi apropiat de cei trei.

— Da, încuviinţă Thrawn, strigând pentru a se face auzit prin detunăturile fulgerelor, vechiul Păzitor a murit. Tu eşti Păzitorul acum. Tu aperi muntele împăratului.

— Nu slujesc nici un împărat! răcni bătrânul, trimiţând a treia salvă inutilă. Puterea mea este numai pentru mine.

Brusc, aşa cum începuse, atacul său încetă. Cu braţele încă ridicate, bătrânul se holbă la Thrawn cu o expresie de nedumerire şi necăjire întipărită pe chip.

— Nu eşti Jedi. Cum faci?

— Alătură-te nouă şi vei învăţa, sugeră Thrawn.

Celălalt îşi îndreptă ţinuta, arătându-şi adevărata înălţime.

— Sunt un maestru Jedi, croncăni el. Nu mă alătur nimănui.

— Înţeleg, aprobă din cap Thrawn. În cazul acesta, îngăduie-ne nouă să ne alăturăm ţie. Ochii lui roşu-sclipitor sfredeleau faţa bătrânului. Şi îngăduie-ne să-ţi arătăm cum poţi avea mai multă putere decât ţi-ai imaginat vreodată. Toată puterea pe care şi-ar putea-o dori chiar şi un maestru Jedi.

Pentru câteva secunde, bătrânul continuă să-l fixeze pe Thrawn şi pe chipul său se perindară cu rapiditate o duzină de expresii stranii.

— Perfect, rosti în cele din urmă. Urmaţi-mă. Vom sta de vorbă.

— Mulţumesc, plecă uşor fruntea Thrawn. Pot să întreb cui avem cinstea de a ne adresa?

— Bineînţeles.

Trăsăturile bătrânului îşi recăpătară aerul regal, iar când vorbi, glasul său răsună maiestuos în liniştea criptei:

— Sunt Joruus C'baoth, maestru Jedi.

Pellaeon inspiră brusc şi un fior îngheţat îi străbătu spinarea.

— Joruus C'baoth? icni el. Dar...

Amuţi. C'baoth îl privi, aşa cum Thrawn ar fi privit un gradat inferior care ar fi vorbit fără să fi fost întrebat.

— Urmaţi-mă, repetă el întorcându-i spatele lui Thrawn. Vom sta de vorbă.

Îi conduse afară din criptă, la lumina soarelui. În absenţa lor, câteva grupuri mici de oameni se adunaseră în piaţă, păstrând distanţa faţă de palat, dar şi faţă de navetă, în vreme ce şuşoteau agitat.

Cu o excepţie. Drept în calea lor, la numai câţiva metri, se afla unul dintre cei doi paznici pe care C'baoth îi scosese din criptă. Pe chipul său se citea o expresie de furie abia stăpânită; în mâini ţinea o arbaletă armată şi pregătită.

— I-aţi distrus casa, comentă C'baoth pe un ton degajat. Neîndoios, doreşte să se răzbune.

De abia terminase cuvintele, când bărbatul ridică brusc arbaleta şi trase. Instinctiv, Pellaeon se aplecă şi întinse blasterul...

La trei metri de imperiali, săgeata se opri pe neaşteptate în văzduh.

Căpitanul se holbă la bucata de lemn şi metal care parcă încremenise, înţelegând abia treptat ce se întâmplase.

— Sunt oaspeţii noştri, se adresă C'baoth paznicului cu un glas care se adresa de fapt tuturor celor din piaţă. Vor fi cinstiţi ca atare.

Cu un trosnet de lemn rupt, săgeata arbaletei se fărâmă şi bucăţile căzură pe sol. Încet, şovăielnic, paznicul coborî arma, cu ochii continuând să ardă de mânie neputincioasă. Thrawn îl lăsă o secundă, apoi făcu un gest scurt spre Rukh. Noghriul ridică blasterul şi trase...

Cu o mişcare aproape prea rapidă pentru a fi zărită, o piatră netedă se înălţă de pe sol şi se interpuse în faţa salvei, sfărâmându-se spectaculos în mii de fragmente.

Thrawn se răsuci spre Păzitor şi pe faţa sa se citiră surpriza şi furia.

—C'baoth...!

— Mare Amiral, îl întrerupse celălalt cu glas tăios şi rece, aceştia sunt supuşii mei. Nu ai dumitale, ci ai mei. Dacă trebuie pedepsiţi, eu o voi face...

Pentru o secundă, cei doi se duelară din nou din priviri, după care, cu un efort vădit, Thrawn îşi regăsi controlul.

— Desigur, maestre C'baoth, spuse el. Îmi cer iertare.

— Aşa-i mai bine, încuviinţă C'baoth. Mult mai bine. Privind pe lângă Thrawn, îi făcu semn din bărbie paznicului să se îndepărteze. Urmaţi-mă, se uită el iarăşi spre Marele Amiral. Vom sta de vorbă.

***

— Spune-mi mai întâi, rosti C'baoth, indicându-le să se aşeze pe perne, cum mi-ai respins atacul?

— Mai întâi, vreau să-ţi explic oferta noastră, spuse Thrawn privind în jurul încăperii înainte de a se aşeza cu

atenţie pe o pernă. (Probabil, se gândi Pellaeon, că este interesat de obiectele de artă risipite prin odaie.) Cred că o vei găsi...

— Îmi vei spune cum mi-ai respins atacul, repetă C'baoth.

O strâmbătură uşoară, iute controlată, flutură peste buzele lui Thrawn.

— Răspunsul este foarte simplu, începu el şi privi spre ysalamirul care-i înconjura umerii, apoi îi mângâie cu degetul gâtul lung. Creaturile pe care le vezi pe spinările noastre se numesc ysalamiri. Sunt fiinţe sesile arboricole de pe o planetă îndepărtată şi obscură, şi deţin o abilitate interesantă şi, posibil, unică – resping Forţa.

— Cum adică... "o resping"? se încruntă C'baoth.

— Îi resping prezenţa, îndepărtând-o de ei. Oarecum similar felului în care o bulă este creată de aerul care se dilată spre exterior, împingând apa din jur. Ocazional, un singur ysalamir poate crea o bulă cu diametrul de zece metri. Un grup de ysalamiri care se susţin reciproc poate crea bule mult mai mari.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, recunoscu C'baoth privind ysalamirul lui Thrawn cu o fascinaţie aproape copilărească. Cum a putut apărea o asemenea creatură?

— Să fiu sincer, nu ştiu. Bănuiesc că această aptitudine a lor are o valoare pentru supravieţuire, dar nu-mi pot imagina care ar fi asta. De fapt, nici nu contează, ridică Thrawn o sprânceană. Pentru moment, aptitudinea în sine mi-a slujit scopul.

Păzitorul se întunecă la faţă.

— Adică de a-mi înfrânge puterea?

Thrawn strânse din umeri.

— Ne aşteptam să-l găsim aici pe Păzitorul împăratului. Trebuia să ne asigurăm că el ne va îngădui

să ne identificăm şi să ne explicăm misiunea. Ridică din nou mâna, pentru a mângâia gâtul ysalamirului. Deşi se pare că protejarea noastră de Păzitor a fost de fapt doar un bonus suplimentar. Pentru aceste animale mici, mă gândesc la ceva mult mai interesant.

— Adică...?

— Totul la momentul potrivit, maestre C'baoth. Şi numai după ce vom examina tezaurul împăratului din muntele Tantiss.

— Aşadar nu te interesează decât muntele, se strâmbă uşor C'baoth.

— Am nevoie de el, sigur că da. Sau, mai precis, am nevoie de ceea ce sper că voi găsi în el.

— Şi anume...?

Marele Amiral îl studie o clipă.

— Înaintea Bătăliei pentru Endor, au circulat zvonuri potrivit cărora savanţii împăratului construiseră finalmente un ecran de invizibilitate realmente practic. Îl doresc. În plus, adăugă el de parcă ideea i-ar fi venit de abia atunci, o altă jucărioară minoră... aproape insignifiantă.

— Şi crezi că vei găsi pe munte unul dintre aceste ecrane de invizibilitate?

— Mă aştept să găsesc fie un prototip, fie cel puţin proiectul complet. Unul dintre ţelurile împăratului, atunci când a adunat acest tezaur, a fost de a se asigura că nu se vor pierde tehnologii interesante şi potenţial utile.

— Asta, plus colectarea de nenumărate suveniruri ale glorioaselor sale cuceriri, pufni C'baoth. Există nu ştiu câte săli ticsite cu asemenea autogratulări penibile.

Pellaeon îşi îndreptă brusc ţinuta.

— Aţi fost în munte? întrebă el.

Cumva, se aşteptase ca tezaurul să fie asigurat cu zăvoare şi bariere.

C'baoth îi trimise o privire dispreţuitor de răbdătoare.

— Bineînţeles c-am fost. L-am ucis pe Păzitor, ai uitat? Reveni spre Thrawn: Aşadar, doreşti jucărioarele împăratului, iar acum ştii că poţi să pătrunzi în munte, cu sau fără ajutorul meu. De ce mai stai aici?

— Fiindcă muntele nu-i decât o parte din ceea ce-mi trebuie. Îmi trebuie de asemenea şi parteneriatul unui maestru Jedi ca tine.

C'baoth se lăsă pe spate, pe perna sa, şi un surâs cinic i se întrevăzu prin barbă.

— Aha, ajungem în sfârşit la subiect. Să înţeleg că acesta este momentul în care-mi oferi toată puterea pe care şi-ar putea-o dori chiar şi un maestru Jedi?

Thrawn îi răspunse printr-un zâmbet similar.

— Aşa este. Spune-mi, maestre C'baoth, ce ştii despre înfrângerea dezastruoasă a Flotei Imperiale la Bătălia pentru Endor, acum cinci ani?

— Am auzit doar zvonuri. S-a referit la ea unul dintre străinii de planetă care au venit aici. (Privirea bătrânului se îndreptă spre fereastră, către palatul-criptă vizibil dincolo de piaţă.) Deşi numai în treacăt.

Pellaeon înghiţi un nod. Thrawn nu păru să sesizeze implicaţiile.

— Atunci poate că te-ai întrebat cum a fost posibil ca numai câteva zeci de nave rebele să înfrângă o forţă imperială de cel puţin zece ori mai numeroasă?

— Nu mi-am petrecut prea mult timp cu astfel de întrebări, replică sec C'baoth. Am presupus că rebelii erau pur şi simplu războinici mai buni.

— Dintr-un punct de vedere, este adevărat. Rebelii au luptat într-adevăr mai bine, dar nu din cauza unor abilităţi speciale, sau a instruirii. Au luptat mai bine decât Flota, pentru că împăratul era mort.

Marele Amiral se răsuci spre Pellaeon.

— Tu ai fost acolo, căpitane – trebuie s-o fi observat. Pierderea bruscă a coordonării între membrii echipajelor

şi nave... pierderea eficienţei şi disciplinei... Pierderea, pe scurt, a acelei calităţi subtile pe care o numim spirit de luptă.

— Da, a existat o oarecare confuzie, recunoscu rigid Pellaeon, care începuse să înţeleagă încotro bătea Thrawn şi nu era deloc încântat. Totuşi nimic care să nu poată fi explicat prin stresul normal al bătăliei.

O sprânceană negru-albăstruie se ridică o fracţiune de centimetru.

— Cu adevărat? Pierderea lui *Executor*... incompetenţa bruscă şi de ultim moment a vânătorilor TIE, care a dus la distrugerea Stelei Morţii însăşi... pierderea altor şase distrugătoare spaţiale în confruntări în care nici unul dintre ele n-ar fi trebuit să aibă necazuri? Toate acestea nu au fost decât "stresul normal al bătăliei"?

— Nu împăratul conducea bătălia, izbucni Pellaeon cu o pornire care-l surprinse şi pe el. În nici un fel. Am fost acolo, domnule amiral... şi ştiu.

— Da, căpitane, ai fost acolo, rosti Thrawn cu un glas devenit brusc aspru, şi este momentul să-ţi smulgi legătura de pe ochi şi să înfrunţi adevărul, indiferent cât de amar l-ai găsi. Nu mai aveaţi un adevărat spirit de luptă personal – nu-l mai avea nimeni din Flota Imperială. Voinţa împăratului era cea care vă împingea de la spate, mintea împăratului vă asigura tăria, fermitatea şi eficienţa. Eraţi la fel de dependenţi de prezenţa lui, ca şi cum aţi fi fost implanturi borg într-un calculator de luptă.

— Nu-i adevărat! strigă Pellaeon, simţindu-şi măruntaiele răscolite în mod dureros. Nu poate fi adevărat! Am continuat lupta şi după moartea lui.

— Aşa-i, spuse Thrawn încet şi zeflemitor. Aţi continuat lupta. Aidoma unor cadeţi.

C'baoth pufni sonor.

— Deci pentru asta mă doreşti, Mare Amiral? întrebă el cu dispreţ. Ca să-ţi preschimb navele în marionete?

— Câtuşi de puţin, maestre C'baoth. Analogia mea cu implanturile borg de luptă a fost atent gândită. Eroarea fatală a împăratului a fost de a încerca să controleze personal întreaga Flotă Imperială, cât mai complet şi mai constant cu putinţă. Pe termen lung, aceasta a dus la dezastru. Dorinţa mea este doar de a spori coordonarea între nave şi forţele militare – şi numai în momentele critice şi în situaţii de luptă atent selectate.

C'baoth privi spre Pellaeon.

— În ce scop? mormăi el.

— În scopul pe care l-am discutat deja – putere!

— Ce fel de putere?

Pentru prima dată după asolizare, Thrawn păru descumpănit.

— Cucerirea planetelor, bineînţeles. Înfrângerea finală a rebelilor. Restabilirea gloriei care a fost odată Noua Ordine a Imperiului.

— Nu înţelegi puterea, Mare Amiral, clătină bătrânul din cap. Cucerirea planetelor pe care nici măcar nu le vei mai vizita vreodată nu înseamnă putere. Puterea nu înseamnă nici distrugerea navelor, uciderea oamenilor sau înăbuşirea rebeliunilor pe care nu le-ai văzut niciodată în mod direct.

Roti braţele şi ochii îi sclipiră cu un foc straniu.

— Asta, Mare Amiral, înseamnă putere. Oraşul acesta... planeta aceasta... supuşii aceştia. Toţi oamenii, psadanii şi myneryrshii care trăiesc aici sunt ai mei. Ai mei. (Privirea i se îndreptă iarăşi spre fereastră.) Eu îi învăţ, eu le poruncesc, eu îi pedepsesc. Viaţa şi moartea lor sunt în mâna mea.

— Exact asta îţi şi ofer, interveni prompt Thrawn. Milioane de vieţi, miliarde dacă vrei. Cu toate vieţile acelea poţi face orice doreşti.

— Nu-i acelaşi lucru, observă C'baoth pe un ton de răbdare părintească. Eu nu doresc să deţin putere de la depărtare asupra unor vieţi pe care nu le cunosc.

— Ai putea atunci să conduci un singur oraş. Oricât de mare sau de mic doreşti.

— Şi acum conduc un oraş.

— Am nevoie de ajutorul tău, maestre C'baoth, miji ochii Thrawn. Spune preţul.

— Preţul meu? zâmbi bătrânul. Preţul pentru serviciile mele? Brusc, zâmbetul dispăru şi tonul vocii deveni ameninţător: Mare Amiral, eu sunt un maestru Jedi. Nu un mercenar, care poate fi angajat ca noghriul tău!

Îl privi dispreţuitor pe Rukh, care stătea tăcut în lateral.

— Da, noghriule, ştiu ce eşti tu şi rasa ta. Comandourile Morţii ale împăratului, ucigând şi murind după toanele unor indivizi ambiţioşi ca Darth Vader şi Marele Amiral, aici de faţă.

— Lord Vader l-a slujit pe împărat şi Imperiul, scrâşni Rukh privindu-l cu ochii negri care nu clipeau. Aşa cum facem şi noi.

— Poate că da. C'baoth reveni spre Thrawn. Am tot ce doresc sau îmi trebuie, Mare Amiral. Acum vei părăsi Wayland.

Thrawn nu se clinti.

— Am nevoie de ajutorul tău, maestre C'baoth, repetă el încet, şi-l voi căpăta.

— Iar dacă nu-l vei căpăta, ce vei face? rânji bătrânul. Îl vei pune pe noghri să-ncerce să mă ucidă? Ar fi aproape amuzant s-o văd. Se întoarse către Pellaeon: Sau poate că-i vei ordona bravului căpitan al distrugătorului să-mi radă oraşul de pe orbită? Atât doar că nu poţi risca să faci vreun rău muntelui, aşa-i?

— Artileriştii mei ar putea distruge oraşul, fără măcar să pârlească iarba de pe muntele Tantiss, replică Pellaeon. Dacă aveţi nevoie de o demonstraţie...

— Pace, căpitane, îl întrerupse Thrawn calm. Prin urmare, maestre C'baoth, preferi genul de putere personală, directă? Da, cu siguranţă pot înţelege asta. Nu cred însă că aşa ceva constituie o mare provocare. Desigur, adăugă el gânditor privind pe fereastră, acesta poate fi, de fapt, chiar scopul. Mă aştept ca până şi maeştrii Jedi să îmbătrânească în cele din urmă într-atât încât să nu-i mai intereseze nimic altceva decât să stea la soare.

Fruntea lui C'baoth se înnegură.

— Ai grijă, Mare Amiral, îl avertiză el, să nu caut provocarea în chiar distrugerea ta.

— Aşa ceva nu s-ar putea numi provocare pentru un individ cu aptitudinile şi puterea ta, contraatacă Thrawn ridicând din umeri. Poate însă că ai deja alt Jedi aici, care-ţi ascultă comenzile.

C'baoth se încruntă, evident derutat de schimbarea bruscă a subiectului.

— Alt Jedi? repetă el.

— Desigur. Mi se pare firesc ca un maestru Jedi să aibă un Jedi de rang inferior care să-l slujească. Un Jedi pe care-l poate învăţa, căruia îi poate porunci şi pe care-l poate pedepsi după voie.

Un nor trecu peste chipul bătrânului.

— Nu mai există Jedi în viaţă, murmură el. Împăratul şi Vader i-au urmărit şi i-au ucis.

— Nu pe toţi, rosti încet Thrawn. În ultimii cinci ani, au apărut doi Jedi noi: Luke Skywalker şi sora lui, Leia Organa Solo.

— Ce însemnătate poate avea asta pentru mine?

— Ţi-i pot aduce.

C'baoth îl privi un minut întreg, cu neîncrederea şi dorinţa luptându-se vizibil pe faţa lui. Dorinţa învinse.

— Pe amândoi?

— Da, încuviinţă Marele Amiral. Gândeşte-te ce ar putea face un individ cu talentul tău dacă ar avea nişte Jedi nedezvoltaţi! I-ar putea modela, modifica, recrea în orice fel ar dori. Arcui o sprânceană. Plus că există un bonus cu adevărat special... deoarece Leia Organa Solo este însărcinată. Cu gemeni.

C'baoth inspiră adânc.

— Gemeni Jedi! şuieră el.

— Se pare că au potenţialul, sau cel puţin aşa m-au asigurat sursele mele, zâmbi Thrawn. Bineînţeles, ce anume vor ajunge în cele din urmă va depinde în totalitate de tine.

Ochii lui C'baoth se repeziră spre Pellaeon, apoi revenită asupra lui Thrawn. Mişcându-se în mod deliberat fără grabă, se ridică în picioare.

— Perfect, Mare Amiral, vorbi el. În schimbul cavalerilor Jedi, îţi voi ajuta forţele militare. Du-mă la nava ta.

— Totul la momentul potrivit, se sculă şi Thrawn. Mai întâi, trebuie să pătrundem în muntele împăratului. Înţelegerea aceasta depinde de faptul dacă voi găsi ceea ce caut.

— Desigur. Amândoi sperăm, accentuă el ameninţător, că vei găsi.

Avură nevoie de şapte ore de căutare printr-o fortăreaţă montană mult mai mare decât se aşteptase Pellaeon. În cele din urmă, găsiră însă comorile la care sperase Thrawn. Ecranul de invizibilitate... şi cealaltă jucărie minoră, aproape insignifiantă.

***

Uşa spre cabina de comandă a Marelui Amiral glisă, deschizându-se; inspirând adânc, Pellaeon păşi înăuntru.

— Putem sta de vorbă, domnule amiral?

— Sigur că da, căpitane, încuviinţă Thrawn din centrul cercului dublu de displayuri. Intră! Ceva noutăţi de la Palatul Imperial?

— Nimic de ieri, răspunse Pellaeon apropiindu-se de marginea cercului exterior şi repetându-şi pentru ultima dată în gând felul în care avea s-o spună. Dacă doriţi, le pot solicita.

— Probabil că nu este necesar, scutură Thrawn din cap. Se pare că detaliile călătoriei Bimmisaari au fost stabilite. Nu trebuie decât să alertăm unul dintre grupurile de comando – aş zice, Echipa 8 – şi îi vom avea pe Jedi.

— Da, domnule amiral. Pellaeon se încordă, apoi rosti: Vă mărturisesc că nu sunt convins că înţelegerea cu C'baoth este o idee bună. Ca să fiu cinstit, nu-l cred întreg la minte.

Thrawn arcui o sprânceană.

— Evident că nu-i întreg la minte. Pe de altă parte, nici nu este Jorus C'baoth.

Pellaeon simţi că rămâne cu gura căscată.

— Ce aţi spus?

— Jorus C'baoth a murit. El a fost unul dintre cei şase maeştri Jedi aflaţi la bordul proiectului Extinderea a Vechii Republici. Nu ştiu dacă pe atunci aveai o poziţie îndeajuns de avansată ca să ştii de existenţa lui.

— Am auzit zvonuri, se încruntă Pellaeon căzând pe gânduri. Din câte îmi amintesc, a fost un efort de mari dimensiuni pentru a extinde autoritatea Vechii Republici în afara galaxiei. O misiune lansată imediat înainte de izbucnirea Războiului Clonelor. De atunci, n-am mai auzit absolut nimic despre ea.

— Asta fiindcă nu mai era nimic de auzit, zise sec Thrawn. A fost interceptată de o unitate de şoc în exteriorul Vechii Republici şi a fost distrusă.

Pellaeon îl privi şi simţi un fior.

— De unde ştiţi?

— Pentru că eu am fost comandantul unităţii de şoc. Chiar de atunci, împăratul şi-a dat seama că Jedi trebuie exterminaţi. Şase maeştri Jedi la bordul aceleiaşi nave reprezenta o ocazie prea bună pentru a fi irosită.

Căpitanul îşi umezi buzele.

— Dar atunci...?

— Pe cine am adus la bordul *Himerei?* sfârşi Thrawn întrebarea. Aş fi zis că este evident. Joruus C'baoth – te rog să remarci pronunţia deliberat eronată a numelui Jorus – este o clonă.

— O clonă? se holbă Pellaeon.

— Bineînţeles. Creată dintr-o mostră de ţesut, probabil cu puţin înainte de moartea adevăratului C'baoth.

— Cu alte cuvinte, de la începutul războiului, înghiţi Pellaeon un nod.

Primele clone, cel puţin cele cu care se confruntase Flota, fuseseră extrem de instabile, atât mental, cât şi emoţional. Uneori, de-a dreptul spectaculos...

— Şi aţi adus-o în mod premeditat la bord?

— Ai fi preferat să aduc un Jedi al întunericului cu puteri depline? întrebă tăios Thrawn. Poate un al doilea Darth Vader, cu genul de ambiţii şi putere care l-ar putea determina cu uşurinţă să-ţi preia controlul navei? Zi mersi, căpitane!

— Cel puţin un Jedi al întunericului ar fi fost previzibil.

— C'baoth este îndeajuns de previzibil, îl asigură Marele Amiral. Iar atunci când nu este... Descrise un semicerc cu braţul, spre cele şase cadre care-i înconjurau centrul de comandă. Pentru asta îi avem pe ysalamiri.

— Mie tot nu-mi place, se strâmbă Pellaeon. Va fi greu să protejăm nava de el şi în acelaşi timp să ne coordoneze atacurile flotei.

— Implică un grad de risc, dar riscul a fost dintotdeauna o parte inevitabilă a războiului. În cazul acesta, beneficiile potenţiale întrec cu mult pericolele potenţiale.

Pellaeon încuviinţă fără chef. Situaţia nu-i plăcea – era aproape sigur că nu-i va plăcea niciodată –, dar era limpede că Thrawn decisese.

— Da, domnule amiral, mormăi el. Aţi amintit de un mesaj pentru Echipa 8. Vreţi să-l transmit?

— Nu; mă voi ocupa personal, rânji Thrawn. Gloriosul lor lider şi toată gargara aceea – ştii cum sunt noghrii. Mai este ceva?

În mod limpede, discuţia luase sfârşit.

— Nu, domnule amiral. Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi pe punte.

Se întoarse ca să plece.

— Ne va aduce victoria, căpitane, vorbi încet Marele Amiral în urma lui. Potoleşte-ţi temerile şi concentrează-te asupra misiunii.

Dacă nu ne va ucide pe toţi.

— Da, domnule amiral, rosti el cu voce tare şi părăsi încăperea.

5

Han îşi încheie raportul, se aşeză şi aşteptă valul de critici.

Aşteptarea a fost foarte scurtă.

— Aşadar, amicii tăi contrabandişti refuză din nou să ni se alăture, rosti pe un ton mai mult decât dezgustat amiralul Ackbar. Capul său cu frunte înaltă şi bombată se legănă de două ori într-un gest calamarian indescifrabil, iar ochii uriaşi clipiră la unison cu mişcările respective. Poate îţi aminteşti că eu am dezavuat ideea aceasta din capul locului, adăugă el fluturând mâna palmată spre dosarul care conţinea raportul.

Han privi spre Leia, aşezată pe latura opusă a mesei.

— Amirale, spuse el, nu este vorba despre "alăturare". Pur şi simplu, cei mai mulţi dintre ei nu văd nici un câştig real din a-şi abandona activităţile curente în schimbul unui comerţ legal.

— O altă explicaţie ar fi lipsa de încredere, interveni un glas melodios. Asta să fie oare?

Fără să vrea, Han se strâmbă.

— Este posibil, încuviinţă el silindu-se să-l privească pe Borsk Fey'lya.

— Posibili (Ochii violeţi ai lui Fey'lya se dilatară şi blana fină de culoare crem care-i acoperea corpul undui uşor în gestul bothan de surpriză politicoasă pe care Fey'lya părea să-l utilizeze frecvent.) Ai zis posibil, căpitane Solo?

Han oftă încetişor şi renunţă. Dacă n-o spunea acum, Fey'lya l-ar fi manipulat până ce ar fi recunoscut-o sub altă formă.

— Unele dintre grupurile cu care am discutat nu au încredere în noi, recunoscu el. Ele cred că oferta poate să fie un fel de cursă, pentru a le scoate la lumină.

— Din cauza mea, bineînţeles, mormăi Ackbar şi culoarea sa obişnuită, roz-gălbuie, se întunecă. Nu te plictiseşte să ocupi din nou aceleaşi teritorii, consilier Fey'lya?

Ochii lui Fey'lya se dilatară din nou şi, pentru o clipă, îl privi fără un cuvânt pe amiral, în vreme ce tensiunea

din jurul mesei crescu rapid la nivel palpabil. Han ştia că cei doi nu se plăcuseră niciodată, din ziua în care Fey'lya adusese facţiunea sa respectabilă de bothani în Alianţă, după Bătălia pentru Yavin. Din capul locului, Fey'lya ţintise către conducere şi putere, încheind înţelegeri oriunde şi oricând putea, şi făcând cât se putea de limpede că se aştepta să i se ofere o poziţie de vârf în noul sistem politic pe care îl asambla Mon Mothma. Ackbar considerase că asemenea ambiţii constituiau o irosire periculoasă de timp şi efort, ţinând seama mai ales de situaţia dezolantă cu care se confrunta Alianţa pe atunci şi, cu tipicul său stil direct, nu făcuse nici un efort în a-şi camufla opinia.

Ţinând seama de reputaţia amiralului şi de succesele ce urmaseră, Han nu se îndoia că Fey'lya ar fi fost expediat în cele din urmă într-un post guvernamental relativ lipsit de importanţă în Noua Republică... dacă spionii care descoperiseră existenţa şi poziţia noii Stele a Morţii a împăratului n-ar fi fost bothani.

Preocupat pe atunci cu probleme mai urgente, Han nu aflase niciodată detaliile felului în care Fey'lya izbutise să se folosească de norocul acela întâmplător pentru a se propulsa în actuala poziţie din Consiliu. Şi, ca să fie cu adevărat onest, nici măcar nu era sigur că voia să afle.

— Caut doar să-mi clarific situaţia în minte, amirale, rupse în cele din urmă Fey'lya tăcerea apăsătoare. Nu cred că are rost să continuăm să trimitem o persoană de valoare, aşa cum este căpitanul Solo, în aceste misiuni de contactare, dacă toate sunt predestinate eşecului.

— Nu sunt predestinate eşecului, interveni Han. (Cu coada ochiului, o zări pe Leia încruntându-se în semn de avertizare, dar o ignoră.) Genul de contrabandişti pe care-i căutăm sunt indivizi conservatori în afaceri, care

nu acceptă cu ochii închişi o noutate, fără s-o analizeze mai întâi. Ni se vor alătura.

Fey'lya strânse din umeri, unduindu-şi din nou blana.

— Până atunci, cheltuim o mulţime de timp şi eforturi, fără nici un rezultat.

— Uite care-i treaba, nu poţi clădi o...

O lovitură de ciocănel slabă, aproape timidă, dinspre capul mesei puse capăt discuţiei contradictorii.

— Contrabandiştii, vorbi încet Mon Mothma privindu-i sobru pe ocupanţii mesei, aşteaptă acelaşi lucru pe care-l aşteaptă restul galaxiei – restabilirea oficială a principiilor şi legii Vechii Republici. Aceasta este prima şi principala noastră sarcină, domnilor consilieri. Să devenim Noua Republică în fapt, nu doar în nume.

Han se uită spre Leia şi, de data aceasta, el trimise privirea de avertizare. Ea se strâmbă, dar încuviinţă discret din cap şi rămase tăcută.

Mon Mothma prelungi tăcerea câteva clipe, rotindu-şi din nou ochii în jurul mesei. Han se trezi examinând-o, observându-i cutele ce se adânciseră pe chip, şuviţele surre din părul negru, subţirimea nefirească a gâtului. Femeia îmbătrânise mult de la prima lor întâlnire, pe timpul când Alianţa încerca să găsească o cale de a ieşi de sub umbra celei de a doua Stele a Morţii. De atunci, Mon Mothma fusese nucleul sarcinii aceleia teribile de stabilire a unui guvern viabil şi stresul o marcase evident.

Totuşi, în ciuda urmelor lăsate de ani pe faţa ei, ochii îi conţineau acelaşi foc discret pe care-l avuseseră pe atunci – acelaşi foc, cel puţin aşa umbla vorba, care existase din clipa istoricei ei rupturi cu Noua Ordine a împăratului şi întemeierea Alianţei Rebele. Era dură, inteligentă şi complet stăpână pe situaţie. Toţi cei prezenţi ştiau asta.

Ochii ei terminară inspecţia consilierilor şi se opriră asupra lui Han.

— Căpitane Solo, îţi mulţumim pentru raport şi pentru eforturi. O dată cu raportul căpitanului, şedinţa aceasta ia sfârşit.

Lovi din nou cu ciocănelul şi se sculă. Han închise dosarul raportului şi-şi croi drum printre ceilalţi, până în partea opusă a mesei.

— Ia zi, rosti el încetişor oprindu-se înapoia lui Leia care-şi strângea lucrurile, plecăm de aici?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse ea tot în şoaptă. Trebuie doar să-i dau astea lui Winter.

Han privi în jur şi-şi coborî mai mult vocea.

— Să înţeleg că lucrurile erau cam încordate încă dinainte de a mă chema pe mine?

— Nu mai mult ca de obicei. Fey'lya şi Ackbar au avut una dintre disputele lor politicoase, de data asta în legătură cu eşecul din Obroa- skai – forţa elomină care a fost distrusă. Fey'lya a sugerat în mod voalat că funcţia de comandant suprem ar fi o pălărie prea mare pentru Ackbar. Bineînţeles că după aceea Mon Mothma...

— Putem discuta puţin, Leia? se auzi glasul lui Mon Mothma dinapoia lui Han.

Bărbatul se răsuci spre ea şi o simţi pe Leia încordându-se, aşa cum făcuse mai devreme.

— Da?

— Mai înainte, am uitat să te întreb – ai vorbit cu Luke dacă-i de acord să te însoţească la Bimmisaari?

— A fost de acord, încuviinţă Leia şi-i aruncă o privire de scuze lui Han. Iartă-mă, dar n-am avut ocazia să-ţi spun. Ieri, bimmii au trimis un mesaj, cerând ca Luke şi eu să participăm la negocieri.

— Da?

Cu un an în urmă, se gândi Han, probabil că ar fi fost furios dacă un program alcătuit cu atâta trudă ar fi fost

anulat în ultimul moment, în felul acela. Probabil că răbdarea diplomatică a lui Leia începuse să i se transmită şi lui.

Fie asta, fie pur şi simplu îmbătrânise.

— Au menţionat vreun motiv?

— Bimmii adulează eroii, răspunse Mon Mothma înainte ca Leia să poată spune un cuvânt şi ochii ei cercetară chipul bărbatului, încercând probabil să-şi dea seama cât de mult îl iritase modificarea programului. Iar rolul lui Luke în Bătălia pentru Endor este destul de cunoscut.

— Da, am auzit câte ceva, replică Han căutând să nu fie prea sarcastic.

Nu-l deranja câtuşi de puţin poziţia lui Luke în panteonul de eroi al Noii Republici, deoarece puştiul o câştigase pe merit. Dacă pentru Mon Mothma era atât de important să aibă în jur Jedi cu care să se laude, atunci ar fi trebuit s-o lase pe Leia să-şi vadă de studii în loc s-o împovăreze cu atâtea misiuni diplomatice suplimentare. În ritmul acela, era convins că un melc ambiţios ar fi ajuns cavaler Jedi înaintea ei.

Leia îi prinse mâna şi o strânse uşor, iar el îi răspunse în acelaşi fel pentru a-i arăta că nu era supărat. Deşi probabil că femeia o ştia deja.

— Ar fi bine să-i dăm drumul, vorbi ea către Mon Mothma şi în acelaşi timp îl trase pe Han, îndepărtându-l de masă. Înainte de plecare, trebuie să ne luăm droizii.

— Drum bun, rosti cu gravitate Mon Mothma, şi mult noroc.

— Droizii sunt deja în *Şoim*, zise Han pe când se strecurau printre diversele grupuleţe de discuţii care se formaseră ad-hoc între consilieri, funcţionari şi membri ai comisiilor. Chewie i-a îmbarcat, în timp ce veneam încoace.

— Ştiu, murmură Leia.

— Exact, zise bărbatul fără să mai insiste.

Ea îl strânse din nou de mână.

— Totul va fi bine, Han. Tu, eu şi Luke, din nou împreună – va fi ca înainte.

— Sigur că da, aprobă el.

Înconjuraţi de extratereştri semiîmblăniţi care le ajungeau până la jumătatea corpului, ascultând toată ziua vocea exactă a lui C-3PO, traducând între unii şi ceilalţi, încercând să pătrundă subtilităţile psihologiei altei specii pentru a deduce ce anume i-ar fi putut convinge să se alăture Noii Republici...

— Sigur că da, repetă oftând. Exact ca înainte.

6

Arborii unduitori se retraseră aidoma unor tentacule gigantice de pe zona de asolizare şi, aproape fără nici o zdruncinătură, Han coborî *Şoimul Mileniului* pe solul neregulat.

— Ei bine, am ajuns, spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Bimmisaari. Specialitatea – blănuri şi vegetaţie mişcătoare.

— Gata cu glumele, îl avertiză Leia de pe scaunul din spate, desfăcându-şi centurile de protecţie şi începând tehnicile de relaxare Jedi învăţate de la Luke.

Relaţiile diplomatice cu rase cunoscute erau relativ simple pentru ea, însă misiunile cu specii extraterestre nefamiliare constituiau cu totul altceva.

— O să te descurci perfect, rosti Luke de alături şi întinse mâna, atingând-o liniştitor.

Han se răsuci pe jumătate.

— V-aş ruga pe voi doi să nu mai faceţi aşa, se plânse el. Eu nu apuc să ascult decât jumătate de conversaţie.

— Iartă-mă, se scuză Luke părăsindu-şi scaunul şi aplecându-se, pentru a privi prin videcranul frontal al *Şoimului*. Se pare că vine comitetul de primire. Mă duc să-l pregătesc pe C-3PO.

— Sosim într-un minut, strigă Leia după el. Eşti gata, Han?

— Da, încuviinţă bărbatul aranjându-şi blasterul în toc. Chewie, e ultima şansă să te răzgândeşti.

Leia ciuli urechile, ascultându-l pe Chewbacca, care mârâi un răspuns scurt. Nici după atâţia ani nu-l putea înţelege la fel de bine pe cât o făcea Han; probabil că în vocea wookiee-ului exista un nivel subtil al armonicilor pe care ea nu-l putea sesiza.

Dacă însă unele cuvinte erau complet neinteligibile, înţelesul general se desprindea limpede precum cristalul.

— Haide, insistă Han. Ai mai fost răsfăţat – nu mai ţii minte ceremonia aia impresionantă din baza Yavin? Atunci nu te-am auzit plângându-te.

— E-n regulă, Han, sări Leia în apărarea lui Chewbacca. Dacă vrea să rămână la bord cu R2-D2 şi să lucreze la stabilizatoare, n-are decât. Bimmii nu se vor simţi jigniţi.

Han se uită afară, spre delegaţia care se apropia.

— Nu mă gândisem că i-am putea jigni, murmură el, ci doar că n-ar fi fost rău dacă eram mai mulţi. Pentru orice eventualitate.

— Bimmii sunt un popor foarte prietenos, îl asigură Leia surâzând şi bătându-l uşor cu mâna pe braţ. Nu ne vor face necazuri.

— Chestii din astea am mai auzit de multe ori, replică sec Han.

Scoase un comunicator dintr-un sertar micuţ de lângă scaun, se pregăti să-l fixeze de centură, apoi se răzgândi şi-l prinse de guler.

— Arată bine acolo, zise femeia. Acum o să-ţi pui la centură vechile însemne de general?

— Eşti foarte glumeaţă, se strâmbă Han. Dacă-l am aici, îl pot activa şi vorbi cu Chewie fără ca nimeni să-şi dea seama.

— Aha, încuviinţă Leia. (Trebuia să recunoască, era într-adevăr o idee bună.) Se pare că ai petrecut prea mult timp cu locotenentul Pagge şi comandourile lui.

— Am petrecut prea mult timp în şedinţele Consiliului, contraatacă el ridicându-se din scaun. După patru ani de urmărire a luptelor politice interne, înveţi care poate să fie valoarea ocazională a subtilităţii. Haide, Chewie – trebuie să închizi totul în urma noastră.

Când ajunseră la trapă, Luke şi C-3PO îi aşteptau deja.

— Gata? întrebă Luke.

— Gata, inspiră adânc Leia.

Aerul sasului ieşi şuierând, trapa se deschise şi, laolaltă, cei patru coborâră pe rampă, spre locul unde îi aşteptau creaturile semiîmblănite, înveşmântate în galben.

Ceremonia primirii fu scurtă şi, în majoritate, neinteligibilă, deşi C-3PO se strădui să traducă în totalitate armonia pe cinci voci în care părea că fusese scrisă. Cântecul de bun sosit se încheie şi doi bimmi păşiră în faţă, unul dintre ei continuând melodia, iar celălalt ridicând un dispozitiv electronic micuţ.

— O salută pe distinsa vizitatoare, consilierul Leia Organa Solo, traduse C-3PO, şi speră că discuţiile cu Bătrânii Legii vor fi încununate de succes. Îl roagă de asemenea pe căpitanul Solo să-şi lase arma în navă.

Droidul vorbise atât de inexpresiv, încât înţelesul cuvintelor nu fu priceput imediat.

— Ce ai spus la sfârşit? întrebă Leia.

— Căpitanul Solo trebuie să-şi lase arma în navă, repetă C-3PO. În oraş nu sunt îngăduite arme. Nu există excepţii.

— Grozav, îi murmură Han la ureche. Nu mi-ai spus ce mă aşteaptă.

— Nici eu nu ştiam de asta, replică în şoaptă Leia şi zâmbi liniştitor spre cei doi bimmi. Nu s-ar părea că avem de ales.

— Diplomaţia, mormăi bărbatul transformând cuvântul într-o imprecaţie.

Descheie cureaua armei şi o înfăşură cu grijă în jurul tocului blasterului, apoi îl puse dincolo de trapă.

— Eşti fericită acum?

— Întotdeauna mă faci fericită, zise Leia şi încuviinţă spre C-3PO. Suntem gata.

Droidul îi traduse cuvintele. Făcând câte un pas în lateral, cei doi bimmi indicară în direcţia din care veniseră.

Se îndepărtaseră poate cu vreo douăzeci de metri de *Şoim*, când Leia îşi dădu seama de un detaliu care-i scăpase.

— Luke? şopti ea.

— Ştiu, răspunse el în acelaşi fel. Poate c-au crezut că face parte din uniforma Jedi.

— Sau poate că detectorul lor de armament nu scanează săbiile Jedi, completă Han din cealaltă parte. Indiferent de explicaţie, nu poate să le facă rău ceva ce nu cunosc.

— Sper, încuviinţă Leia învingându-şi scrupulele diplomatice. (La urma urmelor, dacă bimmii înşişi nu obiectaseră...) Cerurilor, exclamă ea, priviţi câtă lume s-a adunat!

În locul în care poteca ieşea dintre copaci, de ambele părţi ale drumului se înşiruiau sute de bimmi, pe douăzeci de rânduri în adâncime, toţi înveşmântaţi în galben. Comitetul oficial de primire se refăcu în şir indian şi porni printre ei, fără să privească în jur; mobilizându-şi toate forţele, Leia îl urmă.

Era oarecum straniu, dar nu chiar atât de neconfortabil pe cât se temuse femeia. Fiecare bimm ridică braţul la trecerea ei, atingând-o ca un fulg, pe umăr, cap, mână sau spate. Totul se desfăşura în tăcere perfectă şi într-o disciplină absolută, indicând civilizaţie.

Cu toate acestea, Leia se simţea mulţumită că Chewbacca decisese să nu vină. Wookiee-ul detesta atingerile străinilor şi reacţiona violent faţă de ele.

Trecură prin mulţime şi bimmul cel mai apropiat de Leia cântă ceva.

— Spune că Turnul Legii este chiar în faţă, traduse C-3PO. Acolo se întruneşte Consiliul lor Planetar.

Leia privi peste capetele bimmilor din faţă. Într-adevăr, Turnul Legii era perfect vizibil. Iar alături...

— C-3PO, îi ceru droidului, întreabă-i ce este clădirea adiacentă. Cea ca un dom cu trei niveluri, cu acoperiş parţial şi lipsită de pereţi.

Droidul cântă întrebarea şi bimmul răspunse.

— Este piaţa principală a oraşului, explică C-3PO. Spune că, pe cât este posibil, ei preferă spaţiile deschise.

— Probabil că acoperişul se extinde şi acoperă toată structura domului, când vremea este nefavorabilă, adăugă Han dinapoia ei. Am mai văzut designul ăsta şi-n alte locuri.

— Mai spune, vorbi din nou C-3PO, că, poate, înainte de plecare, veţi fi conduşi s-o vizitaţi.

— Grozav, făcu Han. Locul ideal pentru achiziţia de suveniruri.

— Termină, îl avertiză Leia. Dacă nu poţi, rămâi în *Şoim*, cu Chewie!

Prin comparaţie cu alte sedii de Consilii Planetare, Turnul Legii Bimmisaari era destul de modest, depăşind cu numai două etaje clădirea pieţii de alături. După ce intrară, fură conduşi într-o sală mare de la parter, unde aştepta alt grup de bimmi, încadraţi de tapiseriile uriaşe ce acopereau pereţii. La intrarea lui Leia, trei bimmi se ridicară în picioare şi cântară.

— Îşi adaugă saluturile de bun sosit celor pe care le-ai primit la asolizare, prinţesă Leia, traduse C-3PO. Se scuză însă pentru că discuţiile nu vor putea începe imediat. Se pare că principalul lor negociator s-a îmbolnăvit pe neaşteptate...

— Ah, exclamă Leia luată prin surprindere. Transmite-le compasiunea noastră şi întreabă dacă-i putem ajuta cu ceva.

— Îţi mulţumesc la rândul lor, rosti C-3PO după alt dialog cântat, dar te asigură că nu este necesar să intervii. Negociatorul nu se află în pericol, ci doar într-o situaţie neplăcută. Nu cred că ar trebui să mai insişti, Înălţimea Ta, adăugă droidul după o scurtă şovăială. Problema pare să fie de o natură mai degrabă personală.

— Am înţeles, încuviinţă Leia cu gravitate, dar amuzată de tonul puritan din glasul droidului. În cazul acesta, cred că am putea să ne întoarcem în *Şoim*, până îşi va reveni.

Droidul traduse spusele prinţesei, iar unul dintre bimmii care-i escortase de la locul asolizării făcu un pas înainte şi cântă un răspuns.

— Oferă o alternativă, Înălţimea Ta – să vizitezi piaţa, însoţiţi de el ca ghid.

— Aveţi vreo obiecţie? privi Leia spre Han şi Luke.

Bimmul mai adăugă ceva.

— Sugerează de asemenea că stăpânul Luke şi căpitanul Solo pot găsi obiecte de interes în sălile din vârful Turnului, traduse C-3PO. Se pare că ar fi vorba despre relicve datând din epoca mijlocie a Vechii Republici.

Un semnal îndepărtat de alarmă se declanşă în mintea femeii. Bimmii încercau să-i separe?

— Poate că Luke şi Han doresc tot în piaţă, rosti ea precaut.

După alt schimb de arii, droidul îi spuse:

— Crede că-i va plictisi. Cu toată sinceritatea, dacă seamănă cu pieţele pe care le-am văzut eu...

— Mie îmi plac pieţele, îl întrerupse brusc Han cu glas bănuitor. Îmi plac foarte mult.

— Tu ce crezi? îşi privi prinţesa fratele.

Ochii lui Luke îi cercetară pe bimmi, examinându-i cu pătrunderea sa Jedi.

— Nu văd ce pericol ar putea fi, răspunse el fără grabă. Nu simt la ei nici urmă de duplicitate. Oricum, nimic peste pragul firesc al unor negocieri politice.

Leia încuviinţă din cap, relaxându-se. Da, probabil că nu era vorba decât despre apropiatele negocieri. Bimmul intenţiona să profite de ocazia de a o convinge, între patru ochi, asupra punctului său de vedere, înainte ca discuţiile să înceapă în mod oficial.

— În cazul acesta, înclină din cap spre bimm, acceptăm.

***

— Piaţa există în locul acesta de peste două sute de ani, traduse C-3PO în timp ce Han şi Leia îşi urmau ghidul pe rampa lină care urca între nivelurile doi şi trei ale structurii deschise. Deşi, desigur, nu chiar în forma actuală. Turnul Legii a fost de altfel construit aici, tocmai fiindcă era deja un nod comercial cunoscut.

— Nu s-a schimbat prea mult, aşa-i? comentă Han şi se apropie de Leia, pentru a nu fi separaţi de un val extrem de decis de cumpărători.

Văzuse o mulţime de pieţe, pe o mulţime de planete, dar rareori una atât de aglomerată. Ticsită de asemenea şi de extraplanetari. Risipiţi prin marea de bimmi înveşmântaţi în galben – chiar nu poartă şi alte culori? –, se zăreau alţi câţiva umanoizi, doi baradani, un ishi tib, un grup de yuzzumi şi ceva care aducea pe departe cu un paonnid.

— Înţelegi acum de ce planeta asta merită să facă parte din Noua Republică? îi şopti Leia.

— Cred că da, acceptă bărbatul apropiindu-se de o tarabă şi examinând obiectele metalice etalate acolo.

Vânzătorul îi cântă ceva, indicând un sett de cuţite.

— Nu, mulţumesc, se retrase Han.

Vânzătorul continuă să gesticuleze spre el, cu mişcări tot mai agresive...

— C-3PO, roagă-l pe ghidul nostru să-i explice că nu suntem interesaţi, îi ceru droidului.

Nu căpătă nici un răspuns.

— C-3PO? repetă Han privind înapoi.

C-3PO privea concentrat în mulţime.

— Auriule, se răsti Han, cu tine vorbesc!

— O mie de scuze, căpitane, se răsuci droidul spre el, dar se pare că ghidul nostru a dispărut.

— Cum adică "a dispărut"? făcu Han, scrutând printre bimmi.

Îşi amintea că ghidul purta pe umeri nişte ace ornamentale sclipitoare. Acele respective nu se mai zăreau acum nicăieri.

— Cum este posibil să fi dispărut, pur şi simplu?

Leia îl strânse de mână.

— Am o presimţire nefastă, rosti ea încordată. Să ne-ntoarcem la Turnn.

— De acord. Haide, C-3PO! Să nu te pierzi.

Ţinând-o pe Leia de mână, Han se întoarse...

Şi încremeni. La câţiva metri depărtare, aidoma unor insule în marea clocotitoare de veşminte galbene, trei extratereştri se îndreptau spre ei. Scunzi, cu puţin mai înalţi decât bimmii, cu piele cenuşiu-oţeliu, ochi mari şi negri, şi maxilare prognate.

Toţi ţineau în mâini bastoane stokhli.

— Avem necazuri, şopti bărbatul spre Leia, privind lent împrejur şi sperând cu disperare că nu mai existau şi alţi inamici.

Speranţa îi fu zadarnică. Văzu cel puţin alţi opt, desfăşuraţi într-un cerc cu diametrul de zece metri în al cărui centru se găseau Han, Leia şi C-3PO.

— Han! şuieră Leia.

— I-am văzut, murmură el. Am dat de bucluc, scumpo.

O simţi privind înapoia lor.

— Cine sunt? întrebă ea.

— Nu ştiu... n-am mai văzut rasa asta până acum. N-au ieşit însă la plimbare. Obiectele acelea sunt bastoane stokhli – proiectează la două sute de metri un jet de spray-plasă care ameţeşte şi un gundark voinic.

Brusc, Han îşi dădu seama că ei trei se deplasaseră, retrăgându-se instinctiv de extratereştrii cei mai apropiaţi. Privi peste umăr...

— Ne dirijează spre rampa de coborâre, comentă el. Probabil că vor să ne captureze fără să creeze panică în mulţime.

— Suntem pierduţi, gemu C-3PO.

Leia îl prinse pe Han de mână.

— Ce facem?

— Mai întâi, să vedem cât de atenţi sunt.

Încercând să-i urmărească pe toţi extratereştrii simultan, Han ridică nepăsător mâna liberă spre comunicatorul ataşat de guler.

Extraterestrul cel mai apropiat înălţă ameninţător bastonul stokhli. Han încremeni şi coborî lent mâna.

— Opţiunea asta am tăiat-o de pe listă, mormăi el. Cred că-i momentul să renunţăm la politeţuri. Ar fi bine să-l avertizezi pe Luke.

— Nu ne poate ajuta.

Han îşi privi întrebător soţia şi-i zări ochii ficşi şi chipul contorsionat.

— De ce? întrebă el, simţind un nod în stomac.

Leia suspină de abia audibil.

— L-au prins şi pe el.

7

Fusese mai degrabă o senzaţie decât un cuvânt real, dar răsunase prin mintea lui Luke atât de limpede, încât i se păruse un strigăt.

Ajutor!

Se răsuci fulgerător, uitând instantaneu de tapiseria străveche pe care o studia, iar simţurile Jedi se activară în starea de luptă. În jurul său, sala mare de la ultimul nivel al Turnului arăta la fel ca mai înainte – pustie, cu excepţia câtorva bimmi, care se plimbau printre uriaşele tapiserii murale şi vitrinele cu relicve. Acolo nu exista nici un pericol, cel puţin nu unul imediat. *Ce este?* îşi proiectă el întrebarea, pornind spre sala alăturată şi scara ce cobora.

Zări o imagine fulgerătoare din mintea lui Leia, nişte chipuri de extratereştri şi senzaţia vie a unui laţ care se

strângea. *Rezistaţi*, îi spuse, *sosesc*. O luă la fugă şi ieşi prin uşa care ducea spre scară, prinzându-se de canat ca să-l ajute să cotească...

Şi frână, oprindu-se brusc. Între el şi scară se afla un semicerc format din şapte siluete cenuşii, tăcute.

Luke încremeni, cu mâna strângând inutil canatul uşii, la jumătate de galaxie depărtare de sabia Jedi de la centură. Habar nu avea ce erau bastoanele pe care atacatorii le îndreptaseră spre el, dar nici nu voia să afle pe pielea sa. Decât în cazul în care nu mai exista ieşire.

— Ce doriţi? întrebă cu glas sonor.

Extraterestrul din centrul semicercului – probabil şeful celorlalţi – făcu un gest cu bastonul. Luke privi peste umăr, spre sala din care tocmai ieşise.

— Vreţi să mă-ntorc?

Şeful gesticulă din nou... şi de data aceasta, Luke văzu eroarea tactică minoră, aproape insignifiantă.

— Bine, încuviinţă pe un ton cât mai liniştitor cu putinţă. Nici o problemă.

Rămânând cu ochii asupra extratereştrilor şi cu mâinile departe de sabie, începu să se retragă cu spatele. Fu dirijat prin sală, spre altă arcadă şi o încăpere în care nu intrase până atunci.

— Dacă mi-aţi spune ce doriţi, sunt sigur că am putea ajunge la o înţelegere, vorbi el în timp ce mergea.

Sunete înăbuşite de paşi îl anunţau că mai existau bimmi în jur, probabil motivul pentru care extratereştrii încă nu atacaseră.

— Sper că am putea măcar discuta. Nu există nici un motiv pentru care unul dintre voi să fie rănit.

În mod reflex, degetul mare stâng al şefului tresări. Nu mult, dar Luke fusese atent şi fusese suficient. Aşadar, un trăgaci acţionat de degetul mare.

— Dacă aveţi vreo treabă cu mine, continuă el, sunt gata să stăm de vorbă. Pentru asta n-aveţi nevoie de prietenii mei din piaţă.

Aproape că ajunsese la arcadă. Mai avea doar câţiva paşi. Dacă ei nu trăseseră până acum...

Bolta sculptată de piatră se ridică în sfârşit deasupra sa.

— Acum, încotro? întrebă Luke, silindu-şi muşchii să se destindă.

Sosise momentul.

Şeful gesticulă din nou cu bastonul... şi, la jumătatea mişcării, pentru o fracţiune de secundă, arma nu fu aţintită spre Luke, ci spre doi extratereştri.

Proiectându-şi într-acolo Forţa, Luke declanşă trăgaciul. Se auzi un şuierat puternic şi acut, bastonul reculă în mâna atacatorului şi prin capătul său ţâşni un jet de spray fin.

Luke nu mai aşteptă să vadă care erau urmările sprayului. Manevra îi câştigase poate o jumătate de secundă de derută şi nu-şi putea îngădui s-o irosească. Făcu un salt peste cap, spre înapoi şi în lateral în încăperea din spatele său, astfel încât să beneficieze de puţina protecţie pe care i-o oferea peretele.

Scăpă ca prin urechile acului. Chiar în clipa când părăsea arcada, urmă o salvă de şuierături ascuţite şi, când ateriză din nou, văzu că pe canatul uşii apăruseră nişte tentacule stranii, semisolide, dintr-o substanţă subţire, translucidă. Un alt tentacul ţâşni pe sub arcadă, în vreme ce Luke se retrăgea grăbit, descriind o spirală care se transformă din ceaţă fină într-un jet de fluid, şi apoi într-un cilindru solid chiar în timp ce se rotea.

De acum, sabia Jedi se afla în mâna tânărului, activată printr-un bâzâit scurt. Luke ştia că extratereştrii vor apărea pe sub arcadă în numai câteva secunde, abandonând orice tentative de subtilitate. Iar atunci...

Se încruntă, amintindu-şi scurta lui întâlnire cu Boba Fett. Strâns în funia-inteligentă a vânătorului de recompense, scăpase doar tăind cablul prin devierea unei salve de blaster. Aici însă nu aveau să existe blastere cu care să repete trucul acela.

De altfel, nici nu era foarte sigur ce ar fi putut face sabia lui împotriva sprayurilor. Ar fi fost ca şi cum ar fi tăiat o frânghie care se recrea permanent.

Mai exact, ca şi cum ar fi tăiat şapte astfel de frânghii.

Auzi paşii atacatorilor alergând spre sala sa, în vreme ce tentaculul spiralat din uşă îl împiedica să stea prea aproape de aceasta, pentru a-i prinde în ambuscadă pe atacatori. Fusese o manevră militară standard, executată cu genul de precizie care demonstra că nu avea de a face cu amatori.

Ridică sabia în poziţia de luptă şi riscă o privire rapidă în jur. Încăperea arăta precum celelalte de la etajul respectiv – cu tapiserii vechi pe pereţi şi alte relicve, neexistând nici un loc unde s-ar fi putut ascunde. Scană pereţii, căutând ieşirea care ar fi trebuit să existe pe undeva, dar gestul era unul reflex şi inutil. Indiferent unde ar fi fost uşa, se găsea în tot cazul prea departe pentru a-i fi de folos.

Şuieratul sprayului încetă şi Luke se întoarse la timp pentru a vedea extratereştrii năpustindu-se în sală. Îl zăriră şi se răsuciră, aţintindu-l cu armele...

Proiectându-şi Forţa, Luke smulse una dintre tapiseriile de pe peretele alăturat şi o prăvăli peste ei.

Era o acţiune pe care numai un Jedi ar fi putut s-o facă, şi care ar fi trebuit să aibă succes. Toţi cei şapte alieni se aflau în sală, când el desprinsese tapiseria, şi toţi se găseau dedesubtul ei când începuse să cadă. Cu toate acestea, până ce ateriză într-un morman imens şi

neregulat, cei şapte izbutiseră, cumva, să se retragă complet din calea ei.

Dinapoia mormanului se auzi şuieratul ascuţit al armelor aliene şi Luke se ghemui involuntar, înainte de a-şi da seama că plasele sprayurilor nu se îndreptau către el. Tentaculele ceţoase se curbau spre exterior, trăgând pe lângă el, în tapiserii, şi brăzdând pereţii.

Primul gând al tânărului fu că armele se declanşaseră accidental, atunci când alienii încercaseră să se retragă de sub tapiseria care se prăbuşea. Peste numai o fracţiune de secundă, înţelesese însă adevărul – în mod deliberat, atacatorii fixau celelalte tapiserii de ziduri, pentru a-l împiedica să repete trucul. Prea târziu, Luke smuci de mormanul de pe podea, sperând să-i răstoarne o dată cu el, şi descoperi că acesta fusese de asemenea lipit la bază.

Salvele încetară, un singur ochi negru se ivi prudent pe lângă movila tapiseriei... şi, cu o tristeţe stranie, Luke înţelese că nu mai avea opţiuni. Dacă voia să-i salveze pe Han şi Leia, exista o singură cale de a sfârşi lucrurile.

Blocă lama sabiei în poziţia activat şi-şi relaxă mintea, extinzându-şi simţurile Jedi spre cei şapte atacatori, formându-le imaginea în minte. Atacatorul care-l privise scoase arma.

Ducând mâna înapoia umărului, Luke azvârli sabia cu toată puterea.

Lama şuieră spre marginea tapiseriei, rotindu-se prin aer aidoma unui prădător straniu şi ucigător. Extraterestrul o zări, se retrase reflex înapoia movilei...

Şi muri, când sabia tăie tapiseria şi-l reteză în două.

În clipita aceea, ceilalţi înţeleseră probabil că erau deja morţi, dar nu cedară. Atacară, scoţând un urlet care-ţi îngheţa sângele în oase; patru dintre ei se năpustiră prin părţile laterale ale baricadei, iar ceilalţi doi săriră pur şi simplu în sus, căutând să tragă peste ea.

Era zadarnic. Condusă de Forţă, sabia rotitoare descrise o traiectorie unduitoare, lovindu-i unul câte unul.

Peste încă o secundă, totul se sfârşise.

Luke inspiră adânc, cutremurându-se din tot corpul. Izbutise. Nu aşa cum dorise, dar izbutise. Acum nu mai putea decât să spere că nu întârziase prea mult. Rechemându-şi sabia în mână, o rupse la fugă pe lângă extratereştrii spintecaţi şi trimise o întrebare. *Leia?*

***

Coloanele decorative ce flancau rampa descendentă se zăreau de acum înapoia următorului rând de tarabe, când Han o simţi pe Leia tresărind.

— E liber, şopti ea. Vine-ncoace.

— Grozav, mormăi bărbatul. Să sperăm că amicii noştri nu vor afla decât după ce va ajunge aici.

Abia terminase de vorbit, când, aparent la unison, alienii ridicară bastoanele stokhli şi începură să-şi croiască drum grăbiţi prin mulţimile de bimmi.

— Prea târziu, scrâşni Han.

Leia îl strânse de braţ.

— Să încerc să le iau armele?

— N-o să le poţi lua pe toate unsprezece, spuse Han privind disperat în jur.

Ochii îi căzură pe o tarabă apropiată, încărcată cu casete de sticlă în care erau etalate bijuterii... şi avu o inspiraţie. Poate că reuşea...

— Leia, vezi bijuteriile alea? Ia câteva.

O simţi că-l priveşte stupefiată.

— Ce...?

— Fă-o! şuieră el, fără să-i scape din ochi pe extratereştrii care se apropiau. Ia-le şi aruncă-mi-le!

Cu coada ochiului, zări una dintre casetele mici clintindu-se, când Leia încercă s-o prindă cât mai bine cu

Forţa. Apoi, clătinându-se brusc, caseta sări spre el, căzându-i în mâini şi risipind câteva coliere micuţe pe sol, înainte ca bărbatul să poată prinde restul.

În aceeaşi clipă, vacarmul conversaţiilor din piaţă fu acoperit de un urlet ascuţit. Han se răsuci într-acolo, la timp pentru ca să-l vadă pe proprietarul bunurilor furate îndreptând două degete spre el.

— Han! o auzi apoi pe Leia.

— Fii gata să te fereşti! reuşi el să strige...

...Şi fu realmente răsturnat de pe picioare, când un val galben de bimmi furioşi săriră asupra lui, dărâmându-l.

Cu corpurile lor formând o barieră în faţa bastoanelor stokhli, Han dădu drumul bijuteriilor şi activă comunicatorul.

— Chewie! urlă el.

***

Luke auzi răcnetul chiar de la ultimul etaj al Turnului şi, din tumultul brusc apărut în mintea lui Leia, înţelese imediat că nu avea să ajungă la timp în piaţă.

Se opri, gândindu-se iute şi intens. De partea opusă a sălii, o fereastră mare se deschidea spre structura deschisă a domului, totuşi un salt de cinci etaje însemna prea mult chiar şi pentru un Jedi. Privi înapoi, spre încăperea pe care tocmai o părăsise, căutând posibilităţi... şi ochii îi căzură pe vârful uneia dintre armele atacatorilor, care se întrezărea dincolo de arcadă.

Era riscant şi nesigur, dar singura şansă pe care o avea. Îşi extinse Forţa şi arma îi zbură în mână; îi studie comenzile, în timp ce alerga spre fereastră. Erau destul de banale – profilul şi presiunea sprayului, plus trăgaciul acţionat de degetul mare. Stabilind jetul cel mai îngust şi presiune maximă, Luke se propti în pervazul ferestrei, ţinti acoperişul parţial al pieţii şi trase.

Bastonul reculă mai puternic decât crezuse, izbindu-l în umăr, dar rezultatele fură cele sperate. Vârful tentaculului curb atinse cupola şi formă o grămăjoară, pe măsură ce alt spray semisolid i se alătura. Luke ţinu apăsat trăgaciul şi numără până la cinci, apoi îl slăbi, menţinând o strânsoare fermă a Forţei pe capătul apropiat al tentaculului, pentru ca să nu cadă din vârful bastonului. Aşteptă câteva secunde, lăsându-l să se întărească, apoi îl atinse cu vârful degetului şi mai lăsă să treacă alte secunde, pentru a se asigura că se lipise bine de cupolă. După aceea, inspirând adânc, prinse cu ambele mâini frânghia improvizată şi sări.

O tornadă de aer îl izbi, trăgându-l de păr şi de haine, în timp ce pendula, coborând spre piaţă. Dedesubt, cam în partea opusă a nivelului superior, zărea mulţimea de bimmi înveşmântaţi în galben şi cele câteva siluete cenuşii care se străduiau să ajungă la Han şi Leia. Observă un licăr luminos, vizibil în ciuda luminii puternice a soarelui, şi un bimm se prăbuşi; Luke nu putea şti dacă era mort, sau numai ameţit. Etajul se repezea spre el şi tânărul se încordă, pregătindu-se pentru impact.

În aceeaşi clipă, cu un vuiet care făcuse, probabil, să zăngăne toate geamurile din vecinătate, *Şoimul Mileniului* trecu pe deasupra.

Unda de şoc dezechilibră aterizarea lui Luke, care căzu răşchirat pe podeaua etajului, izbind doi bimmi. Chiar în clipa când se ridică în picioare, înţelese că sosirea lui Chewbacca fusese salvatoare. La nici zece metri de el, doi extratereştri îşi întorseseră atenţia în sus, cu armele pregătite pentru a prinde *Şoimul* când avea să revină. Scoţând sabia de la centură, Luke sări peste vreo şase bimmi, retezându-i pe ambii agresori, înainte ca aceştia să-şi fi dat măcar seama că se afla acolo.

De deasupra se auzi alt vuiet. De data aceasta însă Chewbacca nu trecu pur şi simplu cu *Şoimul* peste piaţă, ci, manevrând din jeturile reactive, opri brusc nava. Plutind direct deasupra tovarăşilor săi încercuiţi, deschise focul cu turela blaster intrados.

Bimmii nu erau o rasă de proşti. Indiferent ce făcuseră Han şi Leia pentru a stârni cuibul acela de viespi, era limpede că viespile însele nu aveau chef să se lase mitraliate din ceruri. Într-o clipă, masa galbenă clocotitoare se dizolvă, bimmii renunţând la atac şi îndepărtându-se terorizaţi de *Şoim*. Croindu-şi drum prin mulţime, folosindu-se pe cât se putea de bimmi drept camuflare vizuală, Luke ajunse lângă atacatori.

Sabia Jedi şi turela blaster a *Şoimului* îi nimiciră foarte repede.

***

— Eşti într-un hal fără de hal, clătină Luke din cap.

— Îmi cer iertare, stăpâne, se scuză C-3PO abia auzindu-se sub straturile de spray-plasă întărite ce-i acopereau mare parte a trunchiului aidoma unor bizare panglici ornamentale de pe un cadou. Se pare că întotdeauna îţi produc necazuri.

— Nu-i adevărat şi o ştii prea bine, îl linişti Luke examinând colecţia de solvenţi aranjată înaintea lui pe masa din salonul *Şoimului*. (Până în clipa aceea, nici unul dintre cei pe care-i încercase nu avusese măcar un efect marginal asupra plasei.) De-a lungul anilor, ne-ai ajutat mult pe toţi. Atât doar că trebuie să-nveţi când să te fereşti.

De alături, R2-D2 ciripi ceva.

— Nu, răspunse îmbufnat C-3PO celuilalt droid, căpitanul Solo nu mi-a spus să mă feresc. El a spus: "Fii gata să te fereşti". Cred că diferenţa este evidentă chiar şi pentru tine.

R2-D2 emise alte bip-uri, dar C-3PO îl ignoră.

— Ia să-l încercăm pe ăsta, sugeră Luke apucând următorul solvent.

Căuta o lavetă curată prin mormanul de cârpe îmbâcsite, când Leia apăru în salon.

— Cum merge? întrebă ea apropiindu-se.

— N-o să păţească nimic, dar e posibil să fie nevoit să rămână aşa până revenim pe Coruscant. Han mi-a povestit că bastoanele stokhli sunt folosite mai ales în vânarea animalelor mari şi că sprayul-plasă pe care-l utilizează este o mixtură destul de exotică.

Arătă spre sticluţele de solvent abandonate.

— Poate că bimmii ne-ar putea sugera ceva, comentă Leia examinând eticheta uneia. O să-i întrebăm, când ne-ntoarcem.

— Ne-ntoarcem? se încruntă Luke.

Sora sa îi imită încruntătura.

— Trebuie, Luke... o ştii doar. Aceasta este o misiune diplomatică, nu un voiaj turistic. Se poate declanşa un incident grav, dacă pleci imediat după ce una dintre navele tale tocmai a deschis focul asupra unei pieţe majore din capitală.

— Aş zice mai degrabă că bimmii ar trebui să se considere norocoşi că n-a fost ucis nici unul, sublinie tânărul. Mai ales când ceea ce s-a petrecut a fost, cel puţin parţial, vina lor.

— Nu poţi învinui o întreagă societate pentru acţiunile câtorva indivizi, replică Leia pe un ton destul de sever. Mai ales atunci când un singur disident politic a luat pur şi simplu o decizie neinspirată.

— O decizie neinspirată! pufni el. Aşa i-au spus?

— Da, încuviinţă Leia. Se pare că bimmul care ne-a condus în capcana din piaţă a fost mituit s-o facă, dar habar n-avea ce urma să se întâmple.

— Şi bănuiesc că nu avea de asemenea habar de efectele băuturii pe care i-a dat-o şefului negociator!

Femeia strânse din umeri.

— De fapt, deocamdată nu există nici un fel de dovezi că el, sau altcineva, l-a intoxicat pe negociator. Deşi, ţinând seama de circumstanţe, bimmii sunt gata să admită că este o posibilitate.

— Ce generos din partea lor, se strâmbă Luke. Han ce-a zis când a auzit că ne-ntoarcem?

— Han nu are de optat în această privinţă, rosti apăsat Leia. Este misiunea mea, nu a lui.

— Corect, încuviinţă Han apărând în salon. Misiunea ta, dar nava mea.

Leia îl privi neîncrezător.

— Doar n-ai să..., începu ea.

— Ba cum să nu, replică liniştit bărbatul aşezându-se. Am făcut saltul în hiperspaţiu acum două minute. Escala următoare – Coruscant.

— Han! clocoti Leia, mai furioasă decât o văzuse vreodată fratele ei. Le-am spus bimmilor că vom asoliza imediat.

— Iar eu i-am anunţat că va fi o mică întârziere, contracară Han. Atât cât să mobilizăm o escadrilă de X-interceptoare, sau poate un crucişător spaţial, care să ne însoţească la întoarcere.

— Şi dacă i-ai jignit? se răsti prinţesa. Ai habar câtă muncă de pregătire s-a investit în misiunea asta?

— Întâmplător, da. Am de asemenea habar ce s-ar fi putut întâmpla, dacă amicii noştri cu bastoane stokhli şi-ar fi adus nişte prieteni.

Pentru o clipă, femeia îl fixă cu privirea şi Luke simţi că furia de moment îi dispare din minte.

— N-ar fi trebuit totuşi să pleci, fără să mă fi consultat mai întâi, zise ea.

— Ai dreptate, dar n-am dorit să pierdem timp. Dacă aveau într-adevăr prieteni, probabil că respectivii aveau o navă. Han încercă o tentativă de zâmbet: N-am avut timp să discutăm în comitet.

Leia îi răspunse printr-un zâmbet mai degrabă strâmb.

— Eu nu sunt un comitet, rosti ea ironic.

Cu aceasta, furtuna scurtă trecu şi tensiunea dispăru. Într-o bună zi, se gândi Luke, trebuia să-i întrebe pe unul dintre ei ce însemnaseră cuvintele acelea.

— Apropo de amicii noştri, interveni el, i-a întrebat vreunul dintre voi pe bimmi cine sau ce erau asasinii?

— Bimmii nu ştiau, clătină Leia din cap. În tot cazul, eu una n-am mai întâlnit aşa ceva.

— Putem căuta în arhivele imperiale, când ajungem pe Coruscant, spuse Han investigându-şi cu grijă obrazul pe care începuse să se coloreze o vânătaie. Trebuie să existe vreo înregistrare despre ei.

— Numai dacă n-au fost descoperiţi de Imperiu prin Regiunile Necunoscute, completă prinţesa.

— Crezi c-a fost mâna Imperiului? o privi Luke.

— A cui altcuiva? Singura necunoscută rămâne motivul atacului.

— Indiferent care ar fi fost motivul, vor fi dezamăgiţi, se sculă Han de pe scaun. Mă întorc în cabina de comandă, să văd dacă ne putem acoperi urmele ceva mai bine. N-are rost să riscăm.

O amintire fulgeră prin mintea lui Luke: Han şi *Şoimul* trecând prin mijlocul primei bătălii cu Steaua Morţii, pentru a scăpa de vânătorii lui Darth Vader.

— Îmi vine greu să mi-l imaginez pe Han Solo nedorind să rişte, comentă el.

— Auzi, făcu Han aţintindu-l cu degetul, înainte de-a începe cu ironiile, caută să-ţi aminteşti că persoanele pe

care încerc să le protejez sunt sora ta şi cu tine, nepotul şi nepoata ta. Acum vezi vreo diferenţă?

— Touché, surâse Luke şi-l salută cu o sabie imaginară.

— Pentru că tot ai făcut gestul ăsta, continuă bărbatul, n-ar fi timpul ca şi Leia să aibă sabia ei?

— Îi pot face una oricând doreşte. Ce zici, Leia?

— Nu ştiu, ezită ea. N-am fost niciodată prea îndemânatică. Îl privi pe Han şi adăugă: Dar cred că ar trebui să mă străduiesc.

— Aşa este, încuviinţă Luke. Aptitudinile tale pot fi într-un domeniu cu totul diferit, totuşi este necesar să înveţi elementele de bază. Din câte ştiu, aproape toţi Jedi din Vechea Republică aveau săbii laser, chiar şi cei care erau dascăli sau medici.

— Bine, aprobă femeia. Imediat ce voi avea mai puţine misiuni...

— Înainte de a avea mai puţine misiuni, insistă Han. Vorbesc serios, Leia. Toate minunatele tale însuşiri diplomatice nu te vor ajuta nici pe tine şi nici pe alţii, dacă Imperiul te bagă într-o celulă de interogare.

Fără chef, Leia dădu din nou din cap.

— Cred că ai dreptate. Imediat ce ne-ntoarcem, îi voi spune lui Mon Mothma să-mi reducă misiunile. Zâmbi spre fratele ei: Cred că vacanţa s-a terminat, domnule profesor!

— Aşa zic şi eu, făcu Luke căutând să-şi ascundă neaşteptatul nod din gât.

Leia îl sesiză oricum şi, în mod surprinzător, îl interpretă greşit.

— Haide, haide, se încruntă ea în joacă. Nu sunt o elevă chiar atât de proastă. Oricum, o poţi considera ca fiind un antrenament util – la urma urmelor, într-o bună zi va trebui să-i înveţi toate astea pe gemeni.

— Ştiu.

— Perfect, interveni Han, deci totul a fost pus la punct. Am plecat – ne vedem mai târziu.

— La revedere, spuse Leia şi se întoarse către C3PO, examinându-l cu ochi critic. Iasă vedem acum ce putem face cu mizeria asta.

Lăsându-se pe spate în scaun, Luke o privi, atacând plasa întărită, şi simţi durerea familiară din măruntaie. Am luat asupra mea sarcina, spusese Obi-Wan Kenobi despre Darth Vader, să-l instruiesc ca Jedi. Crezusem că-l voi putea antrena la fel de bine ca Yoda.

M-am înşelat.

Cuvintele răsunară prin mintea lui Luke pe tot timpul drumului până la Coruscant.

8

Pentru un minut, Thrawn rămase nemişcat în scaunul său, înconjurat de hologramele operelor de artă, fără să spună un cuvânt. Pellaeon stătu neclintit, dar atent, privindu-i faţa inexpresivă şi ochii roşu-strălucitor, încercând să nu se gândească la soarta pe care aducătorii de veşti rele o avuseseră adesea din partea Lordului Vader.

— Prin urmare, toţi au murit cu excepţia coordonatorului? întrebă Thrawn în cele din urmă.

— Da, domnule amiral, confirmă Pellaeon. Privi spre capătul opus al cabinei, unde C'baoth studia un display mural, şi coborî puţin tonul vocii. Încă nu ştim cu exactitate ce anume a mers prost.

— Solicită Centralei să obţină o informare amănunţită din partea coordonatorului. Ce veşti avem de pe Wayland?

Pellaeon crezuse că vorbeau îndeajuns de încet ca să nu fie auziţi de C'baoth. Se înşelase.

— Aşa stau deci lucrurile? întrebă C'baoth, întorcând spatele displayului şi apropiindu-se de scaunul lui Thrawn. Noghrii au dat greş – regrete, şi dă-i drumul mai departe? Mi i-ai promis pe Jedi, Mare Amiral.

Thrawn ridică ochii şi-l fixă cu o privire rece.

— Ţi i-am promis pe Jedi, încuviinţă el, şi ţi-i voi aduce. (În mod deliberat, se răsuci spre Pellaeon.) Ce veşti avem de pe Wayland? repetă el.

Căpitanul înghiţi un nod, străduindu-se să nu uite că, datorită ysalamirilor amplasaţi în cabina de comandă, C'baoth nu avea absolut nici o putere. Cel puţin deocamdată.

— Inginerii au încheiat analizele, raportă el. Proiectul ecranului de invizibilitate pare complet, dar construcţia efectivă va dura. De asemenea, va fi foarte scumpă pentru o navă de dimensiunea *Himerei*.

— Din fericire, nu vor trebui să înceapă cu ceva atât de mare, replică Thrawn şi-i întinse un datacard. Aici se găsesc specificaţiile pentru ceea ce ne va trebui la Sluis Van.

— Şantierele spaţiale? se încruntă Pellaeon, luând datacardul.

Până atunci, Marele Amiral păstrase secretul absolut atât despre obiectivele sale, cât şi despre strategia atacului.

— Exact. În plus, vom avea nevoie de nişte utilaje miniere avansate – mi se pare că sunt poreclite "cârtiţe-foreze". Cere contrainformaţiilor să înceapă scotocirea arhivelor. Ne vor trebui cel puţin patruzeci.

— Am înţeles, încuviinţă Pellaeon notându-şi pe datapad. Încă un lucru, domnule amiral, continuă el privind iute spre C'baoth. Inginerii au anunţat că aproape optzeci la sută din cilindrii Spaarti necesari sunt funcţionali sau pot fi readuşi cu relativă uşurinţă la parametrii funcţionali.

— Cilindrii Spaartil se încruntă C'baoth. Ce sunt?

— Celălalt dispozitiv pe care speram să-l găsesc în tezaur, îl linişti Thrawn aruncând o uitătură de avertizare în direcţia lui Pellaeon. (Precauţia nu mai era necesară; căpitanul decisese deja că nu era înţelept să discute cu C'baoth despre cilindrii Spaarti.) Aşadar, optzeci la sută? Excelent, excelent! Ce amabil din partea împăratului să ne lase un echipament de asemenea calitate, cu care să-i reconstruim Imperiul. Ce se aude despre sistemele energetice şi defensive din munte?

— În majoritate, toate sunt operaţionale. Trei dintre cele patru reactoare au fost deja acttivate. Unele sisteme defensive mai esoterice par să se fi dezintegrat, dar cele rămase ar trebui să apere tezaurul fără probleme.

— Minunat, încuviinţă din cap Thrawn. (Scurtul licăr emoţional îi dispăruse şi redevenise impersonal şi eficient.) Să înceapă aducerea cilindrilor în stare complet operaţională. Capul Morţii ar trebui să sosească în două-trei zile, cu specialiştii suplimentari şi cu cei două sute de ysalamiri de care vor avea nevoie pentru a demara lucrurile. Atunci vom fi gata să declanşăm realmente operaţiunea. Începând cu şantierele spaţiale Sluis Van.

— Da, domnule amiral, aprobă Pellaeon şi privi iarăşi spre C'baoth. Ce ordonaţi în privinţa lui Skywalker şi a surorii sale?

— Data viitoare vom folosi Echipa 4. Transmite-i un mesaj şi anunţ-o să se retragă din misiunea curentă şi să aştepte viitoarele ordine.

— Doriţi ca eu să transmit mesajul? se încruntă Pellaeon. În nici un caz, adăugă repede, nu-l contest, dar până acum aţi preferat să vă contactaţi personal echipele.

Sprâncenele lui Thrawn se ridicară imperceptibil.

— Echipa 8 m-a dezamăgit, vorbi el încet. Trimiterea acestui mesaj prin intermediul tău le va înştiinţa pe celelalte cât sunt de nemulţumit.

— Şi când va da greş şi Echipa 4? interveni C'baoth. Ştii bine că aşa se va întâmpla. Vei fi doar dezamăgit şi de ea? Sau vei recunoaşte că ucigaşii tăi profesionişti nu pot face faţă pur şi simplu unui Jedi?

— Maestre C'baoth, replică rece Thrawn, până acum n-au întâlnit un inamic căruia să nu-i poată face faţă. Un grup sau altul va izbândi. Până atunci... Strânse din umeri. Pierderea câtorva noghri nu ne va secătui în mod serios resursele.

Pellaeon se crispă şi privi în mod reflex spre uşa cabinei. Bănuia că Rukh nu era chiar nepăsător faţă de morţile conaţionalilor săi, menţionate cu atâta uşurinţă.

— Pe de altă parte, domnule amiral, rosti el, tentativa aceasta îi va fi pus în gardă.

— Are dreptate, întinse C'baoth un deget în direcţia căpitanului. Un Jedi nu poate fi păcălit de două ori cu acelaşi vicleşug.

— Poate că nu, răspunse politicos Thrawn deşi tonul său nu era de acceptare. Ce alternativă sugerezi? Să ne concentrăm asupra surorii, ignorându-l pe el?

— Voi să vă concentraţi asupra surorii, da, încuviinţă C'baoth, însă cel mai bine ar fi să mă ocup eu însumi de tânărul Jedi.

Sprâncenele se înălţară din nou.

— Şi cum îţi propui s-o faci?

— Este un Jedi, rânji C'baoth, iar eu sunt tot Jedi. Dacă-l chem, va veni.

Thrawn rămase câteva clipe, privindu-l gânditor.

— Am nevoie de tine în flota mea, spuse în cele din urmă. Au început deja pregătirile pentru asaltul asupra docurilor spaţiale Sluis Van deţinute de rebeli. Unele preliminarii ale atacului vor necesita coordonarea unui maestru Jedi.

C'baoth îşi îndreptă maiestuos ţinuta.

— Am promis ajutor numai cu condiţia, propusă de tine, de a mi-i aduce pe Jedi. Îi voi avea, Mare Amiral!

Thrawn îl sfredeli cu privirea.

— Aşadar maeştrii Jedi îşi pot încălca promisiunile? Ştiai că prinderea lui Skywalker poate să dureze.

— Un motiv în plus ca să încep de acum.

— De ce nu le-am putea face pe amândouă? interveni Pellaeon.

Ceilalţi doi îl priviră cu atenţie.

— Explică, căpitane, porunci Thrawn cu o nuanţă de ameninţare în glas.

Pellaeon încleştă dinţii, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Am putea începe, fabricând zvonuri despre prezenţa dumitale într-un loc oarecare, maestre C'baoth, spuse el. Să zicem, pe o planetă mai puţin populată, unde ai fi putut trăi ani de zile fără să fi atras atenţia cuiva. Zvonuri de felul acesta vor ajunge şi în Noua Rep... la rebeli, se corectă el repede privind spre Thrawn. Mai ales, dacă ele conţin numele Jorus C'baoth.

— Crezi că pe baza unui zvon, Skywalker se va repezi prosteşte să mă caute? pufni bătrânul.

— Poate să fie oricât de precaut doreşte, reflectă gânditor Thrawn din vocea căruia dispăruse tonul de ameninţare. Dacă vrea, poate să aducă şi jumătate din forţele rebelilor. Acolo nu va exista nimic care să implice legătura dintre noi.

Pellaeon încuviinţă din cap.

— Şi în timp ce noi găsim o planetă potrivită şi începem fabricarea zvonurilor, poţi rămâne aici ca să ajuţi preliminariile pentru acţiunea Sluis Van. Sperăm că reacţia faţă de activităţile noastre îl va preocupa pe Skywalker în asemenea măsură încât nu va avea timp să verifice zvonurile decât după încheierea episodului Sluis Van.

— Iar dacă lucrurile nu vor sta aşa, adăugă Thrawn, vom şti când acţionează şi vom avea timp suficient să te ducem acolo înainte ca el să ajungă.

— Hmm, murmură C'baoth mângâindu-şi barba lungă şi privind în gol.

Pellaeon îşi ţinu răsuflarea... şi după un minut bătrânul aprobă brusc din cap.

— Perfect, spuse el, planul este bun. Mă voi retrage în cabina mea, Mare Amiral, şi voi alege planeta pe care să-mi fac apariţia.

Salutându-i din cap cu un gest regal, părăsi centrul de comandă.

— Felicitări, căpitane, zise Thrawn. Se pare că ideea ta l-a atras pe maestrul C'baoth.

Pellaeon se sili să nu-şi ferească ochii.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule amiral, dacă am vorbit neîntrebat.

— Ai slujit prea mult timp sub Lordul Vader, surâse scurt celălalt. Nu am prejudecăţi în a accepta o idee utilă, doar pentru că nu mi-a aparţinut mie. Miza în cazul acesta nu este poziţia şi mândria mea.

Decât, poate, în relaţiile cu C'baoth...

— Da, domnule amiral, vorbi Pellaeon cu glas tare. Cu permisiunea dumneavoastră, mă duc să pregătesc transmisiunile către Wayland şi echipele de noghri.

— Cum doreşti, căpitane. Continuă de asemenea monitorizarea pregătirilor pentru operaţiunea Sluis Van. Ochii strălucitori ai lui Thrawn părură că-l sfredelesc.

Monitorizează-le îndeaproape, căpitane. Cu muntele Tantiss şi cu Sluis Van, începe drumul lung spre victoria asupra rebelilor. Cu sau chiar fără maestrul Jedi.

***

Teoretic, şedinţele Consiliului Interior ar fi trebuit să fie întâlniri mai puţin rigide şi mai calme decât şedinţele oficiale ale Consiliului Provizoriu. Cu mult timp în urmă, Han descoperise că, în realitate, o întrunire a Consiliului Interior putea fi la fel de dură ca una a întregului grup.

— Căpitane Solo, rosti Fey'lya cu obişnuita lui politeţe mieroasă, dă-mi voie să rezum situaţia. Singur, şi fără să te fi consultat cu nimeni dintre cei care deţineau o autoritate oficială, ai luat decizia de a anula misiunea Bimmisaari.

— Am declarat-o deja, zise Han de abia abţinându-se să nu-i spună bothanului să fie mai atent. Am enumerat de asemenea şi motivele pentru care am procedat astfel.

— Care, în opinia mea, au fost corecte, interveni vocea gravă a amiralului Ackbar. La momentul respectiv, datoria căpitanului Solo era perfect clară: să-i protejeze pe ambasadorii care-i fuseseră încredinţaţi şi să se întoarcă, pentru ca să ne prevină.

— Să ne prevină – împotriva cui? contracara Fey'lya. Iartă-mă, amirale, dar nu înţeleg în ce constă cu exactitate ameninţarea. Indiferent cine ar fi fost fiinţele cu piele cenuşie, este clar că Vechiul Senat nu le-a considerat îndeajuns de importante pentru a fi măcar incluse în arhive. Mă îndoiesc că o rasă atât de insignifiantă ar fi capabilă de lansarea unei ofensive majore împotriva noastră.

— Nu ştim dacă acesta este motivul pentru care nu există în arhive, atrase atenţia Leia. Poate fi vorba despre o ignorare, dar şi despre o deteriorare a arhivelor.

— Poate chiar despre o ştergere intenţionată, adăugă Luke.

Blana lui Fey'lya undui, indicând dezacordul politicos.

— De ce ar fi dorit Senatul Imperial să şteargă înregistrările legate de existenţa unei rase?

— Nu am spus că ar fi fost neapărat ideea Senatului, replică Luke. Poate că extratereştrii înşişi au distrus înregistrările.

— Implauzibil, pufni Fey'lya. Chiar dacă ar fi fost posibil, de ce ar fi dorit s-o facă?

— Poate că la întrebarea aceasta ne-ar putea răspunde consiliera Organa Solo, interveni cu calm Mon Mothma şi privi spre Leia. Ai fost mult mai implicată decât mine în problemele informaţionale ale Senatului Imperial. Ar fi fost posibilă o asemenea manipulare a datelor?

— Să fiu sinceră, nu ştiu, clătină prinţesa din cap. N-am pătruns niciodată în detaliile reale de manipulare a arhivelor Senatului. Experienţa sugerează totuşi că este imposibilă crearea unui sistem de securitate care să nu poată fi spart de cineva destul de hotărât s-o facă.

— Şi de ce ar fi fost extratereştrii voştri atât de hotărâţi? pufni Fey'lya.

— Poate că au întrevăzut sfârşitul Vechii Republici, replică oarecum iritat Leia. Poate că au şters toate referinţele despre ei şi despre planeta lor, în speranţa că noul Imperiu îi va ignora.

Fey'lya gândea rapid; Han nu putea să nu o recunoască.

— În cazul acesta, schimbă imediat vitezele bothanul, poate că teama de redescoperire a motivat acest atac. Privi spre Ackbar: Indiferent care ar fi explicaţia, nu văd nici un motiv pentru declanşarea unei operaţiuni militare. Reducerea glorioaselor noastre forţe militare la nivelul

unor escorte diplomatice ar fi o insultă la adresa curajului şi spiritului lor de luptă.

— Poţi renunţa la demagogie, consiliere, mormăi Ackbar. Nici una dintre "glorioasele forţe militare" nu se află aici, ca să fie impresionate.

— Eu spun doar ceea ce cred, amirale, ripostă Fey'lya cu aerul de mândrie rănită pe care-l afişa cu atâta iscusinţă.

Ackbar întoarse ochii spre el, dar Leia interveni prompt:

— Propun să revenim la subiectul iniţial. Cred că aţi sesizat cu toţii că, indiferent care le-ar fi fost motivele, extratereştrii erau pregătiţi şi ne aşteptau, când am ajuns pe Bimmisaari.

— Este limpede că pentru asemenea misiuni va fi nevoie de o securitate superioară, încuviinţă amiralul. Din ambele direcţii – la urma urmelor, atacatorii voştri au corupt un politician bimm.

— Toate astea vor costa timp şi eforturi, murmură Fey'lya şi o zonă a blănii sale undui.

— Nu avem alternativă, rosti apăsat Mon Mothma. Dacă nu ne protejăm negociatorii, Noua Republică va stagna şi se va veşteji. Prin urmare – întoarse ochii spre Ackbar –, vei ordona unui corp să însoţească pe consiliera Organa Solo spre Bimmisaari, mâine.

Mâine! Han se încruntă spre Leia şi căpătă o căutătură la fel de surprinsă.

— Iertaţi-mă, ridică el un deget. Mâine?

Mon Mothma îl privi cu o uşoară nedumerire întipărită pe chip.

— Da, mâine. Bimmii aşteaptă, căpitane.

— Ştiu, dar...

— Han vrea să spună, îi sări în ajutor Leia, că intenţionasem cu prilejul acestei întruniri să solicit o scurtă învoire de la misiunile mele diplomatice.

— Mă tem că aşa ceva este imposibil, încreţi fruntea Mon Mothma. Trebuie rezolvate foarte multe lucruri.

— Nu ne refeream la o vacanţă, replică Han străduindu-se să-şi amintească lecţiile de diplomaţie. Leia are nevoie de mai mult timp pentru a se concentra asupra instruirii Jedi.

Mon Mothma îşi umezi buzele şi schimbă priviri cu Ackbar şi Fey'lya.

— Îmi pare rău, clătină ea din cap. Sunt prima care recunoaşte necesitatea de a adăuga noi Jedi în rândurile noastre, dar deocamdată suntem pur şi simplu asaltaţi de prea multe solicitări urgente.

Se uită din nou spre Fey'lya, de parcă – se gândi iritat Han – i-ar fi solicitat permisiunea.

— Peste un an... poate chiar mai devreme, adăugă ea cercetând pântecul lui Leia, vom avea destui diplomaţi cu experienţă, pentru ca să-ţi poţi dedica majoritatea timpului studiilor. Deocamdată însă mă tem că avem nevoie de tine aici.

Pentru un moment prelung şi stânjenitor, în încăpere domni tăcerea. Ackbar vorbi primul:

— Dacă-mi permiteţi, voi pleca pentru a pregăti escorta militară.

— Bineînţeles, încuviinţă Mon Mothma. Dacă nu mai există alte probleme, şedinţa este închisă.

Cu asta, totul se sfârşi. Încleştând din maxilare, Han începu să-şi strângă datacardurile.

— Eşti supărat? şopti Leia de lângă el.

— Era mult mai uşor pe vremea când ne luptam cu Imperiul, mârâi el şi-l fulgeră din ochi pe Fey'lya. Cel puţin atunci ştiam care ne erau duşmanii.

Leia îl strânse de braţ.

— Haide, îi spuse. Să vedem dacă au reuşit să-l cureţe pe C-3PO.

9

Ofiţerul tactician păşi în puntea de comandă a *Himerei* şi pocni sonor călcâiele.

— Toate unităţile sunt pregătite, Mare Amiral, raportă el.

— Excelent, vorbi Thrawn cu glas glacial. Pregătiţi saltul în hiperspaţiu.

Pellaeon îi aruncă o privire scurtă, apoi reveni cu atenţia spre peretele de afişaje tactice şi stare din faţa sa. Spre afişaje şi spre bezna de afară care părea să fi înghiţit celelalte cinci nave ale sale. La trei miimi de an-lumină depărtare, soarele sistemului Bpfassh era un simplu punctuleţ, imposibil de deosebit de alte stele care sclipeau în jur. Strategia militară convenţională dezavua alegerea punctelor de salt în hiperspaţiu în imediata apropiere a sistemului-ţintă; se considera că una sau mai multe nave se puteau rătăci în drumul spre rendez-vous, iar un salt precis pe o distanţă atât de mică era dificil de efectuat. De altfel, el şi Thrawn purtaseră o discuţie lungă şi la limita politeţii despre ideea respectivă, atunci când Marele Amiral o indusese pentru prima dată în planurile sale de atac. Acum, după aproape un an de practică, procedura devenise o rutină.

Poate că echipajul *Himerei*, gândi Pellaeon, nu era chiar atât de neexperimentat pe cât îl făcea să pară, uneori, ignoranţa privind protocolul militar corespunzător.

— Căpitane, nava mea amiral este gata?

Pellaeon reveni cu gândurile la problemele curente. Sistemele defensive ale tuturor navelor erau acttivate şi piloţii se îmbarcaseră în navetele de vânătoare TIE din cale.

— *Himera* vă aşteaptă comanda, domnule amiral, rosti el.

Întrebarea şi răspunsul formale reprezentau o amintire spectrală a zilelor în care respectarea protocolului militar era la ordinea zilei în toată galaxia.

— Excelent, încuviinţă Thrawn rotindu-se cu scaunul spre silueta aflată în partea dinapoi a punţii. Maestre C'baoth, celelalte două unităţi ale mele sunt pregătite?

— Da, rosti grav C'baoth. Aşteaptă doar comanda mea.

Făcând o grimasă, Pellaeon privi din nou spre Thrawn, dar se părea că Marele Amiral decisese să ignore remarca.

— Atunci, comandă-le, i se adresă lui C'baoth şi mângâie; ysalamirul întins pe cadrul scaunului său. Căpitane, începe numărătoarea inversă!

Pellaeon atinse comutatorul sincronizator de pe consola sa. Celelalte nave aflate în jurul lor urmau să se ghideze după semnalul respectiv şi numărătoarea inversă avea să fie simultană...

Temporizatorul ajunse la zero şi, însoţită de explozia tăcută a liniilor stelare, vizibilă prin videcranele prova, *Himera* efectuă saltul în hiperspaţiu.

Liniile se destrămară apoi în împestriţarea hiperspaţiului.

— Viteza 0,3, anunţă pilotul din fosa echipajului, confirmând afişajele de pe displayuri.

Pellaeon îşi flexă degetele şi se concentră asupra modului de luptă, în timp ce privea sincronizatorul care-i urma numărătoarea.

Şaptezeci de secunde; şaptezeci şi patru, şaptezeci şi cinci, şaptezeci şi şase...

Liniile stelare înfloriră din nou prin imaginea pestriţă şi se diminuară, redevenind stele – *Himera* sosise la destinaţie.

— Atenţiune toate navetele de vânătoare – lansare! ordonă Pellaeon, examinând rapid holograma tactică de deasupra displayurilor sale.

Ieşiseră din hiperspaţiu exact aşa cum planificaseră, la distanţă de tragere de planeta dublă Bpfassh şi sistemul ei complicat de sateliţi naturali.

— Ripostă? îl întrebă pe ofiţerul tactician.

— Vânători defensivi lansaţi de pe al treilea satelit. Deocamdată nimic mai important.

— Localizează baza vânătorilor, ordonă Thrawn, şi trimite *Inexorabilul* s-o distrugă.

Pellaeon putea acum să zărească vânătorii care se năpusteau asupra lor ca un roi de insecte furioase. În tribordul *Himerei*, distrugătorul spaţial *Inexorabil* se deplasa spre baza lor, cu vânătorii săi TIE desfăşuraţi în faţă pentru a-i întâmpina pe apărători.

— Schimbă cursul spre cea mai îndepărtată planetă, îi ordonă pilotului. Vânătorii TIE – în paravan avansat. *Judecătorul* se va ocupa de cealaltă planetă. Privi către Thrawn. Ordine speciale, domnule amiral?

Thrawn privea o scanare a planetelor făcută de la distanţă medie.

— Deocamdată, menţinem programul, căpitane, rosti el. Datele preliminare par să fie corecte – alege ţintele după cum doreşti. Reaminteşte artileriei că planul este teroare şi distrugere, dar nu nimicire totală.

— Transmite mai departe, încuviinţă Pellaeon spre ofiţerul de transmisiuni. Anunţă şi vânătorii TIE.

Cu coada ochiului îl zări pe Thrawn întorcându-se.

— Maestre C'baoth, întrebă Marele Amiral, care-i situaţia atacurilor în celelalte două sisteme?

— În curs de derulare.

Încruntându-se, Pellaeon se răsuci. Glasul îi aparţinuse lui C'baoth, dar fusese atât de încordat şi de gros, încât era aproape de nerecunoscut.

La fel ca aspectul său.

Pentru un moment, Pellaeon se holbă la el, simţind un bulgăre de gheaţă în stomac. C'baoth avea o rigiditate nefirească, cu ochii închişi, dar mişcându-se cu rapiditate în dosul pleoapelor. Mâinile i se încleştaseră pe braţele scaunului, iar buzele îi erau atât de strânse laolaltă, încât i se reliefaseră venele şi tendoanele gâtului.

— Te simţi bine, maestre C'baoth? întrebă el.

— Nu te îngrijora, căpitane, vorbi Thrawn cu răceală. Face lucrul pe care-l iubeşte cel mai mult: controlează oameni.

C'baoth emise un sunet straniu, o combinaţie între un pufnet şi un chicot dispreţuitor.

— Ţi-am mai spus, Mare Amiral, că aceasta nu-i adevărata putere.

— Este adevărat că ai spus-o, încuviinţă Thrawn cu un ton neutru. Îmi poţi preciza cu ce fel de rezistenţă ne confruntăm?

Chipul bătrânului se contorsionă şi mai mult.

— Nu tocmai, dar nici una dintre unităţi nu se află în pericol. Simt asta în minţile lor.

— Perfect! Atunci, ordonă lui *Nemesis* să se desprindă de grup şi să vină în punctul de rendez-vous.

— Domnule amiral...? se încruntă Pellaeon.

Thrawn se răsuci spre el, cu un licăr de avertizare în ochii arzători.

— Vezi-ţi de sarcinile tale, căpitane, rosti el.

Şi în clipa aceea, un fulger de intuiţie îi spuse lui Pellaeon că atacul multiplu asupra teritoriului Noii Republici constituia mai mult decât o parte a pregătirii pentru raidul Sluis Van. Era, în plus, o testare. O testare a aptitudinilor lui C'baoth, desigur, dar şi a capacităţilor sale de a accepta ordine.

— Am înţeles, domnule amiral, murmură şi reveni spre displayuri.

Himera ajunsese acum la distanţă de tragere şi scântei micuţe începuseră să apară în holograma tactică, pe măsură ce giganticele baterii de turbo-lasere ale navei deschiseră focul. Comsateliţii fulgerară şi se stinseră; ţintele industriale planetare sclipiră, se întunecară, apoi sclipiră din nou, aprinse de salve secundare. Două crucişătoare uşoare vechi, din Clasa Carrack apărură în tribord şi formaţia paravan a vânătorilor TIE se destrămă, angajându-le în luptă. În depărtare, bateriile *Şoimului Furtunii* asediau o platformă defensivă orbitală; chiar în timp ce Pellaeon privea, staţia se vaporiză într-un glob de foc. Se părea că bătălia se desfăşura bine.

Ba chiar, remarcabil de bine...

O senzaţie bizară începu să roadă măruntaiele lui Pellaeon, când verifică afişajul stării în timp real. Până atunci, forţele imperiale pierduseră numai trei vânători TIE şi înregistraseră avarii superficiale ale distrugătoarelor spaţiale, prin comparaţie cu distrugerea a opt nave de linie inamice şi a optsprezece navete de vânătoare. Era adevărat, imperialii erau mult mai numeroşi, totuşi...

Ezitând, căpitanul se întinse către consolă. Cu câteva săptămâni în urmă, alcătuise sinteza statistică a profilurilor bătăliilor purtate de *Himera* în ultimul an. O apelă acum, suprapunând-o peste analiza curentă.

Nu era nici o eroare. În absolut toate categoriile şi sub-categoriile de viteză, coordonare, eficacitate şi precizie, *Himera* şi echipajul ei înregistrau cu peste 40% faţă de eficienţa obişnuită.

Se întoarse să privească faţa încordată a lui C'baoth şi un fior îngheţat îi lunecă pe spinare. Nu fusese niciodată convins de teoria lui Thrawn despre motivele pentru care Flota Imperială pierduse Bătălia pentru Endor. Desigur, nu dorise niciodată s-o creadă, dar acum, brusc, subiectul era închis oricăror discuţii contradictorii.

Cu majoritatea atenţiei şi puterii sale dedicată sarcinii de a comunica mental cu celelalte două unităţi de luptă aflate la aproape patru ani- lumină depărtare, C'baoth putuse totuşi să obţină asta.

Cu un dispreţ ascuns, Pellaeon se întrebase ce anume îi dăduse bătrânului dreptul de a-şi adăuga titlul de maestru. Acum ştia răspunsul.

— Am interceptat alte mesaje, anunţă ofiţerul transmisionist. A fost lansat un grup de crucişătoare planetare cu rază medie de acţiune.

— Să le intercepteze *Şoimul Furtunii*, ordonă Thrawn.

— Am înţeles. Mare Amiral, am localizat şi sursa transmisiunilor prin care solicită ajutor.

Abandonându-şi reflecţiile, Pellaeon examină holograma. Noul cerculeţ pâlpâitor se găsea pe satelitul cel mai îndepărtat al sistemului.

— Trimite escadrila 4 s-o distrugă, ordonă el.

— Revocare, interveni Thrawn. Vom fi plecaţi de aici cu mult înainte să poată ajunge întăririle. Este preferabil să lăsăm rebelii să-şi irosească resursele, trimiţând forţe inutile pentru salvare. Ba chiar – se uită spre crono – cred că-i momentul să plecăm. Ordonă-le vânătorilor să revină la navele-mamă. Imediat după îmbarcare, toate navele intră în hiperspaţiu.

Pellaeon tastă grăbit pe consola sa o verificare ante-salt a stării *Himerei*. Altă tradiţie strategică militară cerea ca distrugătoarele spaţiale să joace rolul unor staţii de asediu mobile în genul acesta de angajare la nivel planetar; folosirea lor în raiduri de hărţuire era considerată neeconomică şi potenţial periculoasă.

Era însă evident că susţinătorii acelor teorii nu asistaseră niciodată la acţiunile Marelui Amiral Thrawn.

— Ordonă şi celorlalte două unităţi să-şi întrerupă atacurile, se adresă Thrawn lui C'baoth. Eşti în contact destul de intim ca s-o poţi face?

— Îmi pui prea multe întrebări, Mare Amiral, spuse C'baoth cu un glas încă şi mai răguşit. Mult prea multe.

— Doresc să ştiu tot ceea ce încă nu-mi este cunoscut. Ordonă-le să revină la punctul de rendez-vous.

— Cum doreşti, şuieră bătrânul.

Pellaeon îl privi cu coada ochiului. Testarea calităţilor sale în condiţii de luptă era firească şi recomandată, totuşi coarda nu trebuia întinsă prea mult.

— Trebuie să-nveţe cine este comandantul aici, rosti încetişor Thrawn, parcă citindu-i gândurile.

— Da, domnule amiral, încuviinţă căpitanul silindu-se să-şi păstreze glasul ferm.

Thrawn dovedise în repetate rânduri că ştia ce face, totuşi lui Pellaeon îi venea greu să nu se întrebe, neliniştit, dacă Marele Amiral recunoştea dimensiunile puterii pe care o trezise din somnul ei pe Wayland.

— Perfect! Au apărut ceva informaţii despre cârtiţele-foreze pe care le-am cerut?

— Ă-ă... nu, domnule amiral. (Cu un an în urmă, i s-ar fi părut de asemenea ireal şi straniu ca în toiul unei situaţii de luptă să discute despre probleme mai puţin presante.) Cel puţin nu atâtea câte doriţi. Cred că sistemul Athega continuă să fie principala noastră şansă.

Sau va fi, dacă găsim o soluţie pentru problemele legate de intensitatea solară de acolo.

— Problemele vor fi minime, zise Thrawn încrezător. Dacă saltul este efectuat cu precizie, *Judecătorul* va fi expus soarelui în mod direct numai pentru câteva minute, atât la dus, cât şi la întors. Blindajul lui poate oricum suporta aşa ceva. Ajunge ca, mai întâi, să ne dedicăm câteva zile pentru a ecrana videcranele şi a demonta senzorii exteriori şi echipamentele de transmisiuni.

Pellaeon încuviinţă din cap, renunţând la următoarea întrebare. Desigur, nu va fi vorba despre nici una dintre dificultăţile ce apăreau în mod firesc în urma orbirii şi asurzirii unui distrugător spaţial în felul acela. În nici un caz, atât timp cât erau însoţiţi de C'baoth.

— Mare Amiral?

— Da, maestre C'baoth?

— Unde sunt cavalerii mei Jedi? Mi-ai promis că noghrii tăi îmblânziţi mi-i vor aduce.

Cu coada ochiului, Pellaeon îl întrezări pe Rukh foindu-se.

— Răbdare, maestre C'baoth, răspunse Thrawn. Pregătirile lor durează, dar nu sunt încheiate. Aşteaptă pur şi simplu momentul cel mai potrivit.

— Ar fi bine să fie cât mai curând, îl preveni C'baoth. Aşteptarea mă oboseşte.

Thrawn privi spre Pellaeon şi ochii lui roşu-strălucitori fulgerară stins.

— Ca pe noi toţi, murmură el.

***

Cu mult în faţa cargobotului *Karrde Nesupusul*, unul dintre distrugătoarele spaţiale imperiale aflate în centrul videcranului prova pâlpâi şi dispăru.

— Pleacă, anunţă Mara.

— Deja? se încruntă Karrde, apropiindu-se.

— Deja, confirmă femeia şi tastă o comandă, solicitând afişajul tactic. Un distrugător spaţial tocmai a intrat în hiperspaţiu, iar celelalte se despart şi încep manevrele preliminare saltului.

— Interesant, murmură contrabandistul şi examină videcranul peste umărul ei. Un raid de hărţuire... executat de distrugătoare spaţiale. Nu-i ceva care se poate vedea în fiecare zi.

— Am auzit că aşa a fost şi acum două luni în sistemul Draukyze, interveni Lachton, copilotul masiv. Acelaşi tip de manevră, atât doar c-a participat un singur distrugător.

— Ca părere personală, aş zice că vedem influenţa Marelui Amiral Thrawn asupra strategiei imperiale, rosti Karrde gânditor şi în acelaşi timp îngrijorat. Mi se pare totuşi ciudat... Pare să-şi asume un risc exagerat faţă de beneficiile potenţiale implicate. Mă-ntreb care îi sunt de fapt intenţiile.

— Indiferent despre ce ar fi vorba, va fi ceva complicat, vorbi cu un ton amar Mara. Thrawn n-a fost niciodată genul de individ care să facă lucrurile în mod simplu. Chiar şi pe timpurile când Imperiul era capabil de stil şi clasă, el se detaşa net de ceilalţi.

— Nu-ţi mai poţi permite să recurgi la simplitate când teritoriile ţi se diminuează aşa cum se întâmplă cu Imperiul. (Karrde tăcu şi Mara îl simţi, privind-o.) Se pare că ştii câte ceva despre Marele Amiral...

— Ştiu câte ceva despre multe lucruri, replică ea sec. De asta mă pregăteşti să-ţi devin secund, ai uitat?

— Touché, încuviinţă bărbatul destins. Fii atentă – încă unul!

Mara privi videcranul la timp pentru a vedea al treilea distrugător efectuând saltul în hiperspaţiu. Mai rămăsese unul.

— N-ar trebui să-i dăm drumul? îl întrebă pe Karrde. Ultimul va pleca într-un minut.

— Ah, o să anulăm livrarea. M-am gândit c-ar fi instructiv să urmărim bătălia, atâta vreme cât s-a întâmplat să fim aici la momentul cuvenit.

— Cum adică "să anulăm livrarea"? se încruntă femeia. Suntem aşteptaţi.

— Aşa este, dar, din nefericire, întregul sistem aşteaptă un roi de nave ale Noii Republici. N-aş zice că-i tocmai mediul prielnic în care mi-ar plăcea să intru cu o navă plină cu materiale de contrabandă.

— Ce te face să crezi că vor veni? Oricum nu vor ajunge la timp.

— Nu, dar nu acesta este scopul sosirii lor, preciză Karrde. Noua Republică trebuie să convingă pe plan local, ivindu-se prompt şi etalând o desfăşurare impresionantă de forţe. Cu alte cuvinte, demonstrându-le băştinaşilor că aşa ceva nu se va mai putea întâmpla niciodată.

— Şi le va promite că-i va ajuta la reconstrucţie, adăugă Lachton.

— Asta-i de la sine înţeles, aprobă sec Karrde. Pe scurt, nu-i genul de situaţie în care să ne facem apariţia. La prima escală, îi vom anunţa că vom încerca livrarea peste o săptămână.

— Mie nu-mi place, insistă Mara. Le-am promis c-o vom face. Le-am promis.

Vreme de câteva secunde se lăsă tăcere, apoi Karrde vorbi cu un ton de uşoară curiozitate în dosul obişnuitei amabilităţi din glasul său:

— Procedura este standard. Sunt sigur că vor prefera o livrare întârziată decât să piardă tot transportul.

Cu un efort, Mara îşi alungă pâcla întunecată a amintirii. Promisiuni...

— Cred că aşa-i, încuviinţă ea şi reveni cu atenţia asupra consolei de comandă.

În timp ce discutaseră, ultimul distrugător intrase în hiperspaţiu, lăsând în urmă apărători mânioşi şi neputincioşi şi distrugeri masive. Un dezastru care trebuia reparat de politicienii şi militarii Noii Republici.

Pentru o clipă, femeia privi planetele îndepărtate şi se întrebă dacă Luke Skywalker va fi printre cei trimişi de Noua Republică pentru reconstrucţie.

— Oricând eşti gata, Mara.

— Am înţeles, confirmă ea îndepărtându-şi gândul şi întinzându-se către comenzi.

Nu încă, îşi spuse în gând. Nu încă, dar în curând. Foarte, foarte curând.

***

Sfera oscilă. Ezită, oscilă iarăşi şi iarăşi ezită. Oscilă încă o dată şi trase. Rotindu-şi sabia laser într-un cerc prea mare, Leia fu puţin prea lentă.

— La naiba! mormăi ea, retrăgându-se un pas.

— Nu controlezi suficient Forţa, îi spuse Luke. Trebuie să... Stai puţin!

Extinzându-şi Forţa, opri sfera automată. Îşi amintea, ca şi cum ar fi fost ieri, prima lui şedinţă de antrenament, în *Şoim*, când trebuise să se concentreze asupra instrucţiunilor lui Obi-Wan şi în acelaşi timp să privească atent sfera. Nu fusese uşor să le facă pe amândouă simultan.

Poate însă că tocmai acela fusese scopul. Poate că o lecţie învăţată în condiţii de stres se fixa mai bine.

Regreta că nu ştia adevărul în privinţa aceea.

— O controlez atât cât pot, se plânse Leia frecându-şi braţul în locul unde o înţepase sfera, dar încă nu deţin tehnicile corecte.

Îşi sfredeli fratele cu privirea şi continuă:

— Sau poate că n-am fost făcută pentru genul ăsta de lupte.

— Poţi să înveţi, replică Luke ferm. Eu am învăţat şi n-am beneficiat de antrenamentele de autoapărare pe care le-ai primit în copilărie, pe Alderaan.

— Poate că tocmai asta-i problema. Poate că mă împiedică reflexele acelea vechi.

— S-ar putea, recunoscu Luke dorindu-şi să fi fost sigur. În cazul ăsta, cu cât scapi mai repede de ele, cu atât mai bine. Acum – pregăteşte-te...

Uşa bâzâi.

— E Han, rosti Leia îndepărtându-se de sferă şi dezactivând sabia. Intră!

— Cum merge lecţia? făcu Han intrând şi uitându-se fără zâmbet la cei doi.

— Nu prea rău, răspunse Luke.

— Mai bine, nu mai întreba, se strâmbă Leia şi-şi privi încruntată soţul. Ce s-a-ntâmplat?

— Imperialii..., oftă el. Tocmai au executat un triplu raid de hărţuire asupra a trei sisteme din sectorul Sluis. Unul dintre ele se numeşte Bpfassh, iar pe celelalte două nu le pot pronunţa.

— Trei raiduri simultan, fluieră încetişor Luke. Nu crezi c-au devenit cam îndrăzneţi în ultimul timp?

— În ultima vreme, asta pare regula pentru ei. Leia clătină din cap şi miji ochii, concentrându-se. Se pregăteşte ceva, Han, o simt. Ceva de proporţii şi periculos. Dar, deschise ea braţele neajutorată, nu-mi pot da seama despre ce poate fi vorba.

— Mda, şi Ackbar spune la fel. Problema este că n-are nici un argument concret. Cu excepţia stilului şi tacticii, sunt aceleaşi hărţuieli pe care Imperiul le desfăşoară de un an şi jumătate.

— Ştiu, dar nu-l desconsidera pe Ackbar – are instincte militare excelente. Indiferent ce ar spune alte persoane.

— Hei, iubito, ridică Han o sprânceană, eu sunt de partea ta. Ai uitat?

— Iartă-mă, zâmbi ea şters. Care au fost pierderile?

— Nu atât de rele pe cât s-ar fi putut. Mai ales, considerând că au atacat în fiecare loc cu câte patru distrugătoare spaţiale. Totuşi sistemele sunt destul de zguduite.

— Îmi imaginez, oftă Leia. Lasă-mă să ghicesc: Mon Mothma vrea să merg acolo şi să-i asigur pe localnici că Noua Republică este realmente capabilă şi doritoare să-i protejeze.

— Cum de-ai ghicit? se strâmbă Han. Chewie pregăteşte deja *Şoimul*.

— Doar n-o să te duci singură, nu? interveni Luke. După episodul Bimmisaari...

— Nu-ţi face griji, rânji Han. De data asta, n-o să mai fim pe post de ţinte imobile. Un convoi de douăzeci de nave pleacă într-acolo pentru evaluarea pagubelor, plus Wedge şi escadrila Vagabond. Va fi destul de sigur.

— Aşa am crezut şi despre Bimmisaari, îi reaminti Luke. Mai bine aş veni şi eu.

Han privi spre Leia.

— Problema este că... nu poţi.

— De ce? se încruntă tânărul.

— Pentru că, răspunse Leia, bpfasshii nu-i agreează pe Jedi.

— Se spune, se strâmbă Han, că unii dintre cavalerii lor Jedi au luat-o razna în Războiul Clonelor şi au cauzat multe dezastre înainte de a fi opriţi. Cel puţin aşa afirmă Mon Mothma.

— Aşa-i, confirmă Leia. Pe când lucram pentru Senat, încă se receptau ecouri ale fiasco-ului. Şi n-a fost vorba

numai despre bpfasshi, deoarece unii dintre acei Jedi ai întunericului au scăpat şi au cauzat mare jale prin tot sectorul Sluis. Unul dintre ei a ajuns chiar până pe Dagobah înainte de a fi capturat.

Luke simţi un fior străbătându-l ca un arc electric. Dagobah!

— Când a fost asta? întrebă cât mai nepăsător.

— Acum treizeci-treizeci şi cinci de ani, răspunse ea şi se încruntă uşor privindu-l. De ce întrebi?

Luke clătină din cap. Yoda nu amintise niciodată despre vreun Jedi al întunericului care să fi trăit pe Dagobah.

— Pur şi simplu de curiozitate.

— Putem discuta despre istorie şi mai târziu, interveni Han. Cu cât plecăm mai repede, cu atât vom putea termina treaba mai repede.

— Aşa este, aprobă Leia şi, prinzându-şi sabia la centură, se îndreptă spre uşă. Îmi pregătesc bagajul şi-o instruiesc pe Winter. Ne-ntâlnim la *Şoim*.

Luke o privi plecând, apoi se întoarse şi-l văzu pe Han cercetându-l iscoditor.

— Nu-mi place chestia asta.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Han, va fi în siguranţă. Ştiu cât de protector te simţi faţă de ea în perioada asta, totuşi nu poate să fie veşnic păzită de fratele mai mare.

— De fapt, mormăi tânărul, nu ştim nici acum care dintre noi este mai vârstnic.

— Nu contează. Lucrul cel mai bun pe care-l poţi face pentru ea în clipa de faţă este să continui ce ai început. Fă din ea un Jedi, şi va putea să rezolve singură orice viclenie a imperialilor.

— Aşa cred, încuviinţă Luke simţind un nod în stomac.

— Cel puţin, atunci când o însoţesc eu şi Chewbaka; completă Han pornind spre uşă. Ne vedem la întoarcere!

— Ai grijă, strigă Luke în urma lui.

Han se întoarse, purtând pe chip una dintre expresiile sale de inocenţă rănită.

— Alo, zise el. Uiţi cu cine vorbeşti?

Ieşi, iar Luke rămase singur.

Pentru câteva clipe, tânărul se plimbă prin încăpere, luptându-se cu povara grea a responsabilităţii care părea uneori gata să-l strivească. Una era să-şi rişte propria viaţă, şi cu totul altceva să aibă în mâini viitorul lui Leia.

— Nu sunt un dascăl, rosti el cu glas tare.

Singurul răspuns fu un zvâcnet din partea sferei trecută pe starea de pauză. Mânat de un impuls, Luke reactivă dispozitivul şi-şi scoase sabia de la centură, în clipa în care sfera atacă. O duzină de înţepături se înşiruiră în succesiune rapidă, cu sfera oscilând aidoma unei musculiţe imprevizibile; Luke le blocă fără efort pe toate, rotind sabia într-un arc strălucitor care părea că-l cuprinde, cu o exaltare stranie revărsându-i-se prin minte şi corp. Cu sfera se putea lupta – era solidă şi tangibilă, nu îndepărtată şi vagă, ca temerile tăinuite. Sfera trase din nou, şi din nou, fiecare salvă ricoşând inofensiv din lama sabiei laser...

Cu un bip brusc, sfera se opri. Luke o privi derutat, întrebându-se ce se întâmplase... apoi îşi dădu seama că gâfâia. Gâfâia din greu şi era scăldat în transpiraţie. Sfera avea programată o limită de timp de douăzeci de minute, care tocmai se încheiase.

Tânărul dezactivă sabia şi o prinse la centură, simţindu-se parcă ameţit. Nu era prima dată când pierduse noţiunea timpului în felul acela, dar întotdeauna se întâmplase în decursul şedinţelor de meditaţie. Singurele momente când avusese parte de aşa ceva într-o situaţie de luptă fuseseră pe Dagobah, sub supravegherea lui Yoda.

Pe Dagobah...

Ştergându-şi cu mâneca transpiraţia care-i intrase în ochi, se apropie de consola de transmisiuni din colţ şi apelă astroportul.

— Aici Skywalker, se identifică el. Vreau ca X-interceptorul să-mi fie pregătit pentru lansare într-o oră.

— Confirmat, rosti prompt ofiţerul de întreţinere. Mai întâi însă trebuie să trimiţi aici astromecul.

— Aşa-i, încuviinţă Luke.

Refuzase să-i lase să şteargă memoria calculatorului din X-interceptor la fiecare câteva luni, aşa cum cerea procedura standard. Drept urmare, calculatorul se modelase practic după personalitatea unică a lui R2-D2, în asemenea măsură încât relaţia ajunsese aproape la nivelul droidului. Obţinuse în felul acesta o viteză de operare şi o eficienţă excepţionale, dar, din nefericire, acum nici unul dintre calculatoarele de întreţinere nu mai putea stabili o conexiune cu X-interceptorul.

— Va fi acolo în câteva minute.

— Perfect.

Luke închise comunicatorul şi se întrebă în fundul minţii de ce făcea asta. Cu siguranţă, prezenţa lui Yoda nu mai dăinuia pe Dagobah, pentru ca să discute cu el, ori pentru a-i pune întrebări.

Sau poate că mai dăinuia...

10

— După cum vedeţi, rosti Wedge cu glas macabru de detaşat pe când strivea sub tălpi cioburile de plastic şi ceramică, locul arată ca naiba.

— Fără doar şi poate, încuviinţă Leia privind craterul acoperit de sfărâmături şi simţind că-i vine rău.

Alţi câţiva reprezentanţi ai Republicii din echipa ei străbăteau aceeaşi zonă, discutând cu glas scăzut cu însoţitorii bpfasshi şi oprindu-se ocazional pentru a culege câte o piesă din ceea ce fusese cândva o centrală energetică importantă.

— Câţi au murit în urma atacului? întrebă ea, fără să dorească prea mult să afle răspunsul.

— În sistemul acesta, câteva sute, răspunse Wedge consultând un datapad. Nu foarte rău, de fapt.

— Nu...

Involuntar, Leia privi în sus spre cerul verde-albastru intens, lipsit de nori. Într-adevăr, nu foarte rău. Mai ales, ţinând seama de faptul că patru distrugătoare spaţiale revărsaseră un potop de foc asupra planetei.

— Totuşi au fost multe distrugeri.

— Da, aprobă Wedge, însă nu chiar cât ar fi putut să fie.

— Mă-ntreb de ce? mormăi Han.

— Toţi se întreabă asta, urmă Wedge. Judecând după frecvenţă, este a doua întrebare pe care o auzi aici.

— Şi care-i prima? se interesă Leia.

— Lasă-mă să ghicesc, interveni Han înainte ca Wedge să fi putut răspunde. Prima este: De ce au atacat tocmai Bpfassh?

— Exact, dădu Wedge din cap, mai ales aveau de unde alege alte ţinte. În primul rând, şantierele spaţiale Sluis Van se află la numai treizeci de ani-lumină depărtare – în orice moment, acolo există o sută de nave, ca să nu mai pomenesc de facilităţile de andocare în sine. Apoi staţia de transmisiuni Praesitlyn, situată la mai puţin de şaizeci de ani-lumină... iar pe o rază de cel mult o sută de ani-lumină există patru-cinci centre comerciale majore. La vitezele de deplasare ale

distrugătoarelor spaţiale, asta ar fi însemnat cel mult încă o zi de zbor. Şi atunci – de ce Bpfassh?

Leia căzu pe gânduri. Întrebarea era pertinentă.

— Sistemul Sluis Van, enumeră ea, este foarte bine apărat. Confruntat cu crucişătoarele noastre spaţiale şi cu staţiile de bătălie permanente ale sluisilor, orice lider imperial cu un dram de raţiune s-ar gândi de două ori înainte să atace. Iar celelalte sisteme se află mult mai în interiorul Noii Republici decât Bpfassh. Poate că n-au vrut să-şi forţeze prea mult norocul.

— În timp ce-şi testau noul sistem de transmisiuni în condiţii de luptă? adăugă sumbru Han.

— Nu ştim dacă au un sistem nou, îl atenţionă Wedge. Au mai existat şi înainte atacuri simultane coordonate.

— Nu, clătină Han din cap privind în jur. Nu, sunt sigur că au ceva nou. Un tip de amplificator, care permite transmisiunilor subspaţiale să pătrundă prin ecranele deflectoare şi sfărâmăturile din spaţiu.

— Eu nu cred că-i un amplificator, replică Leia simţind o furnicătură într-un colţişor îndepărtat al minţii. În cele trei subsisteme, nimeni n-a recepţionat vreo transmisiune.

Han se încruntă spre ea.

— Nu te simţi bine? o întrebă încetişor.

— Ba da, se înfioră din nou femeia. Pur şi simplu mi-am reamintit că... atunci când Darth Vader ne tortura pe Bespin, Luke a ştiut ce se întâmpla din locul în care se găsea el pe atunci. În plus, se zvonea că împăratul şi Vader puteau face acelaşi lucru.

— Da, însă amândoi sunt morţi, îi reaminti Han. Luke ne-a spus-o.

— Ştiu. (Furnicătura mentală se înteţea...) Dar dacă imperialii au găsit alt Jedi al întunericului?

Wedge, care le-o luase înainte, se întoarse, auzind-o:

— Te referi la C'baoth?

— La cine? se încruntă femeia.

— La Joruus C'baoth. Mi s-a părut că spuneai ceva despre Jedi...

— Aşa este, dar cine-i Joruus C'baoth?

— A fost unul dintre principalii maeştri Jedi în epoca pre-imperială. Se zice că ar fi dispărut înainte de Războiul Clonelor. Acum două zile, am auzit vorbindu-se că ar fi reapărut şi că se află pe o planetă minoră, Jomark.

— Ce să-ţi spun? pufni Han. Adică, în timpul Rebeliunii, a stat cu braţele încrucişate?

— Generale, ridică din umeri Wedge, spun şi eu ce aud. Nu-s născocirile mele.

— L-am putea întreba pe Luke, reflectă Leia. Poate că el ştie ceva. Putem să trecem mai departe?

— Sigur că da, încuviinţă Wedge. Aerospeederele sunt acolo...

Cu un val brusc de senzaţii, furnicătura din mintea femeii izbucni brusc într-o ştiinţă precisă.

— Han, Wedge – la pământ !

... Şi pe buza craterului apărură cinci dintre binecunoscuţii extratereştri cu piele cenuşie.

— Adăpostiţi-vă! răcni Han spre ceilalţi reprezentanţi ai Republicii din crater, iar extratereştrii deschiseră focul cu blasterele.

Înhăţând-o pe Leia de mână, bărbatul se propulsă spre protecţia limitată a unei plăci uriaşe, dar contorsionată, de metal, care se înfipsese cumva pe jumătate în sol. Wedge îi urmă imediat, izbindu-se cu putere de Leia în plonjonul său.

— Scuze, icni el scoţând blasterul şi răsucindu-se ca să arunce o privire prudentă pe lângă marginea adăpostului lor.

Fu de altfel singura pe care o reuşi, înainte ca o salvă blaster să topească metalul lângă faţa lui şi să-l facă să se retragă grăbit.

— Nu sunt sigur, le spuse, dar cred că am dat de bucluc.

— Aş zice că ai dreptate, încuviinţă Han înnegurat.

Leia se întoarse şi văzu că-şi scosese blasterul, iar cu mâna liberă îşi strecura comunicatorul la centură.

— Au învăţat, mormăi el. De data asta ne-au bruiat transmisiunile.

Prinţesa simţi că îngheaţă. Departe de nave şi fără comunicatoare, erau practic neajutoraţi. Lipsiţi complet de orice posibilitate de ajutor...

Întinzându-se în mod reflex spre abdomen, mâna ei atinse mânerul sabiei. Îl trase brusc, cu o hotărâre nou găsită care-i înfrânse teama. Jedi sau nu, cu experienţă sau nu, n-avea să cedeze fără luptă.

— Se pare că v-aţi mai întâlnit cu tipii ăştia, comentă Wedge, scoţând mâna pe după barieră şi trăgând două focuri orbeşte în direcţia atacatorilor.

— Aşa-i, mârâi Han căutând să-şi găsească o poziţie din care să poată ţinti, totuşi nu ne-am dat seama ce doresc.

Leia căută butonul de activare a tăişului, se întrebă dacă avea deja destulă tehnică pentru a para salvele blasterelor... apoi se opri. Peste zgomotele de blaster şi zăngăniturile metalice, putea auzi şi altceva. Un sunet foarte familiar...

— Han!

— Am auzit. Bravo ţie, Chewie!

— Ce-i? întrebă Wedge.

— Ţiuitul pe care-l auzi este *Şoimul*, răspunse Han privind cerul. A descoperit probabil că suntem bruiaţi şi a pus lucrurile cap la cap. Uite-l!

Silueta familiară a *Şoimului Mileniului* vui asurzitor pe deasupra. Îi survolă o dată, ignorând salvele zadarnice care-i ricoşau din fuzelaj şi coborî brusc, neglijând amortizarea, exact între ei şi atacatori. Privind precaut pe după marginea adăpostului, Leia zări rampa coborând în direcţia lor.

— Grozav, încuviinţă Han uitându-se peste umărul ei. Perfect! Eu ies primul şi vă acopăr de la piciorul rampei. Leia, tu eşti următoarea. Wedge, acoperi spatele. Fiţi atenţi – este posibil să încerce un atac din flanc.

— Am înţeles, făcu Wedge. Sunt pregătit.

— Bine, rosti Han şi se încordă...

— Stop! îl prinse brusc Leia de braţ. Ceva nu-i în regulă.

— Bineînţeles – se trage în noi, chicoti Wedge.

— Eu vorbesc serios, se răsti ea. Ceva nu-i deloc în regulă.

— Ce anume? se încruntă Han. Haide, Leia, nu putem sta toată ziua aici!

Femeia strânse din maxilare, încercând să alunge senzaţia care o neliniştea. Continua să fie nebuloasă... apoi îşi dădu brusc seama.

— Chewie! Nu-l simt în navă!

— Probabil că-i prea departe, spuse Wedge pe un ton de nemulţumire evidentă. Haide – dacă nu-i dăm drumul, nava n-o să mai reziste mult.

— Stai aşa, mormăi Han privind-o încruntat pe Leia. N-o să păţească nimic, tipii nu trag decât cu blastere manuale. Oricum, dacă situaţia se încinge, poate folosi...

Se întrerupse şi o expresie stranie îi apăru pe chip. Peste o clipă, Leia pricepu şi ea.

— De ce nu trage cu turela blaster intrados?

— Bună întrebare, mârâi Han şi se aplecă din nou, privind mai atent de data aceasta.

Când reveni la adăpostul plăcii, pe faţă i se lăţise un rânjet sardonic.

— Răspunsul e simplu, anunţă el. Nu-i *Şoimul*.

— Ce? rămase Wedge cu gura căscată.

— Este o imitaţie. Nu-mi vine să cred – tipii au dezgropat pur şi simplu de undeva alt cargobot YT-1300 în stare de funcţionare.

— Băiete, fluieră încetişor Wedge, da' sunt al naibii de chitiţi să pună mâna pe voi.

— Încep să am şi eu impresia asta, încuviinţă Han. Ai vreo idee bună?

Celălalt trase cu ochiul pe după marginea adăpostului.

— Nu cred că dacă am lua-o la goană ar fi cea mai grozavă idee.

— În nici un caz cu ei stând pe marginea craterului, gata să ne ia ca din oală, replică Leia.

— Aşa-i, zise Han. Şi probabil că situaţia se va înrăutăţi, când îşi vor da seama că nu intrăm în capcana lor.

— Nu putem măcar scoate din funcţiune nava? îl întrebă femeia. S-o împiedicăm să mai decoleze şi să ne atace din aer.

— Ar fi mai multe căi, dar impedimentul este că pentru cele mai multe trebuie să fii în interiorul ei. Blindajul exterior nu-i cine ştie ce, dar nu poate fi străpuns de blastere manuale.

— Dar de o sabie Jedi?

— Doar nu propui...? o privi Han bănuitor.

— Nu cred c-avem de ales. Ai altă sugestie?

— Nu cred, se strâmbă el. Bine, dar o să merg eu.

— Mergem cu toţii, clătină Leia din cap. Este clar că doresc să pună mâna pe cel puţin unul dintre noi – altfel, ne-ar fi mitraliat din aer. Dacă mergem în grup, nu vor putea trage. Ne îndreptăm direct spre intrare, ca şi cum

am vrea să suim la bord, dar în ultima clipă ne despărţim şi ne adăpostim înapoia rampei. Wedge şi cu mine vom trage în sus şi în navă, ca să-i ţinem ocupaţi, iar tu iei sabia.

— Nu ştiu ce să zic, se încruntă Han. Cred totuşi c-ar trebui să meargă doar Wedge şi cu mine.

— Trebuie să fim toţi, insistă femeia. E singurul mod de a garanta că nu vor trage.

— Ce crezi? privi Han spre Wedge.

— Mi se pare opţiunea cea mai bună, dar, dacă suntem de acord s-o facem, n-ar trebui să mai pierdem timpul.

— Aşa-i. Han inspiră profund şi-i întinse lui Leia blasterul său. Perfect! Dă-mi sabia. Atenţie – acum!

Ieşi de la adăpost şi sprintă spre navă, ghemuindu-se pentru a evita salvele blasterelor ce se încrucişau prin crater. Urmându-l împreună cu Wedge, Leia văzu că ceilalţi reprezentanţi ai Republicii făceau o treabă bună, dându-le de furcă atacatorilor de pe buza craterului. Zări o mişcare în interiorul navei şi strânse cu putere blasterul. Aflat cu o jumătate de secundă mai în faţă, Han ajunse la rampă şi, cotind brusc, plonjă sub fuzelaj.

Extratereştrii îşi dădură imediat seama de eşecul capcanei lor. Chiar în clipa în care Leia şi Wedge se opreau de părţile opuse ale rampei, fură întâmpinaţi de o rafală blaster din trapa deschisă. Azvârlindu-se la pământ, femeia se strecură cât putu de mult sub rampă, trăgând orbeşte înspre trapă, pentru a-i împiedica pe cei dinăuntru să iasă în urmărire. De partea opusă a rampei, Wedge trăgea de asemenea, iar undeva înapoia ei îl auzea pe Han moşmondind, pentru a-şi începe sabotajul. Un foc tras de deasupra trecu puţin peste umărul ei stâng, şi încercă să se retragă şi mai mult îndărătul rampei. Printre zgomotele blasterelor, auzi bâzâitul

limpede al activării sabiei laser. Încleştând dinţii, Leia se încordă fără să ştie motivul...

... Şi cu o bubuitură şi o undă de şoc care o azvârli la pământ, întreaga navă se înălţă un metru în aer, apoi căzu înapoi.

În ciuda ţiuitului din urechi, femeia auzi pe cineva scoţând un strigăt de victorie. Rafalele din trapă încetaseră brusc, iar deasupra ei se auzea un şuierat puternic şi straniu. Precaut, Leia se îndepărtă de rampă şi privi afară.

Ca urmare a sabotajului lui Han, fusese pregătită să vadă ceva scurgându-se din cargobot, dar în nici un caz jetul uriaş de gaze albe care răbufnea spre înălţimi aidoma erupţiei unui vulcan.

— Îţi place? întrebă Han strecurându-se lângă ea şi privindu-şi opera.

— Depinde dacă nava va exploda sau nu. Ce-ai făcut?

— Am tăiat conductele de refrigerare ale propulsiei principale, îi spuse întinzându-i sabia şi luându-şi blasterul. Ăla-i gazul lor korfais presurizat, care se duce naibii.

— Crezusem că gazele de răcire sunt periculoase pentru plămâni, privi îngrijorată Leia spre norul care se lăţea.

— E adevărat, dar korfais e mai uşor decât aerul, aşa că n-o să avem necazuri. Înăuntrul navei sper că lucrurile stau cu totul altfel.

Brusc, Leia îşi dădu seama de liniştea din jur.

— Nu se mai trage, observă ea.

— Ai dreptate, şi nu-i vorba numai despre cei din navă.

— Mă întreb ce plănuiesc? murmură Leia strângând mânerul sabiei.

Peste o secundă, căpătă răspunsul la întrebare. Un tunet asurzitor răsună deasupra lor, trântind-o din nou cu

unda de şoc. Pentru o secundă îngrozitoare, crezu că extratereştrii activaseră autodistrugerea navei, dar vuietul se îndepărtă şi rampa de lângă ea rămase intactă.

— Ce-a fost asta?

— Asta, iubito, răspunse Han sculându-se în picioare, a fost zgomotul unei capsule de salvare care a fost ejectată.

Se îndepărtă precaut de protecţia relativă a rampei şi examină cerul.

— Probabil că era adaptată pentru manevre atmosferice. Nu-mi dădusem seama până acum cât de zgomotoase sunt chestiile astea.

— De obicei sunt propulsate în vid, îi reaminti Leia ridicându-se şi ea. Ce facem acum?

— Păi, zic să ne luăm escorta şi să plecăm de-aici.

— Escorta? Care esc...?

Întrebarea îi fu acoperită de vuietul motoarelor, când trei X-interceptoare apărură deasupra, cu aripile în poziţie de atac şi pregătite în mod evident de luptă. Femeia privi stâlpul cel alb de gaz korfais... şi înţelese.

— A fost o manevră deliberată, nu?

— Bineînţeles, o privi nevinovat Han. Ce rost are doar să scoţi din funcţiune o navă, când poţi s-o scoţi din funcţiune şi în acelaşi timp să trimiţi un semnal de ajutor? Ştii, urmă el privind gânditor norul de gaz, uneori continuu să mă minunez de reuşitele mele.

***

— Te pot asigura, căpitane Solo, răsună vocea gravă a amiralului Ackbar din difuzoarele *Şoimului*, că facem tot ce ne stă în putinţă pentru a afla cum a fost posibil.

— Aşa aţi zis şi acum patru zile, îi reaminti Han străduindu-se să rămână politicos.

Nu îi venea deloc uşor. El unul se învăţase de mult să fie ţinta blasterelor, dar prezenţa lui Leia sub focuri era cu totul altceva.

— Nu pot fi chiar atât de mulţi cei care ştiau că venim pe Bpfassh!

— S-ar putea să ai o surpriză, replică amiralul. Numărând membrii Consiliului, asistenţii lor, echipele de pregătire din astroport şi personalul de securitate şi sprijin, aproape două sute de oameni au avut acces direct la itinerarul vostru. Asta fără să mai ţin seama de prietenii şi colegii respectivilor... Va dura până-i cercetăm pe toţi.

— Grozav, se strâmbă Han. Pot să vă-ntreb ce sugeraţi să facem între timp?

— Aveţi la dispoziţie escorta.

— Am avut-o şi acum patru zile şi nu ne-a fost de mare folos. Colonelul Antilles şi escadrila Vagabond sunt excelenţi în bătăliile spaţiale, dar genul ăsta de înfruntări nu-i tocmai domeniul în care excelează. Ne-am descurca mai bine cu locotenentul Pagge şi comandourile lui.

— Din păcate, sunt plecaţi în misiune. Poate că, ţinând seama de circumstanţe, ar fi mai bine dacă ai aduce-o pur şi simplu pe consiliera Organa Solo înapoi, pe Coruscant, unde poate fi protejată corespunzător.

— Mi-ar plăcea s-o fac, dar mă-ntreb dacă va fi mai în siguranţă pe Coruscant decât aici?

Urmă o tăcere şi Han îşi închipui ochii uriaşi ai lui Ackbar rotindu-se în orbite.

— Nu sunt convins că apreciez tonul întrebării, căpitane.

— Nici mie nu-mi place, amirale, dar s-o recunoaştem: dacă imperialii obţin informaţii din Palat, ar putea la fel de uşor să-şi infiltreze agenţii acolo.

— Consider eventualitatea extrem de improbabilă, rosti Ackbar şi răceala din tonul său nu putea fi

confundată. Sistemele de securitate pe care le-am amplasat pe Coruscant sunt capabile să rezolve orice problemă pusă de imperiali.

— Sunt sigur de asta, amirale, oftă Han. Voiam doar...

— Căpitane, te vom anunţa când vom deţine alte informaţii. Până atunci, fă orice consideri că este necesar. Coruscant – terminat.

Bâzâitul slab al undei purtătoare se stinse.

— Exact, mormăi Han în barbă. Şi Bpfassh – terminat.

Pentru o clipă, rămase nemişcat în cabina de comandă a *Şoimului*, gândind lucruri puţin măgulitoare despre politică în general şi despre Ackbar în particular. În faţa sa, displayurile care în mod firesc monitorizau starea navei prezentau câmpul de asolizare din jur, accentuând îndeosebi asupra zonelor din imediata apropiere a trapei. Turela blaster intrados era extinsă, iar câmpurile deflectoare pregătite pentru activare instantanee, în ciuda eficienţei lor atmosferice reduse.

Bărbatul scutură din cap, simţind un amestec de frustrare şi dezgust. Cine s-ar fi gândit, se întrebă, că va veni o zi în care să fiu realmente paranoic?

În afara cabinei se auziră paşi moi. Han se întoarse, coborând reflex mâna spre blaster...

— Eu sunt, îl linişti Leia apropiindu-se şi privind displayurile cu un aer obosit. Ai terminat deja de discutat cu Ackbar?

— N-a fost cine ştie ce discuţie. Eu l-am întrebat ce se face ca să descopere de unde ştiau amicii noştri cu blastere că veneam aici, el m-a asigurat că se străduieşte cât poate de mult, eu am izbutit să-l enervez şi el a închis trăsnind şi bufnind. Reacţiile lui obişnuite din ultima vreme.

— Chiar că ştii să te porţi cu oamenii, nu-i aşa? zâmbi ironic Leia.

— Acum n-a fost vina mea. N-am făcut decât să sugerez că oamenii lui din corpul de pază s-ar putea să nu fie capabili să-i oprească pe tipii ăia să pătrundă în Palat. El a reacţionat în mod cu totul exagerat.

— Ştiu, încuviinţă femeia şi se aşeză în scaunul copilotului. În ciuda geniului militar, Ackbar nu are stofă de politician. Iar cu Fey'lya care-i vânează cea mai mică ezitare... Strânse din umeri: Devine tot mai susceptibil când îi critici atribuţiile.

— Ei bine, dacă încearcă să-l îndepărteze pe Fey'lya de militari, nu-l văd prea bine. Deja, jumătate dintre ei sunt convinşi că Fey'lya e tipul care trebuie ascultat.

— Din păcate, adesea aşa stau lucrurile, recunoscu Leia. Charismă şi ambiţie – o combinaţie periculoasă.

Han se încruntă. Simţise în glasul ei ceva...

— Ce vrei să spui?

— Nimic, răspunse Leia şi un licăr de vinovăţie îi trecu peste chip. Iartă-mă – n-ar trebui să bârfesc.

— Dacă ştii ceva...

— Nu ştiu nimic, rosti ea pe un ton care-l avertiza să abandoneze subiectul. E pur şi simplu o impresie personală. Am senzaţia că Fey'lya nu-i interesat doar de poziţia lui Ackbar de comandant suprem. Repet – e pur şi simplu o impresie.

Aşa cum fusese şi impresia că Imperiul pregătea ceva de proporţii?

— Bine, rosti el liniştitor, înţeleg. Ia zi: ai terminat aici?

— Atât cât am putut. Reconstrucţia va mai dura, dar organizarea respectivă va trebui coordonată de pe Coruscant. Lăsându-se pe spate, prinţesa închise ochii şi începu să enumere: Convoaie cu echipamente înlocuitoare, consultanţi, poate şi mână de lucru... ştii şi tu pomelnicul.

— Mda. Bănuiesc că arzi de nerăbdare să te-ntorci şi să demarezi lucrările.

Leia deschise ochii şi-l privi intrigată.

— Vorbeşti ca şi cum ai gândi altfel.

Han scană gânditor displayurile.

— Ei bine, rosti în cele din urmă, toată lumea se aşteaptă să faci asta, aşa că poate că ar trebui să facem altceva.

— De pildă?

— Nu ştiu. Aş zice să găsim un loc unde nimănui să nu-i treacă prin cap să te caute.

— Şi după aceea...? întrebă ea pe un ton ameninţător.

În mod reflex, Han îşi încordă tot corpul.

— Şi după aceea să rămânem pitiţi o vreme.

— Ştii bine că nu pot face asta, spuse Leia pe tonul la care bărbatul se aşteptase. Am obligaţii pe Coruscant.

— Ai obligaţii şi faţă de tine însăţi. Ca să nu mai amintesc de gemeni.

— Nu-i cinstit! îl fulgeră ea cu privirea.

— Nu?

— Nu pot să pierd contactul, Han, şopti femeia întorcându-se cu spatele la el. Pur şi simplu, nu pot! Se petrec prea multe, pentru ca să mă ascund.

Han încleştă maxilarele. În ultima vreme, se părea că reluau frecvent subiectul acela.

— Ei bine, dacă tot ceea ce-ţi trebuie în clipa de faţă este menţinerea contactului, ce-ai zice dacă ne-am duce într-un loc care să aibă ambasadă? în felul acesta, vei putea cel puţin să primeşti veşti oficiale de pe Coruscant.

— Şi cum ne asigurăm că ambasadorul local nu ne trădează? Leia scutură din cap. Nu-mi vine să cred că vorbesc aşa! Parcă am fi revenit în timpurile Rebeliunii... parcă n-am avea un guvern legitim.

— Cine a spus că ambasadorul ar trebui să ştie? Avem un receptor diplomatic în *Şoim* – putem efectua propriile noastre transmisiuni.

— Doar dacă deţinem schema de încriptare a ambasadei, îi reaminti ea. Abia apoi s-o cuplăm în receptorul nostru. Poate că asta nu-i posibil.

— Putem găsi o modalitate, insistă Han. Cel puţin îi va oferi lui Ackbar timp să afle pe unde se scurg informaţiile.

— Este adevărat, încuviinţă Leia, dar apoi se încruntă. Nu ştiu... Codurile de încriptare ale Noii Republici sunt aproape imposibil de spart.

— Detest să te dezamăgesc, iubito, pufni Han, dar există sintezori care halesc codurile de încriptare guvernamentale la micul dejun. Nu trebuie decât să găsim pe unul dintre ei.

— Şi să-i plătim sume uriaşe?

— Este adevărat, încuviinţă bărbatul gândindu-se concentrat, dar, pe de altă parte, până şi sintezorii au datorii de plătit altora.

— Aha, îl privi pieziş Leia. Nu cred că tu ai cunoaşte astfel de oameni.

— Printr-o întâmplare, cunosc. Necazul e că dacă imperialii şi-au făcut bine temele, ştiu probabil totul despre el şi-l ţin sub observaţie.

— Şi asta înseamnă...?

— Înseamnă că trebuie să găsim pe cineva care are propriile lui contacte printre sintezori. Se întinse spre consolă şi apăsă comutatorul de transmisiuni al *Şoimului*. Antilles, sunt Solo. M-auzi?

— Da, generale, se auzi imediat glasul lui Wedge.

— Plecăm de pe Bpfassh. Nu este încă oficial – tu o să anunţi restul delegaţiei, după ce vom decola.

— Am înţeles. Vrei să-ţi fac rost de o escortă, sau s-o ştergi pe furiş? Am câţiva oameni în care m-aş încrede până la capătul galaxiei.

Han zâmbi strâmb spre Leia. Wedge înţelesese totul.

— Mulţumesc, dar nu vreau ca restul delegaţiei să se simtă neprotejată.

— Cum vrei... Pot rezolva orice apare aici. Ne vedem pe Coruscant.

— Exact, încuviinţă Han şi întrerupse legătura. Eventual..., adăugă în şoaptă şi deschise intercomul. Chewie, gata de plecare?

Wookiee-ul mârâi afirmativ.

— Verifică dacă totul este fixat, apoi vino aici. Ar fi bine să-l aduci şi peC-3PO... este posibil să fim nevoiţi să discutăm cu Controlul Bpfassh la plecare.

— Îmi spui şi mie unde mergem? întrebă Leia, când Han declanşă secvenţa de prelansare.

— Ţi-am spus deja. Trebuie să găsim o persoană în care putem avea încredere şi care are propriile lui contacte ilegale.

Un licăr suspicios apăru în ochii femeii.

— Doar nu te referi la... Lando?

— La cine altul? făcu inocent Han. Un cetăţean de vază, fost erou de război, om de afaceri cinstit... Este firesc să aibă contacte printre sintezori.

Leia ridică ochii spre plafon.

— De ce oare, murmură ea, mă-ncearcă brusc un sentiment neplăcut?

11

— Ţin-te bine, R2-D2, strigă Luke când primele rafale ale turbulenţelor atmosferice începură să zgâlţâie X-interceptorul. Răzbim! Scanerele funcţionează?

Din spatele său se auzi un ciripit afirmativ a cărui traducere apăru pe displayul calculatorului.

— Perfect, încuviinţă Luke şi reveni cu atenţia asupra planetei învăluite în nori, care se ridica spre ei.

Ciudat, se gândi, cum senzorii se defectaseră complet numai în acea primă coborâre pe Dagobah. Sau poate că nu era chiar aşa ciudat. Poate că intervenise Yoda, care-i bruiase în mod deliberat instrumentele, astfel încât să-l poată călăuzi, fără să bănuiască nimic, spre locul cuvenit de asolizare.

Dar acum Yoda nu mai era...

Ferm, Luke îşi îndepărtă gândul din minte. Jelirea pierderii unui prieten şi învăţător era atât normală, cât şi onorabilă, totuşi o insistenţă excesivă acordată pierderii însemna să atribuie trecutului prea multă putere faţă de prezent.

X-interceptorul coborî în atmosfera inferioară şi în câteva secunde fu complet învăluit de nori albi şi groşi. Luke privi instrumentele şi acţionă lent şi lin. Ultima dată când fusese acolo, imediat înainte de Bătălia pentru Endor, asolizase fără incidente, totuşi nu voia să rişte nimic. Senzorii de asolizare localizaseră acum vechea locuinţă a lui Yoda.

— R2-D2, îi strigă, găseşte-mi un loc bun de coborâre!

Drept răspuns, un dreptunghi roşu apăru pe displayul frontal, la est de locuinţă, dar la o distanţă ce putea fi parcursă pe jos.

— Mulţumesc, încuviinţă Luke şi tastă ciclul de asolizare.

Peste câteva clipe, ajunse pe sol, în mijlocul unui vârtej de crengi rupte.

Scoţându-şi casca, ridică încet cupola. Aromele bogate ale mlaştinii Dagobah îi invadară nările – un amestec straniu de izuri dulcege şi de putrefacţie care-i treziră o sută de amintiri. Răsucirile lente ale urechilor lui Yoda... tocana ciudată, dar gustoasă pe care o prepara adesea... felul în care părul său rar gâdila urechile lui Luke ori de câte ori i se suia în cârcă în decursul antrenamentelor. Instrucţia în sine: orele lungi, oboseala fizică şi mentală, senzaţia crescândă de încredere în Forţă, peştera şi imaginile ei despre partea întunecată...

Peştera!

Brusc, Luke se ridică în carlingă şi mâna i se îndreptă automat spre mânerul sabiei, iar ochii priviră atenţi prin ceţuri. Nu cumva coborâse X-interceptorul lângă peşteră?

Răspunsul fu afirmativ. La nici cincizeci de metri depărtare se afla copacul care creştea imediat deasupra locului răului, cu forma sa uriaşă şi neagră ridicându-se peste arborii înconjurători. Mai jos, între rădăcinile încâlcite, de abia vizibilă prin pâcle şi vegetaţie pipernicită, se distingea chiar intrarea întunecată a peşterii.

— Grozav, mormăi el. Grozav, ce să-ţi zic...

Dinapoia sa se auzi o serie interogativă de bip-uri.

— Nu contează, R2-D2, vorbi peste umăr, azvârlindu-şi casca pe scaun. E foarte bine. Tu poţi să rămâi aici, în timp ce eu...

X-interceptorul se legănă puţin şi, când privi în spate, Luke văzu că R2-D2 îşi părăsise deja soclul şi înainta încetişor.

— Sau, dacă vrei, poţi veni şi tu, adăugă el ironic.

R2-D2 emise alt bip, nu tocmai fericit, totuşi sunând în mod limpede uşurat. Micuţul droid detesta să fie lăsat singur.

— Ţin-te bine, îl îndrumă Luke. Cobor imediat şi te ajut.

Sări din navetă. Solul se simţea ca un burete sub tălpi, dar era îndeajuns de ferm pentru ca să susţină greutatea X-interceptorului. Satisfăcut, îşi proiectă Forţa în sus, pentru a-l ridica pe R2-D2, şi-l coborî pe droid lângă el.

— Gata!

Din depărtare se auzi vaierul prelung şi tremurător al unei păsări. Luke îl ascultă stingându-se şi cercetă cu ochii mlaştina din jur, întrebându-se de ce oare venise acolo. Pe Coruscant i se păruse important – chiar vital – s-o facă. Acum însă, când ajunsese realmente, totul i se părea înceţoşat. Înceţoşat şi chiar stupid.

Lângă el, R2-D2 emise un bip întrebător. Cu un efort, Luke îşi alungă nesiguranţele.

— Am crezut că poate Yoda a lăsat ceva care ne-ar fi de folos, îi explică droidului alegând motivul său cel mai uşor de exprimat prin cuvinte. Casa ar trebui să fie... – privi împrejur, ca să se orienteze – ...într-acolo. Haidem!

Distanţa nu era mare, dar drumul dură mai mult decât anticipase Luke. Una dintre cauze era vegetaţia şi terenul; pur şi simplu, uitase cât de greu era să ajungi dintr-un loc în altul prin mlaştinile de pe Dagobah. Mai exista însă ceva: o presiune slabă, dar persistentă, în străfundul minţii sale, care părea să apese spre înăuntru, înceţoşându-i capacitatea de gândire.

Ajunseră în cele din urmă... şi constatară că sălaşul practic dispăruse.

Luke rămase nemişcat un minut, privind masa de vegetaţie care acoperea locul unde fusese coliba, şi o senzaţie reînnoită de pierdere se luptă împotriva înţelegerii stânjenitoare că se acţionase prosteşte. Crescuse în deşerturile de pe Tatooine, acolo unde o casă abandonată putea dăinui o jumătate de secol sau

mai mult şi de aceea nu-i trecuse niciodată prin cap să se întrebe ce s-ar întâmpla cu aceeaşi casă într-o mlaştină.

De lângă el, R2-D2 ciripi o întrebare.

— Crezusem că poate Yoda a lăsat nişte benzi sau cărţi, explică tânărul. Ceva care să-mi spună mai multe despre metodele de antrenament Jedi. N-a mai rămas mare lucru, aşa-i?

Drept răspuns, droidul îşi extinse plăcuţa senzorială.

— Nu contează, urmă Luke. Dacă tot suntem aici, zic că am putea arunca o privire.

Avu nevoie de numai câteva minute să taie cu sabia o cărare prin tufişuri şi liane, şi să ajungă la ceea ce mai rămăsese din pereţii exteriori ai sălaşului. În majoritate, erau năruiţi, doar în porţiunile cele mai înalte îi ajungeau la înălţimea pieptului, şi erau ascunşi sub reţele de liane, înăuntru se vedea şi mai multă vegetaţie, care crescuse prin cuptorul vechi de piatră. Pe jumătate îngropate în noroi se distingeau ceaunele lui Yoda, acoperite de un muşchi straniu.

R2-D2 fluieră încetişor înapoia lui Luke.

— Nu, nu cred că vom găsi nimic util, încuviinţă acesta şi se lăsă pe vine pentru a scoate o oală din noroi. O şopârlă micuţă ţâşni de dedesubt şi dispăru în stuf. R2-D2, ia vezi dacă nu poţi găsi nimic electronic pe aici? Nu l-am văzut niciodată folosind aşa ceva, dar…

Ridică din umeri. Ascultător, droidul ridică din nou plăcuţa senzorială. Luke îl privi, deplasându-se înainte şi înapoi... pentru ca să se oprească pe neaşteptate.

— Ai găsit ceva?

R2-D2 ciripi surescitat, iar cupola i se roti în direcţia din care veniseră.

— Într-acolo? se încruntă Luke şi privi la ruinele din jur. Nu aici?

Droidul emise alt bip şi se întoarse, rulând cu oarecare dificultate peste terenul neregulat. Oprindu-se, întoarse cupola către Luke şi scoase o suită de sunete care nu puteau reprezenta decât o întrebare.

— Gata, gata, vin, suspină tânărul alungându-şi senzaţia stranie de teamă care-l asaltase brusc. Arată-mi încotro.

***

Până ce ajunseră într-un loc din care puteau zări X-interceptorul, lumina soarelui care se filtra prin bolta de frunziş de deasupra se diminuase în mare măsură.

— Şi acum, încotro? întrebă Luke. Sper că n-o să-mi spui că n-ai detectat decât propria noastră navă!

R2-D2 îşi răsuci cupola, ciripind o negaţie evident indignată. Plăcuţa senzorială se roti uşor...

Şi indică direct spre peşteră.

Luke înghiţi un nod.

— Eşti sigur?

Droidul ciripi din nou.

— Eşti sigur, înţelese Luke şi rămase aproape un minut privind prin pâcle, spre peşteră, cu indecizia învolburându-se în mintea sa.

Nu exista o necesitate reală pentru ca să intre acolo – în privinţa asta era absolut sigur. Indiferent ce ar fi detectat R2-D2, nu putea fi vorba despre un obiect lăsat de Yoda. În nici un caz în locul acela.

Atunci ce putea să fie? Leia pomenise de un Jedi al întunericului bpfasshi care venise aici. Să-i fi aparţinut aceluia?

— Stai aici, R2-D2, încleştă Luke maxilarele şi porni spre peşteră. Mă întorc cât pot de repede.

Teama şi mânia, îl atenţionase Yoda de multe ori, erau sclavii părţii întunecate a Forţei. Într-un colţ

îndepărtat al minţii, Luke se întrebă cărei părţi îi slujea curiozitatea.

Din apropiere, copacul care se înălţa deasupra peşterii arăta la fel de ameninţător pe cât şi-l reamintea: contorsionat, negru şi cumva morbid, ca şi cum el însuşi ar fi fost animat de partea întunecată a Forţei. Poate că şi era. Luke nu putea fi sigur, mai ales fiindcă emanaţiile copleşitoare ale peşterii îi înăbuşeau simţurile. Aceea era, în mod limpede, sursa apăsării permanente pe care o simţise de la sosirea pe Dagobah şi, pentru o clipă, se întrebă de ce efectul nu fusese atât de puternic înainte.

Poate pentru că, înainte, Yoda fusese întotdeauna de faţă şi prezenţa lui îl protejase pe Luke de adevărata intensitate a puterii peşterii?

Acum însă Yoda murise... şi Luke se confrunta singur cu peştera.

Inspiră adânc. Sunt un Jedi, îşi reaminti cu fermitate. Scoţând comunicatorul de la centură, îl activă.

— R2-D2? M-auzi?

Din comunicator se auzi un fluierat.

— Bine. Intru. Transmite-mi un semnal atunci când mă apropii de obiectul pe care l-ai detectat.

Primi un bip afirmativ şi, punând comunicatorul la loc, scoase sabia. Inspiră din nou profund, se aplecă pe sub rădăcinile contorsionate ale copacului şi păşi în peşteră.

Interiorul era la fel de teribil pe cât şi-l reamintea. Întunecos, umed, fojgăind de viaţă, cu insecte scârţâitoare şi plante slinoase – în general, unul dintre locurile cele mai neplăcute în care intrase vreodată. Solul părea mai nesigur decât până atunci şi, de două ori în primii zece paşi, fu gata să cadă, când terenul cedă sub greutatea sa; nu periculos, totuşi suficient ca să-l dezechilibreze. Prin pâcla din faţă se întrezărea un loc pe care şi-l reamintea prea bine şi, pe măsură ce se apropie

de el, Luke se trezi că strângea tot mai puternic mânerul sabiei. În locul acela, cândva, purtase un duel de coşmar cu un Darth Vader ireal, clădit din umbre...

Ajunse în punctul respectiv şi se opri, alungându-şi teama şi amintirile. De data aceasta, spre uşurarea sa, nu se petrecu nimic. Nici o răsuflare şuierată nu veni dinspre umbre, nici un Lord al Întunericului nu-i apăru în faţă, ca să-l provoace. Nimic.

Luke îşi umezi buzele şi scoase comunicatorul. Nu; bineînţeles, n-avea să apară nimic. Se confruntase deja cu criza aceea – o înfruntase şi o învinsese. Prin pocăirea şi dispariţia lui Vader, peştera nu mai putea să-l ameninţe decât cu temeri ireale şi lipsite de nume, şi numai dacă el însuşi le îngăduia să aibă putere asupra sa. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta din capul locului.

— R2-D2? întrebă el. Eşti pe fază?

Micuţul droid bâzâi, răspunzându-i.

— Perfect, încuviinţă Luke şi porni mai departe. Cât mai am de...?

Şi exact în mijlocul frazei – practic, în mijlocul unui pas –, ceţurile din peşteră se coagulară brusc într-o viziune pâlpâitoare, suprarealǎ...

Se afla într-un vehicul de sol, decapotabil, plutind la mică înălţime deasupra unui puţ. Solul în sine nu se distingea, dar simţea o căldură teribilă înălţându-se în jurul lui. Ceva îl împunse dureros în spate, imboldindu-l să pornească pe o trambulină îngustă care se extindea orizontal din flancul vehiculului...

Luke îşi opri răsuflarea şi scena îi deveni perfect clară. Se găsea din nou pe schiful lui Jabba Huttul şi i se pregătea execuţia în Groapa Mare a lui Carkoon...

În faţă putea zări acum forma velierului lui Jabba, apropiindu-se puţin, în vreme ce curtenii se înghionteau, pentru ca să vadă cât mai bine apropiatul spectacol. Multe dintre detaliile velierului nu se distingeau prin

pâclele visului, dar Luke putea zări clar silueta micuţă terminată prin cupolă a lui R2-D2 deasupra navei. Aşteptându-i semnalul...

— N-o să intru în jocul ăsta, vorbi tânărul spre viziune. N-o s-o fac. Am mai trecut prin criza asta şi am învins-o.

Cuvintele îi păreau însă moarte chiar în propriile sale urechi... şi în timp ce le pronunţa, putu simţi în spate împunsătura suliţei paznicului şi se simţi căzând de pe capătul trambulinei. În văzduh, se răsuci, prinzând trambulina şi propulsându-se mult peste capetele gărzilor...

Ateriza şi reveni cu faţa spre velier, ridicând braţul spre sabia pe care R2-D2 tocmai i-o aruncase.

Sabia nu ajunse niciodată la el. În timp ce o aştepta cu mâna ridicată, arma îşi schimba direcţia, îndreptându-se spre capătul opus al velierului.

Luke căută cu disperare s-o prindă, folosindu-se de Forţă, dar în zadar. Sabia îşi continua zborul...

Şi se opri în mâna unei femei zvelte, care stătea singură în vârful velierului.

Luke se holbă, copleşit de un val de oroare. Prin pâcle, cu soarele aflat înapoia ei, nu-i putea vedea detaliile feţei... dar sabia, pe care o ţinea acum ridicată ca pe un trofeu, îi spunea tot ce trebuia să ştie. Femeia era puternică în Forţă... şi tocmai îl condamnase la moarte pe el şi pe prietenii lui.

Iar când suliţele îl împinseră din nou pe trambulină, auzi limpede prin ceţurile visului râsetul ei batjocoritor.

— Nu! răcni Luke şi viziunea dispăru la fel de brusc pe cum apăruse.

Se afla înapoi în peştera de pe Dagobah, fruntea şi tunica îi erau scăldate în sudoare, iar din comunicatorul pe care-l ţinea în mână se revărsa un torent de piuituri electronice.

Inspiră adânc şi se cutremură, apoi strânse cu putere mânerul sabiei, pentru a-şi reaminti că într-adevăr n-o scăpase.

— Este... înghiţi un nod în gâtlejul uscat şi încercă din nou. Este-n regulă, R2-D2. N-am păţit nimic. Ă-ă-ă...

Făcu o pauză, luptându-se cu dezorientarea şi căutând să-şi reamintească ce făcea acolo.

— Mai receptezi semnalul electronic?

Droidul piui afirmativ.

— Bine, încuviinţă tânărul.

Trecându-şi sabia dintr-o mână în alta, îşi şterse broboanele de pe frunte şi porni precaut înainte, încercând să privească simultan în toate direcţiile.

Se părea însă că peştera îşi terminase asaltul mental asupra lui. Nici o altă viziune nu-i mai blocă drumul, pe măsură ce pătrundea tot mai adânc sub pământ... şi în cele din urmă R2-D2 îl anunţă că ajunsese la destinaţie.

Obiectul pe care-l dezgropă din noroi şi muşchi fu o dezamăgire de proporţii: un cilindru micuţ, uşor turtit, ceva mai lung decât palma sa, cu cinci taste triunghiulare ruginite pe o parte, şi o scriere ciudată gravată pe partea opusă.

— Asta a fost? întrebă Luke prea puţin încântat de ideea că venise până acolo doar pentru ceva atât de banal. Nimic altceva?

R2-D2 scoase un bip afirmativ, urmat de o fluierătură ce putea fi numai o întrebare.

— Habar n-am ce este, îi răspunse Luke. Poate c-o să-l recunoşti tu. Stai acolo – ies imediat.

Drumul de întoarcere fu neplăcut, dar lipsit de evenimente şi, după puţin timp, Luke ieşi de sub rădăcinile copacului, oftând uşurat, în aerul mlaştinii care acum i se părea incredibil de proaspăt.

Constată uşor surprins că se întunecase cât timp fusese înăuntru; probabil că viziunea aceea deformată a

trecutului durase mai mult decât crezuse. R2-D2 aprinsese luminile de asolizare ale X-interceptorului, care erau vizibile prin aer ca nişte conuri înceţoşate. Croindu-şi drum prin vegetaţie, Luke porni spre navă.

R2-D2 îl aştepta, piuind de unul singur. Piuiturile deveniră un fluierat fericit cînd Luke apăru în lumină şi micuţul droid se legănă înainte şi înapoi ca un copil surescitat.

— Potoleşte-te, n-am păţit nimic, îl asigură tânărul ghemuindu-se pe vine şi scoţând cilindrul aplatizat din buzunar. Ce crezi că este?

Droidul emise o serie de bip-uri gânditoare, rotindu-şi cupola, pentru a examina obiectul din mai multe direcţii. Apoi, pe neaşteptate, bip-urile se transformară într-o bolboroseală electronică agitată.

— Ce este? întrebă Luke, străduindu-se să descifreze cacofonia sonoră şi întrebându-se de ce C-3PO nu era niciodată în preajmă când era nevoie de el. Ia-o încet, R2-D2! Nu pot... nu contează, se întrerupse el ridicându-se în picioare şi privind în jur, spre întunericul care se îndesea. Oricum, nu cred că are vreun rost să mai rămânem pe-aici.

Se mai uită o dată spre peşteră, acum aproape înghiţită de beznă, şi se înfioră. Nu, nu mai avea nici un motiv să rămână... şi avea cel puţin un motiv foarte bun pentru care să plece. Se gândi mohorât că sperase să găsească acolo iluminare. Ar fi trebuit să-şi dea seama că lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Haide, să te fixez în soclu, i se adresă droidului. O să-mi povesteşti totul în drum spre casă.

***

Raportul lui R2-D2 asupra cilindrului se dovedi destul de scurt şi complet negativ. Din ceea ce găsiseră scanerele lui universale, droidul nu recunoscuse

designul, nu-i putuse descifra scopul şi nici măcar nu ştia cărei rase îi aparţinea textul de pe flanc, cu atât mai puţin la ce se referea. Luke începuse să se întrebe de ce fusese atât de surescitat droidul... până ce ultima frază se derulă pe displayul calculatorului.

— Lando? se încruntă el, recitind fraza. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pe Lando cu aşa ceva.

Alte cuvinte apărură pe display.

— Da, îmi dau seama că eram cam ocupat în momentul acela, încuviinţă flexionându-şi în mod inconştient degetele mâinii drepte artificiale. Aşa se-ntâmplă când capeţi o mână nouă. Prin urmare, i l-a dat generalului Madine, sau doar i l-a arătat?

Încă o frază.

— Nu-i nimic, îl asigură pe droid. Îmi dau seama că şi tu erai ocupat.

Privi în displayul pupa, spre secera lui Dagobah care se reducea întruna. Intenţionase să revină direct pe Coruscant şi să-i aştepte pe Leia şi Han să se întoarcă de pe Bpfassh. Din ceea ce auzise însă misiunea lor acolo putea să mai dureze cel puţin două săptămâni. Iar Lando îl invitase nu o dată să-i viziteze exploatările de minereuri rare de pe planeta superfierbinte Nkllon.

— Modificare de planuri, R2-D2, anunţă el introducând noul curs. Mergem spre sistemul Athega, ca să-l vizităm pe Lando. Poate că el ne va lămuri ce-i obiectul ăsta.

Pe drum avea să aibă timp să se gândească la visul neliniştitor din peşteră... sau viziunea, sau orice altceva fusese. Şi să decidă dacă, de fapt, nu fusese nimic altceva decât un vis.

12

— Nu, nu am un permis de tranzitare pentru Nkllon, rosti răbdător Han în microfonul *Şoimului*, strâmbându-se spre B-interceptorul modificat care zbura paralel cu ei. De asemenea, nu am conturi aici. Doresc să ajung la Lando Calrissian.

De pe scaunul dinapoia lui se auzi un sunet care putea să fi fost un chicot înăbuşit.

— Ai spus ceva? întrebă el peste umăr.

— Nu, replică inocent Leia. Pur şi simplu îmi aminteam trecutul.

— Mda, mormăi Han. (Şi-l reamintea şi el, iar Bespin nu figura pe lista amintirilor plăcute). Auzi, ce-ar fi să-l întrebi chiar pe Lando? Se adresă B-interceptorului. Spune-i că a venit un prieten vechi, care s-a gândit că am putea juca o partidă de sabacc la care eu să fixez miza. Lando va înţelege.

— Ce să facem? întrebă Leia aplecându-se spre el şi privindu-l uluită.

Han închise transmiţătorul.

— Este posibil ca imperialii să aibă şi aici spioni, explică el. Într-un asemenea caz, n-ar fi prea inteligent să ne anunţăm numele în tot sistemul Athega.

— Corect, totuşi mesajul mi s-a părut destul de ciudat.

— N-o să fie ciudat şi pentru Lando. O să ştie că-i vorba despre mine... dacă individul ăla de acolo acceptă să i-l trimită.

De lângă el, Chewbacca mârâi un avertisment: o navă mare se apropia din spate, la tribord.

— Ştii ce poate să fie? întrebă Han, răsucindu-se şi încercând s-o vadă.

Transmiţătorul pârâi, înviind, înainte ca wookiee-ul să poată răspunde.

— Navă neidentificată, generalul Calrissian ţi-a autorizat un permis special de tranzitare, anunţă B-interceptorul pe un ton uşor dezamăgit, unul care trăda că sperase să-i poată face vânt intrusului din sistem. Escorta te va intercepta. Păstrează cursul actual până la sosirea ei.

— Confirmat.

— Escorta? repetă Leia. De ce?

— Asta înseamnă să pleci şi să te ocupi de chestii politice, când Lando trece pe la Palat pentru o vizită, o mustră bărbatul străduindu-se în continuare să vadă ce se afla la tribord. Nkllon este o planetă superfierbinte, aflată mult prea aproape de soarele ei, pentru ca o navă normală să poată ajunge acolo fără să-şi pârlească blindajul. De aceea – îi făcu semn lui Leia să privească în dreapta –, escorta!

Dinapoia lui se auzi un icnet scurt şi chiar Han, care le văzuse în hologramele lui Lando, fu nevoit să admită că era un spectacol impresionant. Mai mult decât altceva, nava-ecran semăna cu o gigantică umbrelă zburătoare, un disc concav cu diametrul o dată şi jumătate mai mare decât al unui distrugător spaţial imperial. Intradosul discului era nervurat de conducte şi aripioare – echipamentul de pompare şi stocare al refrigeranţilor care împiedicau arderea discului în călătoria spre interiorul sistemului planetar. În locul unde ar fi trebuit să se afle mânerul umbrelei se găsea un pilon cilindric gros, încă o dată şi jumătate mai lung decât diametrul discului, terminat prin uriaşe aripioare de răcire. În mijlocul pilonului, părând că fusese anexat în ultima clipă, era ataşat remorcherul care deplasa întregul ansamblu.

— Cerurilor, murmură Leia de-a dreptul stupefiată. Chiar poate să zboare?

— Da, deşi nu cu uşurinţă, explică Han privind uşor neliniştit apropierea monstruozităţii de *Şoim*. (După părerea lui n-ar fi trebuit să vină chiar atât de aproape – *Şoimul* era considerabil mai mic decât imensele nave container pe care le escorta de obicei o navă-ecran.) Lando mi-a spus că au avut o mulţime de probleme, încă de la proiectarea lor, şi apoi cel puţin tot atâtea necazuri până i-au instruit pe piloţi.

— Îl cred.

Transmiţătorul pârâi din nou.

— Navă neidentificată, aici nava-ecran 9. Suntem gata de sincronizare, transmite codul propriu pentru trecere pe comandă secundară.

— Cum să nu, mormăi Han şi activă emiţătorul. Navă-ecran 9, nu avem circuit de comandă secundară. Dă-mi cursul tău şi ne vom menţine în apropiere.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Bine, navă neidentificată, vorbi în cele din urmă acelaşi glas – ezitant, i se păru lui Han. Stabileşte cursul la 284, viteza 0,6 subluminică.

— Stai lângă ea, Chewie.

Desigur, asta n-avea să fie o problemă; *Şoimul* era mai rapidă şi infinit mai manevrabilă decât orice navă de aceleaşi dimensiuni.

— Navă-ecran 9, urmă Han, ce timp estimat de sosire avem pentru Nkllon?

— Te grăbeşti, navă neidentificată?

— Cum ne-am putea grăbi, cu peisajul acesta superb? rosti sarcastic Han, privind intradosul discului care acoperea aproape în totalitate cerul. Da, suntem cam grăbiţi.

— Îmi pare rău pentru voi. Dacă aţi fi avut posibilitate de comandă secundară, am fi efectuat un salt

hiperspaţial spre interior şi am fi ajuns la Nkllon într-o oră. În felul ăsta însă... va dura vreo zece ore.

— Grozav, se strâmbă Han.

— Poate că am reuşi să încropim un circuit temporar de comandă secundară, propuse Leia. C-3PO cunoaşte destul de bine calculatorul *Şoimului* ca s-o facă.

Chewbacca se întoarse pe jumătate spre ea, mârâind un refuz care nu mai lăsa loc de argumentări, chiar dacă Han ar fi fost înclinat spre aşa ceva. Nu era însă.

— Chewie are dreptate, îi explică lui Leia. Nu cedăm nimănui comanda navei ăsteia. Niciodată. Ai auzit navă-ecran?

— Pe noi nu ne deranjează, navă neidentificată, replică vocea îndepărtată care părea încântată să folosească expresia aceea. Oricum, suntem plătiţi la oră.

— Perfect, atunci să-i dăm drumul.

— Exact.

Transmisiunea se întrerupse şi Han ridică degetele deasupra comenzilor. Umbrela continua să plutească, dar nimic mai mult.

— Chewie, încă nu şi-a activat motoarele?

Wookiee-ul mârâi o negaţie.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Leia.

— Nu ştiu, dar nu-mi place, răspunse Han privind în jur şi fără să vadă mare lucru din cauza umbrelei.

Deschise emiţătorul.

— Navă-ecran 9, de ce staţionăm?

— Nu-ţi face griji, navă neidentificată, vorbi glasul pe un ton liniştitor. Soseşte altă navă fără circuit de comandă secundară şi încercăm să vă luăm pe amândouă. N-are rost să blocăm două ecrane, nu?

Firele de păr de pe ceafa lui Han începuseră să se zbârlească. Altă navă care, întâmplător, se apropia de Nkllon în acelaşi moment cu ei...

— Aţi identificat nava aceea? întrebă el.

— Amice, pufni glasul, nu te-am identificat nici măcar pe tine.

— Mulţumesc de ajutor, făcu bărbatul închizând din nou emiţătorul. Chewie, care-i vectorul pe care se apropie nava?

Replica wookiee-ului fu scurtă. Şi nemulţumitoare.

— Minunat, mormăi Han. De-a dreptul minunat.

— N-am înţeles nimic, şopti Leia privind peste umărul lui.

— Se apropie din partea opusă a pilonului central al navei-ecran, răspunse Han încruntat şi-i arătă petele albe extrapolate pe displayul scanerului. Îl menţine între noi, astfel ca să n-o putem vedea.

— Crezi că-i o manevră deliberată?

— Probabil, încuviinţă el şi se sculă din scaun. Chewie, preia comanda, eu mă duc la tunuri.

Porni în fugă pe coridor spre tunelul central şi sui pe scară.

— Căpitane Solo, strigă o voce sintetică îngrijorată din direcţia salonului, s-a întâmplat ceva?

— Probabil că da, C-3PO. Mai bine, fixează-ţi centura.

Ajunse în vârful scării, trecu prin discontinuitatea gravitaţională perpendiculară a turelei şi se azvârli în scaun. Consola de comandă se aprinse satisfăcător de rapid, în vreme ce bărbatul tastă cu o mână activarea, iar cu cealaltă înhăţă căştile.

— A apărut ceva, Chewie? se interesă în laringofon.

Celălalt mârâi negativ; nava care se apropia continua să fie complet mascată de pilonul navei-ecran. Scanerul extrapolator oferea însă acum o estimare a distanţei, din care wookiee-ul calculase limita superioară a dimensiunilor. Nu era o navă foarte mare.

— Măcar asta-i bine, comentă Han trecând rapid în revistă tipurile de nave spaţiale şi încercând să ghicească aparatul mic cu care îi putea ataca Imperiul –

să fi fost o variantă de vânător TIE? Fii cu ochii-n patru, poate să nu fie decât o momeală!

Scanerul extrapolator piui: nava necunoscută începuse să ocolească pilonul. Han se încordă, atingând uşor cu vârfurile degetelor comenzile de deschidere a focului...

Nava ţâşni atât de neaşteptat, încât îl luă prin surprindere, ocolind pilonul într-o spirală întortocheată. Îşi stabiliză lent traiectoria...

— Este un X-interceptor, o identifică Leia cu glas uşurat. Cu însemnele Republicii...

— Salut, străinilor! răsună vocea lui Luke. Mă bucur să vă văd.

— Ah... salut, replică Han înfrânându-şi pornirea reflexă de a rosti numele tânărului. (Teoretic, se găseau pe o frecvenţă sigură, dar accesibilă oricărui individ suficient de motivat ca să ocolească astfel de flecuşteţe oficiale.) Ce cauţi aici?

— Am venit să-l văd pe Lando. Scuze, dacă v-am speriat, dar, când mi s-a spus că voi face pereche cu o navă neidentificată, am bănuit că ar putea fi o cursă. Până acum un minut, n-am fost sigur despre cine era vorba.

— Îmhâm, făcu Han privindu-i nava care se plasase paralel cu *Şoimul*.

Era într-adevăr X-interceptorul lui Luke. Sau cel puţin aşa părea.

— Aşadar despre ce-i vorba? rosti el pe un ton nepăsător, şi în acelaşi timp roti turela astfel încât tunurile laser erau aţintite asupra celuilalt.

Aşa cum era plasat, X-interceptorul trebuia să vireze cu nouăzeci de grade înainte de a deschide focul asupra lor. Doar dacă nu fusese modificat...

— Este pur şi simplu o vizită de curtoazie, sau ce?

— Nu tocmai. Am găsit un dispozitiv vechi, care... ei bine, m-am gândit că Lando ar putea să-l identifice, răspunse Luke apoi şovăi. Nu cred că-i bine să discutăm despre asta prin radio. Voi de ce-aţi venit?

— Nu cred că-i bine să discutăm nici despre asta, zise Han gândind cu înfrigurare.

Vocea părea de asemenea să-i aparţină lui Luke, dar după capcana de pe Bpfassh, care fusese aproape fatală, Han nu mai lua lucrurile aşa cum păreau. Cumva, trebuia să facă o identificare pozitivă, şi cât mai rapid.

Apăsă un comutator şi ieşi din circuitul radio.

— Leia, ceru el, îmi poţi spune dacă în nava asta este cu adevărat Luke?

— Aşa cred. Sunt aproape sigură.

— "Aproape" nu mă mulţumeşte, iubito.

— Ştiu... Stai aşa, am o idee!

Han reveni în circuitul radio.

— ...ziceau că dacă aş avea un circuit de comandă secundară m-ar putea duce mult mai rapid, povestea Luke. Un salt hiperspaţial, cât mai aproape de Nkllon cât o permite atracţia gravitaţională, urmat de numai câteva minute de ecranare înainte de a ajunge în umbra planetei, de unde mă puteam descurca şi singur.

— Atât doar că X-interceptoarele nu au circuite de comandă secundară? întrebă Han.

— Exact, încuviinţă sec Luke. O neatenţie probabil în faza de proiectare.

— Probabil, repetă Han simţind că-l podidesc transpiraţiile.

Indiferent care ar fi fost intenţiile lui Leia, îşi dorea să le pună o dată în aplicare.

— Să fiu sinceră, interveni ea, mă bucur că nu ai unul. Deplasarea asta în convoi mă face să mă simt mai sigură. Ah, până nu uit – mai este cineva aici care vrea să te salute.

— R2-D2? se auzi ezitantă vocea lui C-3PO. Eşti acolo?

Căştile lui Han fură inundate de o rafală de bip-uri electronice şi ciripeli.

— Nu, nu ştiu unde altundeva ai putea să fii, replică rigid C-3PO. Conform experienţelor din trecut, există o varietate considerabilă de situaţii dificile în care te-ai fi putut băga. Asta în absenţa mea, care să-ţi netezesc drumul.

În căşti răsună un sunet care aducea suspect de mult cu un pufnet electronic.

— Este adevărat, tu ai crezut mereu chestia asta, contracară C-3PO şi mai rigid. Bănuiesc că ai dreptul la propriile tale autoamăgiri.

R2-D2 mai pufni o dată şi, zâmbind în barbă, Han dezactivă consola de comandă şi coborî laserele în stand-by. Pe când se ocupase de contrabandă, cunoscuse o mulţime de indivizi care nu şi-ar fi dorit o nevastă care, uneori, să poată gândi mai rapid decât ei.

El unul decisese cu mult timp în urmă că n-ar fi dorit o situaţie inversă.

***

Pilotul navei-ecran nu exagerase. Trecură aproape zece ore până când îi anunţă finalmente că puteau porni pe cont propriu, mai făcu un ultim comentariu, nu tocmai nepoliticos, şi se trase în lateral, eliberând drumul.

Panorama nu era deosebită, dar, gândi Han, arareori faţa întunecată a unei planete subdezvoltate era spectaculoasă. O baliză de joncţiune pâlpâi pe unul dintre displayuri, şi viră lent în direcţia indicată.

Dinapoia sa se auziră sunete de paşi.

— Ce se-ntâmplă? căscă Leia instalându-se în scaunul copilotului.

— Ne aflăm în umbra lui Nkllon, arătă bărbatul spre masa care oculta stelele chiar în faţa lor. Am un semnal de ghidare dinspre exploatările miniere ale lui Lando şi ar trebui să ajungem în zece-cincisprezece minute.

— Bine, încuviinţă ea şi privi spre luminile X-interceptorului care-i însoţea. Ai mai vorbit cu Luke?

— N-am mai vorbit de vreo două ore. Mi-a spus că vrea să aţipească şi cred că R2-D2 pilotează acum.

— Aşa este, aprobă Leia cu vocea uşor absentă pe care o folosea de câte ori îşi exersa noile aptitudini Jedi. Totuşi nu doarme profund. Îl nelinişteşte ceva.

— Asta-i valabil de vreo două luni, îi reaminti Han. O să-i treacă.

— Nu, acum este cu totul altceva. Ceva mai mult... nu ştiu, cumva mai imperativ. Se răsuci spre bărbat: Winter se gândea că poate ar fi de acord să discute cu tine despre asta.

— Ei bine, încă n-a făcut-o. Eu zic să nu-ţi mai faci griji – când va fi gata să stea de vorbă, o s-o facă.

— Sper, zise Leia şi examină marginea planetei spre care goneau. Incredibil! Îţi dai seama că de aici poţi practic să vezi o parte din corona solară?

— Oricum, te rog să nu-mi ceri să te scot la plimbare ca să ne uităm mai îndeaproape. Să ştii că navele-ecran nu sunt chiar de decor – intensitatea solară de acolo este suficientă ca să ne prăjească toţi senzorii în câteva secunde şi să penetreze blindajul *Şoimului* în două minute.

Femeia clătină gânditor din cap.

— Întâi Bespin, acum Nkllon... Îţi aduci aminte de vreo ocazie în care Lando să nu fi fost implicat în vreun plan straniu?

— Nu prea. Deşi cel puţin pe Bespin avea la dispoziţie o tehnologie cunoscută. Oraşul Norilor funcţionase ani de

zile, înainte să pună mâna pe el. Asta, arătă Han spre videcran, a trebuit construită de la zero.

— Cred că disting oraşul, se aplecă înainte Leia, luminiţele acelea...

— Prea mici, opină Han. Mai degrabă este un grup de avangardă de cârtiţe-foreze. Ultima dată când ne-am văzut, mi-a povestit că are peste o sută de săpători din ăştia.

— Ce sunt – navele asteroidale pe care l-am ajutat să le obţină de la Stonehill Industries?

— Nu, o corectă Han, pe acelea le foloseşte în sistemul planetar exterior, ca remorchere. Astea sunt vehicule mici cu două locuri, care seamănă cu nişte trunchiuri de con. În jurul trapei ventrale sunt montate mai multe foreze cu jet laser îndreptate în jos – pur şi simplu, te instalezi în locul unde vrei să sapi, activezi jeturile câteva minute, apoi cobori prin trapă şi culegi bucăţile.

— Ah, da, acum mi le amintesc. Dar iniţial au fost folosite tot pe asteroizi, nu?

— Nu ele, ci tehnologia respectivă. Lando a găsit lotul ăsta undeva într-un complex metalurgic. În loc să fi demontat doar jeturile laser, proprietarii foloseau forezele cu totul, amplasate una lângă cealaltă.

— Mă-ntreb cum le-a obţinut.

— Probabil că ar fi mai bine să nu ştim.

— Nave neidentificate, se auzi din transmiţător, aici Controlul Oraşul Nomad. Aveţi permisiunea de coborâre pe Platformele 5 şi 6. Urmăriţi baliza şi aveţi grijă la denivelări.

— Recepţionat, încuviinţă Han.

Şoimul trecea acum deasupra solului, la o altitudine de cel mult cincizeci de metri. În faţă se înălţa o creastă scundă şi Han ridică puţin nava.

Direct înaintea lor, apăru Oraşul Nomad.

— Ia mai povesteşte-mi, mormăi bărbatul spre Leia, despre planurile stranii ale lui Lando.

Ea clătină din cap fără un cuvânt... şi chiar Han, care ştiuse, mai mult sau mai puţin, la ce să se aştepte, trebui să admită că priveliştea era uluitoare. Gigantic; cocoşat, sclipind cu mii de lumini în penumbra emisferei întunecate a planetei, complexul minier aducea cu o creatură vie exotică şi monstruoasă, ce se târa pe sol, dominând crestele scunde peste care trecea. Razele proiectoarelor brăzdau terenul din faţa sa; câteva nave micuţe îi bâzâiau aidoma unor insecte parazite peste spinare, ori mişunau pe pământ.

Mintea lui Han avu nevoie de două secunde ca să descompună monstrul în părţile componente: deasupra se afla vechiul crucişător cuirasat, dedesubt cele patruzeci de AT-AT-uri imperiale capturate, care-l purtau pe sol, în jurul cărora roiau navete şi vehicule pilotate.

Cu toate acestea, deşi ştia ce era, spectacolul rămânea la fel de impresionant.

— Navă neidentificată, se auzi un glas familiar din transmiţător, bun sosit în Oraşul Nomad! Care-i chestia cu partida de sabacc?

— Salut, Lando, rânji Han. Tocmai vorbeam despre tine.

— Sunt sigur, replică sec Lando. Probabil comentaţi creativitatea şi talentele mele de afacerist.

— Cam aşa ceva. Există vreo şmecherie specială în coborârea pe monstrul ăsta?

— Nu tocmai, la urma urmelor ne deplasăm cu numai câţiva kilometri pe oră. Ia zi, în X-interceptor este Luke?

— Da, eu sunt, răspunse tânărul. Este un loc incredibil, Lando!

— Aşteaptă până-l vezi pe dinăuntru. Era timpul să-mi faceţi o vizită. Leia şi Chewie sunt cu voi?

— Am venit cu toţii, zise prinţesa.

— Nu-i tocmai o ocazie mondenă, îl preveni Han. Avem nevoie de ajutor.

— Cum să nu, spuse Lando după o ezitare imperceptibilă. Orice îmi stă în putere. Uite care-i treaba, în clipa de faţă, eu sunt în Proiectul Central şi supraveghez o forare dificilă. O să trimit pe cineva să vă aştepte pe platforma de asolizare şi să vă aducă aici. Nu uitaţi că nu există atmosferă... aşteptaţi cuplarea tunelului de andocare şi abia apoi deschideţi trapa.

— Aşa-i, încuviinţă Han. Vezi ca persoana care ne aşteaptă să fie cineva în care ai încredere.

Altă tăcere scurtă.

— Aha, făcu Lando. E ceva...?

Glasul îi fu întrerupt brusc de un ţiuit electronic din transmiţător.

— Ce-i asta? tresări Leia.

— Ne bruiază cineva, mârâi Han decuplând transmiţătorul şi ţiuitul dispăru, lăsând numai un ecou neplăcut în urechi. Chewie, avem probleme! Vino aici!

Se întoarse apoi către transmiţător.

— Scanează zona, i se adresă lui Leia. Vezi dacă se apropie ceva.

— Am înţeles. Ce vrei să faci?

— Să găsesc o frecvenţă curată...

Han scoase *Şoimul* de pe vectorul de asolizare, se asigură că în jur era câmp deschis, apoi reactivă transmiţătorul, păstrând volumul sonor la minim. În trecut folosise scanări de frecvenţe şi mixaje împotriva unor asemenea bruiaje. Întrebarea era dacă acum avea timp să le aplice.

Brusc, mult mai repede decât se aştepta se, ţiuitul se transformă într-o voce:

— ...petăm: orice nave care mă aud s-o confirme.

— Lando, eu sunt, rosti Han. Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu sigur, răspunse Lando cu glas neatent. Ar putea fi o flamă solară care ne-a distorsionat transmisiunile... se mai întâmplă uneori. Totuşi configuraţia actuală nu pare corectă pentru...

Glasul i se stinse.

— Ce-i? întrebă Han.

Din difuzor se auzi un şuier slab, sunetul cuiva care inspiră profund.

— Un distrugător spaţial imperial, murmură Lando. Se apropie rapid de conul de umbră al planetei.

Han se întoarse spre Leia şi-i văzu chipul împietrind.

— Ne-au găsit, şopti ea.

13

— Îl văd, R2-D2, îl văd, rosti Luke liniştitor. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji despre distrugătorul spaţial şi tu caută o frecvenţă clară prin bruiaj.

Micul droid ciripi o confirmare tulburată şi se apucă de treabă. În faţă, *Şoimul Mileniului* abandonase traiectoria de asolizare şi părea că intrase pe un curs de interceptare a navei care se apropia. Sperând că Han ştia ce face, Luke programă X-interceptorului starea de atac şi-l urmă. *Leia?* întrebă în gând.

Răspunsul ei nu conţinea cuvinte, dar furia, frustrarea şi teama se simţeau cu limpezime. Ţineţi-vă bine, sunt cu voi, îi spuse tânărul, cu toată încrederea şi calmul de care era în stare.

O încredere pe care, trebuia să recunoască, n-o simţea defel. Distrugătorul în sine nu-l îngrijora; dacă descrierea lui Lando asupra intensităţii solare fusese corectă, uriaşa navă era probabil neajutorată de acum,

cu senzorii şi poate chiar mare parte din armament vaporizate de pe fuzelaj.

Însă vânătorii TIE, protejaţi în hangare, nu erau câtuşi de puţin incapacitaţi... şi de îndată ce distrugătorul avea să ajungă în umbra lui Nkllon, ei se puteau lansa.

Brusc, paraziţii din difuzor dispărură.

— Luke?

— Sunt aici, confirmă tânărul. Care-i planul?

— Speram ca tu să ai vreunul. Se pare că suntem în inferioritate numerică.

— Lando nu are navete de vânătoare?

— Adună tot ce găseşte, dar le va ţine în apropiere, ca să protejeze complexul. În plus, am senzaţia că echipajele nu sunt prea experimentate.

— În cazul ăsta, se pare că noi formăm linia întâi, încuviinţă Luke şi o amintire fugară îi trecu prin minte – intrarea sa în palatul lui Jabba de pe Tatooine, cu cinci ani în urmă, folosindu-se de Forţă pentru a deruta gărzile gamorrene. Uite ce-ţi propun. Pornesc primul şi încerc să-i ameţesc sau să le încetinesc reflexele cât pot de mult. Tu vii imediat după mine şi-i razi.

— Alt plan mai bun tot n-avem, mârâi Han. Stai cât mai aproape de sol. Cu niţel noroc, unii dintre ei se vor ciocni de crestele astea joase.

— Dar nu coborî nici prea jos, îl avertiză Leia. Nu uita că nu vei putea să te concentrezi prea mult asupra zborului.

— Le pot face pe amândouă, o asigură Luke scanând pentru ultima oară instrumentele de bord.

Era prima lui bătălie spaţială în calitate de cavaler Jedi. Undeva în străfundul minţii se întrebă cum abordaseră asemenea confruntări cavalerii Jedi ai Vechii Republici. Sau dacă se implicaseră în ele.

— Sosesc, anunţă Han. Au ieşit din hangare şi au pornit. Pare a fi... o singură escadrilă. Exagerat de încrezători în sine.

— Poate, se încruntă Luke spre displayul tactic. Ce sunt celelalte nave care-i însoţesc?

— Nu ştiu... Sunt însă destul de mari. Ar putea fi transportoare de trupe.

— Să sperăm că nu sunt. (Dacă era o invazie la scară totală şi nu alt raid de hărţuire, ca pe Bpfassh...) Ar fi bine să-l avertizezi pe Lando.

— Se ocupă Leia. Eşti gata?

Luke inspiră profund. Vânătorii TIE se dispuseseră în trei grupuri de câte patru nave şi se îndreptau direct spre ei.

— Sunt gata, anunţă tânărul.

— Perfect, să-i dăm drumul!

Primul grup se apropia rapid. Închizând pe jumătate ochii şi pilotând numai pe baza reflexelor, Luke îşi extinse Forţa.

Senzaţia era stranie. Stranie şi destul de neplăcută. Atingerea unei minţi în scopul comunicării era una, în vreme ce atingerea ei cu intenţia de a-i deforma în mod deliberat percepţiile era cu totul altceva.

Simţise ceva similar la Jabba, cu gărzile acelea, dar pusese totul pe seama surescitării provocate de misiunea sa de a-l elibera pe Han. Acum îşi dădea seama că lucrurile stăteau altfel. Poate că genul acesta de acţiune – chiar în scop de autoapărare – se apropia periculos de mult de marginea zonelor întunecate unde cavalerilor Jedi le era interzis să pătrundă.

Se întrebă de ce nici Yoda, nici Obi-Wan nu-i spuseseră niciodată despre asta. Se întrebă de asemenea ce alte lucruri legate de ordinul Jedi avea să descopere pe cont propriu.

Luke!

Foarte vag, se simţi apăsat de centurile de siguranţă, când viră X- interceptorul într-o parte. Glasul care-i şoptise în minte...

— Obi-Wan? întrebă cu glas tare.

Nu păruse vocea lui Obi-Wan Kenobi, dar dacă nu fusese el, cine...?

Vei veni la mine, Luke, se auzi din nou glasul. *Trebuie să vii la mine. Te voi aştepta.*

Cine eşti? întrebă Luke, concentrându-şi asupra contactului cât de multă putere era capabil fără să rişte un accident. Cealaltă minte era însă prea greu de urmărit, îndepărtându-se ca o frunză purtată de uragan. Unde eşti?

Mă vei găsi. Deşi se străduia, Luke simţi cum contactul se pierde. *Mă vei găsi... şi Jedi se vor ridica din nou. Până atunci, adio.*

Aşteaptă! Apelul se pierdu însă în neant. Strângând din dinţi, Luke se încordă... şi, treptat, începu să-şi dea seama că altă voce, mai familiară, îi striga numele.

— Leia? reuşi el să articuleze cu o gură inexplicabil de uscată.

— Ai păţit ceva?

— Nu, o asigură izbutind să vorbească aproape normal. Sunt bine. Care-i problema?

— Tu eşti problema, interveni Han. Ai de gând să-i urmăreşti până-n hangare?

Luke clipi şi privi surprins în jur. Vânătorii TIE dispăruseră, lăsând în urmă sfărâmături risipite pe sol. Pe display, putea vedea că distrugătorul părăsise umbra lui Nkllon şi se îndepărta grăbit spre un punct aflat la o distanţă suficientă de puţul gravitaţional al planetei pentru a face un salt în hiperspaţiu. Înapoia sa se apropiau doi sori miniaturali: două nave-ecran sosind cu întârziere pentru bătălie.

— S-a terminat? întrebă el prosteşte.

— Da, încuviinţă Leia. Am doborât doi vânători, înainte ca restul să abandoneze şi să se retragă.

— Şi transportoarele de trupe?

— Au urmat vânătorii, zise Han. Încă nu ştim ce intenţionau aici... le-am pierdut urma în timpul luptei. Oricum, se pare că nu s-au apropiat prea mult de oraş în sine.

Luke inspiră adânc şi privi cronometrul. Cumva, pierduse o jumătate de oră. O jumătate de oră despre care simţul său temporal nu-şi amintea absolut deloc. S-ar fi putut ca acel straniu contact Jedi să fi durat atât de mult?

Era ceva ce trebuia să cerceteze. Cu multă atenţie.

***

Pe principalul display al punţii, distingându-se doar ca un punct de lumină pe fundalul negru al lui Nkllon, *Judecătorul* efectuă saltul în hiperspaţiu.

— S-au dus, domnule amiral, anunţă Pellaeon privind spre Thrawn.

— Perfect.

Marele Amiral examină fără grabă celelalte displayuri, deşi nu avea de ce să-şi facă griji, aflat atât de departe în sistemul Athega. Apoi roti scaunul.

— Aşadar, spuse el, te ascult maestre C'baoth.

— Şi-au îndeplinit misiunea, răspunse C'baoth pe al cărui chip revenise expresia stranie de încordare. Au obţinut cincizeci şi una de foreze.

— Cincizeci şi una, repetă Thrawn cu vădită satisfacţie. Excelent! Nu ai avut probleme în dirijarea lor, la dus sau la întors?

— Şi-au îndeplinit misiunea, se încruntă C'baoth spre el. De câte ori intenţionezi să-mi pui aceeaşi întrebare?

— Până mă asigur că am primit răspunsul corect, replică rece Thrawn. O vreme, faţa ta părea ca şi cum ai fi avut probleme.

— Nu am avut nici o problemă, Mare Amiral, răspunse mândru C'baoth, ci am purtat o conversaţie. Făcu o pauză şi un surâs slab îi apăru pe chip. Cu Luke Skywalker.

— Ce spui? pufni Pellaeon. Rapoartele curente arată că Skywalker este...

Se opri la un gest din partea lui Thrawn.

— Explică, rosti Marele Amiral.

— Este acolo, arătă C'baoth cu bărbia spre display. A sosit pe Nkllon cu puţin înaintea *Judecătorului*.

— Skywalker este pe Nkllon? repetă Thrawn cu glas periculos de încet şi ochii săi roşu-arzător se îngustară.

— Chiar în toiul bătăliei, răspunse C'baoth, evident încântat de tulburarea celuilalt.

— Şi nu mi-ai spus nimic? urmă Thrawn cu acelaşi ton ucigător.

Surâsul bătrânului dispăru.

— Ţi-am mai zis, Mare Amiral: nu te amesteci cu Skywalker. Eu mă voi ocupa de el... la momentul ales de mine, în felul meu. Nu cer de la tine decât să-ţi îndeplineşti promisiunea de a mă duce pe Jomark.

Pentru câteva momente, Thrawn îl privi pe maestrul Jedi, cu ochii ca nişte fante sclipind roşu, cu chip împietrit şi complet inexpresiv. Pellaeon îşi ţinu răsuflarea...

— Este prea devreme, spuse în cele din urmă Marele Amiral.

— De ce? pufni C'baoth. Fiindcă ai constatat că aptitudinile mele sunt prea utile ca să renunţi la ele?

— Câtuşi de puţin, replică tăios celălalt. Este vorba despre o simplă chestiune de eficienţă. Zvonurile despre

prezenţa ta n-au avut timp să se răspândească. Până nu vom fi siguri că Skywalker va reacţiona, îţi vei irosi vremea acolo.

O ciudată privire visătoare se ivi pe chipul lui C'baoth.

— Va reacţiona, şopti el. Crede-mă, Mare Amiral, va reacţiona.

— Mă încred totdeauna în tine, rosti Thrawn pe un ton sarcastic şi în acelaşi timp ridică o mână pentru a mângâia ysalamirul de pe scaunul său, parcă pentru a-i reaminti maestrului Jedi cât de mult se încredea în el. Oricum, este timpul tău şi n-ai decât să-l iroseşti. Căpitane, cât va dura repararea *Judecătorului*!

— Cel puţin câteva zile, domnule amiral. În funcţie de avarii, poate fi vorba chiar de trei-patru săptămâni.

— Perfect. Vom merge în punctul de rendez-vous, vom rămâne acolo până ne asigurăm că reparaţiile se desfăşoară satisfăcător, apoi îl vom duce pe maestrul C'baoth pe Jomark. Presupun că planul acesta este mulţumitor, se întoarse el către bătrân.

— Da. Fără grabă, C'baoth se sculă din scaun. Voi merge acum să mă odihnesc, Mare Amiral. Anunţă-mă dacă ai nevoie de asistenţa mea.

— Cu siguranţă.

Thrawn îl privi pe celălalt traversând puntea, apoi, după ce uşile glisară, închizându-se înapoia lui, se răsuci spre Pellaeon. Căpitanul se încordă, silindu-se să nu se crispeze.

— Doresc o estimare de curs, căpitane, vorbi Thrawn cu glas rece dar egal. Drumul cel mai scurt de la Nkllon la Jomark, cu viteza maximă pe care o poate dezvolta un X-interceptor echipat pentru salt în hiperspaţiu.

— Am înţeles, domnule amiral, rosti Pellaeon şi-i făcu semn navigatorului care încuviinţă şi se apucă imediat

de lucru. Credeţi că are dreptate şi că Skywalker se va duce acolo?

Thrawn ridică aproape imperceptibil din umeri.

— Căpitane, cavalerii Jedi deţin modalităţi de influenţare a oamenilor chiar de la distanţe considerabile. Este posibil ca aici să se fi găsit suficient de aproape de Skywalker pentru ca să-i implanteze o sugestie sau un imbold. Dar dacă tehnicile acestea acţionează asupra altui Jedi... Strânse din nou din umeri. Vom vedea.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon şi examină cifrele care începuseră să-i apară pe display. Ei bine, chiar dacă Skywalker pleacă imediat de pe Nkllon, nu va fi nici o problemă în a-l aduce pe C'baoth pe Jomark înaintea lui.

— Căpitane, ştiam deja asta. Ceea ce vreau să aflu este niţel mai complicat. Îl vom lăsa pe C'baoth pe Jomark, apoi ne vom retrage într-un punct de pe ruta estimată a lui Skywalker. Aş zice un punct aflat la cel puţin douăzeci de ani-lumină depărtare de Jomark.

Pellaeon se încruntă spre el. Expresia de pe faţa lui Thrawn îi dădea furnicături pe ceafă...

— Nu înţeleg, domnule amiral, rosti precaut.

Ochii arzători îl examinară gânditor.

— Este destul de simplu, căpitane. Vreau să-l eliberez pe măreţul şi gloriosul nostru maestru Jedi de convingerea sa tot mai mare că ne-ar fi indispensabil.

— Să-l aşteptăm pe Skywalker pe ruta estimată spre Jomark, pricepu Pellaeon, şi să-l prindem într-o ambuscadă?

— Exact. Moment în care vom decide dacă să-l capturăm pentru C'baoth, sau – şi ochii lui Thrawn se înăspriră – pur şi simplu să-l ucidem.

Pellaeon se holbă la el şi simţi că rămăsese cu gura căscată.

— I-aţi promis lui C'baoth că va fi al lui.

— Mă gândesc să reconsider înţelegerea aceea. Skywalker s-a dovedit extrem de periculos şi a dejucat cel puţin o tentativă de a-l face să-şi trădeze cauza. C'baoth ar trebui să aibă mai mult succes în modelarea voinţelor surorii lui Skywalker şi a gemenilor ei.

Pellaeon privi înapoia sa spre uşile închise, reamintindu-şi cu fermitate că, graţie ysalamirilor răspândiţi pe puntea *Himerei*, C'baoth nu le putea intercepta conversaţia.

— Poate că el îşi doreşte înfruntarea cu Skywalker, domnule amiral, sugeră precaut.

— Va avea parte de destule înfruntări până ce Imperiul va fi restabilit. Să-i economisim talentul şi viclenia pentru acele ocazii, spuse Thrawn revenind cu atenţia asupra monitoarelor. Oricum, probabil că va uita complet de Skywalker, după ce o va avea pe sora lui. Mă aştept ca dorinţele maestrului Jedi să-i fie la fel de capricioase ca şi temperamentul.

Pellaeon căzu pe gânduri. Cel puţin în privinţa lui Skywalker, dorinţa lui C'baoth păruse să rămână remarcabil de stabilă.

— Cu respect vă sugerez, domnule amiral, să facem toate eforturile posibile pentru a-l captura viu pe Skywalker. Mânat de o inspiraţie bruscă, adăugă: Mai ales fiindcă moartea lui l-ar putea determina pe C'baoth să plece de pe Jomark şi să revină pe Wayland.

Thrawn îl examină printre pleoapele mijite.

— Interesantă observaţie, căpitane, murmură el. Cu adevărat interesantă. Sigur că da – ai dreptate. Trebuie să facem tot posibilul să-l ţinem departe de Wayland. Cel puţin până se va termina lucrul la cilindrii Spaarti şi vom avea toţi ysalamirii necesari. Zâmbi strâmb. Este posibil ca reacţia lui faţă de ceea ce vom face să nu fie deloc plăcută.

— De acord, domnule amiral.

— Perfect, căpitane. Îţi accept sugestia. Iar acum, se îndreptă în scaun, e momentul să plecăm. Pregăteşte *Himera* pentru salt.

Pellaeon reveni spre displayurile sale.

— Am înţeles, domnule amiral. Direct spre punctul de rendez-vous?

— Nu, vom face mai întâi un mic ocol. Vreau să traversăm sistemul spre ruta comercială exterioară, în apropierea depoului navelor-ecran, şi să plantăm câteva sonde automate, care să monitorizeze plecarea lui Skywalker. În sistem şi în exteriorul lui.

Privi pe videcran în direcţia lui Nkllon şi adăugă:

— Cine ştie? Adesea, Skywalker este urmat de *Şoimul Mileniului*... şi atunci îi vom avea pe toţi.

14

— Cincizeci şi una, mârâi Lando fulgerându-i din priviri pe Han şi Leia şi învârtindu-se nervos printre fotoliile joase din salon. Cincizeci şi una dintre cele mai bune foreze recondiţionate. Cincizeci şi una! Asta-nseamnă aproape jumătate din forţa mea de muncă. Vă daţi seama? Jumătate din forţa mea de muncă!

Se trânti într-un fotoliu, dar sări în picioare aproape imediat, păşind prin încăpere, cu mantia neagră unduindu-i în urmă ca un nor de furtună îmblânzit. Leia deschise gura pentru a-i oferi simpatia ei, dar îl simţi pe Han strângând-o de mână în semn de avertizare. În mod clar, el îl mai văzuse pe Lando în asemenea stări.

Înghiţindu-şi vorbele, femeia îl privi cum îşi continua plimbarea de animal sălbatic închis în cuşcă.

Pentru ca, pe neaşteptate, să înceteze.

— Iertaţi-mă, rosti el brusc oprindu-se în faţa lui Leia şi luându-i mâna. Îmi neglijez îndatoririle de gazdă, aşa-i? Bun sosit pe Nkllon.

Îi sărută mâna prinţesei şi arătă apoi spre fereastra salonului.

— Ce crezi despre mica mea afacere?

— Impresionant, răspunse Leia cu sinceritate. Cum de ţi-a venit ideea pentru locul ăsta?

— Ah, povestea-i veche de câţiva ani, zise Lando ajutând-o să se ridice în picioare şi conducând-o spre fereastră fără să-şi desprindă mâna de pe spatele ei.

De când se măritase cu Han, Leia observase o reînviere a comportamentului curtenitor al lui Lando faţă de ea, comportament care începuse la prima lor întâlnire, în Oraşul Norilor. O nedumerise o vreme, până ce sesizase că atenţia care-i era acordată părea să-l irite pe Han.

Sau, cel puţin, de obicei îl irita. Acum însă părea că nici n-o bagă în seamă.

— În fişierele din Oraşul Norilor, am găsit planurile pentru ceva similar, datând din timpurile construcţiei iniţiale a Lordului Ecclessis Figg, continuă Lando indicând peisajul de afară. (Orizontul se legăna lin în timpul deplasării oraşului, iar mişcarea şi imaginile îi aminteau lui Leia de ocaziile când fusese pe nave maritime.) Majoritatea metalului pe care-l foloseau provenea de la Miser, planeta fierbinte interioară, şi era al naibii de greu de exploatat, chiar cu mineri ugnaughţi. Atunci Figg a avut ideea unui centru minier în mişcare, ce se putea menţine permanent în afara luminii solare directe, pe emisfera întunecată a lui Miser. Nu s-a realizat însă nimic.

— Nu era practic, comentă Han venind lângă ei. Terenul lui Miser era prea accidentat pentru o deplasare uşoară.

— De unde ştii? îl privi surprins Lando.

Han clătină din cap, continuând să cerceteze peisajul şi firmamentul înstelat de deasupra acestuia.

— Cândva, am petrecut o după-amiază întreagă, scotocind prin fişierele imperiale, pe vremea când încercai s-o convingi pe Mon Mothma să te ajute în finanţarea asta. Am vrut să mă asigur că ideea n-a mai fost încercată de nimeni până atunci şi am descoperit că nu fusese pusă în practică.

— Drăguţ din partea ta să-ţi baţi capul pentru mine, ridică o sprânceană Lando. Ia ziceţi, care-i treaba?

— Poate că ar trebui să-l aşteptăm şi pe Luke ca să discutăm, sugeră Leia înainte ca Han să poată răspunde.

Lando se încruntă de parcă abia atunci observase absenţa lui Luke.

— De fapt, unde este?

— Dorea să-şi facă un duş şi să se schimbe, zise Han mutându-şi atenţia asupra unei navete transportoare de minereu care se pregătea de asolizare. X-interceptoarele nu oferă prea mult în privinţa confortului.

— Mai ales în călătoriile lungi, încuviinţă Lando urmărindu-i privirea. Dintotdeauna am considerat că dotarea cu hiperpropulsie a unei nave atât de mici n-a fost o idee prea grozavă.

— Aş vrea să aflu de ce întârzie atât, anunţă brusc Han. Ai un comunicator aici?

Lando îi indică barul curb de lemn dintr-un capăt al salonului.

— Apelează centrala şi or să-l caute ei.

— Mulţumesc, vorbi bărbatul peste umăr pornind deja într-acolo.

— E rău, nu-i aşa? murmură Lando spre Leia, privind după Han.

— Destul de rău, confirmă ea. Există posibilitatea ca distrugătorul să fi venit aici în căutarea mea.

Pentru o clipă, Lando amuţi.

— Aţi venit aici pentru ajutor, rosti el în cele din urmă.

— Da.

— Ei bine..., inspiră adânc Lando, o să fac ce pot, bineînţeles.

— Îţi mulţumim, zise Leia.

— Cu plăcere, dădu el din cap, dar ochii i se îndreptară de la Han la fereastră şi la activităţile din exterior, iar chipul i se înăspri.

Poate că se gândea la ultima ocazie când Han şi Leia îi solicitaseră ajutorul. Şi cât îl costase ajutorul acela.

***

Lando ascultă tăcut întreaga relatare, apoi clătină din cap.

— Nu, rosti el hotărât. Dacă a fost vorba despre o scurgere de informaţii, n-a fost de pe Nkllon.

— Cum poţi fi atât de sigur? se încruntă Leia.

— Fiindcă nu s-a pus nici o recompensă pe capetele voastre. Sigur că da, avem destui indivizi dubioşi pe aici, dar toţi urmăresc numai profitul. Nici unul nu v-ar trăda Imperiului numai de dragul trădării. Apoi, de ce mi-ar fi furat imperialii forezele, dacă, de fapt, vă urmăreau pe voi?

— Poate ca să te sâcâie, ridică din umeri Han. La urma urmelor, de ce să fi furat pur şi simplu forezele?

— Habar n-am, fu de acord Lando. Poate că încearcă să exercite presiuni economice asupra unuia dintre clienţii mei, sau poate că vor să afecteze în general aprovizionarea cu materii prime a Noii Republici. Oricum,

asta-i lipsit de importanţă. Principalul este că au luat forezele şi că nu v-au luat pe voi.

— De unde ştii că nu s-a pus nici o recompensă pe capul nostru? întrebă Luke aflat pe locul cel mai din dreapta – un loc din care, după cum observase deja Leia, îi putea proteja cu sabia de oricine ar fi năvălit pe uşă.

Se părea că nici el nu se simţea aici mai în siguranţă.

— Pentru că aş fi auzit despre aşa ceva, replică uşor iritat Lando. Respectabilitatea mea nu-nseamnă că sunt rupt de realitate.

— Ţi-am spus că o să aibă contacte, rânji Han satisfăcut. Grozav! Aşadar, în care dintre aceste contacte te încrezi?

— Ei bine..., începu Lando dar fu întrerupt de un bip dinspre încheietură. O clipă, se scuză el, scoţând un comunicator micuţ din brăţara decorativă şi activându-l. Ascult!

Un glas rosti ceva inaudibil pentru Leia.

— Ce fel de transmiţător? se încruntă Lando şi glasul răspunse ceva. Bine, o să mă ocup eu. Continuaţi scanarea.

Închise comunicatorul şi-l strecură în brăţară.

— A fost secţia transmisiuni, explică privind în jur. Au detectat un transmiţător cu rază scurtă, pe o frecvenţă foarte neobişnuită... care se pare că emite din acest salon.

Leia îl simţi pe Han încordându-se lângă ea.

— Ce tip de transmiţător? întrebă bărbatul.

— Probabil, acest tip, spuse Luke.

Ridicându-se, scoase de sub tunică un cilindru aplatizat şi se apropie de Lando.

— M-am gândit că tu l-ai putea identifica.

Lando luă cilindrul şi-l cântări în palmă.

— Interesant, comentă mijind ochii spre scrisul neobişnuit de pe suprafaţă. De ani buni, n-am mai văzut unul. Oricum, nu designul ăsta. De unde îl ai?

— Era îngropat în mijlocul unei mlaştini. R2-D2 l-a detectat de la distanţă, dar n-a putut să-mi spună ce este.

— Exact ăsta-i comportamentul, aprobă Lando. Uluitor este faptul că mai funcţionează.

— Dar ce transmite? întrebă Han, privindu-l ca pe un şarpe veninos.

— Un simplu semnal purtător, îl linişti Lando, cu rază de acţiune mică – sub cea planetară. Nimeni nu s-a folosit de el pentru a-l urmări pe Luke aici, dacă la asta te-ai gândit.

— Ştii ce este? insistă Luke.

— Sigur că da, i-l restitui Lando. O radiobaliză străveche de apelare. După cum arată, pare a fi dinaintea Războiului Clonelor.

— O radiobaliză? se încruntă tânărul strângând cilindrul în mână. Ca telecomenzile pentru nave?

— Exact, dar mult mai sofisticată. Dacă ai o navă dotată cu sistem complet de comandă secundară, poţi introduce pe radiobaliză o comandă şi nava vine spre tine, ocolind automat orice obstacole. Dacă este necesar, unele pot chiar să se lupte cu cine li s-ar opune, şi încă destul de bine. Uneori, chestia asta poate fi foarte utilă, clătină el din cap amintindu-şi ceva.

— Spune-i asta flotei Katana, pufni Han.

— Desigur, replică Lando, trebuie să-i prevezi nişte protecţii. Descentralizarea funcţiilor importante ale unei nave, pe zeci sau sute de droizi, cauzează o serie de probleme. În cazul nostru, însă, circuitele limitate de comenzi secundare pe care le folosim între transportoare şi navele-ecran sunt suficient de sigure.

— Ai folosit circuite de comenzi secundare şi în Oraşul Norilor? întrebă Luke. R2-D2 spunea că te-a văzut cu o asemenea radiobaliză imediat după ce am plecat de acolo.

— Nava mea, recunoscu Lando, avea sistem complet de comandă secundară. Doream să pot porni instantaneu, pentru orice eventualitate. Se strâmbă şi continuă: Probabil că oamenii lui Vader l-au descoperit şi l-au dezactivat în timp ce vă aşteptau, pentru că nu mi-a răspuns la comandă. Ziceai că ai găsit-o într-o mlaştină?

— Da, încuviinţă Luke şi privi spre Leia. Pe Dagobah.

— Dagobah? repetă ea. Planeta pe care s-a refugiat Jedi al întunericului de pe Bpfassh?

— Exact, încuviinţă fratele ei şi-şi trecu degetele peste radiobaliză, cu o expresie stranie întipărită pe chip. Asta trebuie să fi fost a lui.

— Poate să fi fost pierdută altcândva, de altcineva, observă Lando. Balizele fabricate înainte de Războiul Clonelor puteau funcţiona pe stand-by mai bine de un secol.

— Nu, scutură lent din cap Luke. Era a lui. Peştera unde am găsit-o este realmente îmbibată de partea întunecată a Forţei. Cred că acolo a murit.

Câteva secunde se lăsă tăcerea. Leia îşi examină cu atenţie fratele, simţind tensiunea aflată imediat sub suprafaţa gândurilor sale. Pe Dagobah se mai petrecuse probabil ceva, nu numai descoperirea radiobalizei. Ceva asociat noului sentiment imperativ pe care-l simţise în vreme ce se apropiau de Nkllon...

Luke o privi brusc, parcă percepându-i gândurile.

— Vorbeam despre contactele lui Lando cu contrabandiştii, rosti el anunţându-i că nu mai dorea să discute despre subiectul respectiv.

— Aşa este, aprobă Han. Vreau să ştiu în care dintre prietenii tăi aflaţi la limita legii te poţi încrede.

— Depinde în ce scop, ridică din umeri celălalt.

— Viaţa lui Leia, îl privi deschis Han.

Aflat de cealaltă parte a lui Han, Chewbacca mormăi ceva care suna alarmant. Lando rămase cu gura întredeschisă.

— Nu cred că vorbeşti serios.

Han încuviinţă, continuând să-l fixeze cu privirea.

— Ai văzut cât de aproape sunt imperialii de noi. Ne trebuie un loc unde s-o ascundem până ce Ackbar află de unde răsuflă informaţiile. Trebuie să rămână în contact cu Coruscantul, ceea ce înseamnă o ambasadă în ale cărei transmisiuni să ne putem furişa.

— O ambasadă înseamnă coduri criptate, rosti apăsat Lando. Iar "furişarea" în coduri criptate înseamnă un sintezor.

— În care să te poţi încrede.

Lando şuieră încet printre dinţi şi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Han, dar nu ştiu nici un sintezor în care să mă încred în asemenea măsură.

— Dar nu cunoşti vreun grup de contrabandişti, insistă bărbatul, care să se folosească de sintezori?

— Şi în care să am încredere? căzu pe gânduri Lando. Nu prea. Singurul care ar corespunde cât de cât ar fi Talon Karrde – toţi cu care am discutat spun că este foarte corect în afaceri.

— L-ai întâlnit vreodată? întrebă Luke.

— O singură dată. Mi s-a părut un tip destul de neplăcut – calculat şi destul de mercenar.

— Am auzit de Karrde; spuse Han, ba chiar încerc de câteva luni să-l contactez. Dravis – îl mai ţii minte? – mi-a spus că grupul lui Karrde este probabil cel mai puternic în clipa de faţă.

— S-ar putea. Spre deosebire de Jabba, Karrde nu-şi trâmbiţează puterea şi influenţa. Nu sunt nici măcar

singur unde îşi are baza, cu atât mai puţin faţă de cine este loial.

— Dacă este faţă de cineva, mârâi Han şi Leia îi citi în ochi ecourile contactelor inutile cu grupurile de contrabandişti care preferau să facă echilibru între taberele politice. Mulţi dintre ei nu sunt loiali nimănui.

— Ăsta-i unul dintre riscurile meseriei, comentă Lando frecându-şi bărbia gânditor. Nu ştiu ce să zic... M-aş oferi să vă stabilesc o întâlnire aici, dar nu deţin defensiva pentru respingerea unui atac cu adevărat serios.

Privi în gol, încruntându-se.

— Poate dacă... facem o chestie deşteaptă.

— Cum ar fi?

— Să luăm un aparat de zbor sau un modul locuibil şi să-l îngropăm în sol, sclipiră ochii lui Lando. Îl punem chiar la terminator şi peste câteva ore veţi fi direct sub lumina solară. Imperialii n-ar fi în stare nici măcar să vă găsească acolo, cu atât mai puţin să ajungă la voi.

— Mi se pare prea riscant, clătină Han din cap. Dacă avem necazuri, nimeni n-ar putea să ajungă la noi.

Chewbacca îi puse laba pe braţ, mârâind încetişor, şi Han se răsuci spre el.

— N-ar fi atât de riscant pe cât pare, se adresă Lando prinţesei. Putem asigura modulul... am făcut lucruri similare cu capsule de instrumente delicate pentru monitorizare, fără să le stricăm.

— Cât durează rotaţia lui Nkllon? întrebă Leia.

Mârâiturile lui Chewbacca deveniseră insistente, totuşi nu îndeajuns de puternice pentru ca femeia să înţeleagă subiectul discuţiei.

— Niţel mai mult de nouăzeci de zile standard, răspunse Lando.

— Ceea ce înseamnă că vom fi complet izolaţi de Coruscant pentru cel puţin patruzeci şi cinci de zile.

Exceptând cazul în care ai un transmiţător care să opereze pe emisfera luminată.

Lando negă din cap.

— Cele mai bune pe care le avem ar fi arse în câteva minute.

— În cazul ăsta, mă tem...

Se opri deoarece, alături, Han îşi drese glasul.

— Chewie are o propunere, anunţă el cu glasul şi chipul străbătute de o mulţime de sentimente contradictorii.

Cu toţii se întoarseră spre el.

— Spune-o! îl îndemnă Leia.

— Dacă doreşti, este de acord să te ducă pe Kashyyyk.

Leia privi pe lângă el, spre Chewbacca, şi se simţi cuprinsă de un fior ciudat şi nu complet plăcut.

— Crezusem, vorbi ea alegându-şi cu grijă cuvintele, că wookiee nu acceptă oameni pe planeta lor.

Răspunsul lui Chewbacca fu la fel de complicat ca şi expresia feţei lui Han. Complicat, totuşi perfect sigur pe sine.

— Wookiee au fost destul de prietenoşi cu oamenii, înainte ca Imperiul să înceapă să-i transforme în sclavi, explică Han. Oricum, vizita ar rămâne destul de discretă: ai fi tu, Chewie, reprezentantul Noii Republici şi încă vreo doi.

— Atât doar, atrase atenţia Leia, că revenim la cazul unui reprezentant al Noii Republici care ştie unde mă găsesc.

— Adevărat, însă el va fi un wookiee, sublinie Lando. Dacă te acceptă sub protecţia lui personală, nu te va trăda. Punct!

Leia îl privi pe Han.

— Mie mi se pare în regulă, aşa că vreau să ştiu de ce ai dubii.

Un muşchi tresări pe obrazul bărbatului.

— Kashyyyk nu-i tocmai locul cel mai sigur din galaxie, rosti el direct. Mai ales pentru non-wookiee. Vei locui în arbori, la sute de metri deasupra solului...

— O să fiu cu Chewie, îi reaminti prinţesa apăsat, stăpânindu-şi un fior la amintirea multelor istorii despre ecologia letală de pe Kashyyyk. Tu ţi-ai încredinţat de multe ori viaţa în mâinile lui.

— Asta-i altceva, se foi nemulţumit Han.

— De ce nu-i însoţeşti şi tu? sugeră Lando. În felul ăsta, va beneficia de o protecţie dublă.

— I-adevărat, replică acru celălalt. Aşa şi intenţionam, dar Chewie crede că vom câştiga timp, dacă eu şi Leia ne despărţim. El o duce pe Kashyyyk, iar eu plec cu *Şoimul*, lăsând impresia că-i cu mine...

— Mi se pare un plan bun, încuviinţă Lando.

Leia se întoarse spre Luke, gata să propună sugestia evidentă... dar amuţi brusc. Ceva de pe chipul fratelui ei o avertiza să nu-i ceară să-i însoţească.

— Chewie şi cu mine o să ne descurcăm perfect, îl strânse ea uşor de braţ pe Han. Nu-ţi face griji.

— Atunci cred lucrurile sunt rezolvate, zise Lando. Chewie, poţi să iei nava mea. De fapt – făcu el gânditor – dacă nu te deranjează, Han, te-aş putea însoţi.

Han strânse din umeri, în mod evident încă nemulţumit de soluţie.

— Nu mă deranjează.

— Perfect! Vom pleca atunci împreună de pe Nkllon. De câteva săptămâni, plănuiam o călătorie de achiziţii extraplanetară, aşa că am acum pretextul dorit. După ce depăşim depoul navelor-ecran, Chewie şi Leia vor lua nava mea, fără ca nimeni s-o ştie.

— Şi apoi Han va trimite un mesaj spre Coruscant, prefăcându-se că Leia este la bord? întrebă Luke.

— Cred, de fapt, surâse viclean Lando, că putem realiza ceva mai inteligent. Îl mai aveţi pe C-3PO cu voi?

— Îl ajută pe R2-D2 să repare *Şoimul*, răspunse Leia. De ce?

— O să vezi. Va dura niţel, dar cred c-o să merite. Acum, se ridică Lando, haideţi să discutăm cu şeful programatorilor mei.

***

Programatorul-şef era un omuleţ cu ochi albaştri visători, o semilună îngustă de păr arcuindu-se ca un curcubeu sur de la sprâncene până la ceafă, şi un implant borg sclipitor care-i înconjura partea posterioară a capului. Luke îl ascultă pe Lando descriind în linii mari procedura şi privi timp suficient ca să se asigure că totul decurgea fără probleme. După aceea, silenţios, se strecură afară din încăpere, revenind în camera care-i fusese repartizată.

Peste o oră, când îl găsi Leia, se afla tot acolo, examinând zadarnic un şir nesfârşit de hărţi stelare.

— Aici erai, făcu ea privind hărţile de pe display. Ne întrebam unde ai dispărut.

— Trebuia să verific ceva. Aţi terminat deja?

— Eu mi-am încheiat partea, răspunse Leia trăgând un scaun lângă el. Acum se lucrează la adaptarea programului şi după aceea vine rândul lui C-3PO.

— Am senzaţia că lucrurile ar fi trebuit să fie mai simple, clătină din cap Luke.

— Tehnica de bază este într-adevăr mai simplă. Se pare că partea grea este implementarea ei pe lângă secvenţa relevantă din programul de pază al lui C-3PO, fără a-i modifica personalitatea în decursul procesului.

Privi din nou ecranul şi vorbi cu un glas ce se dorea nepăsător:

— Voiam să te întreb dacă ai fi interesat să vii cu mine pe Kashyyyk. Se pare însă că trebuie să ajungi altundeva.

— Nu te abandonez, se crispă Luke dorindu-şi din tot sufletul să-şi creadă propriile cuvinte. Nici vorbă de aşa ceva! Asta-i ceva care, pe termen lung, ar putea însemna pentru tine şi pentru gemeni mai mult decât orice aş face pe Kashyyyk.

— Bine, aprobă ea calm acceptându-i explicaţia. Îmi poţi spune măcar încotro te-ndrepţi?

— Încă nu ştiu, recunoscu tânărul. Există cineva pe care trebuie să-l găsesc, dar încă nu sunt sigur nici măcar de unde să încep.

Şovăi, dându-şi brusc seama că spusele lui vor părea stranii, poate chiar nebune. Trebuia să le spună totuşi, acum ori mai târziu.

— Este vorba despre alt Jedi.

— Nu vorbeşti serios! se holbă Leia la el.

— De ce? se încruntă Luke în faţa reacţiei care i se părea cumva anormală. Este o galaxie mare...

— O galaxie în care se ştie că eşti ultimul cavaler Jedi. Nu aşa ţi-a spus Yoda înainte de a muri?

— Este adevărat, dar încep să cred că-i posibil să se fi înşelat.

— Să se fi înşelat? ridică ea uşor din sprâncene. Un maestru Jedi?

O amintire străbătu mintea lui Luke: un Obi-Wan spectral, în mijlocul mlaştinii de pe Dagobah, încercând să-şi explice declaraţiile anterioare despre Darth Vader.

— Uneori, explică el, Jedi spun lucruri neadevărate. Şi nici chiar maeştrii Jedi nu sunt atotştiutori.

Se opri şi-şi privi sora, întrebându-se cât de mult trebuia să-i destăinuie. Imperiul era departe de a fi fost înfrânt şi se putea ca viaţa misteriosului Jedi să depindă

de secretul care-l învăluia. Leia aştepta tăcută, cu îngrijorarea întipărită pe chip...

— Va trebui să nu spui nimănui, rosti în cele din urmă Luke. Repet: nimănui. Nici chiar lui Han, ori lui Lando, decât dacă va fi absolut necesar. Ei nu au rezistenţa ta la interogatorii.

Leia se înfioră, dar ochii ei rămaseră limpezi.

— Am înţeles, încuviinţă sec.

— Perfect! Te-ai întrebat vreodată de ce maestrul Yoda a reuşit să stea ascuns atâţia ani de împărat şi de Vader?

— Am crezut că ei nu ştiau de existenţa lui.

— Este adevărat, dar ar fi trebuit să ştie. Ştiau de existenţa mea, pe baza efectului pe care-l aveam asupra Forţei. De ce nu ştiau şi de Yoda?

— Avea un soi de ecran mental?

— Poate că da. Eu însă cred că motivul probabil a fost locul unde a ales să trăiască. Sau, poate, unde evenimentele au decis să trăiască.

Un surâs uşor flutură peste buzele femeii.

— Acum voi afla în sfârşit unde a fost centrul tău secret de instruire?

— Nu voiam să mai ştie nimeni, spuse Luke împins de un imbold obscur de a încerca să-şi justifice decizia. Era perfect ascuns... totuşi chiar şi după moartea lui m-am temut că Imperiul ar putea face ceva...

Se opri şi reluă după un moment de pauză:

— Oricum, îmi dau seama că acum nu mai contează. Căminul lui Yoda era pe Dagobah. Practic imediat lângă peştera părţii întunecate în care am găsit radiobaliza aceea.

Ochii lui Leia se măriră de surprindere; o surprindere care se transformă în înţelegere.

— Dagobah, murmură ea încuviinţând lent din cap de parcă tocmai lămurise o veche problemă personală. M-

am întrebat mereu cum a fost învins în cele din urmă renegatul Jedi al întunericului. Yoda trebuie să fi fost cel care...

Tăcu, făcând o grimasă.

— Care l-a oprit, încheie fraza Luke şi simţi un fior. (Propriile sale dueluri cu Darth Vader fuseseră îndeajuns de dure; un război între maeştri Jedi, implicând folosirea pe scară largă a Forţei, era de-a dreptul înfricoşător.) Şi probabil că n-a avut mult timp la dispoziţie pentru asta.

— Radiobaliza era deja pe stand-by, îşi reaminti Leia. Probabil că se pregătise să-şi cheme nava.

Luke aprobă încetişor.

— Toate astea ar putea explica motivul pentru care peştera era atât de îmbibată cu partea întunecată a Forţei. Nu explică însă de ce Yoda a decis să rămână acolo.

Tăcu, privindu-şi cu atenţie sora. Peste o clipă, înţelegerea o lumină.

— Peştera îl ecrana, icni ea. Exact ca două sarcini electrice de semne opuse care sunt destul de apropiate între ele – pentru un observator îndepărtat, s-ar părea că nu există nici o sarcină.

— Cred că asta este, încuviinţă din nou tânărul. Iar dacă într-adevăr aşa a reuşit maestrul Yoda să rămână ascuns, nu există nici un motiv pentru care alt Jedi să nu fi recurs la acelaşi truc.

— Sunt de acord în privinţa asta, zise Leia cu jumătate de gură, dar nu cred că zvonul acesta despre C'baoth are vreo bază pentru care să merite să-l urmăreşti.

— Care zvon? încremeni brusc Luke.

Fu rândul lui Leia să se încrunte.

— O poveste potrivit căreia un maestru Jedi, pe nume Jorus C'baoth, a reapărut din locul necunoscut în care a trăit ultimele decenii. N-ai auzit de ea?

— Nu.

— Atunci, cum...?

— În timpul luptei din după-amiaza asta, cineva m-a strigat. Mental. Aşa cum ar face alt Jedi.

Câteva momente prelungi, cei doi fraţi se fixară cu privirea.

— Nu cred, vorbi în cele din urmă Leia. Pur şi simplu, nu cred. Unde s-ar fi putut ascunde atâta timp cineva cu puterile şi cu trecutul lui C'baoth? şi de ce?

— Nu-ţi pot răspunde la întrebarea de ce, recunoscu Luke, cât despre unde... Arătă spre display. Asta căutam. Un loc unde poate să fi murit cândva un Jedi al întunericului... Zvonurile spun unde s-ar găsi C'baoth?

— Ar putea să fie o cursă imperială, îi atrase atenţia femeia, cu glas înăsprit. Cel care te-a strigat ar putea să fie un Jedi al întunericului, ca Vader, iar zvonul acesta despre C'baoth să fie fluturat în faţa noastră pentru a te atrage. Nu uita că Yoda nu le-a ţinut socoteala – atât Vader, cât şi împăratul erau încă vii, când ţi-a spus că eşti ultimul Jedi.

— Este o posibilitate, acceptă el. Ar putea, de asemenea, să fie un zvon deformat. Dar dacă nu-i...

Lăsă propoziţia neterminată, atârnând între ei. Zărea limpede nesiguranţele profunde de pe chipul şi din mintea lui Leia, amestecate cu temeri tot atât de profunde pentru siguranţa lui. Dar chiar pe când o privea, putu s-o simtă recâştigând controlul asupra ambelor sentimente. În aspectele acelea ale instruirii ei, progresa evident.

— Este pe Jomark, vorbi ea în cele din urmă cu glas scăzut. Cel puţin conform zvonului pe care ni l-a spus Wedge.

Luke se răsuci spre display şi apelă datele despre Jomark. Nu erau prea multe.

— Slab populată, anunţă examinând puţinele informaţii şi hărţi. Cu totul, sub trei milioane de locuitori. Cel puţin în momentul introducerii datelor, preciză căutând data publicării. Se pare că de cincisprezece ani nimeni nu s-a ocupat în mod oficial de planetă.

Reveni cu atenţia spre Leia.

— Exact locul pe care l-ar alege un Jedi ca să se ascundă de Imperiu.

— O să pleci imediat?

Luke o privi şi-şi înghiţi răspunsul rapid şi evident.

— Nu, o să aştept până tu şi Chewie sunteţi gata de plecare. În felul ăsta, voi putea zbura cu aceeaşi navă-ecran. Măcar atâta protecţie să-ţi asigur.

— Mulţumesc, spuse Leia apoi inspiră adânc şi se sculă. Sper că ştii ce faci.

— Acelaşi lucru îl sper şi eu. Indiferent cum ar sta însă situaţia, trebuie să încerc. În privinţa asta sunt absolut sigur.

Colţul gurii lui Leia zvâcni uşor.

— Bănuiesc că ăsta-i unul dintre lucrurile cu care trebuie să învăţ să mă obişnuiesc. Să las Forţa să mă deplaseze dintr-o parte în alta.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, o sfătui Luke, ridicându-se şi dezactivând displayul. Nu se-ntâmplă brusc, ci treptat. Haide să vedem ce au reuşit cu C-3PO.

***

— În sfârşit! strigă C-3PO, agitându-şi braţele cu o uşurare disperată, când cei doi fraţi păşiră în odaie. Stăpâne Luke, te rog, te rog, spune-i generalului Calrissian că intenţionează o gravă violare a programării mele fundamentale.

— Totul va fi-n regulă, C-3PO, îl linişti Luke apropiindu-se.

Privit din faţă, droidul părea neschimbat; abia când ajunse lângă el,

Luke putu să vadă hăţişul de fire ce-i şerpuia din cap şi din doza de derivaţie dorsală, intrând în consola calculatorului dinapoia sa.

— Lando şi oamenii lui vor avea grijă să nu păţeşti nimic.

Privi spre Lando, care-i răspunse printr-o aprobare din cap.

— Dar, stăpâne Luke...

— De fapt, C-3PO, interveni Lando, ai putea considera totul ca fiind o extindere a programării tale primare. La urma urmelor, un droid translator n-ar trebui să vorbească în numele celui pentru care traduce?

— Sunt în primul rând un droid de protocol, îl corectă C-3PO pe tonul cel mai rece pe care-l putea sintetiza. Şi repet că aceasta nu este o acţiune prevăzută de nici o posibilă extindere a capacităţilor de protocol.

Borgul ridică ochii de la consolă şi încuviinţă din cap.

— Suntem gata, anunţă Lando atingând un comutator. Peste o secundă... perfect! Spune ceva, C-3PO.

— Vai de mine, rosti droidul...

... cu o imitaţie perfectă a vocii lui Leia.

Din partea opusă a încăperii, R2-D2 ciripi încetişor.

— Asta-i, declară Lando foarte încântat de sine. Momeala perfectă – se înclină spre Leia – pentru doamna perfectă!

— Este o senzaţie realmente ciudată, continuă C-3PO tot cu glasul prinţesei, dar de data aceasta pe un ton gânditor.

— Mi se pare bine, aprobă Han şi privi spre ceilalţi. Prin urmare, suntem gata să plecăm?

— Mai lasă-mă o oră să înregistrez nişte instrucţiuni de ultim moment, îi ceru Lando îndreptându-se către uşă. Oricum, mai devreme nu va ajunge aici nici nava-ecran.

— Te aştept în *Şoim*, strigă Han după el, apoi se apropie de Leia şi o prinse de braţ. Haide scumpo!... ar fi bine să fim în navă.

Ea puse mâna peste a lui, surâzându-i liniştitor.

— Totul va fi bine, Han. Chewie şi ceilalţi wookiee vor avea grijă de mine.

— Dacă nu vor s-o încurce, mârâi Han privind spre borgul care deconecta ultimul cablu dintre C-3PO şi consolă. Să-i dăm drumul, C-3PO! De abia aştept să văd ce zice Chewie de noul tău glas.

— Vai de mine, murmură din nou droidul. Vai de mine!

Pornind spre uşă, Leia clătină uimită din cap.

— Chiar aşa vorbesc eu?

15

Han fusese perfect convins că vor fi atacaţi pe durata drumului lung parcurs cu nava-ecran de la Nkllon. Din fericire, de data aceasta presimţirile lui se dovediră greşite. Cele trei nave ajunseră fără incidente la depoul navelor-ecran şi făcură împreună un salt scurt în hiperspaţiu, spre periferia sistemului Athega. Acolo, Chewbacca şi Leia îl înlocuiră pe Lando la bordul iahtului său spaţial, *Lady Luck*, şi porniră spre Kashyyyk. Luke aşteptă până se îndepărtaseră în siguranţă, apoi anulă starea defensivă a X-interceptorului şi porni spre o destinaţie misterioasă, cunoscută numai lui.

În felul acesta, Han rămase la bordul *Şoimului* numai cu Lando şi C-3PO.

— O să fie-n siguranţă, îl asigură Lando de pe scaunul copilotului, de unde introducea date în calculatorul navei. Mai în siguranţă ca acum n-o să fie niciodată. Nu-ţi mai face griji.

Cu un efort, Han se întoarse de la videcran spre el. Oricum, nu avea ce să vadă în exterior – *Lady Luck* dispăruse de mult.

— Ştii, îi reaminti el încruntat lui Lando –, aproape exact la fel ai zis pe Boordii. Cursa dolfrimia pe care am ratat-o... mai ţii minte? Şi atunci ai zis: "O să fie-n regulă, nu-ţi mai face griji".

— Da, chicoti Lando, dar acum vorbesc serios.

— Mă bucur s-o aud. Ia zi, care-i programul?

— Ei bine, primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să-l punem pe C-3PO să trimită un mesaj spre

Coruscant. Dacă ne ascultă imperialii, să le lase impresia că Leia este la bord. După aceea, ne-am putea deplasa cu vreo două sisteme stelare şi să expediem alt mesaj. Iar apoi – trase cu coada ochiului spre Han –, m-am gândit că am putea face o excursie.

— O "excursie"? repetă bănuitor Han.

Lando era întruchiparea inocenţei, abordând expresia pe care o folosea aproape întotdeauna când încerca să tragă pe cineva pe sfoară.

— De genul unei raite prin galaxie, în căutarea unor cârtiţe-foreze?

— Doar nu sugerezi, protestă Lando cu o privire jignită, că aş fi atât de ticălos încât să încerc să te conving să mă ajuţi să-mi rezolv afacerile?!

— Scuză-mă, răspunse celălalt încercând să nu sune prea sarcastic. Am uitat – acum eşti o persoană respectabilă. Bun... şi cam la ce fel de excursie te-ai gândit?

— Păi... Lando se lăsă pe spate şi-şi încrucişă degetele la ceafă. Mai devreme, ai pomenit că n-ai putut să iei legătura cu Karrde. M-am gândit să mai încercăm...

— Vorbeşti serios? se încruntă Han.

— De ce nu? Tu vrei cargoboturi şi un sintezor bun. Karrde îţi poate face rost de ambele.

— Nu mai am nevoie de un sintezor. Leia este acum mai în siguranţă decât va fi vreodată. Mai ţii minte?

— Evident... până ce se va auzi că este acolo, replică Lando. Nu cred că wookiee ar trăda-o, dar negustori non-wookiee vin şi pleacă întruna de pe Kashyyyk. Ajunge s-o vadă unul singur şi te-ntorci de unde ai plecat. În plus, s-ar putea ca Talon Karrde să ştie ceva despre acest misterios comandant imperial care-ţi tot dă târcoale în ultima vreme.

Cel care fusese aproape cu siguranţă organizatorul atacurilor asupra lui Leia...

— Ştii cum să-l contactezi pe Karrde?

— Nu în mod direct, dar ştiu cum să dau de oamenii lui. Şi m-am gândit că dacă tot îl avem la bord pe C-3PO şi milioanele de limbi pe care le ştie, ar fi bine să stabilim o rută nouă de contact.

— Asta va dura...

— Nu atât de mult pe cât ai crede. În plus, o rută nouă ne va acoperi mai bine urmele – şi mă refer la amândoi.

Han făcu o grimasă, totuşi Lando avea dreptate. Iar cu Leia ascunsă în siguranţă, cel puţin deocamdată, îşi puteau permite mici riscuri.

— Bine, încuviinţă el. Cu condiţia să nu sfârşim, jucând leapşa cu distrugătoare spaţiale.

— Aşa este. Ultimul lucru pe care-l dorim este să punem imperialii pe urmele lui Karrde. Avem şi aşa destui duşmani.

Lando activă intercomul.

— C-3PO, eşti acolo?

— Bineînţeles, răspunse glasul lui Leia.

— Vino aici. A sosit momentul debutului tău.

***

De data aceasta, cabina de comandă era plină cu sculpturi, nu cu tablouri – peste o sută, înşiruite de-a lungul pereţilor în nişe holografice, dar şi risipite aparent aleatoriu pe piedestale ornate. Aşa cum Pellaeon începuse deja să se aştepte, varietatea lor era uluitoare, întinzându-se de la simplele bucăţi de lemn şi piatră specifice oamenilor, până la altele ce aduceau mai degrabă cu creaturi vii întemniţate decât cu opere de artă. Toate erau iluminate de globuri ceţoase, care asigurau contrastul faţă de întunericul spaţiilor dintre ele.

— Domnule amiral? strigă Pellaeon nesigur, încercând să distingă ceva prin penumbră şi pe lângă sculpturi.

— Intră, căpitane, îl chemă glasul distant şi melodios al lui Thrawn şi două fante roşu-strălucitor apărură deasupra scaunului de comandă, puţin mai sus de ceaţa alburie a uniformei Marelui Amiral. Ai să mă anunţi ceva?

— Da, domnule amiral. Pellaeon se îndreptă spre inelul de console şi întinse un datacard. Una dintre sondele noastre din sistemul Athega l-a raportat pe Skywalker. Şi pe tovarăşii săi.

— Şi pe tovarăşii săi, repetă gânditor Thrawn.

Luă datacardul, îl inseră şi privi tăcut replayul.

— Interesant, murmură el. Cu adevărat, interesant. Ce este a treia navă – cea care se cuplează la trapa dorsală a *Şoimului Mileniului*

— Am identificat-o ca fiind *Lady Luck*, nava personală a administratorului Lando Calrissian. Altă sondă a înregistrat o transmisiune în care se afirma că acest Calrissian părăsea Nkllon pentru o călătorie de achiziţii.

— Ştim că administratorul s-a îmbarcat realmente în nava asta pe Nkllon?

— Nu... nu este confirmat. Putem însă încerca să aflăm informaţia respectivă.

— Nu-i nevoie, îl opri Thrawn. Este limpede că inamicii noştri au depăşit faza unor asemenea trucuri copilăreşti. Arătă spre display, unde *Şoimul Mileniului* şi *Lady Luck* erau acum cuplate: Priveşte-le strategia, căpitane. Căpitanul Solo, soţia sa şi, probabil, wookiee-ul Chewbacca se îmbarcă în nava lor pe Nkllon, iar Calrissian suie în nava lui. Se îndreaptă spre exteriorul sistemului Athega... şi acolo schimbă locurile între ei.

Pellaeon se încruntă.

— Dar noi am...

— S-st, îl întrerupse Thrawn, ducând un deget la buze şi fixând atent displayul.

Pellaeon privi şi el, dar nu văzu absolut nimic. După câteva minute, cele două nave se separară, îndepărtându-se una de cealaltă.

— Excelent, comentă Marele Amiral îngheţând imaginea pe ecran. Patru minute şi cincizeci şi trei de secunde. Se grăbeau, bineînţeles, deoarece cuplarea îi punea într-o situaţie vulnerabilă. Ceea ce înseamnă... Fruntea i se încreţi de concentrare, apoi se destinse. Sunt trei persoane, vorbi el cu satisfacţie. Trei persoane au fost transferate, într-o direcţie sau alta, între cele două nave.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon întrebându-se de unde naiba ajunsese Thrawn la cifra respectivă. Oricum, ştim că Leia Organa Solo a rămas la bordul *Şoimului Mileniului*.

— O ştim? întrebă Thrawn cu un aer de politeţe leneşă. Chiar o ştim?

— Cred că da, domnule amiral, rosti apăsat Pellaeon (La urma urmelor, Marele Amiral nu văzuse întregul play-back.) Imediat după ce *Lady Luck* şi X-interceptorul lui Skywalker au plecat, am interceptat o transmisiune a prinţesei Leia, care a avut ca sursă evidentă *Şoimul Mileniului*.

Thrawn clătină din cap.

— O înregistrare, spuse el pe un ton care nu lăsă loc de comentarii. Ba nu... sunt mai inteligenţi decât atât. Atunci, un droid cu amprenta vocală modificată, probabil droidul de protocol C-3PO al lui Skywalker. Vezi tu, căpitane, Leia Organa Solo a fost una dintre cele două persoane care au plecat în *Lady Luck*.

— Nu-nţeleg, mărturisi Pellaeon privind displayul.

— Analizează posibilităţile, rosti Thrawn lăsându-se pe spate şi unindu-şi vârfurile degetelor de la mâini.

Iniţial, au fost trei persoane la bordul *Şoimului Mileniului* şi una la bordul lui *Lady Luck*. După aceea, a avut loc un transfer de trei persoane. Pe de altă parte, nici Solo şi nici Calrissian nu sunt tipul de indivizi care să-şi lase navele să fie comandate de un calculator sau un droid. Prin urmare, fiecare navă trebuie să aibă cel puţin un om la bord. Până aici eşti de acord?

— Da, domnule amiral. Nu ştim însă unde se află fiecare...

— Răbdare, căpitane, răbdare. Aşa cum ai zis, necunoscuta este acum componenţa finală a echipajelor. Din fericire, ştiind că au existat trei transferuri, există numai două combinaţii posibile. Fie Solo şi Organa Solo sunt împreună în *Lady Luck*, fie Organa Solo şi wookiee-ul se află acolo.

— Cu condiţia ca unul dintre transferuri să nu fi fost un droid.

— Improbabil, clătină Thrawn din cap. Este bineştiut că Solo nu s-a dat niciodată în vânt după droizi şi nici nu i-a acceptat în nava sa, decât în cazuri cu totul speciale. Droidul lui Skywalker şi perechea lui astromec par să fie unicele excepţii şi, graţie transmisiei interceptate, ştim deja că droidul respectiv a rămas în *Şoimul Mileniului*.

— Da, domnule amiral, rosti Pellaeon nu pe deplin convins, însă ştiind că nu avea rost să conteste afirmaţia. Să trimit atunci o alertă după *Lady Luck*?

— Nu va fi necesar, şopti Thrawn şi de data aceasta mulţumirea sa fu evidentă. Ştiu cu exactitate încotro se îndreaptă Leia Organa Solo.

— Vorbiţi serios, domnule amiral? se holbă Pellaeon.

— Cât se poate de serios, căpitane. Fii atent! Solo şi Organa Solo nu au nimic de câştigat, mutându-se ambii în *Lady Luck* – *Şoimul Mileniului* este mult mai rapid şi mai bine înarmat. Totul are sens numai dacă Organa Solo

şi wookiee-ul sunt împreună. Îi zâmbi lui Pellaeon: şi atunci, există o singură destinaţie logică pentru ei.

Pellaeon privi displayul, simţindu-se uşor ameţit. Totuşi logica Marelui Amiral era clară.

— Kashyyyk?

— Kashyyyk, confirmă Thrawn. Ei ştiu că nu vor putea scăpa veşnic de comandourile noghri, aşa că au decis s-o înconjoare pe prinţesă cu wookiee. Ceea ce n-o să le cadă bine deloc.

Căpitanul simţi cum îi zvâcneşte buza inferioară. Fusese la bordul uneia dintre navele trimise spre Kashyyyk ca să captureze wookiee pentru comerţul de sclavi al Imperiului.

— S-ar putea să nu fie aşa uşor pe cât sună, domnule amiral, avertiză el. Ecologia lui Kashyyyk poate fi perfect descrisă ca o capcană ucigaşă dispusă pe niveluri. Iar wookiee înşişi sunt luptători foarte capabili.

— Ca şi noghrii, replică sec Thrawn. Spune-mi acum ce ştim despre Skywalker?

— Vectorul lui de ieşire din sistemul Athega concordă cu un curs spre Jomark. Desigur, este posibil să-l fi modificat, după ce a ieşit din domeniul monitorizat de sondele noastre.

— Se-ndreaptă într-acolo, surâse scurt Thrawn. Maestrul nostru Jedi a declarat-o, nu? Privi spre crono de pe display şi decise: Plecăm imediat spre Jomark. Ce avans avem?

— Cel puţin patru zile, presupunând că X-interceptorul lui Skywalker n-a mai fost modificat. Mai mult chiar, în funcţie de escalele pe care trebuie să le facă.

— Nu va face nici o escală. Pentru călătorii pe asemenea distanţe, cavalerii Jedi apelează la o stare similară hibernării. Pentru scopurile noastre însă patru zile vor fi numai bune.

Se îndreptă în scaun şi atinse un comutator. Luminile cabinei de comandă se reaprinseră şi hologramele sculpturilor se topiră.

— Ne mai trebuie două nave, continuă el spre Pellaeon. Un crucişător interdictiv ca să-l aducă pe Skywalker din hiperspaţiu acolo unde dorim, şi un tip de cargobot. Preferabil unul dispensabil.

— Dispensabil, domnule amiral?

— Da, căpitane. Vom regiza atacul ca fiind un simplu accident – o oportunitate care va părea că s-a ivit în timp ce percheziţionam un cargobot suspect, în căutare de muniţie pentru rebeli. Ridică o sprânceană. În felul acesta, ne păstrăm opţiunea de a-l preda lui C'baoth, dacă o vom dori, fără măcar ca Skywalker să-şi dea seama că a fost o ambuscadă.

— Am înţeles, domnule amiral. Cu permisiunea dumneavoastră, voi porni *Himera*.

Se întoarse să iasă... şi se opri. La jumătatea distanţei până la perete, una dintre sculpturi nu dispăruse o dată cu celelalte. Singură, în globul ei de lumină, unduia lent pe piedestal, aidoma unui val într-un bizar ocean extraterestru.

— Da, vorbi Thrawn dinapoia lui. Aceasta este reală.

— Este... foarte interesantă, izbuti Pellaeon să murmure.

Sculptura avea o fascinaţie hipnotică.

— Nu-i aşa? încuviinţă Thrawn cu glas aproape trist. A fost singurul meu eşec, dincolo de Limite. Singura dată când înţelegerea artei unei rase nu mi-a oferit nici o intuiţie despre psihologia ei. Cel puţin, nu atunci. Acum, cred că încep, finalmente, s-o înţeleg.

— Sunt sigur că se va dovedi util în viitor, comentă Pellaeon cu diplomaţie.

— Mă-ndoiesc, urmă Thrawn pe acelaşi ton. Am sfârşit prin a le distruge planeta.

Pellaeon înghiţi un nod.

— Da, domnule amiral, spuse el şi porni din nou spre uşă, schiţând o grimasă când trecu pe lângă sculptură.

16

În transa de hibernare Jedi nu existau vise; nici vise sau conştiinţă, practic nici o percepţie a lumii exterioare. Aducea mult cu o stare de comă, cu excepţia unei singure şi interesante anomalii: în ciuda absenţei unei conştientizări reale, simţul temporal al lui Luke continua totuşi să funcţioneze. Tânărul nu înţelegea fenomenul, dar învăţase să-l recunoască şi să-l utilizeze.

Simţul acela, adăugat fluierăturilor disperate ale lui R2-D2 într-o depărtare înceţoşată, îi oferi prima indicaţie a faptului că lucrurile nu stăteau bine.

— Gata, gata, m-am trezit, îl linişti el pe droid, revenind treptat la conştienţă.

Clipind des, pentru a-şi limpezi ochii tulburi, scană rapid instrumentele.

Datele confirmau ceea ce-l anunţase deja simţul temporal: X-interceptorul ieşise din hiperspaţiu la aproape douăzeci de ani-lumină de Jomark. Indicatorul de proximitate anunţa două nave practic deasupra lui şi în faţă, plus încă una, ceva mai îndepărtată, în lateral. Continuând să clipească, ridică ochii spre videcran.

Şi într-un val de adrenalină, se trezi complet. Drept în faţa lui se găsea un cargobot uşor, cu o suprasarcină

orbitoare în compartimentul motoarelor, vizibilă prin plăcile de blindaj contorsionate şi pe jumătate vaporizate. Dincolo de el, ridicându-se aidoma unei stânci negre, era un distrugător spaţial imperial.

Furie, frică, agresivitate – partea întunecată a Forţei ele sunt. Cu un efort, Luke îşi stăpâni frica: Cargobotul se găsea între el şi distrugător; concentraţi asupra prăzii mai importante, era posibil ca imperialii să nu-i fi observat apariţia.

— S-o ştergem de-aici, R2-D2, mormăi tânărul readucând comenzile pe manual şi virând scurt X-interceptorul.

Direcţia eterică scârţâi, protestând faţă de manevra bruscă...

— Navetă de vânătoare neidentificată! bubui un glas aspru din difuzoare. Aici distrugătorul spaţial imperial *Himera*. Transmite codul de identificare şi declară destinaţia.

Putea să-şi ia adio de la speranţa că nu fusese observat. Luke distinse acum în depărtare ce anume smulsese X-interceptorul din hiperspaţiu: a treia navă era un crucişător interdictiv, instrumentul favorit al împăratului pentru împiedicarea inamicilor să efectueze salturi în hiperspaţiu. În mod clar, distrugătorul pândise cargobotul; ghinionul lui Luke fusese că traversase umbra masei proiectate a crucişătorului interdictiv şi fusese azvârlit afară din hiperspaţiu.

Cargobotul... închizând ochii şi concentrându-se, Luke îşi extinse Forţa şi încercă să descopere dacă era o navă republicană, neutră sau poate chiar pirat. Nu simţea însă nici urmă de viaţă la bord. Fie că echipajul reuşise să scape, fie că fusese deja luat prizonier.

Oricum, nu avea cum să-i vină în ajutor acum.

— R2-D2, găseşte-mi muchia cea mai apropiată a conului de unde gravitaţionale a interdictivului, comandă

el şi trimise X-interceptorul într-un picaj ce-i ridică stomacul în gură şi pe care nici chiar compensatorul de acceleraţie nu-l putu stabiliza.

Dacă ar fi putut păstra cargobotul direct între el şi distrugător, ar fi putut ieşi din raza de acţiune înainte de a-l prinde cu un fascicul de tractare.

— Navetă de vânătoare neidentificată! Vocea aspră devenise iritată. Repet: transmite codul de identificare, sau vei fi reţinută.

— Trebuia să fi luat cu mine unul dintre codurile ID false, mormăi Luke în barbă. R2-D2, unde-i estimarea muchiei?

Droidul emise un bip şi pe display apăru o diagramă.

— Aşa departe? Ei bine, nu avem de ales decât să-ncercăm. Ţine-te bine!

— Navetă de vânătoare neidentificată...

Restul apelului fu înecat în vuietul propulsiei, când Luke ambală la maximum. Aproape pierdut în vacarm se auzi fluieratul lui R2-D2.

— Nu, strigă Luke, vreau câmpurile deflectoare coborâte! Avem nevoie de orice supliment de viteză.

Nu mai adăugă că prezenţa sau absenţa câmpurilor oricum n-ar fi contat de la distanţa aceea, dacă distrugătorul dorea cu adevărat să-i vaporizeze. R2-D2 probabil că ştia de asemenea asta.

Dar dacă imperialii nu păreau interesaţi să-l vaporizeze, nu doreau nici să-l lase să scape. Pe displayul pupa, putea zări distrugătorul ridicându-se deasupra cargobotului avariat, pentru a-i ieşi din interferenţă.

Luke aruncă o privire scurtă spre indicatorul de proximitate. Era încă în domeniul razei de tractare şi, la vitezele relative curente, avea să mai rămână acolo încă două minute. Avea nevoie de o modalitate de a-i distrage, sau orbi, sau...

— R2-D2, reprogramează o torpilă cu protoni! Lansare cu viteză zero, apoi virare şi pornire spre pupa. Fără senzori sau coduri de ghidare – vreau să nu poată fi detectată. Imediat ce eşti gata, anunţă-mă şi lansează-o.

Reveni cu atenţia spre displayul pupa şi corectă uşor cursul X- interceptorului. Cu senzorii de ghidare activaţi în mod normal, torpila ar fi fost detectată imediat de reţeaua impresionantă de echipamente a distrugătorului; pornind fără activitate, ar fi limitat reacţia imperialilor de a încerca s-o anihileze cu laserele. Reversul acţiunii era, desigur, faptul că dacă nu fusese ţintită foarte precis, avea să treacă pe lângă obiectivul intenţionat.

R2-D2 fluieră şi, cu o vibraţie uşoară, torpila porni. Luke o privi şi-şi extinse Forţa, pentru a-i corija doar puţin cursul...

Iar peste o secundă, cu o fulgerare spectaculoasă de detonări multiple în lanţ, cargobotul explodă.

Luke privi indicatorul de proximitate şi, în gând, îşi strânse pumnii. Nu mai avea mult până să iasă din domeniu. Dacă sfărâmăturile cargobotului ar fi putut ecrana pentru alte câteva secunde fasciculul de tractare, ar fi reuşit.

R2-D2 ciripi un avertisment. Luke privi traducerea, apoi displayul de rază mare şi simţi un nod în stomac. R2-D2 ciripi iarăşi, mai insistent.

— Văd, mormăi Luke.

Era, desigur, tactica firească pe care s-o utilizeze imperialii. Deoarece cargobotul nu-l mai interesa, interdictivul îşi modifica poziţia, rotindu-se şi încercând să-şi îndrepte giganticele proiectoare de câmp gravitaţional asupra X-interceptorului care voia să evadeze. Luke văzu cum câmpul conic se apropia pe display...

— Ţin-te bine, R2-D2! strigă el şi, din nou prea brusc pentru anularea completă a efectelor de către

compensatori, viră X-interceptorul la nouăzeci de grade, pornind lateral faţă de cursul original.

Dinapoia sa se auzi un scârţâit şocat.

— Taci, ştiu ce fac!

În tribordul lui, distrugătorul pornise cu întârziere să-şi deplaseze forma masivă, pivotând pentru a urmări manevra lui Luke... şi pentru prima dată din momentul întâlnirii, începură să se vadă sclipirile laserelor.

Tânărul decise rapid. Acum nu se mai putea salva bizuindu-se exclusiv pe viteză, iar o eroare putea să pună capăt definitiv confruntării.

— Ridică deflectoarele, R2-D2, îl instrui pe droid şi-şi concentră atenţia asupra celei mai bune manevre de evitare. Optimizează-le între putere şi viteză.

R2-D2 emise un bip şi vuietul motoarelor se reduse puţin, când câmpurile deflectoare porniră să se ridice. Încetiniseră, totuşi cacealmaua părea să funcţioneze deocamdată. Surprins de virajul de nouăzeci de grade al lui Luke, interdictivul se rotea acum în direcţie greşită, iar fasciculul gravitaţional mătura cursul precedent al X-interceptorului în loc să-l urmărească pe cel curent. În mod evident, comandantul lui se străduia să corijeze eroarea, dar Luke era ajutat de simpla inerţie a masivelor generatoare gravitaţionale ale navei. Dacă ar fi izbutit să rămână în afara razei de acţiune a distrugătorului, ar fi scăpat de fasciculul de tractare şi s-ar fi putut refugia în hiperspaţiu.

— Pregăteşte-te de salt, îl anunţă pe R2-D2. Nu contează direcţia – facem doar unul scurt şi, după ce scăpăm, ne vom orienta mai precis.

R2-D2 confirmă...

Şi, pe neaşteptate, Luke fu proiectat violent în centurile de siguranţă.

Fasciculul de tractare al distrugătorului îi prinsese!

R2-D2 ţipă disperat, dar Luke nu avea vreme acum să-l liniştească. Traiectoria sa rectilinie devenise brusc un arc, un fel de pseudo-orbită, cu distrugătorul jucând rolul de planetă în centrul ei. Spre deosebire însă de o orbită reală, aceasta nu era stabilă şi, de îndată ce imperialii focalizau alt fascicul asupra lui, cercul avea să degenereze rapid într-o spirală spre interior. O spirală al cărei capăt era cala-hangar a distrugătorului.

Luke coborî deflectoarele, trimiţând spre motoare toată puterea disponibilă, dar ştiu în acelaşi timp că acţiunea era probabil inutilă. Avu dreptate – pentru o secundă, fasciculul păru că şovăie, dar îşi reveni aproape imediat. O asemenea modificare relativ minoră a vitezei era prea insignifiantă pentru echipamentul de urmărire al fasciculului.

Dar dacă ar fi reuşit o modificare majoră de viteză...

— Navetă de vânătoare neidentificată! (Glasul aspru revenise şi, de data aceasta, tonul era de satisfacţie nedisimulată.) Nu ai nici o şansă de scăpare. Orice tentative îţi vor avaria aparatul. Dezactivează sursa energetică şi pregăteşte-te de andocare.

Luke încleştă dinţii. Urma să fie periculos, dar nu mai avea absolut nici o opţiune. Şi auzise că manevra reuşise cel puţin o dată. Undeva...

— R2-D2, îl anunţă pe droid, vom încerca o chestie periculoasă. La semnalul meu, inversează şi declanşează inversarea compensatorului de acceleraţie – la putere maximă şi, dacă-i nevoie, şuntează releele de deconectare.

Ceva piui dinspre consola de comandă şi riscă o privire scurtă spre display. Arcul de cerc îl adusese exact la muchia proiecţiei gravitaţionale a interdictivului.

—R2-D2, acum!

Şi cu un urlet de piese supuse unor tensiuni oribile, X-interceptorul se opri brusc.

Luke nu avu nici măcar timp să se întrebe ce anume din nava sa putea scoate un asemenea urlet, când fu proiectat din nou, chiar mai dur, în centurile de siguranţă. Degetele mari, pregătite pe butoanele de deschidere a focului, apăsară energic, lansând în faţă două torpile cu protoni; simultan, ridică X-interceptorul pe verticală. Urmându-l pe traiectoria sa, fasciculul de tractare al distrugătorului fusese pe moment derutat de manevra bruscă. Dacă şi calculatoarele ce dirijau captarea ar fi fost atât de amabile să se fixeze asupra torpilelor cu protoni, nu asupra lui...

Iar torpilele dispărură ca prin farmec, lăsând în urmă doar un fuior din gazele de evacuare, dovedind că fuseseră deviate de pe cursul original. Manevra reuşise; acum, distrugătorul trăgea la bord cu totul altă pradă.

— Suntem liberi! exclamă tânărul, ambalând motoarele la maximum. Pregăteşte-te pentru salt!

Droidul fluieră ceva, dar Luke nu avu timp să privească displayul pentru traducere. Înţelegându-şi eroarea şi faptul că nu aveau timp suficient pentru a restabili un fascicul nou de tractare; imperialii optaseră probabil pentru distrugerea totală. Toate bateriile distrugătorului părură că deschid foc în acelaşi timp şi Luke se pomeni pe neaşteptate încercând să se strecoare practic printr-un potop de raze laser. Străduindu-se să se relaxeze, lăsă Forţa să curgă prin el, îngăduindu-i să-i călăuzească mâinile peste comenzi, aşa cum făcea cu sabia. Nava se cutremură o dată sub o lovitură; cu vederea periferică, Luke zări vârful tunului său laser dorsal de la tribord licărind şi dispărând într-un nor de plasmă supraîncălzită. O altă rază trecu puţin pe deasupra; o alta, şi mai apropiată, arse o linie peste cupola de oţel transparent.

Dinspre display se auzi alt piuit: ieşiseră din umbra gravitaţiei proiectată de interdictiv.

— Acum! urlă Luke spre R2-D2.

Şi într-o secundă, însoţit de ţipete electronice şi mai înspăimântătoare, cerul din faţă se transformă brusc în linii stelare.

Reuşiseră.

***

Pentru ceea ce păru o veşnicie, Thrawn rămase privind pe videcran spre locul unde fusese X-interceptorul lui Skywalker înainte de a dispărea. Fără un cuvânt, Pellaeon îl urmări, întrebându-se când avea să vină inevitabila explozie. Ascultă cu jumătate de ureche rapoartele de estimare ale avariilor provenite de la proiectorul 4 de fascicule de tractare, evitând precaut să se implice în reparaţii.

Distrugerea unuia dintre cele zece proiectoare ale *Himerei* era o pierdere relativ minoră. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre evadarea lui Skywalker.

Thrawn se foi şi se răsuci. Pellaeon se încordă...

— Vino, căpitane, rosti încet Marele Amiral şi porni pe pasarela punţii de comandă.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon urmându-l la un pas şi reamintindu-şi toate istoriile despre felul în care Darth Vader tratase eşecurile subordonaţilor săi.

Puntea era neaşteptat de tăcută, când Thrawn se îndreptă spre scara pupa şi coborî în fosa tribord de navigaţie. Trecu pe lângă operatorii din faţa consolelor şi pe lângă ofiţerii încremeniţi în poziţie de drepţi înapoia lor, şi se opri la staţia de comandă a fasciculelor de tractare tribord.

— Numele? vorbi el cu un calm torturator.

— Cris Pieterson, Mare Amiral, răspunse tânărul din faţa consolei, privindu-l îngrozit.

— Răspundeai de fasciculul de tractare în decursul angajării navetei de vânătoare.

Nu fusese câtuşi de puţin o întrebare.

— Da, Mare Amiral... dar n-a fost vina mea.

Sprâncenele lui Thrawn se arcuiră doar o fracţiune.

— Explică!

Pieterson porni să facă un gest în lateral, apoi se răzgândi în mijlocul mişcării.

— Ţinta a manipulat cumva compensatorul de acceleraţie, anihilând vectorul viteză...

— Cunosc faptele, îl opri Thrawn. Aştept să aud motivul pentru care pierderea ţintei n-a fost vina ta.

— N-am fost niciodată instruit pentru asemenea manevre, Mare Amiral, replică Pieterson cu o lucire sfidătoare în ochi. Calculatorul a pierdut captarea, dar a părut că o regăseşte instantaneu. Nu aveam cum să ştiu că, de fapt, captase altceva, până ce...

— Până ce torpilele cu protoni au detonat în proiector?

Pieterson îi susţinu privirea.

— Da, Mare Amiral.

Un moment prelung, Thrawn îl studie.

— Cine este superiorul tău? întrebă în cele din urmă.

Ochii tânărului se îndreptară spre dreapta.

— Sublocotenentul Colclazure, Mare Amiral.

Lent, deliberat, Thrawn se răsuci spre bărbatul înalt, încremenit în poziţie de drepţi cu spatele spre pasarelă.

— Tu eşti şeful acestui operator?

— Da, Mare Amiral, răspunse Colclazure înghiţind un nod vizibil.

— Instruirea lui a fost de asemenea responsabilitatea ta?

— Da, Mare Amiral.

— În decursul acelei instruiri, aţi rulat vreun scenariu similar situaţiei anterioare?

— Nu... nu-mi amintesc, Mare Amiral, recunoscu sublocotenentul. Programa standard de instruire include

însă scenarii de pierdere a semnalului de captare şi confirmarea restabilirii următoare.

Thrawn aruncă o privire scurtă spre Pieterson.

— Tot tu l-ai înrolat, sublocotenente?

— Nu, Mare Amiral. A fost recrutat.

— Acesta ar fi un motiv pentru care să nu-i acorzi la fel de mult timp de instrucţie ca unui înrolat obişnuit?

— Nu, Mare Amiral, răspunse Colclazure uitându-se spre Pieterson. Am încercat întotdeauna să-mi tratez subordonaţii la fel.

Thrawn căzu o clipă pe gânduri, apoi se întoarse pe jumătate şi privi peste umărul lui Pellaeon.

— Rukh!

Pellaeon tresări când Rukh trecu silenţios pe lângă el; nu-şi dăduse seama că noghriul îi urmase. Marele Amiral aşteptă până ce Rukh ajunse la el, apoi reveni cu atenţia către Colclazure.

— Sublocotenente, cunoşti diferenţa dintre o eroare şi o greşeală?

Puntea se scufundase într-o tăcere de mormânt. Colclazure înghiţi un alt nod, pălind vizibil.

— Nu, Mare Amiral.

— Oricine poate să facă o eroare, sublocotenente. Dar eroarea aceea nu devine greşeală, decât dacă refuzi s-o corectezi.

Ridică un deget…

Şi aproape într-o doară, indică.

Pellaeon nici nu-l zări pe Rukh mişcându-se. Pieterson nu avu timp măcar să strige.

Ceva mai departe în fosă se auzi sunetul cuiva care se străduia din răsputeri să nu vomite. Thrawn privi din nou peste umărul lui Pellaeon şi făcu alt semn, iar tăcerea fu destrămată de tropăitul a doi soldaţi din trupele de şoc.

— Evacuaţi-l, le ordonă Marele Amiral, întorcându-se cu spatele spre trupul inert al lui Pieterson şi sfredelindu-l pe Colclazure cu privirea. Eroarea, sublocotenente, i se adresă încetişor, a fost acum corectată. Poţi începe să instruieşti un înlocuitor.

Îl fixă pe Colclazure încă o secundă, apoi, aparent indiferent la tensiunea din jur, reveni cu atenţia spre Pellaeon.

— Căpitane, vorbi cu tonul său obişnuit, doresc raportul tehnico-tactic complet asupra ultimelor secunde ale contactului. Mă interesează îndeosebi vectorul de salt în hiperspaţiu.

— Este pregătit, Mare Amiral, rosti şovăitor un locotenent şi înaintă, întinzând un datapad.

— Mulţumesc. Thrawn îi aruncă o privire fugară şi-l dădu lui Pellaeon. O să-l prindem, căpitane, continuă el revenind spre scară. O să-l prindem în curând.

— Da, domnule amiral, încuviinţă prudent Pellaeon, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. Sunt sigur că este vorba doar de o chestiune de timp.

Thrawn ridică o sprânceană.

— Nu m-ai înţeles, vorbi cu blândeţe. Acum este în hiperspaţiu, nu foarte departe. Şi – surâse viclean spre Pellaeon – este neajutorat.

— Nu înţeleg, domnule amiral.

— Manevra pe care a utilizat-o are un efect colateral interesant despre care bănuiesc că nu avea habar. O asemenea reamorsare a compensatorului de acceleraţie afectează sever hiperpropulsia. Peste nici un an-lumină va înceta să mai funcţioneze. Tot ce avem de făcut este să cercetăm vectorul respectiv, sau să-i convingem pe alţii s-o facă pentru noi… şi va fi al nostru. Ai priceput?

— Da, domnule amiral. Să contactez restul flotei?

Thrawn scutură din cap.

— Prioritatea flotei este în clipa de faţă pregătirea atacului de la Sluis Van. Nu, cred că pentru asta vom încheia un subcontract. Vreau să trimiţi mesaje tuturor contrabandiştilor importanţi care operează în zona asta – Brasck, Karrde, Par'tah şi alţii pe care-i avem în fişiere. Foloseşte-le frecvenţele private şi codurile de încriptare – cooperarea lor ar trebui să fie ajutată de un mic memento privind ceea ce ştim despre ei. Transmite-le vectorul hiperspaţiu al lui Skywalker şi oferă o recompensă de treizeci de mii pentru capturarea lui.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon şi privi în fosa de navigaţie unde activitatea continua în jurul staţiei fasciculului de tractare. Domnule amiral, dacă ştiaţi că evadarea lui Skywalker era numai temporară...

— Imperiul se află în război, căpitane, replică Marele Amiral cu glas tăios. Nu ne putem permite luxul unor oameni ale căror minţi sunt atât de mărginite încât nu se pot adapta unor situaţii neaşteptate.

Privi cu înţeles către Rukh, apoi întoarse ochii arzători spre Pellaeon.

— Execută ordinele, căpitane. Skywalker va fi al nostru. Viu... sau altfel.

17

În faţa lui Luke, displayurile sclipeau slab, derulând mesajele de diagnoză, majoritatea în chenare roşii. Dincolo de ele, prin cupola carlingii, putea distinge botul X-interceptorului, slab iluminat de scânteierile stelelor îndepărtate. Şi mai departe se zăreau stelele înseşi, arzând împrejur cu flăcări reci.

Asta era tot. Nici un soare, nici o planetă, nici un asteroid sau cometă. Nici un fel de nave militare, transportoare, sateliţi artificiali sau sonde. Nimic! El şi R2-D2 naufragiaseră realmente în mijlocul neantului.

Programul de diagnoză al calculatorului se încheie.

— R2-D2, întrebă Luke, ce-ai aflat?

Dinapoia lui se auzi un suspin electronic evident jalnic şi răspunsul droidului apăru pe display.

— Chiar aşa de rău?

R2-D2 gemu din nou şi sinteza calculatorului fu înlocuită de evaluarea astromecului asupra situaţiei.

Nu era deloc bună. Inversarea compensatorului de acceleraţie efectuată de Luke determinase un şoc feedback violent în ambele alimentatoare ale hiperpropulsiei – nu atât cât să le scurtcircuiteze instantaneu, însă arzându-le suficient de rău pentru ca să determine oprirea bruscă la zece minute după evadare. La viteza de 0,4 pe care o avea nava la momentul respectiv, asta însemna o distanţă de aproape o jumătate de an-lumină. În plus, acelaşi şoc energetic cristalizase complet antena radio subspaţiu.

— Cu alte cuvinte, concluzionă Luke, nu putem pleca, e greu de crezut că vom fi găsiţi şi nu putem cere ajutor. Am sintetizat bine situaţia?

R2-D2 adăugă ceva printr-un bip.

— Exact, oftă Luke. Şi nu putem rămâne aici. Oricum, nu prea mult timp.

Îşi frecă bărbia, căutând să alunge sentimentul de teamă care-l rodea. Dacă ar fi cedat în faţa fricii, ar fi pierdut capacitatea de gândire, iar ăsta era ultimul lucru pe care şi-l putea permite în momentul acela.

— Bine, rosti fără grabă. Să-ncercăm să demontăm alimentatoarele de la ambele motoare şi să vedem dacă putem recupera destule componente pentru a improviza unul singur funcţional. Dacă putem, îl montăm undeva în

mijlocul fuzelajului pupa, de unde poate servi ambele motoare. Poate chiar unde se află acum servomecanismul foliei-S... n-avem nevoie de ea ca să ajungem acasă. Crezi că-i posibil?

R2-D2 fluieră gânditor.

— Nu te-am întrebat dacă o să fie uşor, spuse Luke răbdător când răspunsul droidului apăru pe display, ci doar dacă-i posibil.

Alt fluierat şi alt mesaj pesimist.

— Eu zic să-ncercăm oricum, zise Luke descheindu-şi centurile şi încercând să se răsucească în spaţiul strâmt al carlingii.

Dacă demonta spătarul scaunului catapultabil, ar fi putut ajunge la compartimentul de stocare şi la uneltele de acolo.

R2-D2 piui iarăşi.

— Nu te teme, n-o să mă blochez, îl linişti Luke răzgândindu-se şi revenind la compartimentele interioare ale carlingii.

Acolo se aflau mănuşile şi casca ermetice ale costumului de zbor; era mai simplu să se echipeze pentru vid şi apoi să intre în compartimentul de stocare prin trapa intrados.

— Dacă vrei să fii de ajutor, apelează specificaţiile de reparaţii şi află cum se demontează alimentatoarele. Şi fii niţel mai vesel, ce naiba! Ai început să semeni perfect cu C-3PO.

R2-D2 încă protesta indignat pe seama ultimei caracterizări, când cea din urmă etanşare a căştii lui Luke se închise, izolându-l de orice zgomote. Totuşi părea mai puţin speriat.

***

Luke avu nevoie de aproape două ore ca să înlăture toate cablurile şi conductele din cale şi să demonteze alimentatorul de hiperpropulsie al motorului babord.

Nu-i trebui nici un minut ca să descopere că pesimismul anterior al droidului fusese justificat.

— E plin de fisuri, comentă posac tânărul, răsucind pe toate feţele obiectul voluminos. Toată carcasa de ecranare. Sunt mai subţiri decât firul de păr... pe unele de abia le vezi... dar se întind pe toată lungimea laturilor.

R2-D2 emise un soi de gâlgâit încetişor, care nu necesita traducere. Luke nu se ocupase prea mult de repararea X-interceptoarelor, dar se pricepea îndeajuns ca să ştie că, fără ecranarea superconductoare intactă, alimentatorul de hiperpropulsie nu era decât o cutie de piese moarte.

— Să nu abandonăm însă, îi reaminti lui R2-D2. Mai avem şansa ca, la celălalt alimentator, carcasa să fie în stare bună.

Luând trusa de scule, şi simţindu-se incredibil de stângaci în imponderabilitate, se strecură pe sub fuzelajul X-interceptorului, spre motorul tribord. În câteva minute, demontă panoul de acces corespunzător şi înlătură cablurile ce-i stăteau în drum. După aceea, încercând să-şi strecoare simultan vizorul şi bagheta luminescentă în deschidere, fără să se orbească singur, examină interiorul.

Cercetarea atentă a carcasei alimentatorului arătă că n-avea rost să continue operaţiunea.

Rămase locului un moment, lovind uşor cu genunchiul clapeta de ventilaţie şi întrebându-se ce – în numele Forţei! – vor face acum. X- interceptorul, atât de robust şi sigur în toiul bătăliilor, părea acum un firicel teribil de subţire de care atârna viaţa sa.

Se uită în jur, spre neant şi stelele îndepărtate, şi simţi cum îl copleşeşte senzaţia vagă de cădere, care

însoţea întotdeauna imponderabilitatea. O amintire îi răsări în minte – el însuşi, atârnat sub Oraşul Norilor, slăbit de frică şi de şocul pierderii mâinii drepte, întrebându-se cât timp va mai rezista.

Leia, strigă în gând cu toată puterea Jedi. *Leia, ascultă-mă! Răspunde-mi.*

Nu primi nici un răspuns, ci doar ecoul chemării în propria sa minte. De fapt, nici nu se aşteptase la vreunul. Leia plecase de mult şi de acum era în siguranţă pe Kashyyyk, sub protecţia lui Chewbacca şi a unei planete de wookiee.

Se întrebă dacă va afla vreodată ce se întâmplase cu fratele ei.

Pentru Jedi, emoţie nu există, doar pace. Luke inspiră profund, alungându-şi gândurile negre. Nu, n-avea să se dea bătut. Iar dacă hiperpropulsia nu putea fi reparată... ei bine, poate că va putea încerca altceva.

— Mă-ntorc, R2-D2, anunţă el fixând panoul de acces şi strângând uneltele. Până atunci, strânge tot ce avem despre antena radio subspaţiu.

Când cupola carlingii se etanşă în jurul lui Luke, R2-D2 pregătise deja datele găsite. Ca şi în cazul celor despre hiperpropulsie, nu erau deloc încurajatoare. Construită din zece kilometri de sârmă superconductoare ultrasubţire, strâns bobinată în jurul unui miez în formă de U, antena radio subspaţiu nu era un ansamblu care să poată fi reparat din mers.

Pe de altă parte, nici Luke nu era un pilot obişnuit.

— Perfect, se adresă el droidului, uite ce vom face. Bobina exterioară a antenei este distrusă, dar se pare că miezul în sine n-a fost atins. Dacă putem găsi undeva prin navă zece kilometri de sârmă superconductoare, ar trebui să putem improviza altă antenă. Aşa-i?

R2-D2 reflectă fulgerător şi ciripi un răspuns.

— Haide, haide, îl certă Luke. Vrei să-mi spui că nu poţi să faci ceea ce o maşină bobinatoare lipsită de inteligenţă face cât e ziua de lungă?

Bip-urile de răspuns al droidului sunară realmente indignate. Traducerea care se derulă pe display era pe măsură.

— Ei bine, făcu Luke ascunzându-şi surâsul, atunci nu-i nici o problemă. Bănuiesc că fie propulsia elevatorului repulsor, fie bruiorul de senzori va avea sârma necesară. Vrei să verifici chestia asta?

După o pauză scurtă, R2-D2 fluieră ceva.

— Da, încuviinţă Luke, ştiu care sunt limitările sistemului biogen. De aceea tu te vei ocupa de bobinat, iar eu voi reveni la transa de hibernare.

Altă serie de fluierături.

— Nu-ţi face probleme! Hibernarea este perfect sigură, atâta timp cât mă trezesc la fiecare câteva zile pentru hrană şi apă. M-ai văzut făcând-o de o duzină de ori, nu? Hai, treci la treabă şi rulează verificările alea!

Nici una dintre cele două componente nu avea lungimea de sârmă dorită, dar, după ce scotoci prin secţiunile mai esoterice ale memoriei sale tehnice, R2-D2 ajunse la concluzia că cei opt kilometri disponibili în bruiorul de senzori ar fi trebuit să fie suficienţi măcar pentru obţinerea unei antene de eficienţă mică. Recunoscu totuşi că nu exista nici o modalitate prin care să fie sigur, până n-o testau realmente.

Luke avu nevoie de încă o oră de muncă până demontă bruiorul şi antena din navă, scoase bobinajul distrus de pe miez şi mută totul în partea de sus a fuzelajului pupa, unde puteau ajunge cleştii lui R2-D2. Improvizarea unui cadru de alimentare cu sârmă şi împiedicarea încâlcirii acesteia mai dură o oră şi tânărul petrecu altă jumătate de oră ca să privească operaţiunea şi să se asigure că se desfăşura perfect.

Moment în care nu-i mai rămăsese nimic de făcut.

— Nu uita, îi reaminti droidului după ce se instală pe cât putu de confortabil în scaunul de pilotaj, dacă merge ceva prost – sau dacă măcar ţi se pare c-o să meargă prost –, mă scoli imediat. Ai înţeles?

R2-D2 îi fluieră asigurările sale.

— Bine, vorbi Luke mai mult pentru sine. Atunci, cred că asta-i tot.

Inspiră adânc şi mai privi o dată cerul înstelat. Dacă nici asta nu reuşea... Nu avea însă nici un rost să se îngrijoreze acum. Pentru moment, făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Venise momentul să apeleze la pacea interioară şi să-şi lase soarta în grija lui R2-D2.

Lui R2-D2 şi... Forţei.

Inspiră din nou adânc. *Leia*, strigă el, inutil, pentru ultima dată. După aceea, întorcându-şi mintea şi gândurile spre interior, începu să-şi reducă ritmul cardiac.

Ultimul lucru pe care şi-l aminti înainte de a-l învălui bezna fu senzaţia ciudată că cineva, undeva, îi auzise de fapt ultimul apel...

***

Leia...

Leia se trezi brusc.

— Luke? strigă ea, ridicându-se într-un cot şi privind în întunericul din jur.

Ar fi putut jura că-i auzise glasul. Glasul, sau poate atingerea minţii.

Nu se zărea însă nimeni. Nimeni şi nimic, cu excepţia spaţiului strâmt din cabina centrală a lui *Lady Luck*, bubuiturilor inimii ei şi sunetelor familiare de fundal ale unei nave aflate în zbor. Plus, la o duzină de metri depărtare, în cabină, senzaţia imposibil de confundat a prezenţei lui Chewbacca. Trezindu-se cu adevărat,

prinţesa îşi aminti că Luke se găsea la sute de ani-lumină depărtare.

Fusese probabil un vis.

Suspinând, Leia se lăsă înapoi pe spate. În aceeaşi clipă însă auzi modificarea subtilă a şabloanelor de sunet şi vibraţii, când principalul motor subluminic decuplă şi lăsă locul propulsiei elevatorului repulsor. Ascultând cu mai multă atenţie, putu să audă şuieratul slab al atmosferei care vâjâia pe lângă blindaj.

Ajunseseră la Kashyyyk înainte de ora stabilită.

Coborî din pat, îşi căută hainele şi se îmbrăcă, simţind cum suspiciunile nerostite o măcinau cu forţe reînnoite. Han şi Chewbacca puteau fi oricât de liniştitori doreau, însă ea citise rapoartele diplomatice şi ştia perfect cât de puternice erau resentimentele pe care wookiee continuau să le nutrească faţă de oameni. În opinia ei, rămânea un mare semn de întrebare dacă statutul de membră în ierarhia Noii Republici avea să le compenseze.

Mai ales, ţinând seama de dificultatea cronică a înţelegerii limbii.

Amintirea respectivă o făcu să schiţeze o grimasă şi, nu pentru prima dată de când părăsise Nkllon, îşi dori ca Lando să fi folosit alt droid pentru trucul cu glasul ei. Dacă l-ar fi avut la dispoziţie pe C-3PO dotat cu translatorul de şapte milioane de graiuri, situaţia ar fi fost mai puţin delicată.

Până ajunse în cabina de comandă, *Lady Luck* coborâse deja mult în atmosferă, gonind peste un plafon de nori surprinzător de neted şi ocolind prin viraje line vârfurile arborilor ce-l străpungeau ocazional. Leia îşi aminti momentul în care întâlnise prima dată o referire la mărimea arborilor de pe Kashyyyk; atunci, avusese o discuţie încinsă cu bibliotecara Senatului, căreia îi declarase că guvernul nu putea îngădui ca datele din

arhive să conţină asemenea erori evident absurde. Chiar şi acum, zărind arborii în mod direct, îi venea greu să creadă că erau reali.

— Dimensiunile astea sunt uzuale la arborii wroshyrl îl întrebă pe Chewbacca, aşezându-se pe scaunul de alături.

Chewbacca mârâi negativ: copacii vizibili deasupra norilor erau probabil cu o jumătate de kilometru mai înalţi decât media.

— Deci pe ei vă puneţi inelele-creşă, încuviinţă din cap Leia.

El o privi şi, chiar cu capacitatea limitată a femeii de a descifra chipuri wookiee, surprinderea sa fu evidentă.

— Nu mai fi atât de şocat, îl admonestă surâzând. Unii dintre noi, oamenii, cunoaştem câte ceva despre cultura wookiee. Să ştii că nu suntem toţi sălbatici ignoranţi.

Pentru o clipă Chewbacca rămase holbându-se, apoi cu un râset lătrat reveni asupra comenzilor.

În faţă, spre dreapta, apăruse un pâlc de arbori wroshyr mai înalţi. Chewbacca viră *Lady Luck* într-acolo şi în câteva minute se aflau suficient de aproape pentru ca Leia să vadă reţelele de cabluri, sau ramurile subţiri, ce-i uneau imediat deasupra norilor. Chewbacca descrise un ocol, apropiindu-se de perimetrul pâlcului pentru ca apoi, doar cu un mârâit de avertizare, să coboare brusc în nori.

Leia se crispă. Niciodată nu-i plăcuse să zboare fără contact vizual, mai ales printr-o regiune ticsită cu obstacole de dimensiunile arborilor wroshyr. Dar înainte ca *Lady Luck* să fie complet învăluită de pâcla albă şi groasă, ieşiră din ea. Imediat dedesubt se afla alt strat noros. Chewbacca pătrunse şi în acela, străbătându-l şi ieşind dedesubt...

Femeia îşi ţinu răsuflarea. Ocupând tot spaţiul dintre copacii masivi ai pâlcului, aparent atârnând suspendat în văzduh, se zărea un oraş.

Nu doar o îngrămădire de colibe primitive şi focuri, precum satele arboricole ale ewokilor de pe Endor. Acesta era un oraş adevărat, întinzându-se pe mai bine de un kilometru pătrat. Chiar de la depărtarea aceea, Leia putea să-şi dea seama că toate clădirile erau mari şi complexe, unele dintre ele cu două sau trei niveluri, iar străzile erau rectilinii şi precis trasate. Tulpinile gigantice ale arborilor se ridicau pe lângă oraş şi, în câteva locuri, chiar prin el, lăsând impresia unor imense coloane brune ce susţineau un plafon de nori. Pe tot perimetrul oraşului, reflectoare cu razele straniu colorate erau îndreptate spre exterior.

De lângă ea, Chewbacca mormăi o întrebare.

— Nu, clătină Leia din cap, n-am văzut niciodată holograma unei aşezări wookiee. Evident, am avut numai de pierdut.

Se apropiaseră binişor de acum şi nicăieri nu se zărea vreun unipod de tip Oraşul Norilor la care se aşteptase.

De fapt, nu era vizibil nici un fel de suport. Oare întregul oraş era susţinut de elevatoare repulsor?

Lady Luck viră uşor spre stânga şi acum, drept în faţa lor, la marginea oraşului şi niţel deasupra, se distinse o platformă circulară marcată prin balize de asolizare. Platforma părea că iese direct dintr-un arbore şi Leia avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama că ansamblul nu era decât restul unei ramuri gigantice care fusese retezată orizontal în apropierea trunchiului.

O realizare inginerească deloc minoră. În străfundul minţii, se întrebă cum îndepărtaseră restul ramurii.

Platforma nu părea suficient de mare ca să primească o navă de mărimea lui *Lady Luck*, dar, privind

spre oraş, Leia înţelese că dimensiunea aparentă era o iluzie optică determinată de scara incredibilă a arborelui. Până când Chewbacca aduse iahtul spaţial pe lemnul înnegrit de foc, devenise deja clar că platforma o putea găzdui nu numai pe *Lady Luck*, ci şi nave de pasageri de linie.

Sau crucişătoare de atac imperiale. Leia decise că nu trebuia să fie prea curioasă asupra circumstanţelor în care fusese construită platforma.

Se aşteptase pe jumătate ca wookiee să trimită o delegaţie care s-o aştepte şi se dovedi că avusese dreptate tot pe jumătate. Când Chewbacca extinse rampa, doi dintre băştinaşii giganţi aşteptau lângă *Lady Luck*, imposibil de deosebit pentru ochiul femeii, cu excepţia înălţimii uşor diferite şi a desenelor de pe bandulierele late ce coborau de pe umăr până la talie peste blana cafenie. Cel mai înalt dintre ei, cu banduliera brună ţesută cu fir auriu, înaintă un pas când femeia coborî pe rampă. Leia se apropie de el, folosind toate tehnicile de calmare Jedi pe care le cunoştea şi rugându-se ca întâlnirea să nu fie atât de stângace pe cât se temea. De abia îl înţelegea pe Chewbacca, care trăise zeci de ani printre oameni. Un wookiee băştinaş, vorbind un dialect local, avea probabil să fie complet de neînţeles.

Wookiee-ul înalt plecă uşor capul şi deschise gura. Leia se încordă...

[Te salut, Leiaorganasolo,] tună el. *[Bun venit în Rwookrrorro.]*

Leia simţi că rămâne cu gura căscată de uimire.

— Ah... Îţi mulţumesc, izbuti să răspundă. Sunt... ă-ă-ă... onorată să fiu aici.

[Şi noi suntem onoraţi de prezenţa ta,] mârâi el politicos. *[Eu sunt Ralrracheen. Poate-ţi va fi mai uşorr să-mi spui Ralrra.]*

— Sunt onorată să te cunosc, încuviinţă Leia continuând să se simtă ameţită.

Cu excepţia bizarului mârâit al sunetelor *r* finale, vorbirea lui Ralrra era perfect inteligibilă. Ba chiar, ascultându-l, femeii i se păru că, prin farmec, dispăruseră toţi paraziţii aceia pe care trebuise mereu să-i filtreze. Simţi că se luminează la faţă şi speră că surpriza ei nu era chiar atât de evidentă.

Se părea că lucrurile stăteau exact invers. Lângă ea, Chewbacca mormăi încetişor.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Leia sec, întorcându-se spre el. Ai avut dintotdeauna un impediment de vorbire şi nu mi-ai spus-o niciodată?

Chewbacca hohoti sonor.

[Chewbacca vorbeşte excelent,] îi zise Ralrra. *[Eu sunt cel cu impedimentul de vorbirre. În mod curios, este genul de problemă carre-i face pe oameni să înţeleagă mai uşorr.]*

— Este clar, aprobă Leia deşi nu era deloc aşa. Ai fost ambasador?

Brusc, aerul din jurul lor păru că îngheaţă.

[*Am fost sclav al Imperiului,]* mârâi încetişor Ralrra. *[Ca şi Chewbacca, înainte ca Hansolo să-l elibereze. Cei carre m-au prins m-au folosit pentrru a vorbi cu ceilalţi sclavi wookiee.]*

Leia se înfioră.

— Îmi pare rău, izbuti să articuleze.

[Nu trebuie să-ţi parră. Rolul meu mi-a oferit multe informaţii desprre forţele Imperiului. Informaţii carre s-au dovedit utile când ne-a eliberat Alianţa voastrră.]

Brusc, Leia îşi dădu seama că Chewbacca nu mai se afla lângă ea. Îngrozită, văzu că era încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu celălalt wookiee, neputându-şi folosi proiectorul de săgeţi, pe care braţul masiv al celuilalt i-l lipise de corp.

— Chewie! strigă ea, coborând mâna spre blasterul de la centură.

De abia îl atinsese însă, când braţul lăţos al lui Ralrra o prinse într-o strânsoare de fier.

[Nu îi tulburra,] rosti wookiee-ul ferm. *[Chewbacca şi Salporin au fost prieteni din copilărie şi nu s-au văzut de mulţi ani. Salutul lorr nu trebuie întrerupt.]*

— Scuze, murmură Leia coborând mâna şi simţindu-se profund ruşinată.

[În mesaj, Chewbacca a spus că cerri sanctuarr,] continuă Ralrra, recunoscându-i probabil stinghereala. *[Vino! Îţi voi arăta pregătirile pe carre le-am făcut.]*

Ochii femeii se întoarseră către Chewbacca şi Salporin, care continuau să se strângă în braţe.

— Poate că ar trebui să-i aşteptăm, sugeră ea nesigur.

[Nu va fi nici un pericol.] Ralrra se îndreptă de spate, etalându-şi întreaga statură. *[Leiaorganasolo, trebuie să înţelegi. Fărră tine şi oamenii tăi, mulţi dintrre noi am fi şi acum sclavii Imperiului. Sclavi sau morţi. Faţă de tine şi de Republica ta, noi avem o datorie de viaţă.]*

— Mulţumesc, spuse Leia simţind cum i se destrăma şi ultima rămăşiţă de încordare.

Majoritatea culturii şi psihologiei wookiee continua să-i rămână obscură, dar cel puţin înţelegea perfect conceptul datoriei de viaţă. Ralrra jurase în mod oficial că o va apăra, iar jurământul era susţinut de onoarea, tenacitatea şi puterea wookiee.

[Vino,] mârâi Ralrra, arătând spre ceea ce părea colivia deschisă a unui ascensor, la marginea platformei. *[Vom merge în sat.]*

— Sigur că da, aprobă Leia. Apropo... voiam să vă întreb cum menţineţi satul suspendat? Folosiţi elevatoare repulsor?

[Vino,] zise Ralrra. *[Îţi voi arăta.]*

***

Satul nu era susţinut de elevatoare repulsor. Nici de unipozi, cabluri de ancorare sau folosind alte procedee inteligente ale tehnologiei moderne. Ceea ce o uimi şi mai mult pe Leia, fiindcă înţelese că metoda wookiee era, în felul ei, mult mai sofisticată decât oricare alta.

Satul era susţinut de ramuri.

[Construirea unui sat de mărimea asta a fost o sarcină marre,] îi spuse Ralrra, fluturând braţul masiv spre structura în zăbrele de deasupra lor. *[Multe ramurri de la nivelul dorit au fost înlăturate. Cele rămase după aceea au crescut mai puternice şi mai repede.]*

— Seamănă cu o plasă de păianjen gigantică, comentă Leia, privind din ascensor spre intradosul satului şi încercând să nu se gândească la kilometrii de gol aflate direct sub ei. Cum le-aţi prins laolaltă în felul ăsta?

[Nu am făcut-o. Sunt o unitate prin propria lorr creşterre.]

— Poftim? se încruntă femeia.

[Au crescut laolaltă,] explică Ralrra. *[Când se întâlnesc două ramurri wroshyrr, ele cresc în una singurră. Laolaltă, dezvoltă ramurri noi în toate direcţiile.]*

Mârâi ceva în barbă, un cuvânt sau frază pentru care Leia nu avea traducere.

[Este un memento viu al unităţii şi puterii poporului wookiee,] adăugă el aproape pentru sine.

Leia încuviinţă fără un cuvânt. Era de asemenea, înţelese ea, o indicaţie a faptului că toţi arborii wroshyr din pâlcul acela constituiau o singură plantă gigantică, cu un sistem de rădăcini unificat sau cel puţin întrepătruns. Wookiee îşi dădeau seama de lucrul acesta? Sau

evidentul lor respect faţă de arbori interzicea asemenea gândire şi întrebări?

Desigur, curiozitatea nu i-ar fi ajutat prea mult într-un astfel de caz. Coborând ochii, femeia privi în pâclele întunecate de sub ascensor. Undeva jos se aflau wroshyr mai scunzi şi sute de alte tipuri de arbori ce alcătuiau junglele vaste de pe Kashyyyk. Se spunea că în jungla aceea existau mai multe ecosisteme arboricole diferite, dispuse în straturi aproximativ orizontale, fiecare mai periculos decât cel de deasupra. Leia nu ştia dacă wookiee izbutiseră măcar o dată să coboare până la sol; cel care ajunsese pe suprafaţă n-o făcuse în nici un caz pentru studii botanice de durată.

[Se numesc kroyie,] zise Ralrra.

Leia clipi în faţa replicii bizare, dar chiar în clipa când deschise gura pentru a întreba la ce se referea, zări triunghiul dublu de păsări care zbura rapid sub ei.

— Păsările acelea?

[Da. Cândva erau un vânat mult apreciat pentru wookiee. Acum chiarr şi săracii le pot mânca.]

Arătă spre marginea satului de deasupra lor, către strălucirea reflectoarelor pe care Leia le zărise în decursul apropierii.

[Kroyie vin la luminile acelea,] explică el. *[Acolo îi aşteaptă vânătorii.]*

Leia încuviinţă a înţelegere; văzuse momeli vizuale cu diverse grade de sofisticare folosite pentru atragerea prăzilor pe alte planete.

— Norii nu le afectează eficienţa?

[Sunt mai eficiente prin norri. Norii difuzează lumina. Un kroyie o va vedea din depărtarre.]

Pe când vorbea, triunghiul dublu de păsări viră brusc, urcând spre norii de deasupra şi spre luminile ce jucau pe ei.

[Vezi? Poate că la cină vom mânca una dintrre ele.]

— Mi-ar plăcea. Ţin minte că, odată, Chewbacca mi-a spus că sunt delicioase.

[Atunci trebuie să ne întoarcem în sat], rosti Ralrra acţionând comanda ascensorului, care porni să urce scârţâind din cablu. *[Sperasem să te adăpostim întrr-o locuinţă mai luxoasă, darr Chewbacca nu ne-a îngăduit.]*

Făcu un gest şi, pentru prima dată, Leia observă casele construite direct în arborii de lângă ei. Unele se înălţau pe mai multe nivele şi erau destul de complexe; toate păreau să se deschidă spre hău.

— Chewbacca îmi cunoaşte preferinţele, zise ea oprindu-şi un fior. Tocmai mă întrebam de ce a coborât ascensorul atât de mult sub satul propriu-zis.

[Ascensorul e folosit în principal pentrru transportul mărfurilor sau al bolnavilorr. Cei mai mulţi wookiee preferră să urce pe copaci în mod natural.]

Întinse o mână spre ea, cu palma în sus; când muşchii acoperiţi de piele şi blană se flectară, gheare curbe cu aspect ucigaş ieşiră din tecile ascunse sub vârfurile degetelor.

Leia înghiţi un nod.

— Nu ştiusem că wookiee au asemenea gheare, murmură ea. Deşi cred că ar fi trebuit să-mi dau seama. La urma urmelor sunteţi arboricoli.

[Fărră ele, viaţa în copaci arr fi imposibilă], încuviinţă Ralrra. Ghearele se retractară din nou şi wookiee-ul arătă cu braţul în sus. *[Chiarr şi pe liane arr fi greu fărră ele.]*

— Liane? repetă femeia, privind încruntată prin plafonul transparent al ascensorului.

Până atunci nu observase nici o liană pe arbori şi, de fapt, nu zărea nici acum vreuna. Ochii îi căzură pe cablul care se ridica de la ascensor, dispărând în frunzişul şi crengile de deasupra...

Un cablu verde-închis.

— Cablul acesta este de fapt o liană?

[Liană kshyy,] o linişti el. *[Nu-ţi face griji desprre rezistenţa lui. Este mai rezistent decât materialul compozit al cablurilorr şi nu poate fi tăiat nici de blasterre. De asemenea, se autoreparră.]*

— Aha, îngână Leia holbându-se la liană şi domolindu-şi cu greu sentimentul brusc de panică.

Zburase prin toată galaxia, în sute de tipuri diferite de aerospeedere şi nave spaţiale fără cel mai neînsemnat atac de acrofobie, dar acum, atârnând deasupra neantului, fără o carlingă solidă în jur, era cu totul altceva. Sentimentul cald de securitate pe care-l încercase la ajungerea pe Kashyyyk începuse să se destrame.

— Lianele s-au rupt vreodată? se interesă, căutând să pară nepăsătoare.

[În trecut, s-a mai întâmplat. Diverşi paraziţi şi ciuperci le pot roade, dacă nu sunt verificate. Acum folosim sisteme de protecţie, cum nu aveau strămoşii. Acest tip de ascensoarre conţine un elevatorr repulsorr pentrru cazurri extreme.]

— Aha, făcu Leia şi disconfortul de moment dispăru, făcând-o să se simtă ca un diplomat debutant nu foarte inteligent.

Era uşor de uitat că, în ciuda aspectului oarecum straniu al aşezărilor şi a propriei lor înfăţişări animalice, wookiee erau în general experţi în tehnologia de vârf.

Ascensorul se ridică deasupra nivelului podelei satului. Chewbacca şi Salporin îi aşteptau acolo, primul dintre ei pipăindu-şi arma şi contrac- tându-şi scurt muşchii, în maniera pe care Leia învăţase s-o asocieze cu nerăbdarea. Ralrra opri liftul la nivelul rampei late de ieşire şi deschise uşa, iar Salporin păşi înainte şi-i întinse femeii braţul, ajutând-o.

[Am aranjat să fii găzduită împreună cu Chewbacca în locuinţa lui Salporin], zise Ralrra imediat ce păşiră pe o

suprafaţă relativ solidă. *[Nu este departe. Dacă doreşti, există mijloace de transporrt.]*

Leia privi peste zona cea mai apropiată a satului. Ar fi vrut tare mult să meargă pe jos, să se plimbe printre cei de acolo şi să ia pulsul locului. Dar după câte eforturi fuseseră necesare pentru a ajunge în Kashyyyk, probabil că n-ar fi fost foarte inteligent să fie văzută de toată populaţia.

— Probabil că un mijloc de transport ar fi mai bun.

Chewbacca mârâi ceva, când se apropiară de el.

[A dorit să vadă structurra satului,] îi zise Ralrra. *[Acum suntem gata să mergem.]*

Chewbacca îşi mai manifestă o dată nemulţumirea, dar puse arma înapoi pe umăr şi porni fără nici un comentariu spre o sanie repulsor, parcată lângă drum, la douăzeci de metri depărtare. Ralrra şi Leia îl urmară, cu Salporin în avangardă. Casele şi alte clădiri începeau exact de la marginea ramurilor întrepătrunse, între ele şi hău neexistând nimic mai substanţial decât nişte liane răsucite de kshyy. Ralrra sugerase că locuinţele construite direct pe copaci erau cele mai prestigioase; poate că acelea de la margine aparţineau păturii superioare a clasei mijlocii. Într-o doară, în timp ce mergeau, prinţesa se uită la ferestrele celei mai apropiate. Un chip se întrezări în penumbra dinăuntru, atrăgându-i atenţia...

— Chewie! icni femeia.

Chipul dispăru în chiar momentul când mâna ei se repezi spre blaster. Nu putuse însă confunda ochii proeminenţi, maxilarul prognat şi pielea cenuşiu-oţeliu.

Chewbacca fu lângă ea într-o clipă, cu arma în mână.

— Una dintre fiinţele care ne-au atacat pe Bimmisaari este înăuntru, îi spuse Leia proiectându-şi spre exterior toată percepţia Jedi de care era în stare.

Nu simţi însă nimic.

— La fereastra aceea, adăugă şi arătă cu blasterul. A fost acolo!

Chewbacca lătră un ordin, interpunându-şi corpul masiv între Leia şi casă şi împingând femeia uşor spre înapoi, în timp ce-şi deplasa arma peste clădire într-un şablon de acoperire. Ralrra şi Salporin ajunseseră deja lângă casă, ambii purtând câte o pereche de cuţite cu aspect terifiant, care apăruseră ca din senin. Ocupară poziţii de o parte şi cealaltă a uşii din faţă; cu un fulger orbitor al armei, Chewbacca aruncă uşa în aer.

De undeva dinspre centrul satului, cineva mugi – un urlet wookiee lung şi unduitor, de furie sau alarmă, care păru să trezească ecouri din clădiri şi din arborii masivi. Chiar înainte ca Ralrra şi Salporin să fi dispărut în clădire, urletul fu repetat de alte glasuri, crescând în număr şi intensitate, până ce se păru că i se alăturase jumătate din sat. Leia se trezi lipindu-se de spinarea lăţoasă a lui Chewbacca, înfiorându-se înaintea ferocităţii apelului acela şi reamintindu-şi de felul în care reacţionase piaţa de pe Bimmisaari la tentativa furtului de bijuterii.

Atât doar că aceştia nu erau bimmi micuţi, caraghioşi şi înveşmântaţi în galben, ci wookiee uriaşi, puternici şi violenţi.

O mulţime impresionantă începuse să se formeze până ce Ralrra şi Salporin ieşiră din casă – o mulţime căreia Chewbacca nu-i acordă mai multă atenţie decât îi acordase urletului, rămânând cu ochii şi arma aţintite asupra clădirii. Ceilalţi doi wookiee ignorară de asemenea mulţimea, dispărând de o parte şi cealaltă a clădirii. Reapărură peste câteva secunde, purtând expresiile unor vânători care reveneau cu tolba goală.

— A fost acolo, insistă Leia când reveniră lângă ea. L-am văzut.

[Poate fi adevărat], spuse Ralrra băgându-şi cuţitele în tecile ascunse dinapoia bandulierei.

Fără să-şi desprindă ochii de la clădire, Salporin preferă să-şi păstreze cuţitele în mâini.

[Darr n-am găsit nici o urmă a nimănui.]

Leia îşi muşcă buza, privind în toate direcţiile. În apropiere nu existau alte case în care extraterestrul să se fi putut ascunde, fără ca ea sau Chewbacca să-l fi zărit. Mai precis, într-o parte a clădirii nu exista nici o altă construcţie, iar de partea cealaltă se afla hăul.

— A trecut peste margine, înţelese ea brusc. Asta este! Fie că s-a strecurat sub sat, folosind echipament de escaladă, fie că dedesubt l-a aşteptat un aparat de zbor.

[Improbabil,] zise Ralrra privind pe lângă ea. *[Darr posibil. Voi coborrî cu liftul, să încerrc să-l descopărr.]*

Chewbacca întinse braţul pentru a-l opri, mârâind o negaţie.

[Ai dreptate,] încuviinţă Ralrra deşi în mod evident fără chef. *[Siguranţa ta, Leiaorganasolo, este acum lucrul cel mai important. Te vom duce mai întâi într-un loc sigurr şi apoi vom face investigaţii asuprra străinului.]*

Un loc sigur. Leia privi casa şi simţi un fior pe spinare. Se întrebă dacă pentru ea avea să mai existe vreodată un loc sigur.

18

Codul ciripit, venind din depărtări, îl trezi brusc pe Luke din somnul fără vise.

— Gata, R2-D2, m-am trezit, mormăi el ameţit şi ridică mâinile ca să-şi frece ochii.

Încheieturile degetelor i se loviră de vizorul căştii de zbor şi impactul mai disipă puţin din ceaţa care continua

să i se învolbureze prin minte. Nu-şi putea reaminti cu exactitate circumstanţele în care intrase în hibernare, dar avea senzaţia distinctă că R2-D2 îl deşteptase prea devreme.

Ciripitul se transformă într-un tril alarmat. Încă luptându-se să-şi focalizeze privirea, Luke privi displayul calculatorului ca să citească traducerea. Spre uşoara lui surpriză, ecranul era întunecat. În aceeaşi stare se aflau şi restul instrumentelor de bord... şi atunci îşi reaminti. Era naufragiat în adâncul spaţiului, cu toate sistemele X-interceptorului dezactivate, mai puţin alimentarea lui R2-D2 şi sistemul biogen reglat la minimum.

Iar R2-D2 ar fi trebuit să bobineze o nouă antenă radio subspaţiu. Răsucind gâtul care îi înţepenise, tânărul se întoarse pe jumătate spre droid, întrebându-se care era problema...

Şi-şi simţi muşchii tresărind de surprindere. De ei se apropia rapid altă navă.

Complet treaz acum, reveni spre bord şi întinse mâinile spre consola de alimentare cu energie, activând toate comutatoarele. Fusese însă un reflex inutil. Chiar dacă şunta multe sisteme, ar fi avut nevoie de aproape cincisprezece minute să aducă motoarele X-interceptorului în starea de zbor după o staţionare prelungită, cu atât mai puţin să pregătească nava de luptă. Dacă intrusul era neprietenos...

Folosind jeturile direcţionale de urgenţă, reuşi să întoarcă lent X- interceptorul, orientându-l spre nava care se apropia. Displayurile şi senzorii începuseră să învie, confirmând ceea ce-i spuseseră deja ochii: era un cargobot-cisternă corellian mijlociu, într-o stare destul de jalnică, în nici un caz genul de navă utilizată de obicei de imperiali şi fără însemne imperiale pe blindaj.

În circumstanţele acelea însă era la fel de improbabil să fi fost un cargobot inocent. Putea să fie oare un pirat? Luke îşi extinse Forţa, încercând să simtă echipajul...

R2-D2 ciripi şi Luke privi spre display.

— Da, am observat şi eu, încuviinţă tânărul. Totuşi un cargobot-cisternă normal poate să aibă genul acesta de deceleraţie, dacă ar fi gol. Fă analiza datelor senzorilor şi vezi dacă găseşti vreun amplasament de armament.

Droidul emise un bip de încuviinţare şi Luke scană celelalte instrumente. Condensatorii primului tun-laser ajunseseră la jumătate de sarcină, iar propulsia subluminică principală desfăşurase aproape jumătate din secvenţa de preactivare.

În plus, semnalul radio pâlpâia, arătând că era apelat.

Încordându-se, Luke cuplă receptorul.

— ...de ajutor? se auzi glasul unei femei. Repetăm: navetă de vânătoare neidentificată, aici cargobotul *Karrde Nesupusul*. Ai nevoie de ajutor?

— *Karrde Nesupusul*, aici X-interceptorul AA-589 al Noii Republici, se identifică Luke. Da, aş avea nevoie de ajutor.

— Am înţeles, X-interceptor. Care este problema?

— Hiperpropulsia, răspunse Luke privind atent nava care continua să se apropie.

Cu un minut în urmă, se rotise pentru a fi cu faţa spre cargobot; pilotul acestuia răspunsese printr-o uşoară abatere laterală, astfel încât *Karrde Nesupusul* nu mai era acum în bătaia laserelor X-interceptorului. Probabil că era pur şi simplu precaut... dar existau şi alte posibilităţi.

— Am pierdut ambele alimentatoare, continuă el. Carcasele de ecranare sunt fisurate, şi există probabil şi alte probleme. Aveţi cumva piese de rezervă?

— Nu pentru o navă de dimensiunile astea. După o pauză scurtă, pilotul urmă: Mi s-a comunicat să-ţi transmit că dacă doreşti să vii la bord, te putem transporta în sistemul nostru de destinaţie.

Luke îşi extinse Forţa, încercând să aprecieze substratul cuvintelor, dar nu putu să simtă vreo tentativă de înşelare. Şi chiar dacă ar fi simţit-o, nu avea de ales...

— Mulţumesc, răspunse el. Aţi putea să-mi luaţi şi nava?

— Mă-ndoiesc că ţi-ai putea permite taxele noastre de transport, replică sec femeia. O să-l întreb pe căpitan, dar nu-ţi face speranţe. Oricum, ar însemna s-o remorcăm, deoarece calele noastre sunt ticsite acum.

Luke simţi cum îi zvâcneşte buza. Un cargobot-cisternă complet încărcat n-ar fi putut să aibă profilul de deceleraţie pe care-l sesizase R2-D2. Fie că minţeau în privinţa respectivă, fie că sistemul de propulsie, care părea normal, suferise modificări complete şi importante.

Prin urmare *Karrde Nesupusul* era un contrabandist, un pirat, sau o navă de luptă camuflată. Iar Noua Republică nu avea nave de luptă camuflate...

Pilotul femeie vorbi din nou:

— X-interceptor, dacă-ţi menţii poziţia actuală, ne vom apropia îndeajuns pentru ca să extindem spre tine un cilindru de câmp. Desigur, dacă nu vrei procedura asta, poţi să-ţi îmbraci costumul spaţial şi să vii spre noi.

— Cilindrul mi se pare mai rapid, spuse Luke şi decise să facă o primă şi delicată testare. Apropo, bănuiesc că nici unul dintre noi n-ar avea motive să se afle pe aici. Voi cum aţi ajuns?

— Cantitatea de bunuri pe care o poţi lua la bord este limitată, anunţă femeia ignorând întrebarea. Doreşti să-ţi iei şi droidul astromec?

Putea să-şi ia adio de la testările delicate.

— Da, aprobă el.

— Atunci pregăteşte-te. Căpitanul anunţă că taxa de transport va fi de cinci mii!

Luke îşi descheie centurile, apoi, desfăcând compartimentele laterale, scoase mănuşile şi casca şi le plie în buzunarele de la piept ale costumului de zbor, unde avea acces mai rapid. Cilindrul de câmp era relativ perfect sigur, totuşi accidente se puteau întâmpla oricând. În plus, dacă echipajul lui *Karrde Nesupusul* spera să se aleagă cu un X-interceptor gratis, dezactivarea cilindrului în mijlocul operaţiunii ar fi fost metoda cea mai simplă şi mai curată de a se descotorosi de Luke.

Echipajul…. Tânărul se opri şi-şi extinse simţurile spre nava care înainta încetişor. Ceva nu era în regulă acolo; percepţiile lui nu puteau fi definite.

R2-D2 piui neliniştit.

— Nu, n-a răspuns la întrebare, încuviinţă Luke. Eu însă nu mă pot gândi la nici un motiv legal pentru ca să fie atât de departe. Ce zici?

Droidul emise un suspin electronic stins.

— De acord, dar refuzarea ofertei nu ne ajută absolut cu nimic. Va trebui să fim cu ochii-n patru.

Scotocind în celălalt compartiment lateral, îşi scoase blasterul, îi verifică nivelul energetic şi-l strecură în tocul special al costumului de zbor. Băgă comunicatorul în alt buzunar, deşi nu avea habar la ce i-ar fi putut folosi la bordul lui *Karrde Nesupusul*. Îşi prinse de piept raniţa biogenă, chinuindu-se în spaţiul strâmt al carlingii. În cele din urmă, îşi prinse sabia laser la centură.

— X-interceptor, se auzi glasul pilotului, am stabilit cilindrul. Când eşti gata, poţi porni.

Micuţa cală de andocare a lui *Karrde Nesupusul* se afla direct deasupra lui, cu trapa exterioară deschisă, aşteptându-l. Luke îşi controlă instrumentele, căpătă

confirmarea că între cele două nave exista un coridor cu aer şi inspiră adânc.

— Să-i dăm drumul, R2-D2, zise el şi înălţă cupola.

Un curent slab îi mângâie faţa, când cele două presiuni se egalizară, împingându-se cu atenţie, se strecură afară din carlingă, apucându-se de marginile ei pentru ca să se răsucească. Văzu că R2-D2 se ejectase din soclu şi plutea în imponderabilitate deasupra X-interceptorului, emiţând sunete clar nefericite despre situaţia în care se găsea.

— Te-am prins, îi spuse Luke liniştitor şi-şi extinse Forţa pentru a trage droidul spre el.

Orientându-se pentru ultima dată, îndoi genunchii şi se propulsă.

Ajunse la sasul pneumatic din fundul calei cu jumătate de secundă înaintea lui R2-D2, se prinse de mânerele fixate în pereţi şi se opri împreună cu droidul. În mod clar, fuseseră monitorizaţi; trapa exterioară a sasului glisă închizându-se, pe când ei se aflau încă în mişcare. Gravitaţia reveni, suficient de lent pentru ca Luke să-şi poată ajusta poziţia, şi, după încă o clipă, trapa interioară se deschise.

Erau aşteptaţi de un tânăr, care purta o salopetă de lucru cu o croială necunoscută.

— Bun sosit la bordul lui *Karrde Nesupusul*, rosti el şi încuviinţă grav din cap. Urmează-mă – căpitanul doreşte să te cunoască.

Fără să aştepte un răspuns, se întoarse şi porni pe coridorul curb.

— Haide, R2-D2, murmură Luke pornind şi extinzând Forţa pentru a inspecta rapid nava.

În afară de ghidul lor, mai simţea alte patru persoane la bord, toate aflate în compartimentele prova. Înapoia sa, în compartimentele pupa...

Scutură din cap, încercând să-l limpezească. Zadarnic: compartimentele pupa ale navei îi rămâneau, în mod straniu, umbrite. Probabil un postefect al hibernării prelungi. În tot cazul, acolo nu existau membri de echipaj sau droizi, iar asta era tot ceea ce-l interesa deocamdată.

Ghidul se opri în faţa unei uşi care glisă şi păşi în lateral.

— Căpitanul Karrde, rosti el, indicând spre uşa deschisă.

— Mulţumesc, încuviinţă din cap Luke.

Cu R2-D2 aproape atingându-i călcâiele, intră în cabină.

Părea un fel de cabinet – micuţ, cu majoritatea spaţiului ocupat de echipamente de transmisiuni şi încriptare extrem de sofisticate. În centru se găsea o consolă-birou de dimensiuni mari, înapoia căreia, privindu-l pe Luke care se apropia, stătea aşezat un bărbat zvelt, cu chip prelung, păr negru tuns scurt, şi ochi albastru-spălăcit.

— Bună seara, spuse el cu glas distant şi perfect modulat. Mă numesc Talon Karrde. Ochii săi îl examinară pe Luke din cap până în picioare. Iar tu bănuiesc că eşti colonelul Luke Skywalker.

Tânărul se holbă la el. Cum...?

— Cetăţeanul Skywalker, preciză luptându-se să-şi păstreze glasul calm. Am renunţat de aproape patru ani la gradul din cadrul Alianţei.

Colţurile gurii lui Karrde zvâcniră într-un simulacru de surâs.

— Accept corectarea. Trebuie să spun că ai găsit realmente un loc bun unde să te refugiezi.

Întrebarea nu fusese explicită, totuşi era evidentă.

— În alegerea lui am avut parte şi de ajutor, explică Luke. O mică întâlnire cu un distrugător spaţial imperial, cam la jumătate de an-lumină de aici.

— Aha, făcu Karrde fără cea mai mică urmă de surpriză. Da, Imperiul este destul de activ în această parte a galaxiei. Ba chiar tot mai activ în ultima vreme. Înclină puţin capul pe un umăr, fără să-şi desprindă ochii de la Luke. Deşi, presupun că ai sesizat-o deja. Întâmplător se pare că vom putea totuşi să-ţi remorcăm nava. Cablurile sunt întinse chiar acum.

— Mulţumesc, zise Luke simţind furnicături pe pielea cefei.

Pirat sau contrabandist, Karrde trebuia să fi reacţionat mult mai vizibil faţă de ştirea că un distrugător spaţial se afla în preajmă. Cu excepţia cazului în care, bineînţeles, nu avea deja o înţelegere cu imperialii...

— Doresc de asemenea să-ţi mulţumesc pentru salvare, urmă tânărul. R2-D2 şi cu mine am avut noroc că v-aţi nimerit prin preajmă.

— R2-D2 este... ? Ah, sigur că da... droidul tău astromec. Ochii albaştri îl inspectară scurt. Trebuie să fii cu adevărat un luptător extraordinar, Skywalker – nu-i deloc uşor să scapi din faţa unui distrugător spaţial imperial. Deşi îmi imaginez că un individ ca tine este obişnuit să provoace necazuri imperialilor.

— Nu prea mai acţionez în linia întâi, răspunse Luke. Nu mi-ai spus cum ai ajuns să treci pe aici, căpitane. Sau, că tot veni vorba, de unde ştii cine sunt.

Un alt surâs abia schiţat.

— Cu o sabie de lumină la brâu? întrebă Karrde ironic. Haide, haide! Puteai să fii doar Luke Skywalker, un cavaler Jedi, sau altă persoană îndrăgostită de antichităţi şi cu o opinie insuportabil de bună despre propriile-i calităţi de spadasin. (Ochii albaştri îl măsurară din nou.)

Totuşi, nu eşti chiar aşa cum m-aş fi aşteptat. Deşi bănuiesc că n-ar trebui să fie o surpriză – majoritatea cunoaşterii Jedi a fost într-atât de deformată de mituri şi ignoranţă încât este aproape imposibil să obţii o imagine clară.

Soneria de alarmă din fundul minţii lui Luke porni să sune mai puternic.

— Vorbeşti aproape ca şi cum te aşteptai să mă găseşti aici, zise el adoptând o poziţie de luptă şi extinzându-şi percepţiile în exterior.

Toţi cei cinci membri ai echipajului erau, mai mult sau mai puţin, acolo unde fuseseră şi cu minute în urmă, la un nivel mai sus şi spre prova. Cu excepţia lui Karrde însuşi nu exista nimeni care să prezinte o ameninţare imediată.

— Trebuie să recunosc că aşa este, încuviinţă Karrde calm. Deşi nu-mi pot asuma nici un merit în privinţa asta. Unul dintre asociaţii mei, Mara Jade, ne-a adus aici. Înclină uşor din cap spre dreapta: în clipa asta, se găseşte pe punte.

Tăcu, aşteptând în mod evident. Luke ştiu că putea să fie o cursă, totuşi sugestia că o persoană i-ar fi putut realmente percepe prezenţa de la ani-lumină depărtare era prea interesantă ca s-o ignorre. Menţinând conştientizarea de ansamblu, focaliză o porţiune a minţii spre puntea lui *Karrde Nesupusul*. La postul de pilotaj se afla femeia cu care vorbise pe când se afla în X-interceptor. Alături, un bărbat mai vârstnic rula concentrat nişte calcule prin computer. Iar în picioare, înapoia lor...

Şocul minţii aceleia îl străbătu ca un curent electric.

— Da, ea este, confirmă Karrde nepăsător. Se ascunde binişor... deşi, bănuiesc, că n-o poate face înaintea unui Jedi. Am avut nevoie de câteva luni de

observaţii atente ca să mă conving că pentru tine, şi numai pentru tine, avea sentimentele acestea.

Luke avu nevoie de încă o secundă pentru a-şi regăsi glasul. Niciodată până atunci, nici chiar din partea împăratului, nu simţise o ură atât de neagră şi de amară.

— N-am cunoscut-o în viaţa mea, reuşi să murmure.

— Nu? strânse Karrde din umeri. Păcat! Sperasem că-mi vei putea spune care este motivul duşmăniei. În sfârşit, se ridică el în picioare, cred că deocamdată nu mai avem despre ce discuta... şi îngăduie-mi să-ţi spun din capul locului că-mi pare foarte rău că trebuie să se întâmple aşa.

În mod reflex, mâna lui Luke ţâşni spre sabie. De abia începuse mişcarea, când şocul unei arme paralizante îl lovi din spate.

Cavalerii Jedi puseseră la punct tehnica pentru împiedicarea leşinului, dar toate necesitau cel puţin o fracţiune de secundă de avertizare şi pregătire – o fracţiune de secundă de care Luke nu dispuse. Ca prin ceaţă, simţi cum cade, auzi în depărtare fluierăturile disperate ale lui R2-D2 şi se întrebă, cu un ultim gând conştient, cum izbutise Karrde să-l prindă.

19

Se deşteptă încet, în etape, conştientizând doar două lucruri: zăcea întins pe spate şi se simţea îngrozitor.

Foarte lent, gradat, pâcla începu să se coaguleze în senzaţii mai precis localizate. Aerul din jur era cald, dar umed, iar un curent uşor aducea câteva izuri nefamiliare. Suprafaţa de sub el se simţea moale, totuşi fermă, ca salteaua unui pat; modul general în care îşi percepea pielea şi interiorul gurii sugera un somn de câteva zile.

Avu nevoie de încă un minut pentru ca implicaţiile respective să pătrundă prin ceaţa mentală care-i umplea creierul. Duratele mai lungi de o oră sau două depăşeau cu mult capacităţile de siguranţă ale oricărei arme paralizante despre care auzise vreodată. Era clar că, după ce căzuse, fusese drogat.

Surâse în barbă. Karrde se aştepta probabil să fie incapacitat mai multă vreme şi de aceea îl aştepta o surpriză. Silindu-se să-şi focalizeze mintea, rulă tehnica Jedi pentru detoxificarea organismului şi aşteptă limpezirea ameţelii.

Avu nevoie de mai mult timp pentru ca să-şi dea seama că, de fapt, nu se întâmpla nimic.

La un moment dat, adormi, iar la următoarea trezire mintea îi era perfect clară. Clipind des înaintea luminii solare care-i cădea pe faţă, deschise în cele din urmă ochii şi înălţă capul.

Stătea întins pe un pat, purtând tot costumul de zbor, într-o cameră mică, dar mobilată confortabil. Drept în faţa lui se afla o fereastră deschisă, prin care pătrundeau adierile parfumate pe care le simţise deja. Tot prin fereastră putea zări, la numai cincizeci de metri, liziera unei păduri, deasupra căreia un soare galben-portocaliu răsărea sau apunea... nu-şi dădea seama exact. Mobilierul odăii nu aducea defel cu al unei temniţe...

— Te-ai trezit în sfârşit? se auzi dintr-o parte glasul unei femei.

Surprins, Luke răsuci capul în direcţia vocii. Primul său gând, instantaneu, a fost că nu simţise, cumva, prezenţa altei fiinţe; al doilea gând, urmându-i imediat primului, a fost că era realmente ridicol şi că vocea provenise dintr-un intercom sau comunicator.

Terminând răsucirea, descoperi că primul gând fusese într-adevăr corect.

Ea stătea într-un scaun cu spătar înalt, cu braţele relaxate într-o postură vag familiară: o femeie zveltă cam de vârsta lui Luke, cu păr roşu-auriu strălucitor şi ochi verzi la fel de sclipitori. Ţinea picioarele încrucişate nepăsător; în poală avea un blaster mic, dar cu aspect letal.

O fiinţă umană vie, reală... totuşi, în mod imposibil, nu putea s-o simtă!

Probabil că deruta i se citea pe faţă.

— Aşa-i, vorbi ea gratulându-l cu un zâmbet nici prietenos, nici măcar politicos, ci părând alcătuit din părţi egale de amărăciune şi amuzament maliţios. Bine ai revenit în lumea simplilor muritori!

...Şi, inundat de un val de adrenalină, Luke înţelese că straniul văl mental nu se limita doar la femeie. Nu putea percepe nimic. Nici fiinţe, nici droizi, nici măcar pădurea care se vedea prin fereastră.

Era ca şi cum ar fi orbit pe neaşteptate.

— Nu-ţi place, nu-i aşa? rosti batjocoritor femeia. Nu-i uşor să pierzi brusc tot ceea ce te-a făcut cândva special, aşa-i?

Încet, fără grabă, Luke îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se sculă, oferindu-i corpului timp suficient ca să se obişnuiască din nou cu mişcarea. Femeia îl privi şi mâna ei dreaptă coborî în poală, aşezându-se peste blaster.

— Dacă ţelul acestei acţiuni este de a mă impresiona cu remarcabilele tale puteri de recuperare, urmă ea, nu trebuia să te sinchiseşti.

— Nu-i vorba despre nimic atât de viclean, replică Luke răsuflând cu greutate şi căutând să nu gâfâie. "Ţelul acestei acţiuni" este de a mă ridica în picioare.

O străpunse cu privirea, întrebându-se dacă avea să-şi plece ochii. Ea nici măcar nu tresări.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Eşti Mara Jade.

— Nici asta nu mă impresionează, răspunse femeia cu răceală. Karrde mi-a spus deja că ţi-a menţionat numele meu.

— Mi-a spus de asemenea că tu mi-ai găsit X-interceptorul. Mulţumesc.

Căutătura ei fulgeră.

— Păstrează-ţi mulţumirile. În ceea ce mă priveşte, singura întrebare este dacă să te predăm imperialilor, ori să te ucidem chiar noi.

Se sculă brusc, cu blasterul în mână.

— În picioare! Karrde vrea să te vadă.

Luke se ridică grijuliu şi în clipa aceea observă pentru prima oară că la centura lui Mara se afla propria lui sabie. Să fi fost aşadar ea însăşi cavaler Jedi? Poate chiar destul de puternică pentru a-i înăbuşi calităţile?

— N-aş putea zice că vreuna dintre opţiuni mă încântă, comentă el.

— Mai există una.

Femeia făcu o jumătate de pas înainte, apropiindu-se într-atât încât Luke ar fi putut s-o atingă. Ridicând blasterul, îl îndreptă direct spre faţa lui.

— Încearcă să evadezi... şi te ucid aici şi acum.

Pentru un moment rămaseră amândoi ca încremeniţi. Ura amară fulgera din nou în ochii aceia... dar în timp ce o privea, Luke mai zări ceva în adâncul lor. Ceva ce părea o durere profundă şi imposibil de uitat.

Rămase tăcut, fără să se clintească şi, parcă fără să vrea, ea coborî arma:

— Mişcă! Karrde aşteaptă.

***

Odaia lui Luke se afla în capătul unui coridor lung pe care, la intervale egale, existau uşi identice. Era o baracă-dormitor, decise tânărul când ieşiră din clădire şi porniră de-a curmezişul unui platou acoperit de gazon, îndreptându-se către o clădire mare, cu acoperiş înalt. În jurul ei se aflau alte câteva structuri, printre care încă o baracă-dormitor, câteva magazii şi un hangar de întreţinere. De ambele părţi ale hangarului se zăreau peste o duzină de nave spaţiale – cel puţin două crucişătoare – cisternă asemănătoare lui *Karrde Nesupusul*, dar şi nave mai mici, parţial ascunse în pădurea care înconjura complexul din toate părţile. Înapoia unui crucişător, întrevăzu botul X-interceptorului său. Pentru o clipă, se gândi s-o întrebe pe Mara ce se întâmplase cu R2-D2, apoi decise să lase întrebarea pentru Karrde.

Ajunseră la clădirea centrală şi femeia se întinse pe lângă Luke şi apăsă senzoplaca de lângă uşă.

— Este în sala mare, rosti după aceea, când uşa glisă, deschizându-se. Drept înainte.

Merseră printr-un coridor lung, trecând pe lângă două săli de dimensiuni mijlocii, aparent destinate servirii

meselor şi activităţilor recreaţionale. La apropierea lor, uşa mare din capătul coridorului se deschise şi Mara îl împinse înainte...

Într-o scenă desprinsă direct din legendă.

Pentru o clipă, Luke rămase în prag, holbându-se. Sala era spaţioasă, cu plafon înalt, translucid şi acoperit cu o reţea de bârne cioplite. Pereţii erau din lemn maro-închis, în majoritate sculptaţi sub formă de plasă prin ale cărei interstiţii sclipea o lumină albastru-închis. În încăpere erau împrăştiate obiecte de artă: aici o sculptură micuţă, dincolo un obiect al unei culturi extraterestre neidentificabile. Scaune, canapele şi perne mari erau dispuse în cercuri conversaţionale distincte, conferind locului un aer relaxat, lipsit de formalism.

Toate detaliile acelea erau însă secundare, observate periferic sau poate cu totul ulterior, deoarece în acel prim moment de uluire, atenţia lui Luke rămase fixată asupra arborelui care creştea în centrul sălii.

Nu era micuţ, aidoma arbuştilor delicaţi ce mărgineau unele holuri din Palatul Imperial, ci avea diametrul trunchiului de un metru, ridicându-se din podeaua de pământ obişnuit şi trecând dincolo de tavanul transparent. Ramuri groase, pornind de la doi metri deasupra podelei se întindeau peste sală, unele dintre ele aproape atingând pereţii şi semănând cu braţe ce se desfăceau pentru a-i cuprinde pe toţi cei din interior.

— Aha, Skywalker, rosti un glas în faţa tânărului.

Luke îşi coborî privirea şi-l zări pe Karrde aşezat confortabil într-un scaun, la baza copacului. Era flancat de două patrupede cu picioare lungi, ale căror boturi, vag canine, se aţinteau nemişcate în direcţia noului venit.

— Apropie-te.

Înghiţind un nod, Luke porni spre el. Din copilărie, îşi reamintea poveşti cu fortăreţe în interiorul cărora

creşteau arbori. Unele dintre istoriile acelea i se păruseră înspăimântătoare, pline de pericole, neajutorare şi spaime.

Şi în toate poveştile, asemenea fortăreţe erau căminul răului.

— Bun venit pe tărâmul celor vii, rosti Karrde şi, luând o carafă argintie de pe măsuţa din apropiere, turnă un lichid roşiatic în două ceşti. Trebuie să-mi cer scuze fiindcă te-am ţinut adormit atâta timp. Sunt însă convins că înţelegi problemele speciale ce apar atunci când vrei să te asiguri că un Jedi rămâne acolo unde l-ai pus.

— Bineînţeles, zise Luke atent la cele două animale care-l fixau cu o intensitate neliniştitoare. Deşi, dacă m-ai fi rugat frumos, ai fi putut constata că acceptam o cooperare.

Umbra unui surâs trecu peste buzele bărbatului.

— Poate că da, sau poate că nu. Te rog, ia loc, îi indică scaunul din faţa lui.

Luke înaintă şi în aceeaşi clipă unul dintre animale se ridică puţin pe labele posterioare, scoţând un sunet straniu care semăna cu un tors felin sugrumat.

— Uşurel, Sturm, îl certă Karrde aruncându-i o privire. Domnul acesta este musafirul nostru.

Animalul îl ignoră, rămânând cu atenţia asupra lui Luke.

— Bănuiesc că nu te crede, sugeră precaut tânărul.

În clipa în care vorbi, al doilea animal făcu acelaşi sunet ca şi primul.

— Poate că nu. Karrde prinse ambele animale de zgardă şi privi în jur. Chin! strigă în direcţia celor trei bărbaţi tolăniţi pe fotoliile dintr-un cerc conversaţional. Vrei, te rog, să vii şi să-i iei?

— Imediat.

Un bărbat de vârstă mijlocie, tuns în stilul Froffli, se ridică şi se apropie de ei.

— Haide, băieţii! mârâi el şi prinse zgărzile, trăgând animalele. Ce-aţi zice să ne plimbăm, eh?

— Scuzele mele, Skywalker, vorbi Karrde încruntându-se uşor şi privind după Chin. De obicei, se comportă politicos cu musafirii. Acum, te rog, ia loc.

Luke se aşeză şi acceptă ceaşca oferită. Mara trecu pe lângă el şi rămase în picioare înapoia şefului. Luke observă că ţinea acum blasterul într-un toc fixat pe antebraţul stâng, aproape la fel de accesibil ca şi când l-ar fi avut în mână.

— Nu-i decât un stimulent inofensiv, arătă Karrde spre ceaşcă. Te va ajuta să te trezeşti complet.

Sorbi din propria sa ceaşcă, apoi o aşeză pe măsuţă.

Luke sorbi şi el. Gustul i se păru bun şi, oricum, în cazul în care Karrde ar fi dorit să-l drogheze, n-ar fi fost necesar să recurgă la asemenea subterfugii copilăreşti.

— Mi-ai putea spune unde îmi este droidul?

— N-a păţit nimic, îl asigură Karrde. Se găseşte în siguranţă într-o magazie de echipamente.

— Dacă este posibil, aş dori să-l văd.

— Sunt sigur că se poate aranja. Însă mai târziu. Karrde se lăsă pe spate în scaun, încreţindu-şi uşor fruntea. Poate după ce vom decide exact ce vom face cu tine.

Luke ridică ochii spre Mara.

— Asociata ta a menţionat posibilităţile. Speram că aş putea adăuga încă una pe listă.

— Să te trimitem acasă?

— Bineînţeles, în schimbul unei compensări corespunzătoare, îl asigură tânărul. Să zicem... dublu faţă de oferta Imperiului?

— Eşti foarte generos cu banii altora, replică sec Karrde. Din păcate, problema nu este asociată banilor, ci politicii. Vezi tu, operaţiunile noastre se extind destul de mult atât în spaţiul Imperiului, cât şi în al Republicii.

Dacă Imperiul va descoperi că te-am restituit Republicii, ar fi extrem de nemulţumit.

— Şi invers – dacă mă veţi preda Imperiului, sublinie Luke.

— Exact. Atât doar că, ţinând seama de defectarea radioului subspaţiu al X-interceptorului tău, Republica nu are probabil habar ce ţi s-a întâmplat. Din nefericire, Imperiul ştie foarte bine.

— Şi nu-i vorba despre ce ar putea oferi, interveni Mara, ci despre ce au oferit deja. Treizeci de mii.

— Nu ştiusem că sunt atât de valoros, îşi umezi buzele Luke.

— Ai putea reprezenta diferenţa între solvabilitate şi faliment pentru foarte mulţi operatori de mâna a doua, preciză sec Karrde. În clipa de faţă, există probabil zeci de nave care şi-au abandonat priorităţile şi graficele pentru a te descoperi. Zâmbi scurt şi urmă: Operatori care nu s-au gândit nici măcar o clipă cum vor putea păstra un Jedi, chiar dacă l-ar prinde.

— Metoda ta pare să funcţioneze destul de bine, murmură Luke. Bănuiesc că nu-mi vei spune cum ai izbutit.

Karrde surâse din nou.

— Secrete de asemenea dimensiuni costă foarte mult. Ai cumva secrete de aceeaşi valoare, cu care am putea face schimb?

— Probabil că nu, dar repet: Noua Republică ar fi de acord să plătească preţul pe care-l ceri.

Karrde sorbi din ceaşcă, privindu-l gânditor.

— O să-ţi fac o propunere, spuse după aceea lăsând ceaşca pe masă. Tu-mi spui de ce a devenit Imperiul atât de interesat de tine, iar eu îţi voi spune de ce ţi-ai pierdut puterile Jedi.

— De ce nu-i întrebi direct pe imperiali?

— Nu, mulţumesc. Prefer să nu-i pun pe gânduri cu interesul meu brusc. Mai ales după ce i-am anunţat că nu pot renunţa la livrări deja angajate, când am fost solicitat să-ii ajut să te găsească.

— Aşadar, eraţi în căutarea mea?

— Nu. A fost una dintre acele mici ironii ale sorţii care fac viaţa interesantă. Pur şi simplu reveneam de la un rendez-vous de preluare a mărfii, când Mara ne-a scos brusc din hiperspaţiu, pentru o determinare navigaţională.

Luke privi chipul inexpresiv al femeii.

— Ce noroc ai avut...

— Poate că da, încuviinţă Karrde. Rezultatul final însă a fost că am ajuns exact în situaţia pe care sperasem s-o evit.

Tânărul desfăcu mâinile, cu palmele în sus.

— Atunci, daţi-mi drumul şi nimeni nu va şti nimic. Îţi dau cuvântul că nu voi sufla o vorbă.

— Imperiul ar afla oricum, scutură Karrde din cap. Noul său comandant este foarte priceput în asocierea fragmentelor de informaţii. Nu, cred că, în clipa de faţă, speranţa cea mai bună pentru noi stă în găsirea unui compromis. O modalitate prin care să te putem lăsa să pleci şi în acelaşi timp să oferim Imperiului ceea ce-şi doreşte.

Înclină uşor capul pe un umăr, apoi reluă:

— În felul acesta, revenim la întrebarea mea iniţială.

— Şi de acolo revenim la întrebarea mea iniţială, zise Luke. Sincer să fiu, nu ştiu ce vrea Imperiul de la mine. (Şovăi; totuşi Leia ar fi trebuit să fie de acum departe de ghearele imperialilor.) Îţi pot spune doar că nu-i vorba numai despre mine. Au existat şi două tentative asupra surorii mele, Leia.

— Tentative de asasinare?

Luke căzu pe gânduri.

— Nu cred. Cea la care am fost prezent a semănat mai degrabă cu o încercare de răpire.

— Interesant, murmură Karrde şi privirea i se pierdu în gol. Leia Organa Solo... Care se antrenează pentru a deveni cavaler Jedi, ca şi fratele ei. Asta ar putea explica... anumite acţiuni imperiale recente.

Luke aşteptă, dar după câteva momente deveni limpede că bărbatul nu intenţiona să-şi dezvolte ideea.

— Ai pomenit de un compromis, îi reaminti.

Karrde reveni cu atenţia asupra lui.

— Aşa este. M-am gândit că poziţia ta privilegiată în Noua Republică ar putea să fi interesat Imperiul – că imperialii ar fi dorit informaţii despre funcţionarea internă a Consiliului Provizoriu. Într-un astfel de caz, am putea ajunge la o înţelegere, în urma căreia tu să fii eliberat, iar droidul R2-D2 să fie predat imperialilor pentru a fi descusut.

Tânărul simţi un ghem în stomac.

— Nu văd cu ce i-ar putea ajuta, rosti el cât putu de nepăsător, dar îngrozit la gândul că R2-D2 ar fi putut sfârşi ca sclav în Imperiu. R2-D2 n-a participat la nici una dintre întrunirile Consiliului.

— Însă ştie multe despre tine, îi atrase atenţia contrabandistul. Ca şi despre sora ta, soţul ei şi alţi membri cu greutate din Noua Republică. (Ridică din umeri.) Desigur, este o idee ce trebuie examinată cu atenţie. Focalizarea exclusivă asupra cavalerilor Jedi reali şi potenţiali din Noua Republică înseamnă că nu se doreşte pur şi simplu obţinerea de informaţii. Unde au avut loc aceste două tentative?

— Prima pe Bimmisaari, iar a doua pe Bpfassh.

— Avem o relaţie pe Bpfassh şi poate că o putem convinge să facă nişte investigaţii în privinţa imperialilor. Până atunci, mă tem că va trebui să rămâi aici, ca musafir.

Tonul anunţa încheierea întrevederii.

— Înainte de a pleca, zise Luke, mai vreau să subliniez un lucru. Indiferent ce s-ar întâmpla cu mine, sau cu Leia, Imperiul este oricum sortit pieirii. În clipa de faţă, din Noua Republică fac parte mai multe planete decât cele aflate sub jurisdicţia Imperiului, iar numărul lor creşte zilnic. În cele din urmă, vom triumfa, chiar dacă pur şi simplu numericeşte.

— Înţeleg că aceasta a fost şi argumentarea împăratului, atunci când s-a referit la Rebeliunea voastră, replică sec Karrde. Problema rămâne însă cu adevărat esenţială, nu-i aşa? Imperiul se va răzbuna imediat asupra mea, dacă nu te predau, totuşi se pare că Noua Republică va învinge în final.

— Doar dacă el şi soră-sa sunt acolo ca s-o ţină pe Mon Mothma de mână, interveni dispreţuitor Mara. Dacă nu sunt...

— Dacă nu sunt, datarea finalului va fi mai puţin clară, încuviinţă bărbatul. Oricum, îţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Skywalker. Sper că vom putea ajunge repede la o decizie.

— Nu vă grăbiţi pentru binele meu, replică Luke. Mi se pare o planetă îndeajuns de plăcută ca să petrec câteva zile aici.

— Nu fi atât de sigur. Cei doi vornskri domesticiţi ai mei au multe rude prin pădure. Rude care continuă să fie sălbatice.

— Am înţeles, aprobă Luke gândindu-se totuşi că, dacă ar fi putut scăpa din baza lui Karrde, putea înlătura şi strania interferenţă ce-i afecta însuşirile.

— Nu te sfătuiesc nici să te bizui pe talentele Jedi pentru a te apăra de ei, adăugă aproape indiferent contrabandistul. În pădure vei fi la fel de neajutorat. Poate chiar mai rău... Ridică ochii spre copacul care se

înălţa deasupra sa: La urma urmelor, acolo există mult mai mulţi ysalamiri decât aici.

— Ysalamiri? Luke îi urmări gestul... şi pentru prima dată observă creatura prelungă, gri-maroniu care se afla pe o ramură chiar deasupra lui Karrde. Ce sunt?

— Motivul pentru care rămâi acolo unde te-am pus. Se pare că deţin capacitatea neobişnuită de a respinge Forţa... de a crea bule, ca să zic aşa, în care Forţa pur şi simplu nu există.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, spuse Luke întrebându-se dacă era adevărat.

În tot cazul, nici Yoda, nici Obi-Wan nu-i pomeniseră de asemenea fiinţe.

— Puţini sunt cei care au auzit, încuviinţă Karrde. Iar în trecut, majoritatea celor care ştiau de ysalamiri aveau interesul de a nu le face reclamă. Cavalerii Jedi din Vechea Republică evitau planeta, din motive evidente – aceleaşi pentru care multe grupuri de contrabandişti îşi stabiliseră bazele aici. După ce împăratul i-a distrus pe Jedi, cele mai multe grupuri au plecat, preferând să-şi închidă pieţele potenţiale. Acum când Jedi se ridică iarăşi – înclină grav din cap spre tânăr –, poate că unele dintre ele se vor întoarce. Deşi îndrăznesc să spun că populaţia nu va aprecia revenirea lor.

Luke studie cu mai multă atenţie copacul. Acum, când ştia ce să caute, zări alţi câţiva ysalamiri pe crengi, mai groase sau mai subţiri.

— Ce te face să crezi că ysalamirii, şi nu altceva, sunt responsabili pentru acele "bule" în care Forţa nu acţionează?

— Pe de o parte, legendele locale, răspunse Karrde, dar în principal faptul că în clipa de faţă stai aici, vorbind cu mine. Cum altfel ar fi putut un bărbat foarte nervos, înarmat cu un paralizant, să se fi apropiat prin spatele unui Jedi fără să fie simţit?

Luke îl privi pătrunzător şi ultimul fragment al puzzle-ului îşi găsi locul.

— Aveai ysalamiri la bordul lui *Karrde Nesupusul*.

— Corect! Ca să fiu sincer, dintr-o pură întâmplare. Ei bine... – ridică ochii spre Mara poate nu chiar dintr-o pură întâmplare.

Tânărul se uită din nou la ysalamirul de deasupra lui.

— Care este raza unei asemenea bule?

— Nu ştiu, recunoscu Karrde, dacă există cineva care să poată răspunde în deplină cunoştinţă de cauză. Legenda spune ysalamirii individuali au bule cu raze cuprinse între unu şi zece metri, dar că, atunci când sunt grupaţi, razele cresc considerabil. Cred că poate fi vorba despre o amplificare reciprocă. Poate că vei avea amabilitatea ca, înainte de plecare, să participi în câteva experimente asociate lor.

— Poate. Deşi probabil că asta va depinde de direcţia în care voi porni la momentul respectiv.

— Aşa este. Ei bine, presupun că doreşti să faci o baie – de câteva zile, n-ai dezbrăcat costumul de zbor. Ai vreun schimb de haine cu tine?

— În compartimentul-cală al X-interceptorului există o geantă micuţă, zise Luke. Apropo, mulţumesc că mi-aţi luat nava.

— Întotdeauna încerc să nu irosesc lucrurile care, cândva, se pot dovedi utile, surâse Karrde. Îţi voi trimite obiectele imediat ce asociaţii mei vor verifica dacă printre ele nu se află ascunse arme sau alte echipamente. Eu unul mă îndoiesc că un Jedi s-ar deranja cu asemenea fleacuri, dar îmi place să fiu meticulos. La revedere, Skywalker.

Mara ţinea din nou în mână blasterul micuţ.

— Dă-i drumul, gesticulă ea cu arma.

Luke se sculă, apoi se adresă contrabandistului:

— Îţi propun încă o opţiune. Dacă decizi că ai prefera să pretinzi că întâlnirea noastră n-a avut loc, ne-ai putea lăsa pe R2-D2 şi pe mine în locul unde ne-ai găsit. Sunt gata să-mi încerc norocul cu ceilalţi vânători de recompense.

— Inclusiv cu imperialii?

— Da.

Un zâmbet scurt flutură pe buzele lui Karrde.

— S-ar putea să te aştepte o surpriză. Voi ţine însă seama şi de această propunere.

***

Soarele dispăruse îndărătul copacilor şi cerul era considerabil mai întunecat, când Mara îl escortă înapoi prin bază.

— Am pierdut cina? întrebă tânărul, după ce ajunse pe coridorul spre dormitorul său.

— O să ţi se aducă ceva, şuieră ea abia ascunzându-şi dispreţul.

— Mulţumesc, zise Luke apoi inspiră adânc. Nu ştiu de ce mă urăşti aşa de mult...

— Gura! îl întrerupse femeia. Nu mai vreau să aud un cuvânt.

Când ajunseră la uşa camerei, Mara îl împinse înăuntru.

— Ferestrele nu sunt încuiate, îi zise, dar sunt racordate la sistemul de alarmă. Dacă încerci să ieşi, va fi o întrecere interesantă între vornskri şi mine, pentru prinderea ta. Surâse batjocoritor: Totuşi, nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Încearcă şi află.

Luke se uită de la fereastră la femeie.

— Nu, mulţumesc.

Fără alt cuvânt, ea părăsi odaia, închizând uşa. Se auzi clicul unui zăvor electronic, apoi linişte.

Tânărul se apropie de fereastră şi privi afară. La unele dintre geamurile altor barăci se vedeau lumini, deşi el nu remarcase nici o lumină în clădirea sa. Bănuia că era firesc. Indiferent care ar fi fost decizia lui

Karrde – de a-l preda Imperiului, sau de a-l lăsa să revină în Noua Republică –, nu avea rost ca vreunul dintre asociaţii săi să ştie mai multe decât era strict necesar.

Cu atât mai mult cu cât Karrde putea să urmeze sfatul lui Mara şi să-l ucidă.

Întorcând spatele ferestrei, reveni la pat, luptându-se cu teama care încerca să-l copleşească. De la confruntarea cu împăratul, nu se mai simţise atât de neajutorat.

Sau, mai exact, nu mai fusese atât de neajutorat.

Inspiră adânc. Pentru Jedi nu există emoţii, doar pace. Cumva, o ştia cu siguranţă, trebuia să existe o cale de ieşire din temniţă.

El nu trebuia decât să rămână în viaţă timp suficient ca s-o găsească.

20

—Nu; te asigur că totul e-n regulă, vorbi C-3PO cu glasul lui Leia şi arătând de-a dreptul nefericit cu căştile pe cap. Han şi cu mine am decis că dacă tot ne găsim în regiunea aceasta n-ar fi rău să aruncăm o privire şi în sistemul Abregado.

— Înţeleg, Înălţimea Ta, se auzi glasul lui Winter în difuzoare. (Lui Han i se păru că femeia era obosită.

Obosită şi ceva mai mult decât tensionată.) Pot totuşi să-ţi recomand să nu lipseşti prea mult timp?

C-3PO îl privi neajutorat pe Han.

— O să ne-ntoarcem curând, şopti acesta în comunicator.

— O să ne-ntoarcem curând, repetă droidul în microfon.

— Doresc doar să verific...

— Doresc doar să verific...

— ...infrastructura de fabricaţie...

— ...infrastructura de fabricaţie...

— ...în Gado.

— ...în Gado.

— Da, Înălţimea Ta. Voi transmite informaţia Consiliului. Sunt sigură că va fi încântat s-o audă. Winter făcu o pauză de abia sesizabilă. Aş dori să ştiu dacă pot vorbi pentru o clipă cu căpitanul Solo.

Din partea opusă a cabinei, Lando făcu o strâmbătură. *S-a prins*, mişcă el din buze fără un sunet.

Hai, taci, îi răspunse în acelaşi fel Han, apoi încuviinţă din cap spre C-3PO.

— Bineînţeles, rosti droidul relaxându-se cu evidentă uşurare. Han...?

— Sunt aici, Winter, spuse bărbatul activându-şi microfonul. Care-i treaba?

— Doream să ştiu dacă ai vreo idee când te vei întoarce împreună cu prinţesa Leia. Amiralul Ackbar s-a interesat în mod special despre tine.

Han se încruntă. De când demisionase din funcţia de general, cu câteva luni în urmă, Ackbar nu-i mai adresase nici măcar două cuvinte în afara celor din întrunirile oficiale.

— Mulţumeşte-i amiralului pentru grija lui, răspunse alegându-şi cu grijă vorbele. Cum o duce?

— Ca de obicei, replică Winter. Are totuşi nişte probleme de familie, acum la mijlocul anului şcolar.

— Certuri între copii?

— În principal, legate de ora de culcare. Probleme cu cei mici – cine va rămâne ca să citească seara târziu... lucruri din astea. Cred că-nţelegi.

— Mda, îi cunosc destul de bine pe copii. Dar vecinii? Mai are necazuri cu ei?

Urmă o pauză imperceptibilă.

— Nu... nu sunt foarte sigură, zise ea. Nu mi-a pomenit nimic despre ei. Dacă doreşti, pot să-l întreb.

— Nu-i mare lucru. Atâta timp cât familia este bine – asta-i important.

— De acord. Oricum, cred că dorea în primul rând să-ţi amintesc pur şi simplu de el.

— Mulţumesc pentru mesaj, aruncă Han o privire spre Lando. Spune-i că nu vom mai întârzia mult. Mergem spre Abregado şi poate că o să dăm o raită în alte două sisteme, apoi ne-ntoarcem.

— Este-n regulă. Altceva?

— Nimic... adică, stai puţin. Ce se mai aude despre programul de refacere bpfasshi?

— Cele trei sisteme atacate de imperiali?

— Exact.

Şi locul unde el cu Leia avuseseră a doua întâlnire cu răpitorii cu piele cenuşie, dar n-avea rost să insiste în direcţia respectivă.

— O clipă, să apelez fişierul... Văd că lucrurile merg destul de bine. Au fost unele probleme cu livrările de materiale, dar acum se pare că s-a intrat în ritm.

Han se încruntă spre difuzor.

— Ce-a făcut Ackbar – a dezgropat de undeva nişte cargoboturi mâncate de molii?

— De fapt, a improvizat unele proprii, răspunse sec femeia. A luat câteva nave de linie – în principal

crucişătoare spaţiale şi fregate de atac –, a redus echipajele la minim, le-a dotat cu droizi suplimentari şi le-a transformat în transportoare.

— Sper că are şi nişte escorte bune cu ele, se strâmbă Han. Crucişătoarele lipsite de armament sunt nişte ţinte de antrenament excelente pentru imperiali.

— Sunt sigură că s-a gândit la asta. Iar docurile orbitale şi şantierele spaţiale de la Sluis Van sunt foarte bine apărate.

— În ziua de azi nu mai pot băga mâna în foc pentru nimic, mormăi acru bărbatul. Mai ales cu imperialii care bântuie peste tot. Asta este! Am încheiat atunci – vorbim mai târziu.

— Călătorie plăcută. La revedere, Înălţimea Ta!

Lando pocni din degete spre C-3PO.

— La revedere, Winter, spuse droidul.

Han îşi trecu muchia palmei peste beregată şi Lando dezactivă transmiţătorul.

— Dacă crucişătoarele alea spaţiale ar fi fost dotate cu circuite de comandă secundare sănătoase, n-ar fi trebuit să le încarce cu droizi şi să facă din ele nave de marfă, vorbi el.

— Mda, încuviinţă Han neatent. Haide – e timpul s-o scurtăm şi să ne-ntoarcem.

Părăsi scaunul şi-şi verifică blasterul.

— Ceva se coace pe Coruscant.

— Te referi la chestiile alea despre familia lui Ackbar? întrebă Lando ridicându-se.

— Exact. Dacă am înţeles-o bine pe Winter, se pare că Fey'lya a demarat o acţiune de proporţii pentru a prelua responsabilităţile lui Ackbar. Haide, C-3PO – încuie după noi, spuse Han pornind spre trapa de acces a *Şoimului*.

— Căpitane Solo, trebuie să protestez din nou la adresa acestei acţiuni, vorbi plângăreţ droidul urmându-l târşâit. Imitarea prinţesei Leia...

— Bine, bine, îl întrerupse Han. Imediat ce ajungem acasă, o să-l rog pe Lando să-ţi anuleze programarea.

— Plecăm aşa repede? întrebă Lando, alăturându-i-se în faţa trapei. Mi s-a părut că i-ai zis lui Winter...

— Am făcut-o pentru cei care ne-ar fi putut intercepta. Ne întoarcem imediat ce terminăm treaba aici. Poate că, pe drum, ne oprim chiar la Kashyyyk, s-o luăm pe Leia.

— E chiar aşa de rău?

— Greu de precizat cu exactitate, admise Han apăsând tasta de deschidere. N-am înţeles partea aceea cu "cine va rămâne ca să citească seara târziu". Bănuiesc că s-ar putea referi la activitatea de contrainformaţii pe care Ackbar o are din funcţia de Comandant Suprem. Sau poate mai rău – că Fey'lya vrea tot potul de sabacc.

— Tu şi Winter ar fi trebuit să puneţi la punct un cod verbal mai bun.

— Mai exact, ar fi trebuit să punem la punct un cod verbal în sine, preciză Han. De trei ani îmi propun să mă aşez cu ea şi cu Leia şi să definitivăm unul, dar până acum n-am găsit timpul necesar.

— Ei bine, dacă te poate ajuta părerea mea, interpretarea este corectă, rosti Lando coborând pe rampă şi privind în jurul docului. Oricum, se potriveşte cu zvonurile pe care le-am auzit. Vecinii la care te-ai referit reprezintă Imperiul?

— Exact. Winter ar fi trebuit să audă ceva despre asta, dacă Ackbar ar fi avut succes în oprirea scurgerilor de informaţii.

— Atunci n-ar fi însă periculos să ne întoarcem?

— Ba da, dar va trebui să riscăm. Fără Leia acolo, care să joace rolul pacificatorului, Fey'lya ar putea reuşi să convingă, prin milogeli sau ameninţări, restul Consiliului să-i ofere ceea ce doreşte.

— Mda. Să sperăm că asta va fi ultima verigă de contact.

— Să sperăm mai întâi că va apărea individul, mârâi Han.

Astroportul Abregadorae avusese o reputaţie jalnică printre piloţii cu care Han zburase în vremea când fusese contrabandist, situându-se la coada listei, alături de locuri ca Mos Eisley de pe Tatooine. De aceea, fu oarecum un şoc, deşi unul plăcut, să descopere dincolo de uşa docului un oraş curat şi sclipitor.

— Ia te uită, murmură Lando. Să fi ajuns finalmente civilizaţia pe Abregado?

— S-au întâmplat şi lucruri mai stranii, fu de acord Han privind în jur.

Curat şi aproape incredibil de ordonat, având totuşi aerul specific al tuturor astroporturilor de marfă. Aerul unui loc nu tocmai îmblânzit...

— Hopa, făcu încetişor Lando uitându-se peste umărul celuilalt. Se pare că unii vor vedea şi reversul medaliei.

Han se întoarse. La cincizeci de metri mai departe pe centura astroportului, un grup mic de bărbaţi purtând uniforme, veste antiglonţ uşoare şi carabine blaster se strânsese în faţa altei ieşiri din doc. Chiar pe când priveau, jumătate dintre ei se strecură înăuntru, lăsându-i pe ceilalţi de pază în stradă.

— Aşa-i, încuviinţă Han străduindu-se să vadă numărul de deasupra ieşirii respective. Şaizeci şi trei... Să sperăm că omul nostru nu-i acolo. De fapt, unde ar trebui să ne întâlnim?

— Aici, arătă Lando spre o clădire mică şi fără ferestre, înghesuită între două clădiri mult mai vechi; deasupra uşii atârna o scândură negeluită pe care scria "LoBue". Ar trebui să ocupăm una dintre mesele dintre bar şi cazinou şi să aşteptăm. Acolo vom fi contactaţi.

LoBue era un local surprinzător de spaţios, ţinând seama de intrarea modestă, extinzându-se în spate, dar şi în clădirea mai veche din stânga sa. Imediat lângă intrare se afla un grup de mese orientate spre un ring de dans mic, însă elegant, care acum era pustiu, deşi revărsa acordurile enervante ale unei înregistrări muzicale. De partea cealaltă a ringului, existau mai multe separeuri, prea întunecate pentru a distinge pe cei dinăuntru. Spre stânga, după ce suiai câteva trepte, se găsea cazinoul, despărţit printr-un perete de plastic transparent şi zgâriat.

— Cred că baru-i sus, şopti Lando. Înapoia meselor de sabacc, spre stânga. Acolo vrea probabil să-l aşteptăm.

— Ai mai fost pe-aici? se interesă Han peste umăr, în timp ce urcau treptele.

— Aici n-am mai fost. Ultima dată am coborât în Abregado-rae acum câţiva ani. Era mai groaznic decât în Mos Eisley şi n-am rămas mult. Indiferent ce fel de probleme ai avea cu noul guvern, clătină Lando din cap, trebuie să recunoşti că a făcut treabă bună.

— Eu zic să-ţi ţii gura despre problemele pe care le-am avea cu noul guvern, de acord? De data asta, vreau să rămânem discreţi.

— Cum zici tu, chicoti celălalt.

În zona barului, iluminatul era mai slab decât în cazinou, totuşi fără să facă vederea imposibilă. Cei doi se aşezară în vecinătatea meselor de joc. Imediat, din centrul mesei se ridică holograma unei fete atrăgătoare.

— Bună ziua, domnilor, li se adresă într-o bazică plăcută. Cu ce vă pot servi?

— Ai vin Necr'ygor Omic? întrebă Lando.

— Da, domnule. Din '47, '49, '50 şi '52.

— Luăm o jumătate de carafă din '49.

— Mulţumesc, domnilor, rosti holograma şi dispăru.

— Făcea parte din parolă? se interesă Han privind prin cazinou.

Era de abia mijlocul după-amiezii după ora locală, dar peste jumătate dintre mese erau ocupate. Pe de altă parte, zona barului era aproape pustie, conţinând doar câţiva umanoizi şi extratereştri. Se părea că băutura era mai puţin apreciată decât jocurile de noroc pe lista viciilor populare pe Gado.

— Nu, n-a spus nimic despre ce ar trebui să comandăm. Dar fiindcă mie îmi place un vin Necr'ygor Omic bun...

— Şi fiindcă nota de plată o achită Coruscantul...

— Cam aşa ceva.

Vinul sosi pe o tavă care se ridică prin trapa din mijlocul mesei.

— Mai doriţi ceva, domnilor? întrebă holograma.

Lando clătină din cap şi luă carafa şi cele două pahare.

— Deocamdată, nu.

— Vă mulţumesc.

Holograma şi tava dispărură.

— Aşadar, spuse Lando turnând vin, se pare că va trebui să aşteptăm.

— Dacă tot aşteptăm, întoarce-te fără grabă şi uită-te la a treia masă de sabacc din spate. Sunt cinci bărbaţi şi o femeie. Zi-mi dacă al doilea individ din dreapta este cine cred eu.

Ridicând paharul cu vin, Lando îl îndreptă spre lumină, ca şi cum ar fi intenţionat să-i studieze culoarea. În timpul gestului, se răsuci pe jumătate.

— Fynn Torve?

— Mie aşa mi se pare. Mă gândeam că poate tu l-ai văzut mai recent decât mine.

— Nu de la ultima cursă Kessel pe care am făcut-o împreună. Lando ridică o sprânceană spre Han şi adăugă sec: Imediat înainte de cealaltă partidă mare de sabacc.

Han îl privi rănit.

— Sper că nu mai eşti supărat din cauza *Şoimului*.

— Eu ştiu... Nu, probabil că nu. Nu mai supărat decât am fost să pierd în faţa unui amator ca tine.

— Amatori

— ...deşi recunosc că au existat momente, imediat după aceea, când stăteam treaz nopţile, plănuind răzbunări diabolice. Noroc că n-am apucat să le transpun în fapte.

Han reveni cu atenţia asupra mesei de sabacc.

— Dacă te linişteşte în vreun fel... dacă n-ai fi pierdut *Şoimul*, probabil că nici n-am mai sta acum aici. Prima Stea a Morţii a Imperiului ar fi cucerit Yavin, şi apoi ar fi înfrânt Alianţa, planetă după planetă. Iar acela ar fi fost sfârşitul.

— Poate că da, poate că nu. Cu indivizi ca Ackbar şi Leia la conducere...

— Leia ar fi fost moartă, îl întrerupse Han. Era deja destinată execuţiei, când Luke, Chewie şi cu mine am scos-o din Steaua Morţii.

Amintirea îi trezi un fior pe şira spinării. Fusese foarte aproape s-o piardă pe Leia pentru totdeauna. Şi n-ar fi ştiut niciodată ce pierduse.

Iar acum, când ştia... tot putea s-o piardă.

— N-o să păţească nimic, îl linişti Lando. Nu-ţi mai face griji. Atât doar c-ar fi fost bine dacă am fi ştiut ce voiau imperialii de la ea...

— Ştiu foarte bine ce vor, mârâi Han. Îi vor pe gemeni.

Lando îl privi cu o expresie de uluire.

— Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur. Altfel, de ce n-au folosit paralizantele asupra noastră în ambuscada de pe Bpfassh? Fiindcă exista o şansă de cincizeci la sută de avort!

— Pare logic. Leia ştie?

— Habar n-am. Probabil că da.

Han privi mesele de sabacc şi simţi că decadenţa veselă a scenei îl călca pe nervi. Dacă Torve era într-adevăr legătura de contact a lui Karrde, îşi dorea să fi terminat cu prostiile şi să vină la ei. La urma urmelor, nu existau chiar aşa multe posibilităţi dintre care să aleagă.

Ochii i se îndepărtară de cazinou, trecură în zona barului... şi se opriră. La o masă umbrită, în capătul cel mai depărtat de ei, se aflau trei bărbaţi.

Într-un astroport de marfă exista un aer specific, o combinaţie de zgomote, mirosuri şi vibraţii pe care orice pilot cu ceva vechime o recunoştea instantaneu. Un aer la fel de specific îl degajau ofiţerii de securitate planetară.

— Hopa, murmură el.

— Ce-i? făcu Lando şi cercetă la rândul său încăperea cu o expresie de lene nepăsătoare.

Ajunse la masa îndepărtată...

— Chiar că hopa, comentă sobru. Aş zice că asta explică de ce Torve se ascunde la o masă de sabacc.

— Şi se străduieşte din răsputeri să ne ignore, adăugă Han privind cu coada ochiului spre agenţii de

securitate şi încercând să deducă unde se focaliza atenţia lor.

Dacă le compromiteau întâlnirea, probabil că nu putea face mare lucru, decât să-şi scoată paşaportul Noii Republici şi să încerce să se impună în faţa lor. Acţiunea putea să reuşească, sau nu, şi parcă auzea deja criza de isterie politicoasă pe care ar fi avut-o Fey'lya în ambele cazuri.

Pe de altă parte, poate că agenţii îl urmăreau doar pe Torve, posibil ca parte din raidul pe care el şi Lando îl văzuseră în docuri...

Oricum, merita să rişte. Bătu cu încheieturile degetelor în centrul mesei.

— Da, domnilor? reapăru holograma.

— Douăzeci de jetoane pentru sabacc, te rog.

— Da, domnule, rosti fata şi dispăru.

— Stai aşa, făcu Lando prudent în timp ce Han îşi termina paharul. Doar nu vrei să te duci la ei?

— Ai o idee mai bună? replică Han, aranjându-şi blasterul în toc. Dacă el este persoana de contact, nu vreau să-l pierd.

— S-a zis cu discreţia, suspină resemnat Lando. Eu ce să fac?

— Fii gata să intervii. (Trapa mesei se deschise, oferind un fişic de jetoane pentru sabacc.) Deocamdată, se pare că-l supraveghează doar pe el – poate că-l putem scoate pe aici, înainte să apară întăriri.

— Şi dacă nu?

Han luă jetoanele şi se sculă.

— Atunci, voi încerca să creez o diversiune şi ne întâlnim la *Şoim*.

— Bine. Baftă!

La masa de sabacc existau două locuri libere, la o persoană depărtare de Torve. Han alese unul dintre ele şi se aşeză, trântindu-şi jetoanele cu zăngănit metalic.

— Bagă-mă şi pe mine, rosti el.

Ceilalţi îl priviră, cu expresii ce variau între surprindere şi iritare. Torve însuşi ridică ochii, apoi îl mai examină o dată. Han înălţă o sprânceană spre el.

— Tu dai cărţile, fiule? Haide, bagă-mă şi pe mine!

— Nu... nu dau eu cărţile, zise Torve privind scurt spre bărbatul grăsuţ din dreapta sa.

— Şi-am început deja, vorbi grăsunul cu glas acru. Aşteaptă jocul următor.

— Încă nici n-aţi mizat toţi, replică Han indicând jetoanele strânse la mâna respectivă.

Pe de altă parte, potul sabacc era destul de mare – probabil că se juca de cel puţin două ore. Poate că acela era unul dintre motivele pentru care grăsunul nu voia jucători noi, care să câştige totul.

— Haide, dă-mi cărţile, zise Han azvârlind un jeton în potul mâinii curente.

Încetişor şi fulgerându-l mereu cu privirea, celălalt luă două cărţi de deasupra pachetului şi i le împinse.

— Aşa mai merge, încuviinţă Han. Îmi stârneşte amintirile. Acasă, eu eram cel care le arăta întotdeauna celorlalţi reversul medaliei.

Torve îl privi atent şi chipul îi împietri.

— Chiar aşa? comentă el cu glas indiferent. Acum însă joci cu bărbaţii adevăraţi, nu cu băieţaşii. S-ar putea să nu găseşti genul de recompense cu care erai învăţat.

— Nu sunt nici eu tocmai un amator, rânji Han şi-şi aminti că securitatea efectuase raidul în docul 63. Numai în ultima lună cred c-am câştigat vreo... probabil şaizeci şi trei de jocuri.

Un alt licăr trecu peste chipul lui Torve. Aşadar era într-adevăr docul lui.

— Asemenea cifre aduc multe recompense, murmură el coborând o mână sub tăblia mesei.

Han se încordă, dar mâna reapăru goală. Ochii lui Torve inspectară scurt localul, poposind o fracţiune de secundă asupra mesei la care stătea Lando, apoi reveniră la Han.

— Ai bani pe măsura gurii?

Han îl privi inexpresiv.

— Cred că-ţi fac faţă la orice ai cere.

Torve încuviinţă încet din cap.

— S-ar putea să te cred.

— E foarte interesant, interveni alt jucător, dar noi vrem să jucăm cărţi.

— Miza e pe patru, anunţă Torve.

Han îşi privi cărţile: Dama de Doage şi pătrarul de Monede. Luă şase jetoane şi le azvârli pe masă.

— Plus două.

Înapoia lui, simţi un curent de aer...

— Trişorule! îi răcni o voce în ureche.

Tresări şi se răsuci, căutându-şi în mod reflex blasterul, dar în aceeaşi clipă o mână masivă se repezi peste umărul său şi-i înhăţă cărţile.

— Eşti un trişor, domnule! bubui din nou vocea.

— Nu ştiu ce vrei să spui, se încruntă Han lăsând capul pe spate ca să-şi privească atacatorul.

Aproape că regretă gestul. Îndărătul său se ridica, înapoia unei bărbi cât un nor de furtună, un individ de două ori mai solid decât el, care-l pironea cu o căutătură ce putea fi descrisă doar ca înflăcărată de fervoare religioasă.

— Eu ştiu foarte bine ce vreau să spun, scuipă necunoscutul fiecare cuvânt. Cartea asta – şi flutură una dintre cărţile lui Han; este o mutabilă!

— Nu-i adevărat, protestă Han clipind. (În jurul mesei se strânsese rapid mulţime: securitatea cazinoului, dar şi alţi angajaţi, curioşi, şi probabil destui care sperau să vadă o încăierare.) Este cartea pe care am primit-o.

— Chiar aşa?

Bărbatul ţinu cartea în palma sa masivă, o aduse în faţa lui Han şi-i atinse colţul cu vârful unui deget.

Dama de Doage se schimbă brusc în şesarul de Săbii. Bărbatul îi atinse din nou colţul şi deveni Cumpătarea. Apoi optarul de Clondire... după aceea Idiotul... apoi Comandorul Monedelor...

— Asta-i cartea pe care am primit-o, repetă Han simţind cum transpiraţia începea să i se adune sub guler. (De acum, nu mai putea fi nici vorbă de discreţie.) Dacă-i o mutabilă, nu-i vina mea.

Un individ scund cu chip dur îl împinse într-o parte pe bărbos.

— Ţine mâinile pe masă, îi porunci lui Han cu un glas pe măsura feţei. La o parte, Reverendule – ne ocupăm noi de asta!

Reverend? Han se uită din nou spre bărbos şi întrezări acum banda neagră bătută cu cristale printre smocurile de păr de pe piept.

— Reverend, zici? repetă cu jale.

Reverenzii formau un grup extrem de religios, răspândit în toată galaxia, a cărui principală pasiune în viaţă părea să fie eliminarea tuturor formelor de jocuri de noroc. Şi a tuturor jucătorilor.

— Am zis să ţii mâinile pe masă, se răsti bărbatul din securitatea cazinoului şi luă cartea suspectă dintre degetele Reverendului.

O privi, apoi o încercă el însuşi şi încuviinţă din cap.

— Frumoasă mutabilă, trişorule, rânji el spre Han.

— Probabil c-a palmat cartea pe care a primit-o, interveni Reverendul care nu se clintise de lângă masă. Unde-i, trişorule?

— Cartea pe care-am primit-o este chiar în mâna amicului tău, izbucni Han. N-am nevoie de o mutabilă ca

să câştig la sabacc. Dacă am o mutabilă, este pentru că am primit-o din pachet.

— Aşa să fie oare?

Pe neaşteptate, Reverendul se răsuci fulgerător spre grăsunul care împărţise cărţile de sabacc şi care nu părăsise masa, deşi era aproape acoperit de mulţime.

— Pot să-ţi văd cărţile, domnule? întinse el mâna.

— Ce spui? se holbă celălalt. De ce aş da altuia o mutabilă? Oricum, este pachetul cazinoului – nu vezi?

— Ei bine, există o singură cale prin care să fim siguri, declară Reverendul şi se întinse să ia cărţile de pe masă. După care, tu – şi tu, îi indică pe grăsun şi pe Han, puteţi fi scanaţi să vedem cine ascunde o carte suplimentară. Aş zice că aşa rezolvăm problema, nu, Kampl? se adresă celui din securitatea cazinoului.

— Reverendule, nu ne-nvăţa tu să ne facem meseria, mârâi Kampl. Cyru, adu scanerul!

Scanerul era micuţ, de dimensiunile unei palme, evident destinat operaţiunilor discrete.

— Începe cu ăsta, arătă Kampl spre Han.

— Am înţeles, încuviinţă Cyru şi-l ocoli expert cu scanerul. Nimic! anunţă el.

Prima undă de nesiguranţă se ivi dinapoia grimasei lui Kampl.

— Mai încearcă o dată!

Celălalt se execută.

— Tot nimic. Are un blaster, comunicator şi paşaport – nimic altceva.

Vreme de câteva clipe, Kampl continuă să se holbeze la Han, apoi, fără chef, se răsuci spre celălalt jucător de sabacc.

— Protestez! zbieră grăsunul, sărind în picioare. Sunt un cetăţean Clasa AA – nu aveţi dreptul să mă supuneţi unei asemenea acuzaţii total nefondate!

— Putem s-o facem aici, sau la secţie, mârâi Kampl. Ai de ales.

Jucătorul îl fulgeră cu o privire veninoasă pe Han, dar păstră o tăcere rigidă cât timp fu scanat.

— E curat şi el, anunţă Cyru încruntându-se.

— Scanează podeaua, ordonă Kampl. Poate c-au aruncat-o pe jos.

— Şi numără cărţile din pachet, interveni Reverendul.

Kampl se răsuci iritat spre el.

— Pentru ultima dată...

— Fiindcă dacă o să găsim aici toate cele şaptezeci şi şase de cărţi, îl întrerupse bărbosul cu vocea plină de suspiciune, poate că avem de-a face cu un pachet "aranjat".

— Aici nu se aranjează pachetele! tresări Kampl de parcă fusese ciupit.

— Nu? repetă Reverendul. Nici chiar când la joc participă anumite persoane? Persoane care poate că ştiu că trebuie să caute o carte specială?

— Asta-i ridicol, pufni Kampl înaintând spre el. LoBue este un stabiliment respectabil şi perfect legal. Nici unul dintre jucătorii aceştia nu are nici o legătură cu...

— Hei! exclamă pe neaşteptate grăsunul. Tipul care stătea lângă mine – unde-a dispărut?

— Aha, rânji reverendul. Deci nici unul n-avea nici o legătură cu voi, aşa-i?

Cineva înjură violent şi-şi croi drum prin mulţime – unul dintre cei trei agenţi de securitate planetară care supravegheaseră masa lui Torve. Kampl îl privi îndepărtându-se, inspiră adânc şi reveni spre Han.

— Vrei să-mi zici care-i numele partenerului tău?

— Nu era partenerul meu, se răsti Han, şi n-am trişat. Dacă vrei să mă acuzi în mod oficial, du-mă la secţie şi fă-o acolo. Dacă nu – se sculă şi-şi strânse jetoanele –, am plecat!

Pentru o clipă, crezu că tentativa sa de cacealma avea să fie dejucată de Kampl. Agentul de securitate nu avea însă dovezi reale şi ştia asta; în plus, se părea că avea de făcut şi lucruri mai importante decât să-şi piardă timpul cu ceea ce părea un incident minor.

— Aşa-i – şterge-o, mârâi el. Să nu te mai prind pe-aici.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Han.

Mulţimea începuse să se destrame şi nu avu probleme în a reveni la masa sa. Deloc surprinzător, Lando nu se mai găsea acolo. Surprinzător era faptul că achitase nota înainte de a pleca.

***

— Ai fost rapid, îl întâmpină Lando din capătul rampei de intrare în *Şoim*. Nu mă aşteptam să-ţi dea drumul pentru cel puţin încă o oră.

— N-aveau dovezi, răspunse Han suind rampa şi apăsând butonul pentru deschiderea trapei. Sper că Torve nu ţi-a tras clapa.

Lando clătină din cap.

— Aşteaptă în salon, spuse el şi ridică din sprâncene. În plus, se simte dator faţă de noi.

— Asta ar putea fi de folos, încuviinţă Han şi porni pe coridorul curb.

Torve stătea în faţa holoconsolei din salon, cu trei datapaduri mici răsfirate în faţă.

— Mă bucur să te revăd, rosti Han intrând.

— Şi eu mă bucur, vorbi celălalt grav. Se ridică în picioare şi-i întinse mâna. I-am mulţumit deja lui Calrissian, dar voiam să-ţi mulţumesc şi ţie. Atât pentru avertisment, cât şi pentru că m-aţi ajutat să ies de acolo. Vă sunt îndatorat.

— Nici o problemă, flutură Han din mână. Aşadar, nava ta era cea din docul 63?

— Mai exact a patronului, se strâmbă Torve. Din fericire, în clipa de faţă nu există nimic de contrabandă înăuntru – descărcasem deja. E clar însă că mă suspectau.

— Ce mărfuri aveai? se interesă Lando, care apăruse dinapoia lui Han. Evident, dacă nu-i un secret...

Torve arcui o sprânceană.

— Nu-i nici un secret, dar nu ştiu dacă o să mă credeţi. Transportam alimente.

— Ai avut dreptate, chicoti Lando. Nu te cred.

— La început, nici mie nu mi-a venit să cred, urmă Torve. În dealurile din estul astroportului trăieşte un clan întreg, care consideră că n-are nimic de apreciat la noua guvernare.

— Rebeli?

— Nu, şi asta-i partea cea mai ciudată. Nu se răscoală, nu fac necazuri şi nici măcar nu ocupă o regiune cu resurse vitale. Sunt oameni simpli, care nu doresc decât să fie lăsaţi să-şi continue traiul acesta. Guvernul a decis să dea un exemplu cu ei şi, printre altele, le-a sistat orice livrări de alimente şi medicamente, până nu vor accepta să se comporte ca toţi ceilalţi.

— Am senzaţia că asta-i linia generală, încuviinţă Lando. Nu-i un guvern care să se dea în vânt după autonomia locală.

— De aceea, noi aducem alimentele prin contrabandă. E o nebunie! Oricum, mă bucur să vă revăd pe amândoi. Interesant că mai lucraţi împreună. Multe echipe s-au destrămat în ultimii ani, mai ales după dispariţia lui Jabba.

Han şi Lando schimbară priviri.

— Mai corectă ar fi formularea că am revenit împreună, preciză Han. În timpul războiului, am nimerit de aceeaşi parte. Până atunci însă...

— Până atunci însă voiam să-l omor, explică Lando. N-a fost totuşi mare chestie.

— Mda, se mulţumi să mormăie Torve uitându-se de la unul la altul. Lăsaţi-mă să ghicesc: *Şoimul*, aşa-i? Îmi amintesc c-am auzit zvonuri că l-ai fi furat...

— Că l-am furat! se răsuci Han spre Lando.

— Ţi-am spus că o vreme am fost al naibii de supărat, înălţă Lando din umeri. N-a fost chiar un furt propriu-zis, deşi putea fi considerat ca atare. Pe atunci, aveam un mic oficiu de cliring semilegal pentru nave la mâna a doua şi rămăsesem fără bani la o partidă de sabacc pe care o jucam cu Han. I-am oferit să-şi aleagă orice navă doreşte, dacă va câştiga. În mod firesc, ar fi trebuit să se repeadă la unul dintre iahturile placate cu crom ţipător, pe care se aduna praful în rândul întâi, nu la cargobotul pe care-l modernizasem discret pentru mine.

— Să ştii c-ai făcut treabă bună, chicoti Han. Deşi Chewie şi cu mine a trebuit să demontăm şi să modificăm multe chestii.

— Grozav, mârâi Lando. Mai zi una de-astea şi s-ar putea să ţi-l iau înapoi.

— Nu ştiu cum ai rezolva-o cu Chewie, replică Han, apoi îl fixă pe Torve cu privirea. Desigur însă tu ştiai toate astea deja, nu?

— Nu te supăra, Solo, rânji contrabandistul, dar îmi place să-mi cunosc clienţii înainte de a intra în afaceri cu ei – să văd dacă mă pot aştepta din partea lor să fie deschişi cu mine. De obicei, indivizii care mint în legătură cu trecutul lor mint şi în privinţa afacerilor prezente.

— Să-nţeleg c-am trecut testul?

— Cu brio, aprobă Torve continuând să rânjească. Aşadar, ce poate face Talon Karrde pentru voi?

Han inspiră precaut. În sfârşit! Acum trebuia să aibă grijă să nu strice cumva lucrurile.

— Vreau să-i propun o înţelegere: să lucreze direct cu Noua Republică.

— Am auzit că umbli şi încerci să convingi diverse grupuri de contrabandişti, încuviinţă Torve. Impresia generală este că vrei să-i dai pe mâna lui Ackbar.

— În nici un caz! Ackbar nu-i deloc încântat de idee, dar a acceptat-o. Avem nevoie de o capacitate mai mare de transport, iar contrabandiştii sunt sursa firească pentru aşa ceva.

— Din ce-am auzit, pare o ofertă interesantă, ţuguie celălalt buzele. Desigur, nu sunt eu cel care decide în privinţa asta.

— Atunci, du-ne la Karrde, interveni Lando. Lasă-l pe Han să-i vorbească direct.

— Din păcate, în clipa de faţă se găseşte în baza principală şi acolo nu vă pot duce.

— De ce?

— Pentru că nu-i lăsăm pe străini să intre şi să iasă după voie, răspunse Torve răbdător. În primul rând, nu dispunem de genul de securitate masivă pe care o avea Jabba pe Tatooine.

— Nici noi nu suntem..., începu Lando.

Han îl opri printr-un gest al mâinii.

— Bine, spuse el. Tu cum vei ajunge înapoi acolo?

Torve deschise gura, apoi o închise.

— Cred că va trebui să găsesc o modalitate de a-mi scoate nava de sub sechestru, nu?

— Asta va dura, îi atrase atenţia Han. În plus, eşti cunoscut pe aici. Pe de altă parte, probabil că o persoană cu acreditările corespunzătoare ar putea s-o elibereze, înainte să se răspândească vestea.

— Tu, de pildă? se încruntă, contrabandistul.

— Cred că aş putea, strânse din umeri Han, deşi după cele întâmplate în LoBue n-ar trebui să mă expun. Sunt sigur însă c-aş putea aranja.

— Eşti sigur..., îl îngână Torve caustic. Şi care ar fi târgul?

— Ne laşi să te ducem la baza ta şi să discutăm cincisprezece minute cu Karrde.

Torve îl fixă cu privirea, strângând din maxilare.

— O să dau de belea, dacă fac asta. Ştii bine...

— Nu suntem tocmai nişte străini, îi reaminti Lando. Karrde m-a cunoscut o dată, iar Han şi cu mine am păstrat ani de zile secrete militare majore ale Alianţei. Deţinem o reputaţie excelentă ca persoane în care se poate avea încredere.

Torve se uită la el, apoi întoarse ochii către Han.

— O să dau de belea, repetă el oftând. Dar într-adevăr vă sunt dator. De acord, însă cu o condiţie: eu pilotez până acolo şi stabilesc ruta într-un modul codificat care se poate şterge. Dacă şi voi va trebui să procedaţi la fel la plecare, asta va depinde de Karrde.

— Mi se pare corect, încuviinţă Han care ştia că paranoia era una dintre bolile frecvente ale contrabandiştilor şi pe care nu-l interesa în mod deosebit localizarea bazei lui Karrde. Când putem pleca?

— Imediat ce sunteţi gata, răspunse Torve, apoi arătă spre jetoanele de sabacc din mâna lui Han. Doar dacă nu vrei să te-ntorci în LoBue, ca să-ţi termini partida.

Han uitase de jetoane.

— Dă-le naibii, făcu el azvârlindu-le pe holoconsolă. Încerc să nu joc sabacc, când îmi suflă fanaticii în ceafă.

— Aşa-i, aprobă Torve, Reverendul a dat un spectacol pe cinste, nu? Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el...

— Ia stai aşa, îl întrerupse Lando. Îl cunoşti?

— Bineînţeles! El este omul de contact cu clanul din dealuri. N-ar fi putut însă face atâta scandal, dacă n-ar fi existat un străin, ca tine, de care să se ia.

— Fir-ar el al..., mormăi Han. Prin urmare, mutabila era a lui, nu?

— Evident. Torve îl privi cu inocenţă. De ce te plângi? Ai căpătat ce-ai dorit – te duc la Karrde. Nu?

Han căzu pe gânduri. Desigur, contrabandistul avea dreptate. Cu toate acestea...

— Aşa-i, acceptă el. Cred că-mi pot lua adio de la eroism.

Torve pufni amuzat.

— Mie-mi spui? Haide, porneşte calculatorul şi să-ncepem codificarea modulului de navigaţie!

21

Mara se apropie de uşa încăperii de transmisiuni, întrebându-se nesigură asupra convocării neaşteptate. Karrde nu oferise detalii, dar ceva din glasul său trezise în femeie vechile instincte de supravieţuire. Verificând blasterul micuţ din tocul ascuns în mânecă, apăsă tasta de deschidere a uşii.

Se aşteptase ca în cameră să se găsească cel puţin alte două persoane: Karrde, transmisionistul de serviciu, plus alţii care fuseseră convocaţi. Spre uşoara ei surpriză, Karrde era singur.

— Intră, o invită ridicând ochii de pe datapad, şi închide uşa.

Mara se supuse.

— Probleme? se interesă ea.

— Una singură, minoră, totuşi neplăcută. Fynn Torve tocmai m-a anunţat că soseşte... cu musafiri. Foştii generali ai Noii Republici, Lando Calrissian şi Han Solo.

Femeia simţi un ghem în stomac.

— Ce doresc?

Karrde ridică imperceptibil din umeri.

— Aparent, doar să discute cu mine.

Pentru o clipă, gândurile lui Mara zburară la Skywalker, încuiat în dormitorul său, în partea opusă a bazei. Totuşi, nu – era imposibil ca vreo persoană din Noua Republică să ştie că el se găsea acolo. N-o ştiau nici majoritatea oamenilor lui Karrde, chiar dintre cei aflaţi aici, pe Myrkr.

— Ei vin cu nava lor?

— Mai exact, preciză Karrde, vin numai cu nava lor. Torve îi însoţeşte.

— Este ostatic?

— Nu cred. A transmis toate parolele corecte de securitate. Calea Eterului a rămas pe Abregado, pusă sub sechestru de autorităţile locale. Se pare că Solo şi Calrissian l-au ajutat pe Torve să evite o soartă similară.

— Atunci, mulţumeşte-le, lasă-i să-l debarce pe Torve şi spune-le să părăsească planeta. Nu i-ai invitat tu.

— Aşa este, încuviinţă Karrde privind-o atent. Pe de altă parte, Torve pare să considere că are o anumită obligaţie faţă de ei.

— N-are decât să şi-o achite în timpul liber.

Chipul lui Karrde se înăspri uşor.

— Torve este unul dintre asociaţii mei, rosti el tăios. Datoriile lui sunt şi datoriile organizaţiei. Ar trebui să ştii asta de acum.

Mara simţi o gheară în jurul gâtului şi o străbătu un gând brusc şi oribil.

— Doar n-ai de gând să li-l dai pe Skywalker?

— Viu?

Pentru un moment, Mara rămase privindu-l pe bărbat: zâmbetul abia schiţat, pleoapele îngreunate şi restul expresiei de complet dezinteres construită cu atâta grijă. Totul nu era însă decât o mască, iar ea o ştia prea bine. Karrde dorea să ştie de ce-l ura pe Skywalker,

şi curiozitatea respectivă era una dintre puţinele sale pasiuni reale.

Din punctul ei de vedere, nu avea decât să dorească în continuare.

— Nu cred că te-ai gândit, vorbi ea apăsat, că ar fi posibil ca Solo şi Calrissian să fi aranjat totul, inclusiv sechestrarea Căii Eterului, ca modalitate de descoperire a acestei baze?

— Ba da, m-am gândit şi am considerat ideea extrem de improbabilă.

— Bineînţeles, pufni Mara ironic. Măreţul şi nobilul Han Solo n-ar face niciodată ceva atât de mârşav, nu? Nu mi-ai răspuns însă la întrebare.

— Cea despre Skywalker? Mi s-a părut că am fost destul de clar – va rămâne aici, până aflu de ce Marele Amiral Thrawn este atât de interesat de persoana lui. În cazul cel mai nefavorabil pentru noi, trebuie să ştim cât valorează, şi pentru cine, înainte de a-i putea stabili un preţ corect. Am întins nişte antene şi, cu niţel noroc, ar trebui să primesc un răspuns peste câteva zile.

— Între timp, aliaţii lui vor ajunge aici în câteva minute.

— Aşa-i, se strâmbă uşor Karrde. Skywalker ar trebui mutat altundeva... e clar că nu putem risca să fie descoperit din pură întâmplare. Vreau să-l duci în magazia 4.

— Acolo este şi droidul lui, îi reaminti Mara.

— Magazia are două camere – separă-i. Şi nu uita, făcu bărbatul indicându-i centura, să-ţi scoţi chestia aia înainte de sosirea musafirilor. Mă îndoiesc că n-o vor recunoaşte.

Mara coborî ochii spre sabia lui Skywalker.

— Nu-ţi face griji. Dacă nu te deranjează, aş prefera să n-am de-a face cu ei.

— Aşa mă şi gândisem, o asigură Karrde. Vreau să fii aici doar când îi primesc şi, poate, să ni te alături la cină. În rest, eşti scutită de orice activităţi mondene.

— Deci vor rămâne aici toată ziua?

— Poate şi noaptea... Pe lângă faptul că aşa ne cere politeţea, o studie el, nu crezi că-i felul cel mai bun prin care să dovedim Republicii, dacă va fi cazul, că Skywalker n-a fost aici?

Era logic, dar asta nu însemna că ea trebuia să fie încântată.

— Anunţi şi restul echipajului din *Karrde Nesupusul* să-şi ţină gura?

— Am făcut chiar mai mult decât asta, răspunse Karrde spre echipamentul de transmisiuni. I-am trimis pe toţi cei care ştiu de Skywalker să pregătească Gheaţa înstelată. Apropo, după ce-l muţi pe Skywalker în magazie, vreau să-i duci X-interceptorul cât mai departe sub copaci. Maximum o jumătate de kilometru – nu vreau să mergi singură prin pădure mai mult decât este cazul. Ştii să pilotezi un X-interceptor?

— Ştiu să pilotez orice navă.

— Bravo, surâse el. Atunci, ar fi bine să-i dai drumul. *Şoimul Mileniului* va asoliza în mai puţin de douăzeci de minute.

— Bine, inspiră adânc Mara.

Platoul era pustiu când se îndreptă spre baraca dormitoarelor. Fusese probabil mâna lui Karrde – mai mult ca sigur, le dăduse oamenilor de lucru în interior, ca să-i ofere cale liberă pentru transferul lui Skywalker. Ajungând la camera acestuia, femeia tastă codul de intrare şi deschise uşa.

Luke stătea lângă fereastră, îmbrăcat în aceeaşi tunică neagră, pantaloni şi cizme înalte pe care le purtase în ziua aceea, la palatul lui Jabba.

Ziua în care ea tăcuse şi privise... şi-l lăsase să-i distrugă viaţa.

— Ia-ţi geanta şi haide, mârâi ea indicând cu blasterul. Te muţi.

Ochii lui continuară s-o privească, în vreme ce se apropie de pat. Nu se uita la blaster, ci la chipul femeii.

— Karrde a ajuns la o decizie? întrebă calm, ridicându-şi geanta.

Pentru o clipă, ea fu ispitită să-i spună că nu, că era propria ei iniţiativă, doar pentru a vedea dacă implicaţiile i-ar fi fisurat înnebunitoarea seninătate Jedi. Dar chiar şi un Jedi probabil că ar fi luptat, dacă ar fi ştiut că este dus la moarte, şi timpul nu era deloc de partea ei.

— Te muţi într-o magazie, îl anunţă. Sosesc oaspeţi şi nu avem fracuri de mărimea ta. Haide, mişcă!

Merseră pe lângă clădirea centrală, spre magazia 4, o construcţie cu două încăperi aflată suficient de departe de aleile principale ale bazei. Camera din stânga, folosită de obicei pentru echipamente sensibile sau periculoase, era de asemenea singura dotată cu încuietoare, fără îndoială motivul pentru care Karrde o alesese ca închisoare improvizată. Fără să-l scape din ochi pe Skywalker, Mara formă codul zăvorului, întrebându-se în acelaşi timp dacă mecanismul interior fusese dezactivat de Karrde. O privire rapidă îi dovedi că n-o făcuse.

Era însă un lucru simplu de corectat.

— Intră, rosti ea aprinzând lumina şi făcându-i semn tânărului spre interior.

— Pare confortabil, comentă Luke intrând şi privind incinta fără ferestre şi stivele de lăzi care ocupau aproape jumătate din partea ei dreaptă.

— Ideal pentru meditaţia Jedi.

Mara se apropie de o ladă deschisă, etichetată Discuri blaster, şi-i examină conţinutul. Nici o problemă – era folosită pentru depozitarea salopetelor. Cercetă iute

şi etichetele celorlalte lăzi, asigurându-se că nu exista nimic ce ar fi putut fi folosit pentru evadare.

— Mai târziu, reveni ea lângă uşă, o să-ţi aducem un pat sau o saltea, şi mâncare.

— Deocamdată nu-mi trebuie nimic.

— Nici că mi-ar păsa.

Mecanismul interior al încuietorii se găsea înapoia unei plăcuţe metalice. Două raze blaster desfăcură un capăt al plăcuţei, făcând-o să se curbeze spre exterior; a treia rază vaporiză un mănunchi de fire.

— Bucură-te de linişte, rosti femeia şi ieşi.

***

Uşa se închise îndărătul ei, fu încuiată... şi Luke rămase iarăşi singur.

Privi în jur. Stive de lăzi, nici o fereastră, o singură uşă zăvorâtă.

— Am fost şi-n locuri mai rele, murmură el în şoaptă. Cel puţin aici nu-i un Rancor.

Pentru o clipă, se încruntă înaintea amintirii stranii şi se întrebă de ce oare îi apăruse în minte groapa lui Rancor din palatul lui Jabba. Nu insistă însă. Lipsa facilităţilor şi a mobilierului sugera că aducerea lui aici fusese o decizie de moment, precipitată, poate, de iminenta sosire a oaspeţilor amintiţi de Mara.

Exista astfel posibilitatea reală ca, în graba aceea, cineva să fi făcut finalmente o greşeală.

Se apropie de uşă, depărtă şi mai mult plăcuţa metalică, încă fierbinte, şi examină mecanismul. Cândva, Han petrecuse câteva ore cu el încercând să-l înveţe arta spargerii încuietorilor electronice, şi dacă Mara n-o stricase prea rău, exista posibilitatea de a reuşi să o deschidă.

Interiorul nu arăta însă promiţător. Intenţionat sau nu, blasterul lovise sursa interioară de alimentare,

vaporizând toate firele până la tubul protector ce intra în zid, unde îi era imposibil să le mai ajungă.

Dar dacă ar fi găsit altă sursă de curent...

Se sculă în picioare, îşi scutură pantalonii de praf şi se îndreptă spre stivele de lăzi. Mara le examinase etichetele, dar nu privise decât în una. Poate că o investigare mai amănunţită ar fi descoperit ceva util.

Din păcate, investigarea dură chiar mai puţin decât examinarea încuietorii avariate. Cele mai multe lăzi erau sigilate într-un chip ce depăşea capacitatea sa de a le deschide fără unelte, iar cele deschise conţineau doar îmbrăcăminte sau module de rezervă pentru echipamente.

Prin urmare, îşi spuse tânărul aşezându-se pe marginea unei lăzi şi privind în jur, în căutarea inspiraţiei, nu pot folosi uşa. Nu există nici ferestre. Totuşi în magazie mai era o încăpere – îi zărise uşa, atunci când Mara o descuiase pe aceasta. Poate că între cele două exista o uşiţă sau un tunel de comunicare, camuflate de lăzi.

Era, desigur, improbabil ca Mara să fi trecut cu vederea ceva atât de evident, însă Luke avea tot timpul de pe lume şi nimic cu care să şi-l umple. Ridicându-se, începu să mutte lăzile de lângă perete.

Nu după mult timp, o găsi. Nu era o uşiţă, ci ceva aproape la fel de bun: o priză electrică universală, montată în perete imediat deasupra podelei.

Karrde şi Mara făcuseră o greşeală.

Plăcuţa de metal a încuietorii, deja slăbită de lovitura blasterului, era relativ uşor de manipulat. Luke o îndoi înainte şi înapoi, până ce rupse din ea o bucată triunghiulară. Era prea moale ca să fie utilizată la deschiderea unei lăzi sigilate, dar probabil că avea să fie potrivită pentru deşurubarea capacului prizei. Luke reveni la priză şi se întinse în interstiţiul îngust dintre

perete şi lăzi. Tocmai se pregătea să atace primul şurub, când auzi un bip slab.

Încremeni, ascultând. Bip-ul răsună din nou, urmat de o serie de ciripeli la fel de slabe. Ciripeli care păreau foarte familiare...

— R2-D2? întrebă încetişor tânărul. Tu eşti?

Timp de două secunde, în camera alăturată domni liniştea. Apoi, brusc, înapoia peretelui erupse o cascadă de fluierături electronice. Nici o îndoială, era R2-D2.

— Uşurel, îi spuse Luke. Vreau să încerc să demontez priza asta. Probabil că există una şi în partea ta – poţi s-o demontezi?

Primi drept răspuns un bolborosit evident dezgustat.

— Nu poţi? Atunci aşteaptă.

Triunghiul de metal nu era uşor de manevrat, mai ales în spaţiul strâmt pe care-l avea la dispoziţie, totuşi Luke avu nevoie de numai două minute ca să scoată capacul şi să înlăture firele. Ghemuindu-se mai mult, putea să distingă prin gaură partea dinapoi a prizei din camera lui R2-D2.

— Nu cred că pot să demontez priza ta din partea asta, îl anunţă pe droid. Odaia ta este încuiată?

Auzi un bip negativ, urmat de un ţiuit straniu, ca şi cum R2-D2 şi-ar fi învârtit roţile.

— Un bolţ limitator? întrebă Luke.

Rotitul-ţiuit se auzi din nou.

— Sau o flanşă limitatoare?

Un bip afirmativ, încărcat de tonuri de frustrare. Era de altfel normal – un bolţ limitator ar fi lăsat urme, pe când o flanşă montată pe jumătatea inferioară a lui R2-D2 nu i-ar fi îngăduit decât să-şi uzeze inutil roţile.

— Nu contează, îl linişti Luke. Dacă aici este suficientă sârmă ca să ajungă până la uşă, ar trebui s-o pot descuia. După aceea, putem să ieşim amândoi.

Cu precauţie, ţinând seama de posibilitatea unei curentări de la firele de tensiune înaltă, găsi conductorul de voltaj mic şi începu să-l tragă spre el, scoţându-l din tubul protector. Era mai mult decât se aşteptase; bobină pe podea aproape un metru şi jumătate, înainte de a se opri.

Mai mult decât se aşteptase... dar mult mai puţin decât avea nevoie. Uşa se găsea la patru metri în linie dreaptă, la care trebuia să mai adauge o bucată pe care s-o introducă în mecanismul încuietorii.

— O să mai dureze niţel, îl anunţă pe R2-D2 şi căzu pe gânduri.

Firul de tensiune redusă avea un supliment de un metru şi jumătate, ceea ce putea fi valabil şi pentru celelalte fire. Dacă ar fi tăiat aceeaşi lungime din alte două conductoare, ar fi obţinut suficient ca să ajungă la zăvorul electronic.

Rămânea astfel numai problema de a găsi ceva cu care să le taie. Şi, desigur, să evite electrocutarea...

— Un minut doar dac-aş fi avut sabia, murmură el examinând muchia şurubelniţei improvizate.

Nu era foarte ascuţită, dar nici firele nu erau prea groase.

În două minute, trase celelalte fire din tubul protector atât cât putură să iasă. Se ridică, îşi scoase tunica, răsuci de două ori o mânecă în jurul bucăţii de metal şi începu să taie.

Tăiase jumătate din primul fir, când mâna îi alunecă de pe izolaţie şi atinse pentru o fracţiune de secundă metalul dezgolit. În mod reflex, tresări violent, izbindu-şi mâna de perete.

Apoi înţelese.

— Aha, şopti el privind sârma pe jumătate tăiată.

Din încăperea vecină se auzi un fluierat întrebător.

— Tocmai am atins unul dintre fire, îl anunţă pe droid, şi nu m-am electrocutat.

R2-D2 fluieră.

— Aşa-i, încuviinţă Luke.

Ridică firul... îl atinse din nou... ţinu degetul pe metal.

Prin urmare, Karrde şi Mara nu făcuseră de fapt nici o greşeală. Decuplaseră deja priza de la sursa de alimentare cu curent.

Luke rămase îngenuncheat, ţinând firul şi întrebându-se ce să facă în continuare. Avea sârma, dar nici o sursă de alimentare la care s-o conecteze. Pe de altă parte, probabil că în cameră existau destule surse energetice mici, ataşate modulelor de rezervă, dar toate erau ambalate în lăzi pe care nu le putea deschide. Să utilizeze cumva sârma, ca să forţeze lăzile respective? Să încerce să taie cu ea sigiliul etanş?

Apucă zdravăn sârma şi trase de ea, căutând să-i evalueze rezistenţa la rupere. Degetele îi alunecară pe izolaţie; schimbându-şi poziţia, Luke înfăşură firul în jurul mâinii drepte...

Şi se opri, simţind un fior brusc pe ceafă. Mâna lui dreaptă... Mâna dreaptă artificială. Mâna dreaptă artificială cu sursă dublă de alimentare...

— R2-D2, ştii ceva despre grefele de membre cibernetice? strigă, deschizând portul de acces din încheietură cu ajutorul triunghiului de metal.

După o tăcere, auzi un tril precaut şi ambiguu.

— N-ar trebui să dureze prea mult, îl asigură pe droid, examinând labirintul de fire şi servomotoare din interiorul mâinii.

Uitase cât de teribil de complex era.

— Tot ce trebuie să fac este să scot una dintre surse. Crezi că-mi poţi transmite procedura?

De data aceasta, pauza fu mai scurtă şi răspunsul mai încrezător.

— Perfect, încuviinţă Luke. Să-i dăm drumul!

22

Han îşi încheie prezentarea, se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă.

— Interesant, zise Karrde cu expresia sa uşor amuzată, care îi ascundea adevăratele gânduri. Cu adevărat, interesant. Presupun că în privinţa asta Consiliul Provizoriu este gata să asigure şi garanţii legale.

— Garantăm ceea ce putem, răspunse Han. Protecţia ta, legalitatea operaţiunilor şi aşa mai departe. Evident, nu putem garanta marja de profit sau alte aspecte similare.

— Evident, încuviinţă Karrde şi-şi întoarse privirea spre Lando. Generale Calrissian, ai fost mai degrabă tăcut. Care este rolul tău în toată afacerea asta?

— Nu am decât calitatea de prieten, zise Lando, şi de persoană care ştiam cum poţi să fii contactat. În plus, pot să garantez integritatea şi onestitatea lui Han.

Un surâs fugar trecu peste buzele contrabandistului.

— Integritate şi onestitate, repetă el. Interesante cuvinte, asociate unui bărbat cu reputaţia oarecum pătată a căpitanului Solo.

Han făcu o grimasă, întrebându-se la ce incident anume făcea referire. Trebuia să recunoască, existau destule dintre care se putea alege.

— Orice pete ar fi existat, spuse el, sunt de domeniul trecutului.

— Bineînţeles, fu de acord Karrde. Aşa cum am spus, propunerea este foarte interesantă, dar nu cred că ar fi adecvată organizaţiei mele.

— Pot să întreb de ce?

— Pur şi simplu fiindcă unele părţi ar putea crede că ne aliem politic, explică Karrde şi sorbi din ceaşcă. Ţinând seama de extinderea operaţiunilor noastre şi de regiunile în care se desfăşoară ele, s-ar putea să nu fie o mişcare tocmai inteligentă din punct de vedere politic.

— Înţeleg, încuviinţă din cap Han. Te pot convinge că există modalităţi prin care să-i poţi împiedica pe ceilalţi clienţi ai tăi să ştie ce faci.

— Cred că subestimezi capacităţile de contrainformaţii ale Imperiului, căpitane Solo. Imperialii cunosc despre mişcările Republicii mult mai multe decât ai putea crede.

— Mie-mi spui? se strâmbă Han, privind spre Lando. Apropo, mi-am amintit un alt lucru despre care doream să te întreb. Lando mi-a spus că ai putea cunoaşte un sintezor destul de bun ca să spargă coduri diplomatice.

Contrabandistul înclină capul pe un umăr.

— Interesantă solicitare, comentă el. Mai cu seamă din partea unei persoane care ar trebui să aibă deja acces la asemenea coduri. Să fie vorba oare despre intrigi apărute în ierarhia Noii Republici?

În mintea lui Han fulgeră amintirea ultimei discuţii purtate cu Winter şi avertismentele ei voalate.

— Este vorba despre ceva pur personal, îl asigură pe Karrde. Sau, în sfârşit, aproape în totalitate personal.

— Aha... Ei bine, întâmplător, unul dintre cei mai buni sintezori existenţi va cina azi cu mine. Veţi avea amabilitatea să participaţi de asemenea?

Han îşi privi ceasul surprins. Flecărind şi discutând afaceri, întrevederea de cincisprezece minute pe care i-o promisese Torve se lungise la două ore.

— Nu vrem să-ţi răpim timpul...

— Nici vorbă de aşa ceva, îl asigură Karrde sculându-se. Asaltaţi de probleme, avem obiceiul să ignorăm prânzul şi compensăm, cinând mai devreme, înainte de a se însera.

— Îmi amintesc minunatele orare ale contrabandiştilor, încuviinţă amuzat Han. Eşti norocos dacă poţi mânca de două ori pe zi.

— Perfect adevărat. Urmaţi-mă, vă rog...

Aşa cum observase Han la sosire, clădirea principală părea alcătuită din trei-patru inele, în centrul cărora se găsea sala uriaşă în care creştea arborele straniu. Încăperea în care-i conduse Karrde acum făcea parte din inelul imediat adiacent sălii aceleia şi ocupa aproape un sfert din coroana circulară. Mai multe mese rotunde fuseseră pregătite, iar câteva erau deja ocupate.

— Nu suntem protocolari în privinţa servirii, spuse Karrde şi-i conduse spre masa din mijloc la care erau aşezate patru persoane – trei bărbaţi şi o femeie.

Karrde le arătă scaunele libere.

— Bună seara tuturor, îi salută pe ceilalţi meseni. Vi-i prezint pe Calrissian şi Solo, care vor cina cu noi. Trei dintre asociaţii mei – îi indică pe rând – Wadewarn, Chin şi Ghent. Ghent este sintezorul pe care l-am menţionat, probabil cel mai bun din domeniu. Şi Mara Jade... pe care aţi cunoscut-o deja.

— Da, încuviinţă Han, salutând din cap, şi se aşeză străbătut de un fior.

Mara fusese alături de Karrde, atunci când îi primise în simulacrul de sală a tronului. Nu zăbovise prea mult după sosirea lor, dar în tot acel timp îi fixase cu o căutătură întunecată pe el şi pe Lando, cu ochii incredibil de verzi.

Aproape la fel cum îi fixa acum.

— Deci tu eşti Han Solo, rosti încântat sintezorul. Auzisem multe despre tine şi-mi dorisem să te cunosc.

Han îşi mută atenţia de la Mara la Ghent. Era foarte tânăr, de abia ieşit din adolescenţă.

— E grozav să fii faimos, îi zise Han, dar ţine minte că tot ce ai auzit sunt zvonuri. Iar zvonurile sporesc cu fiecare povestitor.

— Eşti prea modest, comentă Karrde şi-i făcu semn unui droid scund, care rulă spre ei purtând o tavă cu rulouri învelite în frunze. Ar fi greu de exagerat, de exemplu, episodul acela cu negustorii de sclavi zygerriani.

Lando ridică ochii de la tava droidului.

— Zygerriani? repetă el. Nu mi l-ai povestit niciodată.

— N-a fost ceva important, replică Han avertizându-l din privire să abandoneze subiectul.

Din nefericire, Ghent fie că nu văzu privirea, fie că era prea tânăr ca să ştie ce însemna.

— El şi Chewbacca, explică surescitat puştiul, au atacat o navă de sclavi zygerriană. Numai ei doi. Zygerrianii au fost atât de speriaţi încât au abandonat nava.

— Erau mai mult piraţi decât negustori de sclavi, îl corectă Han. Şi nu s-au speriat de mine. Au abandonat nava, fiindcă le-am spus că sunt însoţit de douăzeci de soldaţi din trupele de şoc şi veneam la bordul lor ca să le controlăm licenţa de comerţ.

— Şi au înghiţit găluşca asta? înălţă Lando din sprâncene.

Han strânse din umeri.

— Pe atunci emiteam un cod de identificare imperial împrumutat.

— Şi după aceea ştiţi ce a făcut? continuă Ghent. Le-a dat nava sclavilor pe care i-a găsit închişi în cală. Le-a dat-o... pur şi simplu! Inclusiv toată încărcătura.

— Sentimental bătrân, rânji Lando muşcând dintr-un rulou. Nu-i de mirare că nu mi-ai pomenit niciodată despre asta.

Cu un efort deosebit, Han îşi păstră răbdarea.

— Încărcătura provenea din jafurile piraţilor, mormăi el, şi putea fi urmărită foarte uşor. În plus, ne aflam în vecinătatea lui Janodral Mizar, care pe vremea aceea avea o lege locală aparte, conform căreia victimele piraţilor sau negustorilor de sclavi îşi împărţeau bunurile, dacă piraţii erau capturaţi sau ucişi.

— Din câte ştiu, murmură Karrde, legea n-a fost abrogată.

— Probabil. Oricum, Chewie era cu mine... şi ştii bine opinia lui despre negustorii de sclavi.

— Mda, făcu sec Lando. Ar fi fost preferabil să înfrunte trupele de şoc.

— Iar dacă n-aş fi cedat nava..., începu Han, dar fu întrerupt de un bip slab.

— Mă scuzaţi, spuse Karrde scoţând un comunicator de la centură. Eu sunt!

Han nu auzi ce i se spunea... dar, brusc, chipul contrabandistului se crispă.

— Vin imediat.

Se ridică în picioare şi puse comunicatorul la locul său.

— Încă o dată, mă scuzaţi, dar o mică problemă necesită atenţia mea.

— Necazuri? se interesă Han.

— Sper că nu. Karrde privi peste masă şi Han se întoarse la timp ca s-o vadă pe Mara sculându-se. Sper că va dura numai câteva minute. Vă rog să vă serviţi.

Cei doi părăsiră masa şi Han se întoarse către Lando.

— Am o presimţire neplăcută, murmură el.

Lando încuviinţă din cap, continuând să privească după Mara şi Karrde, cu o expresie stranie.

— Pe ea am mai văzut-o, vorbi tot în şoaptă. Nu-mi amintesc unde, dar sunt sigur c-am mai văzut-o... iar pe atunci nu cred că era contrabandistă.

Han aruncă o privire comesenilor şi le zări îngrijorarea din ochi şi şoaptele pe care le schimbau grăbit. Până şi Ghent remarcase încordarea neaşteptată şi se concentrase asupra aperitivelor.

— Aminteşte-ţi rapid, amice, îi zise lui Lando. S-ar putea să nu ne mai bucurăm de primirea iniţială.

— Mă străduiesc. Până atunci, ce facem?

Un alt droid se apropia, cu tava încărcată de castronaşe pentru supă.

— Până atunci, replică Han, cred c-o să ne servim.

***

— A ieşit din hiperspaţiu acum zece minute, rosti Aves încordat şi indică semnul de pe displayul senzorului. Căpitanul Pellaeon a apelat după alte două minute. Te-a solicitat personal.

Karrde îşi trecu încet degetul peste buza inferioară.

— Ceva semne de vehicule de asolizare sau vânători?

— Nu încă, dar conform unghiului de inserţie, bănuiesc că se pregăteşte de lansare. Asolizare probabilă în partea aceasta a pădurii.

Karrde încuviinţă gânditor. O sincronizare foarte favorabilă... pentru unii.

— Unde am pus *Şoimul Mileniului*?

— Pe platforma 8.

Aşadar, dincolo de lizieră. Asta era bine – conţinutul ridicat de metal din arborii de pe Myrkr avea să ajute la ecranarea navei de senzorii *Himerei*.

— Ia doi oameni şi pune şi o plasă de camuflaj peste ea. N-are rost să ne asumăm riscuri. Şi fă-o în linişte – nu vreau să ne speriem musafirii.

Aves îşi scoase căştile şi ieşi grăbit. Karrde se întoarse spre Mara.

— Interesant sincronizată vizita asta.

Femeia îl privi fără să clipească.

— Dacă a fost o modalitate subtilă de a mă întreba dacă eu i-am chemat, nu te mai obosi. N-am făcut-o.

— Chiar aşa? Sunt uşor surprins.

— Nu eşti singurul. Trebuia să mă fi gândit la asta cu mai multe zile în urmă. Arătă spre căşti: Ce faci, vorbeşti cu el, sau nu?

— Nu cred că am de ales.

Inspirând adânc, Karrde se aşeză în scaunul părăsit de Aves şi atinse un comutator.

— Căpitane Pellaeon, îţi vorbeşte Talon Karrde, rosti el. Scuză-mă pentru întârziere. Cu ce te pot ajuta?

Imaginea *Himerei* îndepărtate dispăru, dar nu fu înlocuită de faţa lui Pellaeon. Chipul care apăruse părea desprins dintr-un coşmar: prelung şi îngust, cu piele albastru-pal şi ochi ce scânteiau aidoma unor bucăţi de metal încinse până la incandescenţă.

— Bună ziua, căpitane Karrde, vorbi el cu glas limpede, melodios şi politicos. Sunt Marele Amiral Thrawn.

— Bună ziua, Mare Amiral, încuviinţă Karrde din cap adaptându-se instantaneu situaţiei. Pot să vă întreb care este motivul acestui apel?

— Bănuiesc că o parte a sa ai ghicit-o deja. Avem nevoie de mai mulţi ysalamiri şi dorim permisiunea ta în acest scop.

— Cu siguranţă, spuse Karrde încercând o senzaţie ciudată. (Postura lui Thrawn era stranie... iar imperialii nu aveau deloc nevoie de permisiunea lui pentru a desprinde ysalamirii de pe copaci.) Dacă-mi permiteţi această observaţie, se pare că-i epuizaţi destul de rapid. Aveţi probleme în a-i păstra în viaţă?

Thrawn ridică o sprânceană, simulând o surprindere politicoasă.

— Nu a murit nici unul, căpitane. Pur şi simplu avem nevoie de mai mulţi.

— Aha, înţeleg.

— Mă îndoiesc... Nu-i însă important. Căpitane, m-am gândit că dacă tot venim aici, ar fi un moment prielnic pentru a purta o mică discuţie.

— Ce fel de discuţie?

— Sunt convins că putem găsi subiecte de interes reciproc. De exemplu, eu achiziţionez nave de război noi.

Experienţa îndelungată opri orice reacţie de vinovăţie să se facă simţită pe chipul sau în vocea contrabandistului. Fusese însă cât pe aici...

— Nave de război? repetă el.

— Exact, zâmbi subţire Thrawn. Nu te îngrijora... nu mă aştept să ai în stoc nave spaţiale de luptă, dar un om cu relaţiile tale ar putea să le achiziţioneze.

— Mă îndoiesc că relaţiile mele sunt chiar atât de extinse, Mare Amiral, răspunse Karrde străduindu-se să descifreze ceva pe faţa nu tocmai umanoidă. (Ştia ceva, sau întrebarea nu era decât o coincidenţă teribil de periculoasă?) Nu cred că vom fi capabili să vă ajutăm.

Expresia lui Thrawn nu se modifică... dar, brusc, zâmbetul lui căpătă o urmă de ameninţare.

— Veţi încerca, oricum. Mai este apoi problema refuzului de a ne ajuta în căutarea lui Luke Skywalker.

Strânsoarea din pieptul lui Karrde slăbi; acum se găsea pe un teritoriu mai sigur.

— Îmi pare rău şi pentru că n-am putut să vă ajutăm în această privinţă, Mare Amiral. Aşa cum i-am explicat reprezentantului dumneavoastră, la momentul respectiv aveam nişte livrări extrem de apropiate. Pur şi simplu, nu am putut aloca alte nave.

Sprâncenele lui Thrawn se arcuiră uşor.

— "La momentul acela", ai spus? Căpitane, căutarea continuă.

Karrde se blestemă în gând pentru scăpare.

— Încă mai continuă? repetă el, prefăcându-se nedumerit. Reprezentantul dumneavoastră spunea că Skywalker se găsea la bordul unei navete de vânătoare X-interceptor Incom. Dacă nu l-aţi găsit până acum, cred că sistemul biogen i-a cedat deja.

— Aha, încuviinţă Thrawn, este clar ce n-ai înţeles. În condiţii fireşti, ai dreptate, aşa s-ar fi petrecut. Skywalker este însă un Jedi şi printre multele capacităţi ale acestui ordin se află şi talentul de a intra într-un tip de anabioză. Făcu o pauză şi imaginea de pe ecran pâlpâi scurt. Ca atare, te poţi alătura vânătorii.

— Am înţeles. Interesant... Presupun că este doar unul dintre multele detalii pe care un om obişnuit nu le află niciodată despre Jedi.

— Poate că vom avea timp să discutăm despre toate astea, când voi sosi pe Myrkr.

Karrde îngheţă şi înţelegerea teribilă îl străbătu ca un şoc electric. Pâlpâirea scurtă a imaginii lui Thrawn...

O privire scurtă aruncată displayului senzorilor auxiliari îi oferi confirmarea: trei navete Clasa Lambda şi o escortă completă de vânători TIE părăsiseră *Himera*, coborând spre suprafaţa planetei.

— Mă tem că nu avem prea multe forme de divertisment pentru a vă amuza, rosti el cu buze care-i înţepeniseră pe neaşteptate. În nici un caz cu atât de puţin timp la dispoziţie pentru a mă fi pregătit.

— Nu este nevoie de divertisment, îl asigură Thrawn. Am spus – vin doar pentru o discuţie. O discuţie scurtă, desigur, ştiu cât de ocupat eşti.

— Vă apreciez grija, dar acum vă rog să mă scuzaţi, Mare Amiral, spuse Karrde. Trebuie să vă organizez primirea.

— Abia aştept să ne întâlnim.

Chipul lui Thrawn dispăru şi pe display reapăru imaginea *Himerei*.

Karrde rămase locului, iar prin minte i se perindară cu iuţeală posibilităţile şi dezastrele potenţiale.

— Ia legătura prin comunicator cu Chin, i se adresă lui Mara. Anunţă-l că avem musafiri imperiali şi că trebuie să-i primim corespunzător. Du-te după aceea la platforma 8 şi spune-i lui Aves să mutte *Şoimul Mileniului* mai departe, la adăpost. Du-te personal – este posibil ca *Himera* şi navetele să ne poată intercepta convorbirile prin comunicator cu exteriorul.

— Ce facem cu Solo şi Calrissian?

Karrde ţuguie buzele.

— Va trebui să-i scoatem de acolo, bineînţeles. O să-i ducem în pădure, la nava lor sau în preajma ei. O să mă ocup personal.

— De ce nu-i predăm lui Thrawn?

Bărbatul o cercetă cu atenţie. Ochii arzători şi chipul rigid, strict controlat...

— Fără să existe oferta vreunei recompense? Bazându-ne exclusiv pe generozitatea ulterioară a Marelui Amiral?

— Nu mi se pare un motiv convingător, declară ea sec.

— Nici mie, replică tăios Karrde. Convingător mi se pare faptul că sunt oaspeţii noştri. Au stat cu noi la masă, au mâncat mâncarea noastră... şi, indiferent dacă-ţi place sau nu, se află sub protecţia noastră.

— Aceleaşi reguli de ospitalitate se aplică şi în cazul lui Skywalker? întrebă ea ironic.

— Ştii bine că nu. Totuşi acum nu-i nici locul, nici momentul potrivit pentru a-l preda Imperiului, chiar dacă, în cele din urmă, vom decide s-o facem. Ai înţeles?

— Nu, mârâi ea, n-am înţeles.

Karrde o privi, ispitit să-i spună că nu trebuia să înţeleagă, ci doar să se supună.

— Este o chestiune de putere relativă, rosti el în cele din urmă. Poziţia noastră aici, pe sol, cu un distrugător spaţial imperial pe orbită, nu este una de negociere. Eu n-aş face afaceri în asemenea circumstanţe, nici chiar dacă Thrawn ar fi clientul cel mai demn de încredere din galaxie. Ori el nu este... Acum înţelegi?

Mara inspiră adânc, apoi oftă.

— Nu sunt de acord, dar voi accepta decizia ta.

— Mulţumesc. Poate că după ce vor pleca imperialii, îl poţi întreba pe generalul Calrissian care sunt pericolele asociate negocierilor în vreme ce trupele de şoc se plimbă pe teritoriul tău. Karrde reveni cu privirea asupra displayului: Aşadar, *Şoimul* mutat, Solo şi Calrissian mutaţi, iar Skywalker şi droidul ar trebui să fie acolo unde i-am pus – magazia 4 este suficient de ecranată pentru a opri orice, cu excepţia unor sonde realmente decise.

— Şi dacă Thrawn este decis?

— Atunci s-ar putea să dăm de bucluc. Pe de altă parte, mă-ndoiesc că Marele Amiral ar veni aici personal, dacă ar suspecta posibilitatea unei confruntări armate. Rangurile militare superioare nu ajung în poziţia respectivă, riscându-şi inutil viaţa. Gata cu vorbăria! Tu ai sarcinile tale, eu pe ale mele. Să-i dăm drumul.

Mara încuviinţă şi se răsuci spre uşă. În clipa aceea, bărbatul îşi aminti ceva.

— Unde ai pus sabia lui Skywalker? întrebă el.

— Este în camera mea. De ce?

— Du-o mai bine în altă parte. Săbiile Jedi n-ar trebui să fie uşor detectabile, dar n-are rost să riscăm. Pune-o împreună cu cavităţile rezonator din magazia 3. Ele ar trebui să asigure ecranare suficientă faţă de sonde senzoriale spion.

— Bine, spuse femeia şi-l privi gânditor. Ce a fost chestia aceea despre "nave spaţiale de luptă"?

— Ai auzit tot ce s-a vorbit.

— Ştiu. Mă refeream la reacţia ta.

— Sperasem că n-a fost atât de evidentă, se strâmbă Karrde.

— Nici n-a fost, zise ea şi rămase în aşteptare.

— Întreabă-mă mai târziu, îşi umezi buzele bărbatul. Deocamdată avem treabă de făcut.

Mara îl privi o secundă, apoi, fără un cuvânt, aprobă din cap şi ieşi.

Inspirând adânc, Karrde se ridică de pe scaun. În primul rând, trebuia să se întoarcă în sala de mese şi să-şi anunţe musafirii asupra modificării neaşteptate a planurilor. După aceea, să se pregătească pentru o confruntare între patru ochi cu omul cel mai periculos din Imperiu. Iar printre subiectele discuţiei aveau să se numere Skywalker şi navele de război disponibile.

Urma o seară foarte interesantă.

***

— Gata, R2-D2, anunţă Luke după ce stabili ultimul contact. Cred că suntem gata să-ncercăm. Ţine-mi pumnii.

Din odaia alăturată se auzi o serie complicată de bolboroseli electronice. Probabil, decise Luke, că droidul îi reamintea că nu are degete pe care să le încleşteze în pumni.

Degete... Pentru o clipă, Luke coborî ochii spre mâna dreaptă, flexionând degetele şi simţind furnicăturile şi amorţeala neplăcute. Trecuseră cinci ani de când îşi privise ultima dată mâna ca fiind o maşinărie ataşată la capătul braţului. Acum, brusc, îi era imposibil s-o considere altceva.

R2-D2 fluieră nerăbdător.

— Aşa-i, încuviinţă tânărul, silindu-se să-şi îndepărteze atenţia de la mână şi să deplaseze capătul conductorului spre ceea ce spera că ar fi fost punctul cuvenit de contact.

Îşi dădea seama că lucrurile ar fi putut să stea mult mai rău: mâna putea să fi fost dotată cu o singură sursă de alimentare, caz în care n-ar fi putut s-o utilizeze nici măcar atât.

— Gata, rosti el şi închise circuitul.

Şi fără nici un fel de surle sau tobe, uşa glisă silenţios, deschizându-se.

— Asta-i, şuieră Luke.

Precaut, străduindu-se să nu piardă punctul de contact, se aplecă şi privi afară.

Soarele începuse să coboare înapoia copacilor, proiectând umbre lungi peste platou. Din poziţia sa, Luke putea să vadă doar un sector din bază, care părea pustiu. Încordându-se, dădu drumul firului şi se propulsă prin uşă.

În absenţa contactului, uşa se închise din nou, aproape prinzându-i glezna stângă atunci când atinse solul şi se rostogoli în poziţie ghemuit, încremeni, aşteptând să vadă dacă zgomotul avea să declanşeze vreo reacţie. Tăcerea continuă însă şi, după câteva secunde, Luke se ridică şi sprintă spre cealaltă uşă a magaziei.

R2-D2 avusese dreptate: încăperea respectivă nu avea zăvor electronic. Luke deschise uşa, mai privi o dată în jur, apoi se strecură înăuntru.

Droidul emise un bip entuziast, legănându-se înainte şi înapoi cu stângăcie în flanşa limitatoare, un dispozitiv în formă de tor care-i închidea picioarele şi roţile.

— Linişte, îl avertiză Luke şi se aplecă să examineze colierul. Şi nu te mai bâţâi atât.

Se temuse ca nu cumva flanşa să fi fost încuiată sau întrepătrunsă în sistemul roţilor droidului, necesitând astfel scule speciale. Dispozitivul era însă mult mai simplu; menţinea suficient din greutatea droidului deasupra podelei, astfel încât acesta să nu poată beneficia de tracţiune. Luke desfăcu două cleme şi împinse jumătăţile flanşei în lături, eliberându-l pe R2-D2.

— Haide, îi spuse după aceea şi porni spre uşă.

Din câte îşi putea da seama, platoul continua să fie pustiu.

— Nava este pe-aici, şopti el arătând spre clădirea centrală. Cred că cel mai bine ar fi să descriem un cerc spre stânga, rămânând cât mai mult timp la adăpostul copacilor. Te poţi deplasa pe terenul ăsta?

R2-D2 îşi ridică scanerul şi emise un bip afirmativ.

— Perfect! Fii cu ochii în direcţia clădirilor, dacă apare cineva.

Ajunseseră în lizieră şi parcurseseră aproximativ un sfert din cercul intenţionat, când R2-D2 ciripi, avertizând.

— Stop! şuieră Luke, încremenind lângă trunchiul unui arbore masiv şi sperând că umbra era suficient de deasă.

Hainele lui negre erau perfecte pentru fundalul întunecat al pădurii, dar nu şi culorile alb-albastru ale lui R2-D2.

Din fericire, cei trei bărbaţi care ieşiră din clădirea centrală nu aruncară nici o privire în direcţia lor, ci merseră direct spre lizieră. Se îndreptară într-acolo cu pas rapid şi hotărât... şi chiar înainte de a dispărea printre copaci, toţi trei îşi scoaseră blasterele.

R2-D2 gemu încetişor.

— Nici mie nu-mi place, zise Luke. Să sperăm că n-are nici o legătură cu noi. Terenul e liber?

Droidul ciripi afirmativ şi porniră din nou. Luke era mereu atent şi la pădurea dinapoia lor, amintindu-şi aluziile voalate ale lui Mara la prădători de dimensiuni mari. Desigur, putea să fi fost o cacealma, având scopul de a-l descuraja să evadeze. Tânărul nu descoperise de altfel nici o dovadă reală că fereastra camerei sale anterioare ar fi fost conectată la vreun dispozitiv de alarmă.

R2-D2 ciripi din nou. Luke reveni cu atenţia asupra platoului... şi îngheţă.

Din clădirea centrală ieşise Mara.

Pentru ceea ce păru o eternitate, femeia rămase pur şi simplu în prag, privind distrat cerul. Luke o urmări, fără să îndrăznească măcar să coboare ochii, pentru a vedea cât de bine era camuflat R2-D2. Dacă Mara se întorcea în direcţia lor... sau dacă se ducea în magazie, ca să vadă ce făceau...

Brusc, ea coborî privirea şi o expresie de hotărâre i se întipări pe chip. Se răsuci către a doua baracă şi porni într-acolo cu pas energic.

Luke expiră prelung, sesizând de abia acum că-şi ţinuse răsuflarea. Pericolul era departe de a fi dispărut – era suficient ca femeia să întoarcă ochii cu nouăzeci de grade la stânga şi i-ar fi privit direct. Totuşi ceva din postura ei părea să indice că atenţia şi gândurile îi erau îndreptate spre interior.

Ca şi cum s-ar fi decis brusc...

Intră în barăci şi Luke luă el însuşi o decizie rapidă.

— Haide, R2-D2, murmură. S-a cam aglomerat locul. O să ne adâncim mai mult în pădure şi o să ieşim prin spatele navelor.

Din fericire, distanţa era scurtă până la hangarul de întreţinere şi grupul de nave alăturat. Ajunseră acolo în numai câteva minute... şi descoperiră că X-interceptorul dispăruse.

— Nu, nu ştiu unde l-au mutat, scrâşni tânărul din dinţi, privind în jur şi străduindu-se să-şi păstreze camuflarea. Senzorii tăi nu-l pot detecta?

R2-D2 emise un bip negativ, adăugând o explicaţie ciripită pe care Luke nici măcar n-o putu urmări.

— Nu contează, îl linişti pe droid. Oricum, ar fi trebuit să asolizăm altundeva pe planetă şi să căutăm un aparat cu o hiperpropulsie care să funcţioneze. Vom sări peste etapa asta şi vom lua una dintre navele de aici.

Le privi, sperând să găsească un Z-95, un Y-interceptor sau altceva cu care să fie măcar pe departe familiar. Singurele nave pe care le recunoscu fură însă o corvetă corelliană şi ceva semănând cu un cargobot-cisternă de dimensiune redusă.

— Sugestii? îl întrebă pe R2-D2.

Droidul ciripi afirmativ şi micuţa lui antenă senzorială se opri asupra unei perechi de nave zvelte, cam de două ori mai lungi decât X- interceptorul lui Luke. În mod evident, erau navete de vânătoare, dar nu dintre tipurile pe care le folosise vreodată Alianţa.

— Una dintre ele? făcu tânărul neîncrezător.

R2-D2 emise alt bip, de data asta realmente zorit.

— Ai dreptate, încuviinţă Luke, suntem niţel cam presaţi de timp.

Ajunseră fără nici un incident la cel mai apropiat vânător. Spre deosebire de designul X-interceptoarelor, intrarea era o trapă articulată în lateral – poate unul dintre motivele pentru care o alesese R2-D2, se gândi Luke în timp ce suia droidul înăuntru. Carlinga pilotului nu era mai spaţioasă decât a unui X-interceptor, dar chiar înapoia ei se găsea un spaţiu cu trei locuri pentru tehnicieni şi trăgători. Desigur, locurile nu fuseseră concepute pentru droizi, dar cu puţină ingeniozitate din partea lui Luke şi forţând legăturile, reuşi să-l fixeze ferm pe R2-D2 între două scaune.

— Se pare că totul e deja pe stand-by, comentă Luke examinând luminile ce pâlpâiau pe consolele de comenzi. Vezi că ai un racord acolo – fă o verificare rapidă, până-mi prind centurile. Cu niţel noroc, poate că reuşim s-o ştergem de-aici înainte să-şi dea seama c-am evadat.

***

Mara transmisese mesajul prin comunicator către Chin, apoi îi anunţase pe Aves şi ceilalţi de la *Şoimul Mileniului*. Traversând mânioasă platoul spre magazia 3, femeia decise din nou că detesta Universul.

Ea îl găsise pe Skywalker, ea singură. În privinţa aceea nu exista nici o îndoială, nimeni nu putea s-o conteste. Aşadar, ea, nu Karrde, ar fi trebuit să aibă cuvântul final în privinţa cavalerului Jedi.

Ar fi trebuit să-l las acolo, îşi spuse cu amărăciune mergând peste pământul bătătorit. Ar fi trebuit să-l las să moară în frigul spaţiului. La momentul respectiv, se gândise la posibilitatea asta. Dacă însă ar fi făcut-o, era posibil să nu fi ştiut niciodată cu siguranţă dacă Skywalker murise cu adevărat.

Şi în nici un caz n-ar fi beneficiat de satisfacţia de a-l ucide ea însăşi.

Coborî privirea spre sabia de lumină pe care o strângea în mână şi razele soarelui după-amiezii scânteiară din metalul argintiu, când o cântări în palmă. Ştia că putea s-o facă acum. Putea să intre în magazie, ca să-l verifice şi să pretindă după aceea că el o atacase. Lipsit de Forţa la care să apeleze, tânărul ar fi fost o pradă uşoară, chiar şi pentru cineva ca Mara, care nu atinsese o sabie de lumină de multe ori în viaţă. Ar fi fost simplu, curat şi foarte rapid.

Iar femeia nu-i datora nimic lui Karrde, indiferent cât de bine ar fi tratat-o organizaţia lui. În nici un caz când era vorba despre aşa ceva.

Totuşi...

Se apropia de magazia 4, încă indecisă, când auzi ţiuitul slab al unui elevator repulsor.

Ridică ochii spre cer, făcând pavăză cu palma liberă, şi încercă să distingă nava care se apropia. Nu zări însă nimic... şi pe măsură ce ţiuitul se înteţi, înţelese că era unul dintre aparatele lor. Se răsuci şi privi către hangarul de întreţinere...

La timp ca să vadă una dintre cele două nave-de vînătoare Skipray înălţându-se deasupra vârfurilor copacilor.

Preţ de două bătăi ale inimii, Mara se holbă la ea, întrebându-se ce credea Karrde că făcea? Le trimitea imperialilor o escortă, sau o călăuză?

Apoi, brusc, îşi dădu seama.

Se răsuci fulgerător şi sprintă spre magazia 4, scoţând blasterul din tocul de pe antebraţ în timp ce alerga. În mod inexplicabil, zăvorul electronic refuză să se deschidă; încercă de două ori, apoi trase în el.

Skywalker dispăruse.

Femeia blestemă cu ură şi ieşi pe platou. Skiprayul trecuse pe planare orizontală şi dispărea dincolo de arbori, spre vest. Îndesând blasterul în toc, Mara smulse comunicatorul de la centură... şi înjură din nou. Imperialii puteau ajunge aici dintr-o clipă în alta şi orice menţionare a prezenţei lui Skywalker le-ar fi adus realmente bucluc.

În felul acesta, îi rămânea exact o opţiune.

În mai puţin de două minute, ajunse gâfâind la al doilea Skipray şi decolă. Skywalker nu avea cum să scape.

Ambalând la maximum, Mara ţâşni în urmărire.

23

Apărură pe ecrane aproape simultan: cealaltă navetă de vânătoare a lui Karrde, urmărindu-l din spate, şi distrugătorul spaţial imperial pe orbita planetei.

— Cred c-am dat de belea, strigă Luke spre R2-D2.

Răspunsul droidului fu aproape acoperit de vuietul motoarelor când Luke acceleră treptat cât de mult se încumeta. Aparatul necunoscut nu semăna nici măcar pe departe cu orice alt vehicul cu care mai zburase vreodată; aducea vag cu speederele de zăpadă pe care Alianţa le folosise pe Hoth, dar cu o întârziere a timpului de răspuns care implica o masă impresionantă a blindajului şi motoarelor. Tânărul era convins că, în timp, avea să poată stăpâni perfect comenzile.

Timpul însă devenise un element tot mai puţin disponibil.

Riscă o privire spre displayul pupa. Celălalt vânător se apropia rapid; cele două nave nu erau separate acum decât de maximum două minute, în mod evident, pilotul respectiv avea mai multă experienţă decât el. Fie asta, fie o hotărâre atât de furibundă de a-l recaptura pe Luke încât să ignore complet precauţiile fireşti.

În ambele cazuri, însemna Mara Jade.

Vânătorul coborî niţel prea mult, atingându-şi stabilizatorul ventral de vârfurile arborilor şi atrăgând un ţipăt ascuţit de protest din partea lui R2-D2.

— Scuze, replică Luke, simţind cum un nou val de transpiraţie îi brobonea fruntea, şi acceleră cu prudenţă.

Asta pentru că tot se gândise la ignorarea precauţiilor... în clipa aceea însă păstrarea altitudinii la rasul copacilor era singura opţiune disponibilă. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, se părea că pădurea de dedesubt avea un efect de bruiere asupra scanărilor senzorilor, atât de detecţie, cât şi de navigaţie. Zburând cât mai jos, îşi silea urmăritorul să procedeze la fel, pentru a nu pierde contactul vizual pe fundalul pestriţ al pădurii, şi în acelaşi timp îl ascundea, cel puţin parţial, de distrugătorul spaţial aflat pe orbită.

Distrugătorul... Luke privi imaginea de pe ecranul superior şi simţi un ghem în stomac. Cel puţin acum ştia la ce oaspeţi se referise Mara. Se părea c-o ştersese exact în ultima clipă.

Pe de altă parte, poate că mutarea lui în magazie implica posibilitatea ca Talon Karrde să fi decis să nu-l vândă imperialilor. Într-o bună zi, ar fi fost interesant să-l întrebe pe Karrde. Preferabil de la o distanţă cât mai mare.

Înapoia sa, R2-D2 piui brusc un avertisment. Luke tresări în scaun, cu ochii alergând peste ecrane, căutând sursa îngrijorării...

Şi tresări iarăşi. Exact deasupra stabilizatorului dorsal şi la mai puţin de o lungime de navă, apăruse celălalt vânător.

— Ţin-te bine! răcni Luke spre R2-D2, încleştând dinţii.

Singura lui şansă acum era o manevră Koiogran – oprirea bruscă a deplasării spre înainte, urmată instantaneu de un luping în altă direcţie. Răsucind manşa cu o mână, strangulă acceleraţia violent cu mâna cealaltă...

Brusc, cupola carlingii explodă într-un vălmăşag biciuitor de ramuri, iar tânărul fu apăsat cu putere de

centurile de siguranţă, în vreme ce vânătorul lui se răsuci, se roti şi scăpă de sub control.

Ultimul lucru pe care-l auzi Luke înainte de a se cufunda în beznă fu şuieratul ascuţit al lui R2-D2.

***

Cele trei navete asolizară perfect sincronizat, în vreme ce escorta vânătorilor TIE trecu pe deasupra într-o formaţie la fel de perfectă.

— Cel puţin măiestria paradelor militare imperiale a rămas aceeaşi, murmură Aves.

— Gura, şopti la rândul lui Karrde, privind rampele navetelor extinzându-se spre sol.

Cea din mijloc, era aproape sigur de asta, îi aparţinea lui Thrawn.

Trupele de şoc coborâră rampele, ţinând carabinele blaster de-a curmezişul pieptului, în mod ceremonial. Fură urmate de ofiţeri de rang mijlociu, care apărură nu din naveta centrală, ci din cea aflată în extremitatea dreaptă. După aceea se ivi o fiinţă scundă şi vânoasă, aparţinând unei rase necunoscute, cu piele cenuşiu-întunecată, ochi bulbucaţi, maxilar prognat şi aspect de bodyguard. Înapoia lui mergea Marele Amiral Thrawn.

Prin urmare, gândi Karrde, nu este unul dintre cei care fac lucrurile în modul cel mai evident. Era un aspect de care trebuia să ţină seama de acum încolo.

Însoţit de micul său grup de primire, se îndreptă către imperialii care porniseră spre ei, încercând să ignore privirile trupelor de şoc.

— Bun sosit în colţişorul nostru de pe Myrkr, Mare Amiral, îl salută el. Sunt Talon Karrde.

— Încântat de cunoştinţă, căpitane, înclină uşor din cap Thrawn.

Karrde decise că ochii aceia arzători erau chiar mai impresionanţi în realitate, decât apăreau pe displayul de transmisiuni. Şi mult mai intimidatori.

— Îmi cer scuze pentru primirea noastră nu prea spectaculoasă, urmă el indicându-şi însoţitorii. Aici nu avem parte prea des de vizitele unor persoane cu statutul dumneavoastră.

Thrawn arcui o sprânceană negru-albăstruie.

— Într-adevăr? Crezusem că o persoană aflată în poziţia ta este obişnuită să trateze cu elitele. Mai ales cu înaltele oficialităţi planetare a căror cooperare, să zicem aşa, o găseşti necesară.

— La răstimpuri, surâse destins Karrde, tratăm cu elitele. Dar nu aici. Aici este, sau mai degrabă ar trebui să spun a fost, preciză el privind cu înţeles spre trupele de şoc, baza noastră secretă de operaţii.

— Aha. Interesantă urmărirea aceea de acum câteva minute, din vest. Despre ce era vorba?

Karrde se strădui să-şi ascundă grimasa de nemulţumire. Sperase că efectul de bruiaj al arborilor de pe Myrkr camuflase urmărirea Skiprayurilor de ochii lui Thrawn. În mod vădit, lucrurile nu stătuseră aşa.

— O mică problemă internă, îl asigură pe Marele Amiral. Un fost, şi oarecum nemulţumit, angajat ne-a spart o magazie, a furat nişte produse şi a fugit cu una dintre navele noastre. Îl urmăreşte alt om de-al nostru.

— L-a urmărit, căpitane, îl corectă Thrawn leneş, sfredelindu-l cu ochii. Sau nu ştiai că ambele aparate s-au prăbuşit?

Karrde îl privi şi simţi un ac de gheaţă.

— Nu, n-am ştiut, recunoscu el. Senzorii noştri... conţinutul metalic al arborilor îi afectează considerabil.

— De sus, noi aveam un unghi de observaţie mai larg, explică Thrawn. Se pare că prima navă a lovit copacii, iar urmăritorul a fost prins de suflu. Îl examină

gânditor pe contrabandist. Să înţeleg că pilotul celei de-a doua nave era o persoană specială?

Karrde adoptă o expresie de duritate.

— Toţi asociaţii mei sunt speciali, replică el scoţând comunicatorul. Vă rog să mă scuzaţi o clipă – trebuie să organizez o echipă de salvare.

Thrawn făcu un pas mare înainte şi, întinzând două degete albăstrui, acoperi partea superioară a comunicatorului.

— Îngăduie-mi, rosti el. Comandante!

Din trupele de şoc se desprinse un soldat.

— Da, Mare Amiral?

— Deplasează o grupă la locul prăbuşirii, ordonă Thrawn fără să-şi ia ochii de la Karrde. Examinaţi epavele şi recuperaţi supravieţuitorii, plus orice obiect care nu ar avea ce căuta într-un Skipray.

Comandantul făcu un gest şi o coloană de soldaţi se întoarse şi reintră în naveta din stânga.

— Vă apreciez ajutorul, Mare Amiral, vorbi Karrde cu o gură pe care o simţea uscată. Nu este totuşi necesar.

— Dimpotrivă, căpitane, vorbi încet Thrawn. Ajutorul pe care ni l-ai oferit cu ysalamirii ne-a îndatorat. Ce altă cale mai bună pentru a ne achita?

— Într-adevăr, murmură contrabandistul.

Rampa navetei se ridică şi, în bâzâitul elevatoarelor repulsor, aparatul se înălţă în văzduh. Jocurile erau făcute şi Karrde nu mai putea interveni în nici un fel; spera doar că Mara avea, cumva, situaţia sub control.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, n-ar fi nutrit nici o speranţă. Cu Mara însă... exista o şansă.

— Şi acum, spuse Thrawn, bănuiesc că intenţionai să-mi arăţi locurile, nu?

— Da, încuviinţă celălalt. Vă rog să mă urmaţi.

***

— Se pare că trupele de şoc pleacă, murmură Han apăsând mai tare macro-binoclul de ochi. Cel puţin o parte din ele. Au suit într-o navetă.

— Ia să văd şi eu, vorbi Lando din cealaltă parte a copacului.

Cu mişcări cât mai lente şi precaute, Han îi întinse macro-binoclul. Nu ştia ce fel de echipamente aveau imperialii la bordul navetelor şi vânătorilor TIE, iar el unul nu avea încredere în ce auzise despre calităţile copacilor pentru ecranarea senzorilor.

— Mda, încuviinţă Lando, pleacă doar o navetă.

Han se întoarse pe jumătate şi plantele cu fire zimţate, asemănătoare ierbii, pe care stăteau lungiţi, îi intrară în cămaşă.

— Primiţi deseori imperiali? se interesă el.

— Aici nu, clătină nervos din cap Ghent ai cărui dinţi aproape clănţăneau de încordare. Au fost o dată sau de două ori în pădure, după ysalamiri, dar n-au intrat niciodată în bază. Cel puţin, nu atunci când eram eu prezent.

— Ysalamiri? se încruntă Lando. Ce sunt?

— Nişte şopârle mici şi îmblănite. Nu ştiu la ce sunt utile... Nu credeţi că acum ne-am putea întoarce în navă? Karrde mi-a spus să vă ţin acolo, unde sunteţi la adăpost.

Han îl ignoră şi i se adresă lui Lando:

— Ce părere ai?

— Trebuie să aibă vreo legătură cu Skiprayul care a decolat de aici când ne scotea Karrde din clădire, strânse din umeri celălalt.

— A fost un prizonier, interveni Ghent. Karrde şi Jade îl închiseseră... poate că a evadat. Vă rog, nu putem acum să ne-ntoarcem...

— Un prizonier? repetă Lando încruntându-se spre el. De când a început Karrde să se ocupe de prizonieri?

— Poate că de când face afaceri cu răpitori, mârâi Han înainte ca tânărul să poată răspunde.

— Noi nu facem afaceri cu răpitori, protestă Ghent.

— Ba faceţi, şi chiar în clipa asta, arătă Han din cap spre grupul de imperiali. Îl vedeţi pe individul ăla micuţ şi cenuşiu? Este unul dintre atacatorii care au încercat să ne răpească pe mine şi pe Leia...

— Cum? exclamă Lando privind cu atenţie prin macro-binoclu. Eşti sigur?

— Oricum, face parte din aceeaşi rasă. La momentul respectiv, n-am stat să facem cunoştinţă. Cine era prizonierul acela? se întoarse Han către Ghent.

— Nu ştiu. L-au adus cu *Karrde Nesupusul* acum câteva zile şi l-au ţinut în dormitoarele temporare. Cred că l-au mutat într-o magazie de depozitare, atunci când am fost înştiinţaţi că ne vizitează imperialii.

— Cum arăta?

— Nu ştiu, şuieră Ghent a cărui stăpânire de sine se destrăma rapid. (În mod vădit, furişarea prin păduri şi spionarea trupelor de şoc nu făceau parte din antrenamentul unui sintezor expert.) Nici unul dintre noi nu trebuia să se apropie de el, sau să pună întrebări despre el.

Lando îl privi pe Han.

— Să fie vorba despre cineva pe care nu doreau să pună mâna imperialii? Poate vreun dezertor, care încerca să ajungă la Noua Republică?

— Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că l-au scos din clădirea dormitoarelor. Asta ar putea însemna că trupele de şoc intenţionează să rămână aici o vreme.

— Karrde n-a menţionat aşa ceva, protestă Ghent.

— Poate că n-o ştie nici el deocamdată, replică sec Lando. Crede-mă – odată am luat ţeapă dintr-o înţelegere cu trupele de şoc. (Întinse macro-binoclul spre Han.) Se pare că intră.

Han privi procesiunea care pătrundea în clădire: în faţă se aflau Karrde şi ofiţerul cu piele albăstruie, urmaţi de suitele lor, flancaţi de cele două coloane ale trupelor de şoc.

— Ai habar cine-i tipul cu ochii roşii? îl întrebă pe Ghent.

— Mi se pare că un Mare Amiral. A preluat recent operaţiunile imperiale. Nu ştiu cum îl cheamă.

Han se întoarse spre Lando, care-l privea cu subînţeles.

— Un Mare Amiral? repetă încetişor Lando.

— Da. Uite c-au plecat... nu mai este nimic de văzut. Vă rog, n-am putea...

— Hai să ne-ntoarcem în *Şoim*, încuviinţă Han.

Vârî macro-binoclul în tocul de la centură şi porni târâş pe coate şi genunchi de la adăpostul copacului. Un Mare Amiral... Nu era de mirare că, în ultima vreme, Noua Republică avea probleme militare.

— Nu cred că în *Şoim* ai date despre Marii Amirali imperiali, şopti Lando, târându-se alături de el.

— Nu, dar aşa ceva există în arhivele Coruscantului.

— Grozav, pufni Lando aproape neauzit în şuierăturile scoase de iarba cu fire tăioase la mişcările lor. Să sperăm c-o să trăim îndeajuns, ca să-i anunţăm de flecuşteţul ăsta.

— O s-o facem, zise încruntat Han. Mai rămânem pe-aici cât să ne dăm seama al cui joc îl face Karrde, apoi o ştergem imediat. Chiar dacă ar fi s-o facem fără să mai scoatem plasa de camuflaj.

***

Aspectul cel mai straniu al revenirii la conştiinţă, decise Luke ca prin ceaţă, era faptul că nu păţise absolut nimic.

Şi ar fi avut toate motivele să păţească. Din amintirile ultimelor secunde – şi din imaginea arborilor despicaţi în exteriorul cupolei contorsionate a vânătorului –, s-ar fi considerat norocos dacă ar fi rămas pur şi simplu în viaţă, cu atât mai mult să scape absolut teafăr. În mod clar, centurile şi airbagurile fuseseră completate de ceva mai sofisticat... poate de un compensator de acceleraţie în caz de accidente.

Dinapoia lui se auzi un fel de gâlgâit tremurat.

— Ai păţit ceva, R2-D2? strigă tânărul, ridicându-se din scaun şi căţărându-se stângaci pe podeaua înclinată. Ţin-te bine, sosesc!

Jackul droidului pentru transferul de informaţii se rupsese la impact, dar în rest, cu excepţia câtorva îndoituri minore, nu părea avariat.

— Ar fi bine să-i dăm drumul, îi zise Luke descâlcindu-l din centuri. Nava cealaltă ar putea să revină dintr-o clipă în alta, cu o echipă de sol.

Cu un efort serios, îl duse pe R2-D2 la pupa. Trapa se deschise fără probleme şi, sărind pe sol, tânărul privi în jur.

Al doilea vânător n-avea să mai revină cu o echipă de sol. Se găsea chiar acolo. Într-o stare mai jalnică, dacă aşa ceva era posibil, decât nava lui Luke.

Din trapă, R2-D2 fluieră ascuţit, semnalându-şi uimirea. Luke îl privi, apoi întoarse ochii către aparatul distrus. Ţinând seama de echipamentele de protecţie ale vânătorului, era improbabil ca Mara să fi fost serios rănită. Apariţia altei nave de susţinere era inevitabilă şi probabil că femeia avea să reziste până atunci.

Pe de altă parte, putea să moară...

— Aşteaptă aici, R2-D2, zise Luke. Mă duc s-arunc o privire.

Deşi exteriorul vânătorului arăta mai avariat decât celălalt aparat, interiorul părea să se fi comportat mai bine. Călcând peste sfărâmăturile din spaţiul pentru tehnicieni şi trăgători, Luke păşi în pragul carlingii.

Doar creştetul pilotului se zărea deasupra spătarului scaunului, dar părul roşu-auriu strălucitor fu suficient ca să-şi dea seama că bănuise corect. Într-adevăr, fusese urmărit de Mara Jade.

Pentru două secunde, tânărul rămase nemişcat, oscilând între dorinţa de a se îndepărta grăbit şi profundul lui sentiment de etică. El şi R2-D2 trebuiau să plece de acolo în viteza cea mai mare; asta era perfect clar. Dar dacă-i întorcea spatele lui Mara acum, fără măcar să vadă în ce stare se găsea...

Gândurile îi reveniră la Coruscant, la noaptea în care Obi-Wan îşi luase rămas bun. Cu alte cuvinte, îi spusese el lui C-3PO ulterior, pe acoperiş, un Jedi nu poate fi atât de prins în chestiuni de importanţă galactică încât acestea să-l abată de la grija sa faţă de oamenii individuali. La urma urmelor, n-avea să dureze nici un minut. Păşii în carlingă şi privi după spătarul scaunului.

Direct într-o pereche de ochi verzi, larg deschişi, perfect conştienţi. Ochi care-l fixau de deasupra ţevii unui blaster micuţ.

— Bănuisem că vei veni, rosti Mara satisfăcută. Înapoi! Imediat!

Luke o ascultă.

— Ai păţit ceva? o întrebă.

— Nu te priveşte, replică ea.

Se ridică din scaun, trăgând de dedesubt o cutie plată. O altă scânteiere îi atrase atenţia lui Luke; femeia purta din nou sabia sa la centură.

— În compartimentul de deasupra trapei de ieşire, spuse Mara, se găseşte o cutie. Ia-o!

Luke deschise compartimentul. Înăuntru se afla o geantă cu o cutie dintr-un metal necunoscut, dar care avea aspectul familiar al unei truse universale pentru supravieţuire.

— Sper că nu va trebui să mergem pe jos până la bază, comentă el scoţând-o şi coborând prin trapă.

— Eu n-o să merg, replică Mara şi păru că şovăie puţin înainte de a-l urma pe sol. Dacă tu vei reuşi să ajungi viu acolo, asta-i altă întrebare.

Tânărul o fixă cu privirea.

— Intenţionezi să termini ceea ce ai început cu asta?

Arătă spre nava sa distrusă.

— Ascultă, băiete, pufni ea, tu ne-ai doborât, nu eu. Singura mea greşeală a fost că am stat prea aproape de coada ta, atunci când te-ai lovit de copaci. Pune trusa jos şi coboară droidul.

Luke îi urmă ordinul. Până ce-l coborî pe R2-D2, ea deschisese capacul trusei şi, folosindu-se de o singură mână, scotocea înăuntru.

— Stai pe loc, îl avertiză, şi ţine-ţi mâinile la vedere!

Tăcu apoi brusc, plecând uşor capul într-o parte şi ascultând. După o clipă, Luke auzi în depărtare sunetul slab al unei nave care se apropia.

— Se pare că taxiul către casă a şi venit, comentă Mara. Vreau ca tu şi droidul...

Se opri în mijlocul frazei, ochii îşi pierdură în mod straniu focalizarea, iar venele gâtului i se încordară în concentrare. Luke se încruntă, căutând problema cu ochii şi cu urechile...

Pe neaşteptate, femeia trânti capacul trusei, închizând-o, şi o ridică.

— Mişcaţi! se răsti, indicându-i să se îndepărteze de navele distruse. (Cu mâna în care ţinea blasterul luă

cutia plată pe care o adusese din Skipray şi o strecură sub braţul stâng.) În pădure – amândoi! Am zis să mişcaţi!

Glasul ei deţinea ceva – un ton de comandă, o undă de alarmă, sau ambele – care punea capăt oricăror contraziceri ori întrebări. În câteva secunde, Luke şi R2-D2 se aflau la adăpostul celor mai apropiaţi arbori.

— Mai departe, porunci Mara. Haide, haide!

Tardiv, Luke se gândi că totul putea să fie doar o glumă macabră – că femeia dorea de fapt să-l împuşte în spate pentru ca apoi să poată pretinde că încercase să evadeze. Îl urma însă îndeaproape, îi auzea realmente răsuflarea şi, ocazional, simţea ţeava blasterului atingându-i spatele. Străbătuseră poate vreo zece metri... Luke se aplecase să-l ajute pe R2-D2 să escaladeze o rădăcină foarte lată...

— Ajunge, îi şuieră Mara în ureche. Ascunde droidul şi culcă-te la pământ!

Luke îl trecu pe R2-D2 peste rădăcină, îl piti înapoia unui copac... şi, când se trânti lângă Mara, înţelese dintr-odată.

Deasupra epavelor vânătorilor, rotindu-se lent ca un prădător în căutarea victimelor, plutea o navetă imperială.

Luke întrezări ceva cu coada ochiului şi, întorcând capul, privi direct în ţeava blasterului femeii.

— Nici o mişcare, şopti ea trimiţându-i în faţă răsuflarea caldă. Nici un sunet.

El încuviinţă a înţelegere şi-i întoarse spatele, ca să privească naveta. Mara îşi trecu braţul peste umărul lui, îi apăsă blasterul sub falcă, apoi rămase cu ochii la imperiali.

Naveta încheie survolarea şi asoliză cu grijă pe terenul răvăşit dintre vânătorii distruşi. Chiar înainte să

se fi stabilizat, rampa coborî şi pe ea se revărsară soldaţii din trupele de şoc.

Luke îi privi împărţindu-se şi pornind să caute în cele două nave; întreaga situaţie era de-a dreptul ireală. Acolo, la mai puţin de douăzeci de metri, se găsea ocazia de aur aşteptată de Mara, de a-l da pe mâna imperialilor... totuşi, ei se ascundeau înapoia rădăcinii unui copac şi se străduiau să respire cât mai silenţios. Să se fi răzgândit ea oare pe neaşteptate?

Sau pur şi simplu nu dorea să aibă martori, când îl va ucide?

Caz în care, pricepu Luke, unica lui salvare ar fi fost,să găsească o modalitate prin care să se predea trupelor de şoc. Plecat de pe planeta aceasta, având din nou Forţa ca aliat, ar fi beneficiat cel puţin de şansa de a se lupta. Dacă ar fi găsit o cale prin care s-o distragă pe Mara atât cât să scape de blaster...

Lipită de tânăr, cu braţul trecut peste umerii lui, probabil că ea îi simţise încordarea bruscă a muşchilor.

— Indiferent ce te-ai gândi să faci, îi murmură în ureche, apăsând blasterul şi mai tare sub maxilarul său, renunţă! Pot oricând să susţin că m-ai luat prizonieră şi că am izbutit să-ţi smulg blasterul.

Luke înghiţi un nod şi rămase, aşteptând.

Aşteptarea nu durã foarte mult. Două grupe de soldaţi dispărură în vânători, iar restul se dispuseră pe perimetrul luminişului creat în urma accidentului, cercetând pădurea cu ochii şi cu senzorii portabili. După câteva minute, cei din epave reapărură şi avu loc o discuţie scurtă la baza rampei navetei. La un ordin neauzit, soldaţii care investigau pădurea li se alăturară şi se îmbarcară toţi. Rampa se plie şi naveta dispăru din nou în văzduh, lăsând în urmă doar zumzetul elevatoarelor repulsor. După alt minut, nu se mai auzi nici acesta.

Luke se împinse cu palmele în pământ, dând să se ridice.

— Ei...

Amuţi la altă împunsătură a blasterului.

— Taci, şopti Mara. Au lăsat în urmă un senzor, în eventualitatea că se-ntoarce cineva.

— De unde ştii?

— Asta-i procedura standard a trupelor de şoc într-o asemenea situaţie, mârâi ea. Ne vom mişca foarte încetişor – ne sculăm şi ne îndepărtăm. Ai grijă ca şi droidul să tacă!

După ce printre copaci nu se mai zăreau deloc epavele, mai parcurseră alţi cincizeci de metri înainte ca femeia să le ordone să se oprească.

— Şi acum? întrebă Luke.

— Ne aşezăm.

Tânărul încuviinţă din cap şi se lăsă pe sol.

— Mulţumesc că nu m-ai predat trupelor de şoc.

— N-ai de ce, replică Mara scurt, aşezându-se de asemenea şi punând blasterul lângă ea. Nu te teme, n-a fost un gest altruist. Navetele care coborau de pe orbită ne-au observat probabil şi au trimis o echipă de investigare. Karrde va trebui să-i vrăjească c-o poveste despre cele întâmplate şi nu pot să intru drept în ghearele lor fără să ştiu care-i versiunea lui.

Îşi instală cutia plată în poală şi o deschise.

— L-ai putea apela, îi reaminti Luke.

— Aş putea să-i apelez pe imperiali, replică ea, ca să nu mai pierd timpul. Nu crezi că au echipamente cu care monitorizează orice transmisiuni deschise? Acum taci – am treabă!

Lucră în tăcere vreme de câteva minute, scriind pe tastatura micuţă din cutie şi încruntându-se spre ceva ce Luke nu putea să distingă din unghiul său. La răstimpuri, ridica ochii, aparent pentru a se asigura că tânărul nu

încerca nimic. Luke aşteptă nemişcat; brusc, Mara mormăi mulţumită.

— Trei zile, anunţă ea cu glas tare şi închise cutia.

— Trei zile... până ce?

— Până la marginea pădurii. Până la civilizaţie. De fapt, până la Hyllyard City, care-i cel mai apropiat în partea asta a planetei.

— Şi câţi dintre noi vor pleca într-acolo? întrebă Luke încetişor.

— Asta-i problema, nu? Poţi să-mi oferi un singur motiv pentru care ar trebui să mă deranjez să te iau şi pe tine?

— Da, arătă Luke cu capul. R2-D2.

— Nu fi absurd! Ochii ei fulgerară de la droid la tânăr. Indiferent ce-ar fi, droidul rămâne aici. Făcut bucăţi.

— Bucăţi repetă Luke.

— Trebuie să-ţi silabisesc? Ştie prea multe. Nu-l putem abandona aici ca să-l găsească trupele de şoc.

— Ştie prea multe despre ce anume?

— Despre tine, bineînţeles. Despre tine, despre Karrde, despre mine... despre toată porcăria asta!

R2-D2 gemu încetişor.

— N-o să le spună nimic, insistă Luke.

— Nu, încuviinţă Mara, după ce va fi bucăţi n-o să mai spună nimic.

Cu un efort considerabil, Luke se strădui să se calmeze. Pentru ca s-o determine să se răzgândească, trebuia să apeleze la logică, nu la sentimente.

— Avem nevoie de el, îi spuse. Chiar tu mi-ai zis că pădurea este periculoasă. R2-D2 are senzori care pot detecta prădătorii înainte de a se apropia să ne atace.

— Poate că da, sau poate că nu. Vegetaţia de aici limitează practic la zero raza de acţiune a senzorilor.

— Ar însemna oricum mai mult decât am putea sesiza. De asemenea, poate să stea de pază când dormim noi.

— Noi ridică ea uşor din sprâncene.

— Noi, repetă Luke. Nu cred că va fi de acord să te protejeze, dacă nu vin şi eu.

— Nici vorbă, clătină Mara din cap şi luă blasterul de pe sol. Mă pot descurca perfect şi fără el. Iar de tine în nici un caz n-am nevoie.

Tânărul simţi că i se usucă gura.

— Eşti sigură că sentimentele nu-ţi afectează judecata?

Nu crezuse că ochii ei puteau deveni mai tăioşi decât erau deja, dar se înşelase.

— Să-ţi spun ceva, Skywalker, vorbi Mara atât de încet încât de abia putu s-o audă. De mult timp am dorit să te ucid. În primul an, ţi-am visat moartea aproape în fiecare noapte. Am visat-o, am plănuit-o – cred că mi-am imaginat o mie de scenarii, căutând modul cel mai potrivit în care s-o fac. Dacă doreşti, poţi să spui că obsesia asta este ca un nor care-mi afectează judecata. M-am obişnuit de acum. Este tovarăşa mea cea mai apropiată.

Luke o privi de-a dreptul zguduit.

— Ce ţi-am făcut? şopti el.

— Mi-ai distrus viaţa şi este corect s-o distrug şi eu pe a ta.

— Crezi că uciderea mea îţi va readuce viaţa din trecut?

— Ştii bine că nu va fi aşa, răspunse femeia cu glas uşor tremurat. Totuşi trebuie s-o fac. Pentru mine şi pentru...

Se întrerupse brusc.

— Şi Karrde?

— Ce-i cu el?

— Crezusem că vrea să mă păstreze în viaţă.

— Toţi vrem lucruri pe care nu le putem avea, pufni Mara.

Totuşi, pentru o secundă, în ochii ei existase ceva. Ceva ce fulgerase înapoia duşmăniei...

Indiferent însă despre ce ar fi fost vorba, nu era suficient.

— Aproape că-mi doresc s-o mai fi lungit niţel, spuse ea cu acelaşi calm glacial dintotdeauna şi ridică blasterul. N-am însă timp de pierdut.

Luke privi ţeava blasterului şi căută cu disperare un fulger de inspiraţie...

— Stai puţin, rosti brusc. Spuneai că trebuie să afli ce le-a povestit Karrde imperialilor. Ce-ai zice dacă ţi-aş asigura un canal sigur de comunicaţie cu el?

Ţeava blasterului oscilă.

— Cum? întrebă Mara bănuitor.

Luke indică din bărbie spre trusa de supravieţuire.

— Comunicatorul acela are putere suficientă ca să fie auzit în bază? Nu mă refer la amplificare prin satelit, sau altceva de felul ăsta.

Femeia continua să fie suspicioasă.

— Are inclusă o sondă-balon, care poate ridica antena suficient de mult pentru ca să evite majoritatea ecranării cauzate de pădure. Este însă non-direcţională, aşa că transmisiunea poate fi receptată de imperiali şi de orice alte persoane din emisfera asta.

— Asta nu-i o problemă, zise Luke. Pot cripta mesajul, astfel ca nimeni să nu-l poată decodifica. Mai precis, nimeni cu excepţia lui R2-D2.

— Grozav, se strâmbă Mara. Mai rămâne un detaliu minor: dacă-i o criptare atât de bună, cum o va descifra Karrde?

— Nu va fi necesar. O va face calculatorul din X-interceptorul meu.

Zâmbetul dispăru de pe chipul femeii.

— Vrei să câştigi timp, şuieră ea. Nu poţi realiza o criptare-pereche între un droid astromec şi calculatorul unei nave!

— De ce nu? R2-D2 este singurul droid care a lucrat cu calculatorul acela de mai bine de cinci ani, însumând peste trei mii de ore de zbor. De acum, calculatorul ar trebui să fie modelat după personalitatea lui. De fapt, ştiu deja că este aşa – personalul de întreţinere de la sol trebuie să ruleze programele de diagnosticare prin el, pentru ca să poată descifra ceva.

— Ştiam că procedura standard este ştergerea şi reîncărcarea memoriei droizilor la fiecare şase luni, tocmai pentru ca să nu se întâmple una ca asta.

— Mie îmi place R2-D2 aşa cum e. În plus X-interceptorul şi cu el conlucrează mai bine aşa.

— Cât de bine?

Luke îşi scotoci memoria. Întreţinerea rulase testul cu numai câteva luni în urmă.

— Nu-mi reamintesc procentajul exact, dar era cam cu treizeci la sută mai rapid decât o interfaţă clasică astromec-X-interceptor. Poate chiar treizeci şi cinci la sută.

Mara îl sfredeli pe R2-D2 cu privirea.

— Mda, acceptă ea în cele din urmă, este o viteză la nivel de pereche, totuşi imperialii pot sparge codul.

— În cele din urmă, da, însă vor avea nevoie de echipament special. Iar tu însăţi ai spus că în trei zile n-o să mai fim aici.

Femeia îl privi pătrunzător, încleştând din maxilare; pe chip i se citeau o mulţime de sentimente contradictorii. Amărăciune, ură, dorinţă de supravieţuire... şi altceva. Ceva despre care Luke era aproape sigur că putea fi o urmă de loialitate.

— Nava ta e izolată în pădure, vorbi Mara în cele din urmă. Cum va ajunge mesajul la Karrde?

— Cineva trebuie să verifice nava finalmente. Nu trebuie decât să expediem mesajul în aşteptare şi să-i ataşăm un semnal de avertizare. Aveţi oameni care ştiu să descarce un mesaj în aşteptare, nu?

— Orice idiot ştie s-o facă! Interesant, nu crezi, felul în care ideea ta necesită, absolut întâmplător, să nu vă elimin imediat pe amândoi?

Luke tăcu, susţinându-i căutătura fără să clipească... apoi, brusc, conflictul interior al lui Mara păru să ia sfârşit.

— Cum procedăm cu droidul? întrebă ea. Pe terenul ăsta, deplasarea lui va dura o veşnicie.

— R2-D2 a mai fost prin păduri, totuşi... Luke privi în jur şi zări un arbore cu două ramuri joase, având exact dimensiunea potrivită. Ar trebui să improvizez un cadru pe care să-l transport – un fel de targă, sau aşa ceva.

Începu să se ridice.

— Dacă mi-ai da sabia pentru un minut, pot reteza două crengi...

— Stai pe loc, porunci femeia. Le pot tăia şi eu.

Meritase totuşi să-ncerce...

— Acelea două, i le arătă. Ai grijă, săbiile Jedi nu se manipulează chiar uşor.

— Mă mişcă grija pe care o manifeşti pentru binele meu, replică ea plină de sarcasm.

Desprinse sabia de la brâu şi se apropie de copacul indicat, fără să-şi ia ochii de la Luke. Ridică arma, o activă...

Şi din câteva lovituri iuţi, curăţă, tăie şi scurtă ramurile. Dezactivă după aceea sabia şi o atârnă la şold printr-o singură mişcare fluidă.

— Dă-i drumul, i se adresă tânărului, retrăgându-se câţiva paşi.

— Imediat, încuviinţă Luke reflex şi, de-a dreptul stupefiat, se apropie de ramuri. (Felul în care lucrase Mara...) Ai mai folosit săbiile de lumină, nu-i aşa?

Ea îl privi cu răceală.

— Ajunge să ştii că mă descurc. Asta în eventualitatea în care te-ai simţi ispitit să-ncerci să-mi iei blasterul. Înălţă ochii spre cerul care se întuneca. Haide, apucă-te de treabă! Trebuie să găsim o poiană din care să ridicăm balonul şi vreau să terminăm înainte de a se înnopta.

24

— Îmi cer scuze pentru că v-am alergat în felul acesta, spuse Karrde conducându-l pe Han spre clădirea centrală. Mai ales în mijlocul cinei. N-a fost tocmai genul de ospitalitate pe care dorim s-o oferim.

— Nici o problemă, răspunse celălalt căutând să-i descifreze chipul în lumina slabă a amurgului. Despre ce a fost vorba, de fapt?

— Nimic serios, îl asigură nepăsător contrabandistul. Nişte persoane cu care fac afaceri au dorit să-mi viziteze baza.

— Aha, făcu Han. Aşadar, acum lucrezi direct pentru Imperiu?

Chipul lui Karrde se modifică insesizabil. Han se aşteptase să nege în mod reflex, dar Karrde se opri şi se răsuci, privindu-i pe Lando şi Ghent care-i urmau.

— Ghent? întrebă el cu blândeţe.

— Iertaţi-mă, domnule, şopti îngrozit puştiul. Au insistat să iasă şi să vadă ce se întâmplă.

— Am înţeles. Karrde reveni spre Han, cu obişnuita sa expresie de calm. Probabil că nu s-a întâmplat nimic rău, totuşi nu cred c-a fost un risc prea bine calculat.

— Sunt obişnuit să-mi asum riscurile. Nu mi-ai răspuns însă la întrebare.

— Dacă nu mă interesează să lucrez pentru Republică, răspunse Karrde pornind mai departe, nu mă interesează nici s-o fac pentru Imperiu. În ultimele săptămâni, imperialii au venit aici ca să ia ysalamiri – creaturi sesile, aşa cum sunt cele de pe arborele din sala mare. Le-am oferit ajutorul în desprinderea lor fără riscuri de pe copaci.

— Şi ce ai căpătat în schimb?

— Privilegiul de a-i urmări în acţiune. Informaţii suplimentare pentru a încerca să ghicesc la ce voiau să-i folosească pe ysalamiri.

— Şi la ce voiau să-i folosească?

— Solo, îl privi celălalt, informaţia costă bani. De fapt, ca să fiu perfect cinstit cu tine, nu ştim ce intenţionează. Nu am încetat totuşi investigaţiile.

— Înţeleg. Cu toate acestea, îl cunoşti personal pe comandantul lor.

Karrde surâse imperceptibil.

— O altă informaţie disponibilă contra cost.

Han începea să se simtă iritat.

— Cum vrei! Cât mă costă numele Marelui Amiral?

— Deocamdată, numele nu-i de vânzare. Poate că vom discuta mai târziu în această privinţă.

— Mulţumesc, dar nu cred că o să existe un "mai târziu", mârâi Han şi se opri. Dacă nu te superi, îţi spunem la revedere acum şi ne-ntoarcem la navă.

Contrabandistul se răsuci spre el uşor surprins.

— Nu vă terminaţi, cina? Nici măcar n-aţi început ca lumea...

— Nu-mi place să stau pe sol, îl privi deschis Han, ca o ţintă fixă, când trupele de şoc se învârt prin jur.

Faţa celuilalt se înăspri.

— În clipa de faţă, este preferabil să stai pe sol, decât să atragi atenţia în aer. Distrugătorul spaţial încă n-a părăsit orbita. Dacă aţi pleca în clipa asta, i-aţi invita pur şi simplu să vă atace şi să vă distrugă.

— *Şoimul* a mai scăpat de distrugătoare spaţiale, declară Han.

Totuşi Karrde avea dreptate... şi faptul că nu-i predase imperialilor însemna că probabil se putea avea încredere în el, cel puţin deocamdată. Probabil...

Pe de altă parte, dacă rămâneau...

— Bănuiesc totuşi că n-am păţi nimic, dacă am mai rămâne niţel pe aici, încuviinţă el. Bine, de acord, să ne terminăm cina.

— Perfect! Va dura numai câteva minute, până se va repune totul la loc.

— Aţi înlăturat tot? întrebă Lando.

— Tot ceea ce ar fi putut indica prezenţa unor musafiri. Marele Amiral are un spirit de observaţie foarte dezvoltat şi nu doream să-şi dea seama câţi dintre asociaţii mei locuiesc aici în prezent.

— Ei bine, spuse Han, până terminaţi pregătirile, aş dori să mă-ntorc la navă şi să verific nişte lucruri.

— Dar te vei întoarce, miji uşor ochii Karrde.

— Ai încredere în mine, zâmbi inocent Han.

Contrabandistul îl mai fixă cu privirea câteva clipe, după care înălţă din umeri.

— Cum doreşti... Ai totuşi grijă. De obicei, prădătorii locali nu se apropie atât de mult de baza noastră, dar mai există şi excepţii.

— Vom fi prudenţi. Haide, Lando!

Pornică înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Ce ai uitat să faci în *Şoim*? întrebă Lando încetişor, când ajunseră sub copaci.

— Nimic. M-am gândit însă că ar fi un moment potrivit să aruncăm un ochi prin magaziile lui Karrde. Mai ales în cea în care se pare c-ar fi fost închis prizonierul.

Se afundară cinci metri în pădure, apoi schimbară direcţia şi ocoliră baza. După ce parcurseră un sfert din perimetrul cercului, zăriră un grup de clădiri.

— Caută o intrare cu zăvor, sugeră Lando. Fie permanent, fie temporar.

— Aşa-i, încuviinţă Han mijind ochii în semiîntuneric. Magazia de-acolo, cea cu două uşi?

— S-ar putea. Haide să vedem.

Într-adevăr, uşa din stânga avea zăvor. Mai exact, avusese.

— S-a tras cu arma în el, comentă Lando pipăindu-l. Ciudat...

— Poate că prizonierul avea prieteni, sugeră Han. Privi în jur, dar nu se zărea nici ţipenie. Hai să intrăm!

Deschiseră uşa şi intrară, apoi închiseră uşa înainte să aprindă lumina. Magazia era pe jumătate plină, cu cele mai multe lăzi stivuite lângă peretele din dreapta. Făceau excepţie...

Han se apropie, ca să cerceteze mai bine.

— Hopa, murmură el examinând capacul demontat al prizei şi conductorii ce ieşeau din perete. Se pare că cineva a lucrat serios.

— Şi nu numai acolo, completă Lando dinapoia sa. Ia vino şi uită-te aici.

Bărbatul era ghemuit lângă uşă şi privea atent în mecanismul încuietorii. La fel ca pe dinafară, jumătate din capacul acestuia fusese topit.

— Frumoasă lovitură de blaster, se încruntă Han.

— Dar n-a fost aceeaşi care a operat de-afară, clătină Lando din cap. Piesele dinăuntru sunt neatinse. Depărtă

încă puţin capacul şi pipăi componentele electronice. Se pare că misteriosul nostru prizonier a făcut treabă bună pe-aici.

— Mă-ntreb cum a reuşit s-o deschidă, făcu Han uitându-se la priza demontată din perete. Mă duc s-arunc o privire şi alături.

Se apropie de intrare şi apăsă plăcuţa. Uşa nu se deschise.

— Hopa, mormăi el şi încercă din nou.

— Stai o clipă, spuse Lando moşmondind ceva îndărătul plăcuţei, cred că văd unde-i problema. Este o sursă de alimentare, care a fost legată aici...

Brusc, uşa glisă, deschizându-se.

— Vin imediat, îl anunţă Han şi părăsi odaia.

Cealaltă încăpere a magaziei nu diferea mult de prima. Cu o excepţie – în centrul ei, într-un spaţiu care fusese degajat în mod special, se afla o flanşă limitatoare pentru droizi, deschisă.

Han se încruntă. Flanşa zăcea aruncată pe jos, nici măcar închisă; nu s-ar fi aşteptat ca un membru al organizaţiei lui Karrde să nu aibă grijă de echipament. Aproximativ în centrul fălcilor flanşei, pe podea, se distingeau trei urme neclare. Urme de patinare, decise bărbatul, cauzate de tentativele droidului prizonier de a se elibera, sau de a se deplasa.

Îndărătul său, uşa şuieră tăcut, deschizându-se. Han se răsuci fulgerător cu blasterul în mână...

— Se pare că te-ai rătăcit, comentă calm Karrde privind iute prin odaie. Şi cred că l-ai pierdut şi pe generalul Calrissian pe drum.

Han coborî blasterul.

— Ar trebui să le spui oamenilor tăi să-şi pună jucăriile la loc, după ce-şi termină treaba, arătă el din cap spre flanşa limitatoare abandonată pe podea. Ţineai prizonier şi un droid?

Karrde surâse subţire.

— Văd că Ghent şi-a dat din nou drumul la gură. Uluitor, nu-i aşa, câţi sintezori de vârf ştiu totul despre calculatoare şi droizi, totuşi n-au habar când trebuie să tacă.

— Este la fel de uluitor câţi contrabandişti de vârf nu ştiu când să nu se bage în afaceri păguboase, replică Han. Pentru ce te foloseşte aşadar, Marele Amiral? Pentru sclavie clasică, sau doar pentru răpiri ocazionale?

— Nu mă ocup de sclavi, Solo, fulgerară ochii celuilalt. Nici de sclavi, nici de răpiri. N-am făcut-o niciodată.

— Şi cazul ăsta ce-a fost, atunci? Un accident?

— Nu i-am cerut eu să apară în viaţa mea şi nici n-am dorit în mod deosebit să-l am aici.

— Întinzi coarda, pufni Han. Ce vrei să spui, c-a apărut din senin?

— Cu toată sinceritatea, cam aşa s-a întâmplat.

— Ai dreptate, făcu Han ironic, ăsta-i un motiv excelent ca să întemniţezi pe cineva. Cine era individul?

— Informaţia asta nu-i de vânzare.

— Poate că nici nu-i nevoie s-o cumpărăm, vorbi Lando dinapoia sa.

— Aha, exclamă Karrde întorcându-se. Aici erai! Explorai restul magaziei?

— Da, nu ne pierdem prea mult timp unul de celălalt, îl asigură Han. Ce-ai găsit?

— Asta. Lando ridică un cilindru mic şi roşu, din capetele căruia porneau câte două fire. Este o sursă de alimentare micro-electronică, dintre cele folosite pentru aplicaţii cu consum redus. Prizonierul a cuplat-o la comenzile încuietorii uşii, după ce firele ei de alimentare fuseseră arse – aşa a evadat. (O apropie de ochi.) Sigla fabricantului este mică, dar se poate desluşi. O recunoşti?

Han privi cu atenţie. Scrisul era nepământean, totuşi părea vag familiar.

— Am mai văzut aşa ceva, însă nu-mi aduc aminte unde.

— Ai văzut-o în timpul războiului, spuse Lando fără să-l scape din ochi pe Karrde. Este sigla lui Sibha Habadeet.

Han mai privi o dată cilindrul micuţ şi fu cuprins de un fior straniu. Sibha Habadeet fusese unul dintre furnizorii majori de echipamente micro-electronice ai Alianţei. Iar specialitatea sa fuseseră...

— Este o sursă de alimentare bio-electronică?

— Exact, încuviinţă încruntat Lando. La fel cu cele care sunt montate, de pildă, în mâinile artificiale.

Fără grabă, ţeava blasterului lui Han se ridică din nou, aţintindu-se spre abdomenul contrabandistului.

— Aici a fost ţinut un droid, îi zise lui Lando. Urmele de patinare seamănă cu ale unui droid R2. Karrde, adăugă el ridicând din sprâncene, poţi interveni în conversaţie oricând doreşti.

Karrde suspină şi pe chip i se citi o combinaţie de iritare şi resemnare.

— Ce vreţi să spun – că Luke Skywalker a fost prizonier aici? Perfect, consideraţi c-am spus-o.

Han simţi că i se zbate un muşchi al feţei. Iar el şi Lando fuseseră chiar aici. Fericiţi cei săraci cu duhul...

— Unde-i acum?

— Mă miră că Ghent nu v-a spus chiar totul, mârâi contrabandistul. A evadat cu o navă de vînătoare Skipray de-a mea. Se strâmbă nemulţumit. S-a prăbuşit cu ea şi a făcut-o praf.

— Ce a făcut?

— Este teafăr, îl asigură Karrde. Sau cel puţin era, acum două ore. Trupele de şoc care au fost să investigheze locul accidentului au raportat că ambele

epave erau părăsite. (Faţa i se întunecă pentru o fracţiune de secundă.) Sper că asta înseamnă că vor coopera, pentru ca să iasă din pădure.

— Nu pari foarte sigur.

Chipul se înnegură mai mult.

— Mara Jade a pornit în urmărirea lui. Ea are o anumită... în sfârşit, ce să ne mai ascundem după vorbe? Pe scurt, doreşte foarte mult să-l ucidă.

Han privi uluit spre Lando.

— De ce?

— Nu ştiu, clătină Karrde din cap.

Pentru o clipă, încăperea rămase tăcută.

— Cum a ajuns Luke aici? întrebă Lando.

— V-am spus: pur şi simplu, accidental. Nu... retractez. N-a fost chiar accidental pentru Mara – ea ne-a condus direct la vânătorul lui avariat.

— Cum?

— Nu ştiu răspunsul nici la întrebarea asta.

Privindu-l pătrunzător pe Han, urmă:

— Înainte de a mă întreba, să ştii că nu noi i-am avariat nava. Şi-a ars ambele alimentatoare ale hiperpropulsiei, în urma unei întâlniri cu un distrugător spaţial imperial. Dacă nu l-am fi recuperat, cu siguranţă că până acum ar fi fost mort.

— În loc să hoinărească prin păduri cu cineva care-l doreşte aşa, replică Han. Ai dreptate, trebuie să-ţi fim recunoscători.

— Imperialii îl vor pe Skywalker, Solo, se înăspri privirea celuilalt. Îl doresc cu disperare. Dacă te-ai gândi niţel, ai sesiza că eu; nu l-am dat pe mâna lor.

— Fiindcă a apucat să evadeze.

— A evadat pentru că se afla în magazia asta! Şi l-am pus aici, deoarece nu voiam ca imperialii să dea peste el din întâmplare, în timpul vizitei ăsteia neanunţate.

Tăcu o clipă, apoi reluă, mai puţin vehement:

— Ai observa de asemenea că nu v-am vândut nici pe voi doi.

Încet, Han coborî blasterul. Orice declaraţie făcută sub ameninţarea unei arme era, desigur, suspectă, totuşi faptul că, într-adevăr, Karrde nu-i dăduse pe mâna imperialilor reprezenta un argument puternic în favoarea sa.

Sau poate că nu-i trădase deocamdată. Situaţia se putea modifica dintr-o clipă în alta.

— Vreau să văd X-interceptorul lui Luke, rosti el.

— Nici o problemă, totuşi aş recomanda să nu ne ducem acolo decât mâine dimineaţă. L-am ascuns în pădure, mult mai adânc decât nava ta, şi în beznă locul va fi bântuit de prădători.

Han şovăi, apoi încuviinţă din cap. În eventualitatea în care Karrde avea un plan subtil, în mod aproape sigur ar fi şters sau modificat deja jurnalul calculatorului din X-interceptor. Câteva ore nu mai contau prea mult.

— Bine. Acum, ce vom face pentru Luke?

Karrde clătină din cap, dar ochii săi priveau în gol.

— În noaptea asta, nu putem face absolut nimic. Vornskrii hălăduie prin pădure, iar Marele Amiral n-a părăsit orbita. Mâine... va trebui să discutăm şi să vedem ce putem face. (Privirea îi redeveni focalizată, însoţită de un surâs uşor ironic.) Până atunci, cred că cina a fost pregătită. Dacă doriţi să mă urmaţi...?

***

Galeria de artă holografică se schimbase din nou, prezentând acum o colecţie de lucrări foarte similare, de forma unor flăcări, ce păreau să pulseze şi să se modifice, chiar în timp ce Pellaeon se deplasa precaut printre piedestale. Privindu-le, bărbatul se întrebă de unde proveneau.

— I-ai găsit, căpitane? întrebă Thrawn, când Pellaeon ajunse la cercul dublu de displayuri.

— Mă tem că nu, domnule amiral, se încordă celălalt. Sperasem că, o dată cu căderea nopţii locale, vom obţine unele rezultate cu senzorii infraroşii. Se pare însă că nici ei nu pot traversa frunzişul arborilor.

Thrawn aprobă din cap.

— Ce-mi poţi spune despre transmisia pe care am interceptat-o imediat după apus?

— Se confirmă că a provenit dinspre locul aproximativ al accidentului, dar a fost prea scurtă pentru o localizare precisă. Codificarea este foarte ciudată... Cifrurile apreciază că ar putea fi o criptare-pereche. Continuă să lucreze la ea.

— Bănuiesc că au verificat toate codurile cunoscute ale rebelilor...

— Da, domnule amiral, aşa cum aţi ordonat.

— În cazul acesta, încuviinţă gânditor Thrawn, se pare că suntem într-o situaţie de impas. Cel puţin atâta vreme cât ei se află în pădure... Le-aţi estimat punctele probabile de ieşire?

— Nu poate fi vorba decât despre o singură opţiune practică, răspunse Pellaeon întrebându-se de ce acordau atâta atenţie chestiunii. Hyllyard City, aflat la marginea pădurii şi aproape direct pe drumul spre baza lui Talon Karrde. Oricum, este singura aşezare pe o rază de peste o sută de kilometri. Au la dispoziţie o singură trusă pentru supravieţuire, aşa că vor fi obligaţi să apară acolo.

— Excelent. Vreau să debarci trei plutoane de trupe de şoc, care să amplaseze acolo un post de observaţie. Vor pleca imediat.

— Trupe de şoc, domnule amiral? clipi Pellaeon surprins.

— Trupe de şoc, repetă Thrawn şi se întoarse către o sculptură de flăcări. Ar fi bine să adaugi şi jumătate de pluton de moto-cercetaşi şi trei vehicule uşoare de asalt Chariot.

— Da, domnule amiral.

Trupele de şoc erau foarte puţine în ultima vreme şi irosirea lor în felul acela, pentru problema minoră a unei dispute între contrabandişti...

— Karrde ne-a minţit, urmă Thrawn parcă citindu-i gândurile. Episodul din după-amiaza asta n-a fost în nici un caz simpla urmărire a unui hoţ banal. Doresc să ştiu ce a fost, în realitate.

— Nu... nu cred că vă înţeleg, domnule amiral.

— Este foarte simplu, căpitane, vorbi Thrawn pe tonul folosit întotdeauna când explica lucruri ce i se păreau evidente. În timpul cursei sale, pilotul urmăritor nu a raportat niciodată. De asemenea, nimeni din baza lui Karrde n-a comunicat cu el. Ştim asta deoarece n-am interceptat nici o transmisie. Nu au existat rapoarte de acţiune, cereri pentru întăriri – nimic, doar tăcere. Vreo speculaţie, căpitane?

— Indiferent despre ce ar fi fost vorba, începu Pellaeon precaut, era ceva despre care nu doreau să aflăm. Mai mult... Clătină din cap. Nu ştiu, domnule amiral. Pot fi multe lucruri pe care n-ar dori să le afle alţii. La urma urmelor, sunt contrabandişti.

— De acord. Ţine acum seama şi de faptul că Talon Karrde ne-a refuzat invitaţia de a se alătura căutării lui Skywalker... şi că în după-amiaza asta a implicat că vânătoarea se sfârşise. (Ridică o sprânceană.) Ce-ţi sugerează asta, căpitane?

Pellaeon rămase cu gura căscată.

— Vreţi să spuneţi... că în Skipray era Skywalker!

— O speculaţie interesantă, nu? Improbabilă, recunosc, totuşi demnă de a fi explorată.

— Da, domnule amiral. Pellaeon privi spre crono şi făcu un calcul rapid. Deşi dacă vom rămâne aici mai mult de două zile, va trebui să amânăm atacul asupra sistemului Sluis Van.

— Nu amânăm nimic, rosti apăsat Marele Amiral. Campania noastră de victorii împotriva Republicii începe la Sluis Van şi nu voi modifica un grafic atât de complex, care se derulează pe o perioadă lungă. N-o voi face nici pentru Skywalker, şi nici pentru altcineva.

Arătă spre statuile de flăcări ce-i înconjurau şi urmă:

— Arta sluisilor indică în mod limpede un tipar ciclic bianual şi vreau să-i lovim în punctul lor de pasivitate maximă. Pornim spre rendez-vous-ul cu *Inexorabilul* şi testul ecranului de invizibilitate imediat după ce debarcăm trupele şi vehiculele. Trei plutoane de trupe de şoc ar trebui să fie suficient pentru a-l rezolva pe Skywalker, dacă se găseşte într-adevăr acolo.

Ochii lui îl sfredeliră pe Pellaeon.

— Şi să-l rezolve şi pe Karrde, adăugă încetişor, dacă se dovedeşte că a trădat.

***

Ultimele crâmpeie albastru-închis dispăruseră din interstiţiile minuscule ale bolţii de frunze de deasupra, acoperindu-i cu un plafon negru. Reglând la putere minimă proiectorul din trusa de supravieţuire, Mara îl puse pe sol şi se aşeză recunoscător, rezemându-se cu spatele de trunchiul unui arbore mare. Glezna dreaptă, care i se luxase în prăbuşirea Skiprayului, începuse s-o doară din nou şi se simţea uşurată să nu mai calce pe ea.

Skywalker se întinsese deja la câţiva metri dincolo de spotul proiectorului, cu capul pe tunica făcută pernă, vegheat de droidul său credincios. Femeia se întrebă dacă el bănuia ceva în legătură cu glezna, apoi alungă întrebarea din minte ca fiind irelevantă. Ea suferise

accidentări mai grave, fără ca să-i impieteze viteza de deplasare.

— Îmi aminteşte de Endor, vorbi încet Skywalker în vreme ce Mara îşi aşeza blasterul şi bagheta luminescentă în poală, la îndemână. Noaptea, toate pădurile învie.

— Aşa-i, mârâi ea. Multe dintre animalele de aici sunt nocturne. Inclusiv vornskrii.

— Ciudat, murmură tânărul. Vornskrii domesticiţi ai lui Karrde păreau destul de treji în după-amiaza aceea.

Ea îl privi uşor surprinsă că sesizase detaliul respectiv.

— De fapt, îi spuse, chiar în sălbăticie, mai trag câte un pui de somn. Eu le numesc nocturne, deoarece preferă să vâneze noaptea.

Skywalker căzu pe gânduri.

— N-ar fi atunci mai bine să călătorim noaptea? sugeră el. Oricum ne vor vâna – cel puţin în felul ăsta am fi treji şi alerţi, când umblă după pradă.

— Ar fi o bătaie de cap care nu merită efortul. Ca să evităm fundăturile, trebuie să putem vedea terenul din faţă pe o distanţă cât mai mare cu putinţă. În plus, pădurea abundă în poieniţe.

— Din care raza unei baghete luminescente s-ar distinge limpede de pe orbită, încuviinţă tânărul. Ai dreptate. Se pare că ştii multe despre locurile astea.

— Orice pilot atent care zboară peste pădure le poate observa, bombăni femeia.

Se foi, căutându-şi o poziţie mai bună şi ştiind însă că el avusese dreptate. Cunoaşte-ţi teritoriul, fusese prima regulă care-i fusese întipărită în minte... şi acela fusese primul lucru pe care-l făcuse după ce fusese acceptată în organizaţia lui Karrde. Studiase hărţile aeriene ale pădurii şi teritoriului din jur; întreprinsese excursii lungi, atât ziua, cât şi noaptea, pentru a se familiariza cu

decorul şi cu sunetele; căutase şi ucisese câţiva vornskri, dar şi alţi prădători, pentru a învăţa metodele cele mai rapide prin care să-i doboare; ba chiar îl convinsese pe unul dintre oamenii lui Karrde să testeze biologic conţinutul unei cutii ticsite cu plante băştinaşe, pentru ca să afle care erau comestibile şi care nu. Pe lângă pădure, mai ştia câte ceva despre colonişti, cunoştea politica locală şi depozitase o cotă-parte mică, dar suficientă, din câştigurile ei într-un loc de unde o putea recupera.

Dintre toţi membrii organizaţiei lui Karrde, Mara era cea mai pregătită pentru a supravieţui în exteriorul bazei. De ce, atunci, se străduia atât de mult să revină acolo?

Nu de dragul lui Karrde; în privinţa asta era sigură. Îi achitase cu vârf şi îndesat tot ce făcuse pentru ea – slujba, poziţia, promovările –, prin muncă susţinută şi servicii de calitate. Nu-i mai datora absolut nimic. Indiferent care ar fi fost povestea născocită de el pentru a-i explica lui Thrawn urmărirea dintre Skiprayuri, fusese menită în primul rând să-l salveze pe el; şi dacă simţea că Marele Amiral n-o înghiţise, avea deplina libertate să-şi evacueze grupul de pe Myrkr în toiul nopţii şi să dispară în alta dintre vizuinile pe care le amenajase prin galaxie.

Atât doar că n-avea să facă asta. Va rămâne pe loc, trimiţând echipe de salvare şi aşteptând-o pe femeie să iasă din pădure. Chiar dacă ea nu va mai apărea niciodată.

Chiar dacă, procedând astfel, punea la încercare răbdarea lui Thrawn.

Mara încleştă maxilarele, văzând în faţa ochilor imaginea neplăcută a lui Karrde răstignit de peretele unei celule de către un droid interogator, îl cunoştea pe Thrawn, cunoştea atât tenacitatea, cât şi limitele răbdării Marelui Amiral. El va aştepta şi va supraveghea, ori va

pune pe altcineva s-o facă în locul său, şi să verifice complet povestea lui Karrde.

Iar dacă nici ea, nici Skywalker nu apăreau din pădure, va trage cu siguranţă concluzia greşită. Moment în care îl va aresta pe Karrde pentru o interogare imperială profesionistă şi, finalmente, va afla cine fusese prizonierul evadat.

După care îl va ucide pe Karrde.

Vizavi de ea, cupola droidului se roti câteva grade şi emise un gâlgâit încetişor, dar insistent.

— Cred că R2-D2 a detectat ceva, rosti Skywalker ridicându-se în cot.

— Vorbeşti serios? pufni Mara.

Luă bagheta luminescentă, o îndreptă spre umbra pe care o văzuse deja furişându-se spre ei, şi o activă.

Spotul încadră un vornskr, cu ghearele anterioare afundate în sol, cu coada rigidizată înapoia corpului, şfichiuind lent în sus şi în jos. Animalul ignoră complet lumina şi continuă să avanseze încet spre Skywalker.

Femeia îl lăsă să mai facă doi paşi, apoi îl împuşcă în cap.

Fiara se prăbuşi la pământ, cu coada zvâcnind spasmodic. Mara roti iute bagheta, scanând împrejurimile, apoi o dezactivă.

— Slavă Cerurilor, rosti ea sarcastic în beznă, c-avem senzorii droidului tău!

— Ei bine, replică sec Skywalker, eu unul n-aş fi ştiut de existenţa unui pericol, dacă n-ar fi fost el. Mulţumesc!

— Las-o baltă.

Se lăsă tăcerea, apoi Skywalker întrebă:

— Vornskrii domesticiţi ai lui Karrde sunt altă specie? Sau le-a tăiat cozile?

În întuneric, Mara se încruntă spre tânăr, impresionată fără să vrea.

Majoritatea celor care zăreau botul unui vornskr n-ar mai fi remarcat alte detalii.

— Le-a tăiat cozile, îi răspunse. Ei le folosesc ca bice – sunt destul de dureroase şi conţin nişte toxine slabe. Iniţial, pur şi simplu n-a vrut ca oamenii lui s-o păţească de pe urma lor şi de abia ulterior am descoperit că înlăturarea cozilor le anulează mare parte din agresivitatea specifică prădătorilor.

— Par destul de domestici. Ba chiar prietenoşi.

Mara îşi reaminti însă că nu fuseseră prietenoşi faţă de Skywalker. Iar aici, vornsicrul o ignorase, îndreptându-se direct spre tânăr. O coincidenţă?

— Aşa este, vorbi ea cu glas tare. Karrde s-a mai gândit ocazional să-i ofere de vânzare, ca animale de pază. N-a apucat însă să exploreze piaţa potenţială.

— Îi poţi spune că aş fi încântat să-i ofer referinţe, zise Skywalker sec. După ce am privit direct în colţii lor, îţi pot spune că nu-i o chestie pe care s-o repete hoţii obişnuiţi.

Femeia făcu o grimasă în beznă.

— Ar fi bine să te obişnuieşti cu asta, îl sfătui. Mai e mult până la marginea pădurii.

— Ştiu, încuviinţă Skywalker şi se întinse din nou. Din fericire, pari să fii o ţintaşă excelentă.

Amuţi. Se pregătea să adoarmă… şi probabil bănuia că ea va face acelaşi lucru.

Speranţe zadarnice, gândi sarcastic Mara. Scotocind în buzunar, scoase tubul de stimpastile pe care-l luase din trusa de supravieţuire. Prea multe pastile îţi puteau distruge sănătatea, dar somnul la cinci metri de un inamic ţi-o puteau distruge şi mai rapid.

Se opri, cu tubul în mână, şi se încruntă spre Skywalker. Îi privi ochii închişi şi faţa calmă, aparent lipsită de griji. Ceea ce părea straniu, deoarece, dacă exista cineva care să aibă motive de îngrijorare, acela

putea să fie doar tânărul. Lipsit de lăudatele puteri Jedi, graţie populaţiei de ysalamiri, pierdut într-o pădure, pe o planetă al cărei nume nici măcar nu-l cunoştea, cu imperialii, vornskrii şi ea însăşi disputându-şi privilegiul de a-l ucide, ar fi trebuit să stea cu ochii holbaţi şi venele pulsând de adrenalină.

Poate că doar se prefăcea, sperând că Mara îşi va relaxa vigilenţa. Era unul dintre lucrurile pe care, probabil, ea le-ar fi încercat în situaţia lui.

Pe de altă parte, poate că tânărul nu era doar ceea ce părea la prima vedere. Nu numai descendenţa, poziţia politică şi bagajul de trucuri Jedi...

Buzele i se îngustară şi-şi trecu degetele peste mânerul sabiei care-i atârna la centură. Da, în mod sigur nu era doar ceea ce părea la prima vedere. Indiferent ce anume se petrecuse în final – în finalul acela teribil, confuz şi letal –, nu trucurile sale Jedi îl salvaseră. Trebuia să fi fost vorba despre altceva. Ceva ce Mara simţea nevoia acută să afle, înainte de propriul lui final.

Extrase o stimpastilă din tub şi o înghiţi, cuprinsă de un nou val de hotărâre. Nu, vornskrii nu-l vor ucide pe Luke Skywalker. Şi nici imperialii. Când va sosi momentul cuvenit, ea avea să-l omoare. Era dreptul, privilegiul şi datoria ei.

Căutându-şi o poziţie cât mai confortabilă, se pregăti să aştepte scurgerea nopţii.

***

Sunetele nocturne ale pădurii răzbăteau slab din depărtare, amestecate cu zgomotele neclare ale civilizaţiei din clădirea aflată înapoia sa. Karrde sorbi din ceaşcă, privind în beznă, şi simţi cum oboseala îl asalta într-un mod pe care nu-l mai simţise până atunci.

Într-o singură zi, toată viaţa îi fusese dată pur şi simplu peste cap.

Alături, Drang înălţă capul şi-l întoarse spre dreapta.

— Musafiri? întrebă Karrde privind într-acolo.

O siluetă întunecată, abia vizibilă doar în licărul stelelor, înainta către el.

— Karrde? se auzi glasul încet al lui Aves.

— Sunt aici. Ia-ţi un scaun şi vino.

— Nu-i nevoie, rosti bărbatul aşezându-se turceşte pe jos, lângă şeful său. Oricum, trebuie să mă-ntorc la Comanda Centrală.

— Mesajul misterios?

— Da. La ce naiba se gândea Mara?

— Nu ştiu, recunoscu Karrde. Trebuie să fi fost totuşi ceva inteligent.

— Probabil. Sper doar că vom fi îndeajuns de inteligenţi ca să-l descifrăm.

Karrde aprobă din cap.

— Solo şi Calrissian s-au culcat?

— S-au întors în nava lor, pufni dispreţuitor Aves. Nu cred că au încredere în noi.

— Date fiind circumstanţele, sunt greu de învinuit. Karrde lăsă un braţ în jos şi scărpină capul lui Drang. Mâine, poate că examinarea jurnalului de calculator din nava lui Skywalker îi va convinge că suntem de partea lor.

— Mda... Chiar suntem?

— Nu prea mai avem de ales, ţuguie buzele Karrde. Sunt oaspeţii noştri.

— Marele Amiral n-o să fie prea încântat...

— Sunt oaspeţii noştri, repetă Karrde înălţând din umeri.

Îl simţi în beznă pe Aves imitându-i gestul. Bărbatul înţelegea obligaţiile şi cerinţele unei gazde. Spre deosebire de Mara, care voise să expedieze *Şoimul Mileniului*.

Regreta acum că n-o ascultase. Regreta din tot sufletul.

— Vreau ca mâine dimineaţă să organizezi o expediţie de căutare, i se adresă lui Aves. Dacă mă gândesc bine, probabil că-i inutil, dar trebuie să-ncercăm.

— Aşa-i. Ne bizuim pe experienţa imperialilor în privinţa asta?

Karrde făcu o grimasă.

— Mă-ndoiesc că ei vor mai întreprinde vreo căutare. Nava care s-a furişat din distrugătorul spaţial acum o oră aducea suspect de bine cu o navetă de asalt. Bănuiala mea este că se vor instala în Hyllyard City şi-i vor aştepta pe Mara şi pe Skywalker să le cadă-n braţe.

— Mi se pare corect, încuviinţă Aves. Ce se-ntâmplă dacă nu-i găsim noi primii?

— Presupun că va trebui să-i recuperăm de la trupele de şoc. Crezi că poţi forma o echipă pentru asta?

— Floare la ureche! Am avut nişte discuţii după ce ai făcut anunţul şi-ţi spun că sentimentele celor din bază sunt destul de clare. Pe lângă faptul că-i erou al Rebeliunii şi aşa mai departe, mulţi dintre ai noştri consideră că-i sunt datori lui Skywalker pentru că i-a scăpat definitiv de Jabba Huttul.

— Ştiu, mormăi Karrde încruntat, dar tot entuziasmul ăsta călduros poate fi o problemă. Dacă nu-l scăpăm pe Skywalker de imperiali... ei bine, nu-i putem lăsa să pună mâna pe el viu.

Din umbrele de alături, nu se auzi nimic mult timp.

— Înţeleg, şopti în cele din urmă Aves. Să ştii că probabil nu va reprezenta nici o diferenţă în ceea ce priveşte bănuielile lui Thrawn.

— Prefer bănuielile în locul dovezilor clare. Iar dacă nu-i putem intercepta cât timp sunt încă în pădure, poate că-i soluţia cea mai bună.

— Nu-mi prea place, clătină Aves din cap.

— Nici mie, dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

Aves mai rămase câteva clipe tăcut, apoi se sculă, oftând.

— Mă duc să văd dacă Ghent a făcut vreun progres cu mesajul lui Mara.

— După aceea, ar fi bine să te duci să te culci. Mâine va fi o zi plină.

— Aşa-i. Noapte bună!

Aves plecă şi cacofonia blândă a zgomotelor pădurii umplu iarăşi văzduhul nopţii. Sunete ce însemnau mult pentru creaturile care le emiteau, dar care nu-i spuneau absolut nimic lui Karrde.

Sunete lipsite de orice înţeles...

Bărbatul clătină obosit din cap. Ce încercase Mara prin mesajul acela obscur? Era oare ceva simplu – ceva ce el, ori altul din bază, ar fi trebuit să-l poată decripta cu uşurinţă?

Sau femeia care juca întotdeauna cu cărţile de sabacc lipite de piept pierduse de data aceasta pe propria ei mână?

În depărtare, un vornskr emise cotcodăcit-torsul său caracteristic. Lângă scaun, Drang înălţă capul.

— Un amic? întrebă Karrde încetişor, ascultând alt vornskr care îngână ţipătul primului.

Sturm şi Drang fuseseră şi ei cândva sălbatici. La fel ca Mara, când o preluase. Karrde se întrebă dacă ea va putea fi domesticită vreodată.

Se mai întrebă dacă femeia avea să rezolve problema, ucigându-l prima pe Skywalker.

Cotcodăcitul-tors se auzi din nou, mai aproape acum.

— Haide, Drang, îi spuse vornskrului şi se ridică în picioare. E timpul să intrăm.

Se opri în prag şi mai privi o dată spre pădure, străbătut de un fior de melancolie şi de ceva care aducea neliniştitor de mult cu teama. Nu, Marele Amiral nu va fi încântat în această privinţă. Nu va fi deloc încântat.

Indiferent de rezultat, Karrde ştia că existenţa lui tihnită de aici se terminase.

25

Camera era întunecoasă, iar sunetele slabe ale nopţii din Rwookrrorro intrau prin plasa ferestrei purtate de briza răcoroasă. Fixând perdelele cu privirea, Leia strânse blasterul în palma transpirată şi se întrebă ce anume o trezise.

Rămase nemişcată pentru câteva minute, cu inima bubuindu-i în piept. Nu era însă nimic. Nici un sunet, nici o mişcare, nici o ameninţare pe care le-ar fi putut determina limitatele ei percepţii Jedi. Nimic, doar un sentiment foarte neplăcut, undeva în străfundul minţii, care o anunţa că nu mai era în siguranţă acolo.

Inspiră adânc, expiră silenţios şi continuă să asculte. Nu era vina gazdelor, cel puţin ea nu le putea acuza de nimic. Conducătorii aşezării fuseseră incredibil de alerţi în primele două zile, asigurându-i o duzină de bodyguarzi wookiee, în vreme ce alţi voluntari scotoceau oraşul aidoma hirsuţilor Păşitori imperiali, căutând atacatorii pe care ea îi întrezărise în prima zi a sosirii. Totul se desfăşurase cu o viteză, eficienţă şi perfecţiune pe care Leia le întâlnise rareori, chiar în rangurile de vârf ale Alianţei rebelilor.

Dar, pe măsură ce zilele trecuseră fără să se descopere vreo urmă, alerta se relaxase treptat. Până ce rapoartele negative începură să sosească şi din alte oraşe de pe Kashyyyk, numărul voluntarilor se redusese la o jumătate de duzină, iar dintre bodyguarzi mai rămăseseră doar trei.

Acum până şi aceia trei plecaseră, revenind la slujbele şi vieţile lor obişnuite. O lăsaseră vegheată numai de Chewbacca, Ralrra şi Salporin.

Strategia era clasică. Stând întinsă în beznă şi beneficiind de avantajul perceperii ulterioare, prinţesa putea înţelege asta. Fiinţele inteligente, oameni şi wookiee deopotrivă, pur şi simplu nu puteau întreţine o stare continuă de vigilenţă, atunci când nu exista un inamic vizibil faţă de care să o menţină. Era o tendinţă împotriva căreia luptaseră din răsputeri în Alianţă.

Aşa cum luptaseră, de asemenea, împotriva inerţiei, prea adesea letală, care seducea o persoană să întârzie mult prea mult timp în acelaşi loc.

Leia făcu o grimasă când îi reveniră amintirile semidezastrului de pe planeta de gheaţă Hoth. Ştia că ea şi Chewbacca ar fi trebuit să părăsească Rwookrrorro cu zile în urmă; ba poate că ar fi trebuit să plece chiar de pe Kashyyyk. Locul devenise prea confortabil, prea familiar; mintea ei nu mai vedea realmente tot ce se petrecea în jur, ci doar fragmente, completând restul din memorie. Era tipul de slăbiciune psihologică pe care un inamic inteligent o putea exploata cu uşurinţă, fiindu-i suficient să găsească o modalitate prin care să se încadreze în rutina femeii.

Sosise momentul ca rutina aceea să fie întreruptă.

Leia privi spre un crono de pe noptieră şi efectuă un calcul rapid. Mai avea o oră până în zori. Afară se găsea o sanie repulsor; dacă ea şi Chewbacca ar fi plecat chiar acum, ar fi putut ajunge cu *Lady Luck* în spaţiu puţin

după răsăritul soarelui. Ridicându-se pe jumătate, se întinse peste pat, puse blasterul pe noptieră şi luă comunicatorul.

Iar din beznă, o mână vânoasă o prinse de încheietură.

Leia nu mai avu timp să gândească, dar pentru acea primă jumătate de secundă nici nu avu nevoie. Chiar pe când mintea îi încremenea, uluită de atacul neaşteptat, vechile reflexe de autoapărare intrau deja în acţiune. Lăsându-se să cadă în partea opusă atacatorului şi folosind drept pârghie chiar mâna care-i fusese prinsă, pivotă pe şold, îndoi piciorul drept şi-l destinse, izbind cu toată puterea.

Muchia labei piciorului lovi ceva dur, probabil o vestă antiglonţ. Ducând mâna liberă peste umăr, Leia apucă colţul pernei şi o azvârli spre forma întunecată a capului necunoscutului.

Sub pernă se afla sabia Jedi.

Probabil că inamicul nici măcar nu văzu lovitura. De abia îşi îndepărta perna de pe faţă, când sabia activată lumină odaia. Prinţesa întrezări doar pentru o clipită ochii negri uriaşi şi maxilarul prognat, înainte ca tăişul sclipitor să-l taie aproape în două.

Strânsoarea de pe braţul ei dispăru brusc. Dezactivând sabia, Leia se rostogoli din pat şi sări în picioare, activând sabia din nou când se întoarse...

Şi cu o lovitură neaşteptată, care-i paraliză încheietura, sabia îi fu zburată din mână. În timpul zborului prin cameră, se dezactivă automat, cufundând iarăşi interiorul în beznă.

Leia adoptă instantaneu o postură de luptă, dar ştiu că era zadarnic. Poate că primul atacator fusese amăgit de aparenta neajutorare a victimei sale, dar era evident că al doilea trăsese învăţămintele de rigoare. Femeia nici măcar nu se întorsese complet spre atacator, înainte ca

încheietura să-i fie prinsă din nou şi braţul răsucit la spate. O altă mână ţâşni ca să-i acopere gura şi în acelaşi timp o împinse cu ceafa puternic în ţeava unei arme. Un picior se încolăci, cumva, în jurul genunchilor ei, blocându-i orice tentativă de a lovi. Leia încercă oricum, zbătându-se pentru a-şi elibera măcar un picior, şi în acelaşi timp căută să-şi vâre degetele mâinii libere în ochii răpitorului. Îi simţea răsuflarea fierbinte pe gât, ca şi formele dinţilor ca nişte ace prin pielea maxilarului, care era lipit de ea. Brusc, corpul necunoscutului se încordă...

Şi pe neaşteptate, fără nici cel mai mic avertisment, Leia fu liberă.

Se răsuci fulgerător cu faţa spre extraterestru, luptându-se să-şi regăsească echilibrul, întrucât pierduse instantaneu orice reazem solid, şi se întrebă la ce manevră dorea atacatorul să recurgă în continuare. Ochii ei scotociră disperaţi în penumbre, încercând să localizeze arma pe care acum, cu siguranţă, o aţintea asupra ei...

N-o fixa însă nici o armă. Extraterestrul stătea pur şi simplu locului, cu spatele la uşă, cu mâinile goale deschise pe lângă trup, parcă pregătindu-se să amortizeze o cădere spre înapoi.

— Mal'ary'ush, şuieră cu glas încet şi grav.

Prinţesa făcu un pas îndărăt, întrebându-se dacă putea ajunge la fereastră înainte ca el să-şi lanseze următorul atac.

Atacul acela nu mai porni niciodată. Înapoia extraterestrului, uşa bubui deschizându-se şi, cu un urlet, Chewbacca năvăli în odaie.

Atacatorul nu se întoarse. De fapt, nu schiţă nici o mişcare, când wookiee-ul sări spre el, întinzându-şi braţele masive spre gâtul său...

— Nu-l ucide! strigă Leia.

Cuvintele probabil că-l surprinseră pe Chewbacca aproape la fel de mult precum o surprinseră pe ea, însă reflexele wookiee-ului erau pe măsura sarcinii. Trecând pe lângă beregata agresorului, una dintre mâinile lui se încleştă în pumn şi-l lovi puternic în tâmplă.

Impactul îl propulsă pe acesta prin cameră, izbindu-l de perete. Lunecă apoi pe podea şi rămase nemişcat.

— Repede, urmă Leia rostogolindu-se peste pat ca să-şi ia sabia. Pot să mai fie şi alţii!

[Nu mai sunt,] se auzi glasul unui wookiee şi femeia îl văzu pe Ralrra rezemându-se de canatul uşii. *[Ceilalţi trei au fost anihilaţi.]*

— Eşti sigur? întrebă ea avansând un pas.

Ralrra continua să se rezeme de canat...

Apăsat, observă ea dintr-o dată.

— Eşti rănit? exclamă, aprinzând lumina din cameră şi cercetându-l rapid fără să observe nici o rană. Blaster?

[Paralizatorr,] o corectă el. *[O armă mai tăcută, darr reglată prea slab pentrru wookiee. Eu sunt doarr puţin slăbit. Chewbacca este rănit.]*

Surprinsă, Leia privi spre Chewbacca... şi zări pentru prima dată pata de blană cafenie năclăită, situată cam la jumătatea trunchiului.

— Chewie! icni, repezindu-se spre el, dar wookiee-ul îi făcu semn să plece, mârâind grăbit.

[Arre dreptate,] încuviinţă Ralrra. *[Trebuie să te scoatem de aici înaintea următorului atac.]*

De undeva de afară, un wookiee începu să urle o alarmă.

— Nu va exista un al doilea atac, zise ea. Au fost observaţi şi multă lume va veni aici în câteva minute.

[Nu-i vorba desprre casa asta,] mormăi Ralrra cu o tristeţe stranie. *[Este un incendiu la patrru case depărtarre.]*

Prinţesa îl privi şi un fior rece i se strecură pe spinare.

— O diversiune, murmură ea. Au incendiat o casă, pentru a masca eventualele voastre alarme.

Chewbacca mârâi afirmativ.

[Trebuie să te scoatem de aici,] repetă Ralrra, îndreptându-se cu precauţie.

Leia privi pe lângă el, prin uşă, spre coridorul şi mai întunecat care se întindea acolo, şi un sentiment de pieire îi zvâcni prin măruntaie. În casă cu ea fuseseră trei wookiee.

— Unde-i Salporin? întrebă.

Ralrra ezită, suficient ca suspiciunile ei să devină o certitudine teribilă.

[N-a supravieţuit atacului,] spuse wookiee-ul aproape la limita audibilului.

Leia înghiţi un nod uriaş.

— Îmi pare rău, vorbi ea şi cuvintele îi sunară dureros de banale şi de lipsite de sens.

[Şi nouă. Darr acum nu este vremea pentrru jelit.]

Femeia încuviinţă din cap, clipind des pentru a-şi stăvili lacrimile, şi se întoarse spre fereastră. De-a lungul anilor, pierduse mulţi prieteni şi tovarăşi în luptă, şi ştia că Ralrra avea dreptate. Însă toată logica din Univers nu uşura cu nimic lucrurile.

Afară nu se zărea nici un extraterestru. Erau însă acolo – Leia era convinsă în privinţa asta. Ambele comandouri anterioare cu care se confruntaseră ea şi Han fuseseră formate din peste cinci membri şi nu exista nici un motiv să se aştepte ca acesta să fie diferit. Exista probabilitatea ca orice tentativă de evadare să fie contracarată printr-o ambuscadă rapidă.

Mai rău încă, de îndată ce fumul şi ţipetele dinspre casa în flăcări se vor înteţi cu adevărat, agresorii puteau lansa liniştit un al doilea atac, bizuindu-se pe faptul că agitaţia din stradă va acoperi zgomotele produse de ei.

Leia privi casa incendiată şi simţi un fior scurt de vinovăţie pentru wookiee dinăuntru. Îşi alungă însă hotărâtă sentimentul. Nici acolo nu putea ajuta cu nimic.

— Se pare că mă vor vie, spuse ea coborând marginea draperiei şi revenind spre Chewbacca şi Ralrra. Dacă putem decola cu sania, probabil că nu vor încerca să tragă în noi pentru a ne doborî.

[Te încrezi în sanie?] întrebă cu subînţeles Ralrra.

Leia tăcu, strângând din buze şi simţindu-se iritată pe sine însăşi. Nu, bineînţeles că nu se încredea în sanie – primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să scoată din funcţiune toate vehiculele din zonă. Să le scoată din funcţiune sau, mai rău, să le modifice astfel încât ea să le cadă de-a dreptul în braţe.

Nu putea să rămână pe loc, nu se putea deplasa într-o parte sau alta, şi nu putea sui în văzduh. Inevitabil, îi mai rămânea o singură direcţie.

— O să am nevoie de frânghie, zise ea şi începu să se îmbrace. Destul de puternică pentru a-mi susţine greutatea. Oricât de multă aveţi.

Wookiee gândeau într-adevăr rapid. Schimbară fulgerător o privire...

[Nu poţi vorbi serios,] îi zise Ralrra. *[Pericolul arr fi marre chiarr şi pentrru un wookiee. Pentrru un om arr însemna sinuciderre.]*

— Nu cred asta, clătină Leia din cap şi-şi trase cizmele. Când am privit intradosul oraşului, am văzut cum se întrepătrund ramurile. Ar trebui să mă pot deplasa printre ele.

[Singurră n-o să ajungi niciodată la platforma de asolizarre,] obiectă Ralrra. *[Vom veni cu tine.]*

— Aşa rănit cum eşti, tu nu poţi merge pe stradă, cu atât mai puţin sub ea, replică Leia, apoi îşi luă blasterul, îl puse în toc şi se apropie de uşă. Şi nici Chewbacca. Vrei, te rog, să te dai la o parte?

Ralrra nu se clinti.

[Nu ne păcăleşti, Leiaorganasolo. Tu crezi că dacă rămânem aici, duşmanii te vorr urmării şi ne vorr lăsa în pace.]

Prinţesa făcu o strâmbătură iritată. Pierduse ocazia sacrificiului de sine nobil şi neştiut.

— Există într-adevăr o probabilitate importantă ca să acţioneze aşa, recunoscu ea. Pe mine mă vor. Şi mă vor vie.

[N-avem timp de discuţii,] spuse Ralrra. *[Rămânem împreună. Fie aici, fie sub oraş.]*

Leia inspiră adânc. Nu-i convenea, totuşi era limpede că n-avea să-i determine să se răzgândească.

— Bine, m-aţi convins, oftă ea.

Agresorul lovit de Chewbacca zăcea inconştient şi, pentru o clipă, femeia se întrebă dacă să piardă sau nu timpul legându-l. Nevoia de grabă învinse.

— Să găsim nişte frânghie şi să-i dăm drumul!

În plus, îi reaminti un glăscior din străfundul minţii, chiar dacă ar fi plecat singură, extratereştrii poate că tot ar fi atacat casa. Şi probabil că nu intenţionau să lase martori în urmă...

***

Materialul neted şi oarecum spongios care forma "solul" lui Rwookrrorro avea ceva mai puţin de un metru grosime. Sabia lui Leia tăie cu uşurinţă atât prin el, cât şi prin podeaua casei, iar bucata aproximativ pătrată căzu printre ramurile întreţesute, dispărând în bezna de dedesubt.

[Eu coborr primul,] anunţă Ralrra şi dispăru prin gaură, înainte ca altcineva să i se poată opune. Mişcările îi erau încă lente, totuşi se părea că dispăruse ameţeala indusă de paralizant.

Chewbacca se apropie de Leia şi-i trecu peste umeri banduliera lui Ralrra.

— Este ultima ocazie de a te răzgândi, îl avertiză ea.

Răspunsul lui fu scurt şi elocvent. Amândoi erau pregătiţi, când se auzi şoapta lui Ralrra *[Liberr]*. Cu prinţesa legată ferm de pieptul său, Chewbacca se strecură prin deschizătură.

Leia bănuise că experienţa care o aştepta va fi neplăcută, însă nu anticipase că va fi şi înspăimântătoare. Wookiee nu se târau peste ramurile întreţesute, aşa cum anticipase ea, ci, folosindu-se de ghearele pe care i le arătaseră în prima zi, se deplasau pe sub ramuri, ţinându-se agăţaţi cu toate cele patru membre.

Şi se deplasau, nu glumă.

Cu obrazul lipit de pieptul îmblănit al lui Chewbacca, Leia strânse puternic dinţii, pe de o parte ca să-i oprească să mai clănţăne din cauza zguduiturilor, dar îndeosebi ca să nu geamă de groaza căderii. Era aidoma acrofobiei pe care o încercase în ascensor... Însă amplificată de o mie de ori. Aici nu exista nici măcar o liană relativ subţire care s-o oprească din căderea în hău... ci doar ghearele wookiee-ului şi funia subţire care-i lega de alte gheare wookiee. Ar fi vrut să spună ceva – să-i implore să se oprească şi, cel puţin, să ancoreze capătul funiei de ceva solid –, dar se temea să scoată până şi cel mai mic sunet, pentru a nu-i afecta concentrarea lui Chewbacca. Sunetul propriei ei răsuflări îi vuia în urechi ca o cascadă şi simţea umezeala caldă a sângelui wookiee-ului pătrunzându-i prin materialul subţire al cămăşii. Cât de grav fusese rănit? Lipită de el, ascultându-i bătăile inimii, îi era frică să întrebe.

Brusc, Chewbacca se opri.

Leia deschise ochii, dându-şi seama abia atunci că-i ţinea strâns închişi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă cu glas tremurător.

[Inamicul ne-a găsit], mârâi încetişor Ralrra de alături.

Încordându-se, prinţesa întoarse capul cât putu de mult şi scrută

Înapoia lor prin cenuşiul întunecat dinaintea zorilor. Acolo era – o pată mică, negru compact, profilându-se nemişcată pe fundalul sur. Un tip de aerospeeder cu elevator repulsor, aflat în afara razei de acţiune a proiectoarelor de săgeţi.

— Nu poate fi o navă wookiee de salvare? întrebă ea plină de speranţe.

Chewbacca mormăi atrăgându-i atenţia asupra faptului că speederul nu-şi aprinsese nici măcar luminile de poziţie.

[Totuşi nu se apropie,] observă Ralrra.

— Mă doresc vie, spuse Leia mai mult pentru a se asigura pe sine decât pentru a le reaminti celorlalţi. Nu vor să ne sperie.

Privi în jur, cercetând neantul înconjurător şi ramurile întreţesute de deasupra, căutând o inspiraţie.

Şi o găsi!

— Am nevoie de restul funiei, i se adresă lui Ralrra, uitându-se din nou la speederul care plutea nemişcat. Tot ce mai e disponibil.

Adunându-şi curajul, se răsuci parţial în harnaşamentul improvizat, luă colacul de frânghie şi-l legă zdravăn cu un capăt de una dintre crengile mai mici. Chewbacca mârâi o obiecţie.

— Nu ne ancorăm noi, îl linişti. Aşa că ai grijă să nu cazi. Am altceva în minte. Gata, să-i dăm drumul!

Porniră din nou, poate niţel mai iute ca înainte… şi, pe când era zgâlţâită la pieptul lui Chewbacca, Leia îşi dădu seama, uşor surprinsă, că, deşi continua să fie speriată, nu mai era îngrozită. Poate, decise ea, fiindcă

încetase să mai fie un simplu pion sau un bagaj suplimentar, aflat la mila wookiee, a ciudaţilor cu piele cenuşie sau a forţelor gravitaţiei. Acum, cel puţin parţial, ea controla ce avea să se întâmple.

Îşi continuară drumul şi femeia desfăşură frânghia pe măsură ce se îndepărtau. Speederul întunecat îi urmă, tot fără să-şi aprindă luminile, continuând să păstreze distanţa faţă de ei. Leia nu-l scăpa din ochi, ştiind că aprecierea distanţei şi timpului avea să fie crucială. Încă puţin...

În colac mai rămăseseră cel mult trei metri. Ea făcu iute un nod şi privi spre urmăritori.

— Pregăteşte-te, îi spuse lui Chewbacca. Acum... stop.

Chewbacca se opri. Rugându-se cerurilor să reuşească, Leia activă sabia la adăpostul corpului wookiee-ului, o fixă şi-i dădu drumul.

Ca un fragment arzător de fulger năbădăios, sabia căzu, coborând după arcul de cerc descris de funie, aidoma unui pendul. Ajunse în punctul cel mai de jos al traiectoriei sale, apoi se ridică în direcţia opusă...

Lovind intradosul speederului.

O explozie spectaculoasă de lumină înflori în văzduh când tăişul sabiei pătrunse în generatorul elevatorului repulsor. Peste o clipă, speederul se prăbuşea ca un pietroi, cu două flăcări distincte înălţându-se din ambele flancuri. Aparatul căzu în pâclele de dedesubt şi, pentru câteva momente, incendiile de la bord fură vizibile mai întâi ca două pete de lumină, apoi ca una singură, difuză. Mai târziu, până şi aceea dispăru, lăsând doar sabia laser să oscileze lent prin întuneric.

Leia suspină, simţind cum tremură din tot trupul.

— Haide să recuperăm sabia, îi zise lui Chewbacca. După aceea, cred că ne putem întoarce. Mă îndoiesc că a mai rămas vreunul.

[Şi apoi direct la nava voastrră?] întrebă Ralrra, pe când se îndreptau spre ramura de care legase funia.

Femeia ezită, reamintindu-şi imaginea celui de-al doilea agresor din dormitorul ei. Încremenit, cu o emoţie indescifrabilă pe chip sau în limbajul corpului, atât de ameţit, tulburat sau îngrozit, încât nici măcar nu remarcase intrarea lui Chewbacca...

— Înapoi la navă, încuviinţă ea, dar nu direct.

***

Extraterestrul stătea nemişcat pe o băncuţă joasă în odăiţa de interogatorii a poliţiei; plasturele de pe partea laterală a capului constituia unica mărturie exterioară a loviturii lui Chewbacca. Ţinea mâinile în poală, cu degetele întrepătrunse într-un mod complicat. Fusese dezbrăcat de hainele şi echipamentul său şi i se dăduse un veşmânt wookiee. Pe altă fiinţă, haina cu multe numere mai mare ar fi arătat comic, dar nu şi pe el. Nici veşmântul, nici nemişcarea nu-i camuflau aura de competenţă ucigaşă pe care o purta ca pe a doua piele. Era – şi probabil că avea să fie mereu – membrul unui grup periculos şi nemilos de maşini asasine perfect antrenate.

Ceruse în mod specific să discute cu Leia. Între patru ochi.

De la înălţimea sa, Chewbacca mârâise o ultimă obiecţie.

— Nici mie nu-mi place prea mult, recunoscu femeia privind displayul şi încercând să-şi adune tot curajul. Dar în dormitor, înainte de a sosi voi, mi-a dat drumul. Vreau să ştiu – trebuie să ştiu – despre ce-a fost vorba.

Discuţia ei cu Luke din ajunul Bătăliei pentru Endor îi fulgeră scurt prin minte. Fermitatea lui tăcută, în ciuda temerilor, că trebuia neapărat să se confrunte cu Darth

Vader. Decizia aceea fusese cât pe aici să-l omoare... pentru ca finalmente să le aducă victoria.

Luke simţise că în adâncul lui Vader mai existau încă, îngropate, câteva firicele de bunătate. Simţise şi ea oare ceva similar în ucigaşul extraterestru? Sau o împingea doar o curiozitate morbidă?

Ori mila?

— Poţi privi şi asculta de aici, îi zise lui Chewbacca întinzându-i blasterul ei şi pornind spre uşă. (Sabia de lumină o păstrase la centură, deşi nu ştia cum ar fi putut s-o ajute într-un spaţiu atât de strâmt.) Nu interveni, decât dacă am probleme.

Inspirând profund, descuie uşa şi apăsă tasta de deschidere.

Extraterestrul ridică ochii, când uşa glisă, şi lui Leia i se păru că-şi îndreaptă spatele, zărind-o. Uşa se închise şi, pentru o clipă, tăcură amândoi, privindu-se.

— Sunt Leia Organa Solo, vorbi ea în cele din urmă. Ai dorit să vorbeşti cu mine?

El rămase tăcut încă o clipă, apoi, lent, se sculă şi întinse braţul.

— Mâna ta, rosti cu glas grav având un accent straniu. Poţi să mi-o dai?

Leiaînaintă un pas şi-i întinse mâna, extrem de conştientă că tocmai comisese un gest irevocabil de încredere. Dacă dorea, extraterestrul ar fi putut acum s-o tragă brusc spre el şi să-i frângă gâtul înainte de orice intervenţie din exterior.

Extraterestrul n-o trase spre el. Aplecându-se în faţă, ţinându-i mâna într-o strânsoare ciudat de blândă, o ridică şi o apăsă de două nări largi, pe jumătate ascunse sub şuviţe de păr.

Şi o mirosi.

O mirosi din nou, şi din nou, inspirând adânc şi prelung. Leia se trezi holbându-se la nările acelea şi le

remarcă pentru prima dată dimensiunile şi flexibilitatea moale a pliurilor de piele din jur. Semănau cu cele ale unui animal de vânătoare, se gândi. Brusc, o amintire îi fulgeră prin minte: felul în care el o ţinuse, neajutorată, în dormitor, cu aceleaşi nări apăsate de gâtul ei.

Pentru ca, imediat după aceea, s-o elibereze.

Lent, aproape tandru, extraterestrul îşi îndreptă spinarea.

— Este adevărat, scrâşni el eliberându-i mâna şi coborând-o pe a sa pe lângă corp. (Ochii uriaşi o fixau, plini de o emoţie a cărei natură talentele ei Jedi n-o puteau percepe decât vag, fără s-o identifice.) Nu m-am înşelat mai devreme.

Brusc, căzu în genunchi.

— Îţi cer iertare, Leia Organa Solo, pentru acţiunea mea, spuse el coborând fruntea spre podea şi depărtând braţele în lateral, aşa cum le ţinuse în dormitor. Ordinele pe care le-am primit nu te identificau, ci conţineau doar numele tău.

— Înţeleg, aprobă ea fără să înţeleagă nimic. Acum însă ştii cine sunt?

Chipul lui se apropie şi mai mult de podea.

— Eşti Mal'ary'ush, răspunse. Fiica şi moştenitoarea Lordului Darth Vader. Cel care ne-a fost stăpân.

Leia se holbă la el şi simţi cum gura i se cască fără să vrea, deşi se străduia să-şi recapete echilibrul gândurilor. Răsturnarea de situaţie fusese prea rapidă.

— Stăpânul vostru? repetă încetişor.

— Cel care a venit la noi în clipele de disperare, vorbi extraterestrul cu un ton aproape de veneraţie. Cel care ne-a smuls din nenorocire şi ne-a adus speranţă.

— Am înţeles, reuşi ea să articuleze.

Situaţia devenea rapid ireală... dar un lucru era deja cert. Extraterestrul care se prosternase în faţa ei o trata ca pe o regină.

Iar ea ştia cum să se comporte într-o asemenea postură.

— Poţi să te ridici, i se adresă simţind cum glasul, ţinuta şi maniera îi lunecau în tiparele aproape uitate ale curţii alderaaniene. Cum te numeşti?

— Stăpânul nostru mă numeşte Khabarakh, răspunse extraterestrul sculându-se. În graiul noghri...

Emise un sunet lung, rostogolit şi complicat, pe care corzile vocale ale lui Leia n-aveau nici o speranţă în a-l reproduce.

— Îţi voi spune Khabarakh, încuviinţă ea. Rasa ta se numeşte noghri?

— Da, încuviinţă el, însă un licăr de nesiguranţă păru să apară în ochii negri. Dar tu eşti Mal'ary'ush, adăugă repede.

— Tatăl meu avea multe taine, vorbi ea încruntată. Este limpede că voi sunteţi una dintre tainele acelea. Ai spus că v-a adus speranţă. Povesteşte-mi!

— A venit la noi, spuse noghriul. După bătălia cea mare. După distrugere.

— Care bătălie?

Ochii lui Khabarakh se mijiră, scotocind prin amintiri.

— Două nave spaţiale uriaşe s-au întâlnit deasupra planetei noastre. Poate chiar mai mult de două, n-am ştiut-o niciodată cu siguranţă. S-au luptat toată ziua şi mare parte din noapte... iar când bătălia s-a terminat, pământul nostru era distrus.

Leia făcu o grimasă şi simţi un fior de durere empatică străbătând-o. De durere, nu de vinovăţie.

— Noi n-am făcut niciodată vreun rău deliberat forţelor sau planetelor non-imperiale, rosti ea încetişor. Orice s-ar fi întâmplat a fost un accident.

Ochii negri o fixară din nou.

— Lordul Vader n-a gândit aşa. El a considerat că a fost intenţionat, pentru a strecura teama şi teroarea în sufletele inamicilor împăratului.

— Atunci, Lordul Vader a greşit, îl înfruntă Leia deschis. Bătălia noastră a fost cu împăratul, nu cu supuşii săi subjugaţi.

Khabarakh se încordă, rigid.

— Noi n-am fost supuşii împăratului, scrâşni el. Am fost un popor simplu, fericit să-şi trăiască viaţa fără să se amestece în treburile altora.

— Acum îl serviţi pe împărat, îi reaminti Leia.

— În schimbul ajutorului oferit de împărat, declară noghriul şi în respectul său se simţi o undă de mândrie. Doar el ne-a venit în ajutor, atunci când am fost la greu. În amintirea sa, îl slujim pe cel care i-a fost desemnat moştenitor – cel în grija căruia ne-a încredinţat Lordul Vader cu mult timp în urmă.

— Îmi vine greu să cred că împăratului i-ar fi păsat vreodată realmente de voi. Nu a fost genul acela de om. Nu-l interesa decât să obţină serviciile voastre împotriva noastră.

— Doar el ne-a venit în ajutor, repetă Khabarakh.

— Fiindcă noi nu v-am cunoscut suferinţa.

— Asta o spui tu.

Leia înălţă sprâncenele.

— Oferă-mi atunci şansa s-o dovedesc. Spune-mi unde-i planeta voastră?

— E imposibil! tresări Khabarakh. Ne veţi căuta şi ne veţi distruge complet...

— Khabarakh, îl opri prinţesa. Cine sunt eu?

Pliurile din jurul nărilor noghriului părură să se turtească.

— Eşti Lady Vader. Mal'ary'ush.

— Lordul Vader v-a minţit vreodată?

— Tu spui că a făcut-o.

— Am spus că el a greşit, îi reaminti Leia.

Transpiraţia începuse să i se adune sub guler; se afla pe muchie de cuţit. Statutul cu care aflase că o împuternicea Khabarakh se baza exclusiv pe respectul lui faţă de Darth Vader. Cumva, ea trebuia să atace cuvintele lui Vader fără ca, simultan, să afecteze respectul acela.

— Până şi Lordul Darth Vader putea să fie înşelat de altcineva... iar împăratul era un maestru al înşelăciunilor.

— Lordul Vader îl slujea pe împărat, insistă Khabarakh. Împăratul nu l-ar fi minţit.

Leia încleştă dinţii. Se găsea într-o situaţie de impas.

— Noul vostru stăpân este la fel de onest cu voi?

Khabarakh şovăi.

— Nu ştiu.

— Ba da, ştii – tu însuţi ai spus că nu v-a comunicat pe cine trebuia să capturaţi.

În gâtlejul noghriului răsună un geamăt înăbuşit.

— Lady, eu nu sunt decât un soldat. Chestiunile acestea îmi depăşesc cu mult autoritatea şi capacităţile. Datoria mea este să execut ordinele primite. Toate ordinele.

Leia se încruntă. Ceva anume din felul în care o spusese... brusc, ştiu ce era. Pentru un membru al unei unităţi de comando care fusese capturat şi aştepta interogatoriul putea să mai existe un singur ordin pe care să-l executte.

— Acum însă, vorbi ea repede, ştii ceva de care nimeni din poporul tău nu are habar. Trebuie să trăieşti, pentru a-i aduce la cunoştinţă această informaţie.

Khabarakh îşi dusese palmele faţă în faţă, parcă pregătindu-se să aplaude. Se opri brusc, privind-o.

— Lordul Vader putea citi sufletele noghrilor, vorbi el încetişor. Eşti cu adevărat Mal'ary'ush a lui.

— Poporul tău are nevoie de tine, Khabarakh! Ca şi mine, de altfel. Moartea ta acum n-ar face decât să-i rănească pe aceia pe care vrei să-i ajuţi.

Lent, noghriul coborî braţele.

— În ce fel ai tu nevoie de mine?

— Am nevoie de ajutorul tău, ca să fac ceva pentru poporul tău. Trebuie să-mi spui unde se găseşte planeta voastră.

— Nu pot, rosti el ferm. Asta poate însemna distrugerea ei totală. Şi a mea, dacă s-ar afla că ţi-am furnizat asemenea informaţii.

Leia ţuguie buzele.

— Atunci, du-mă acolo!

— Nu pot!

— De ce?

— Nu... nu pot.

— Sunt fiica – Mal'ary'ush – Lordului Darth Vader, vorbi ea apăsat şi-l fixă cu privirea cea mai regală. Conform propriilor tale cuvinte, el a fost speranţa planetei voastre. Situaţia s-a îmbunătăţit de când v-a lăsat în seama unui nou conducător?

Khabarakh şovăi.

— Nu. Ne-a spus că nici el, nici oricare altul nu poate face mare lucru.

— Prefer să apreciez asta cu ochii mei, rosti prinţesa cu superioritate. Sau poporul tău ar considera că un singur om poate constitui o asemenea ameninţare?

Khabarakh tresări.

— Ai veni singură? La un popor care încearcă să te captureze?

Leia înghiţi un nod şi simţi un fior rece. Nu dorise să sugereze asta.

La urma urmelor, nu fusese sigură nici de ce anume dorise să discute cu Khabarakh. Putea doar să spere că Forţa îi călăuzea intuiţia în privinţa asta.

— Mă încred în faptul că poporul tău este onorabil, replică încet. Sunt convinsă că mă va asculta.

Se întoarse şi păşi spre uşă.

— Gândeşte-te la oferta mea, îi spuse. Discut-o cu cei ale căror opinii le preţuieşti. Apoi, dacă eşti de acord, aşteaptă-mă pe orbita planetei Endor, peste o lună de zile.

— Vei veni singură? întrebă Khabarakh, aparent încă nevenindu-i să creadă.

Leia se răsuci şi privi deschis în faţa desprinsă dintr-un coşmar.

— Voi veni. Dar tu?

— Dacă voi veni, răspunse el fără să clipească, voi veni singur.

Prinţesa îi mai susţinu căutătura o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Sper să te văd acolo. La revedere!

— La revedere... Lady Vader.

Khabarakh continua să privească după ea, când uşa se deschise şi Leia ieşi.

***

Nava micuţă ţâşni în sus prin nori, dispărând iute de pe monitoarele controlului aerian din Rwookrrorro. Lângă Leia, Chewbacca mârâi furios.

— Nu pot spune că sunt încântată, recunoscu femeia, totuşi nu-i putem evita mereu. Dacă avem cea mai mică şansă de a-i smulge de sub controlul imperialilor...

Clătină din cap. Chewbacca mormăi încă o dată.

— Ştiu, şopti Leia şi o parte din durerea wookiee-ului îşi găsi loc în inima ei. N-am fost atât de apropiată de Salporin ca tine, totuşi a fost un prieten.

Chewbacca întoarse spatele monitoarelor şi traversă furios încăperea. Leia îl privi, dorindu-şi să-l poată ajuta în vreun fel. Nu avea însă cum. Prins între cerinţe

contradictorii ale onoarei, wookiee-ul trebuia să rezolve totul în singurătatea minţii sale.

Înapoia ei, se auzi un foşnet.

[E timpul,] spuse Ralrra. *[A început ceremonia reculegerii. Trebuie să ne alăturăm celorlalţi.]*

Chewbacca murmură o încuviinţare şi se apropie de el. Leia privi spre Ralrra...

[Ceremonia este numai pentrru wookiee,] zise acesta. *[Mai târziu, vei putea să ni te alăturri.]*

— Înţeleg. Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi pe platforma de asolizare, pregătind-o pe *Lady Luck* de plecare.

[Dacă apreciezi într-adevărr că este sigurr să pleci,] comentă Ralrra pe un ton dubitativ.

— Este.

Şi chiar dacă n-ar fi fost, continuă ea în gând, tot n-ar fi avut de ales. Ştia acum numele unei rase – noghri – şi era esenţial să revină pe Coruscant, ca să pornească o altă cercetare a arhivelor. *[Bine. Ceremonia bocirii va începe peste două orre.]* Leia aprobă din cap, stăpânindu-şi lacrimile.

— Voi fi acolo, promise ea.

Şi se întrebă dacă războiul avea să se termine vreodată cu adevărat.

26

Masa de liane se răsucea printre o duzină de arbori, aducând cu plasa unui păianjen gigantic care o luase razna. Pipăind sabia lui Skywalker, Mara studie încâlceala, încercând să ghicească modalitatea cea mai rapidă de a croi o potecă.

Cu coada ochiului, îl zări pe Skywalker agitându-se.

— Nu-ţi pierde cumpătul, îi zise. Va dura numai un minut.

— Să ştii că nu trebuie să umbli cu fineţuri, spuse el. Sursa energetică a sabiei nu se consumă aşa uşor.

— De acord, totuşi ne găsim în pădure. Ai habar cât de departe se poate transmite zumzetul unei săbii de lumină?

— Nu prea.

— Nici eu. Aş dori să rămânem la nivelul ăsta de zgomot.

Trecu blasterul în mâna stângă, activă sabia cu dreapta şi făcu trei tăieturi rapide. Hăţişul de liane căzu la pământ, şi femeia dezactivă sabia în aceeaşi clipă.

— N-a fost prea greu, nu? începu ea să se întoarcă spre tânăr, agăţând sabia la centură.

Ţipătul de avertizare al droidului sosi cu o fracţiune de secundă înaintea foşnetului de frunze. Mara se răsuci înapoi, trecând blasterul în mâna dreaptă, în clipa în care vornskrul sări spre Skywalker de pe o ramură aflată la trei copaci depărtare.

Chiar după două zile de marş susţinut, reflexele lui Skywalker erau încă adecvate. Dădu drumul mânerelor tărgii şi se trânti la pământ, evitând traiectoria vornskrului. Patru seturi de gheare şi o coadă şfichiuitoare se repeziră simultan, când prădătorul trecu peste el. Mara îl aşteptă să aterizeze şi să se întoarcă spre prada sa, apoi îl împuşcă.

Precaut, Skywalker se sculă în picioare şi privi în jur.

— Mi-aş dori să te răzgândeşti şi să-mi dai sabia, comentă el aplecându-se şi ridicând mânerele tărgii. Cred că te-ai plictisit să împuşti vornskrii care mă atacă.

— Te temi c-o să ratez vreunul? pufni ea.

Se apropie şi împinse animalul cu vârful piciorului. Era într-adevăr mort.

— Eşti o ţintaşă excelentă, recunoscu tânărul trăgând targa spre deschiderea făcută în hăţişul de liane, dar au trecut două nopţi în care n-ai închis ochii. În cele din urmă, asta te va afecta.

— Ţine-ţi grijile pentru tine. Haide, dă-i drumul – trebuie să găsim un luminiş destul de mare ca să lansăm sonda-balon.

Skywalker porni, trăgând după el targa pe care droidul legat monologa prin bip-uri. Mara era în ariergardă, asigurându-se ca targa să nu lase urme prea vizibile şi încruntându-se dispreţuitoare spre ceafa cavalerului Jedi.

Partea realmente iritantă era faptul că el avea dreptate. Cu un minut în urmă, fusese gata să rateze trecerea blasterului din mâna stângă în cea dreaptă – un procedeu pe care-l executase de o mie de ori până atunci. Inima îi bubuia constant acum, fără să încetinească nici chiar pe durata popasurilor. Iar în timpul marşurilor existau perioade lungi când mintea ei rătăcea pur şi simplu, în loc să se concentreze asupra sarcinii curente.

Odată, cu mult timp în urmă, petrecuse şase zile fără să doarmă. Acum, după numai două, începuse deja să simtă efectele oboselii.

Strânse din dinţi şi făcu o grimasă de nemulţumire. Dacă Skywalker spera s-o vadă colapsând, îl aştepta o dezamăgire cruntă. Femeia intenţiona să ajungă la destinaţie, chiar dacă numai pentru mândria profesională.

În faţa ei, Skywalker se poticni uşor, traversând o porţiune de teren accidentat. Mânerul drept al tărgii îi lunecă din mână, aproape răsturnând droidul şi provocându-i un ţipăt de protest.

— Ia zi, cine-a obosit? mârâi Mara, când tânărul se aplecă pentru a lua mânerul. Cred că-i a treia dată în ultima oră.

— Mâna este de vină, replică el calm. În după-amiaza asta, mi se pare permanent amorţită.

— Vezi să nu! (În faţă, printre ramurile copacilor, întrezări un petic de cer azuriu.) Uite poiana noastră! Pune droidul în mijloc.

Skywalker îi urmă comanda, apoi se aşeză, rezemându-se de unul dintre arborii ce mărgineau poieniţa. Mara umflă balonul sondei micuţe şi-l ridică pe firul antenei sale, stabilind contactul între receptor şi mufa unde fusese cândva jackul pentru transfer de informaţii al droidului.

— Gata, anunţă privind spre tânăr.

Sprijinit de copac, acesta adormise.

Mara pufni dispreţuitor.

— Jedi! scuipă ea epitetul şi se întoarse către droid.

— Să-i dăm drumul, îi spuse şi se aşeză încetişor pe sol.

Glezna părea să fie aproape vindecată, totuşi ştia că nu trebuia s-o forţeze. Droidul emise un bip întrebător şi cupola sa se roti, privind scurt către Skywalker.

— Am zis să-i dăm drumul, repetă tăios femeia.

Droidul lansă alt bip, de data aceasta resemnat. Indicatorul de impulsuri al comunicatorului pâlpâi o singură dată, când droidul solicită un transfer de la calculatorul îndepărtatului X-interceptor; pâlpâi din nou, când se încheie transferul.

Brusc, fluieră, evident surescitat.

— Ce-i? întrebă Mara, înhăţând blasterul şi privind iute în jur. (Nimic nu părea anormal.) Ce-i, am primit în sfârşit un mesaj?

Droidul emise un bip afirmativ şi cupola i se roti iarăşi către Skywalker.

— Redă-l, atunci, zise Mara. Haide – dacă-i ceva ce trebuie să audă şi el, o să i-l rulezi mai târziu.

Presupunând – dar asta n-o mai spuse – că în mesaj nu exista nimic care să sugereze că ea trebuia să iasă singură din pădure. Într-un asemenea caz...

Droidul se aplecă uşor în faţă şi o imagine holografică apăru pe covorul de frunze.

Nu era însă imaginea lui Karrde, aşa cum se aşteptase femeia, ci a unui droid de protocol cu înveliş auriu.

— Bună ziua, stăpâne Luke, vorbi el cu glas afectat. Îţi transmit salutări din partea căpitanului Karrde. Desigur, şi dumitale, domnişoară Mara. Căpitanii Karrde şi Solo sunt extrem de încântaţi să afle că amândoi sunteţi vii şi nevătămaţi după accident.

Căpitanul Solol Mara se holbă spre hologramă, simţindu-se complet buimăcită. În numele Imperiului, ce credea Karrde că face?... Le spusese lui Solo şi Calrissian despre Skywalker?

— Cred că vei fi în stare să descifrezi acest mesaj, R2-D2, continuă droidul de protocol. Căpitanul Karrde a sugerat folosirea mea, pentru a spori confuzia privind criptarea-pereche. Conform spuselor sale, în Hyllyard

City există trupe de şoc imperiale care vă aşteaptă să apăreţi acolo.

Mara scrâşni din dinţi, aruncând o privire spre prizonierul ei adormit. Deci Thrawn nu fusese păcălit. Ştia că Skywalker era aici şi aştepta să-i prindă pe amândoi.

Cu un efort teribil, îşi înăbuşi panica alimentată de oboseală, care o strângea de gât. Nu. Thrawn nu ştia – cel puţin, nu era sigur. Doar bănuia. Dacă ar fi fost absolut sigur, în bază n-ar mai fi rămas nimeni în viaţă care să-i expedieze mesajul acela.

— Căpitanul Karrde le-a povestit imperialilor că un fost angajat al său a furat bunuri preţioase şi a încercat să fugă, dar a fost urmărit de unul dintre angajaţii actuali, pe nume Jade. El sugerează că, deoarece n-a specificat nici o clipă că Jade ar fi femeie, tu şi domnişoara Mara aţi putea inversa rolurile, când ieşiţi din pădure.

— Mda, mormăi ea.

Dacă Talon Karrde îşi închipuia că avea să-i înmâneze blasterul lui Skywalker fără să clipească, pentru ca apoi să i-l înfigă în spate, trebuia să se gândească mai bine.

— Oricum, continuă droidul, căpitanul Karrde spune că el şi căpitanul Solo concep un plan de a încerca să vă intercepteze înaintea trupelor de şoc. Dacă nu vor reuşi, se vor strădui să vă salveze din mâinile acestora. Mă tem că, deocamdată, nu pot spune mai multe – căpitanul Karrde a impus mesajului limita de un minut timp real, pentru a împiedica localizarea punctului din care s-a emis. Vă urează noroc. Ai grijă de stăpânul Luke, R2-D2... şi de tine.

Imaginea dispăru şi proiectorul droidului se stinse. Mara opri comunicatorul şi activă autoderularea antenei pentru a coborî balonul.

— E o idee bună, murmură Skywalker.

Femeia se întoarse către el. Continua să fie cu ochii închişi.

— Eram sigură că te prefaci, scuipă ea, deşi fără s-o creadă cu adevărat.

— Nu mă prefăceam, ci moţăiam. Totuşi, ideea este bună.

— Las-o baltă! pufni ea. Vom încerca să ne abatem cu doi kilometri spre nord, să facem apoi un ocol şi să intrăm în Hyllyard dinspre câmpie.

Se uită la crono, apoi ridică ochii spre vârfurile arborilor. În ultimele minute, pe cer apăruseră nori negri, acoperind azurul cerului. Nu erau nori de ploaie, totuşi aveau să reducă lumina în mod considerabil.

— Am putea însă lăsa asta pe mâine, se sculă în picioare, menajându-şi cu atenţie glezna. Ar fi bine să... nu contează.

Se întrerupse; dacă respiraţia tânărului putea constitui vreun indiciu, atunci el aţipise din nou. În felul acesta, sarcina amplasării taberei îi revenea în întregime ei. Grozav!

— Stai locului, mârâi spre droid şi se întoarse spre locul unde lăsase trusa de supravieţuire...

Ţipătul electronic al droidului o făcu să se răsucească din nou, cu mâna întinzându-se spre blaster, cu ochii rotindu-se în căutarea pericolului...

Pentru ca, pe neaşteptate, un corp greu s-o izbească puternic în spate şi umeri, trimiţându-i ace fierbinţi de durere prin piele şi proiectând-o cu faţa în pământ.

Ultimul ei gând înainte ca bezna s-o cuprindă fu unul de regret amarnic că nu-l ucisese pe Skywalker atunci când avusese ocazia.

***

Piuitul de alertă al lui R2-D2 îl smulse pe Luke din moţăială. Ochii i se deschiseră brusc pentru a vedea o

formă înceţoşată de muşchi şi gheare, care se lansă prin spaţiu către spinarea lui Mara.

Sări în picioare, cu toropeala dispărută ca prin farmec. Vornskrul stătea deasupra femeii, fixându-i umerii cu ghearele anterioare şi întorcând capul într-o parte, parcă gata să-şi afunde colţii în beregata ei. Mara rămăsese nemişcată, cu ceafa spre Luke; era imposibil de precizat dacă era moartă sau doar ameţită. În mod evident aflat prea departe ca să ajungă în timp util la ea, R2-D2 pornise totuşi în direcţia respectivă pe cât de repede i-o permiteau rotiţele, extinzând microsudorul electric ca pentru duel.

Inspirând adânc, Luke răcni.

Nu era un ţipăt obişnuit, ci un urlet vibrant, asurzitor, inuman, care păru să umple întreaga poieniţă şi să reverbereze din colinele îndepărtate. Era urletul înfricoşător, care îngheţa sângele în vine, al unui dragon krayt, acelaşi pe care Obi-Wan îl folosise cu atâţia ani în urmă, pe Tatooine, pentru a-i speria şi îndepărta de el pe oamenii-nisipurilor.

Vornskrul nu se sperie, dar fu în mod limpede surprins, uitând pentru moment de pradă. Ridicându-şi parţial greutatea de pe spatele femeii, se întoarse, ghemuindu-se, şi privi spre sursa răcnetului.

Luke îl fixă cu privirea, temându-se să se clintească pentru a nu rupe vraja. Dacă l-ar fi putut distrage suficient de mult timp, ca R2-D2 să ajungă la el...

Apoi, deşi ţintuită pe sol, Mara se mişcă. Luke făcu mâinile pâlnie în jurul gurii şi răcni din nou. Vornskrul îşi deplasă iarăşi greutatea.

Şi, cu un sunet care era pe jumătate icnet, pe jumătate strigăt de atac, Mara se întoarse pe spate sub prădător, cu braţele ţâşnind pe sub ghearele anterioare, şi-l prinse de gât.

Era singura ocazie care avea să i se ofere lui Luke, iar confruntarea dintre un vornskr şi un om rănit nu putea dura prea mult. Împingându-se în trunchiul arborelui dinapoia sa, tânărul se năpusti spre flancul animalului.

Nu-şi atinse însă ţinta. Chiar pe când se pregătea pentru impact, coada vornskrului şfichiui, apărând parcă din senin, îl lovi peste umăr şi faţă, şi-l azvârli pe pământ.

Luke fu în picioare într-o clipită, vag conştient de linia de foc ce-i brăzda obrazul şi fruntea. Vornskrul şuieră când se apropie din nou de el, extinzând gheare ascuţite ca briciul pentru a-l ţine la depărtare. R2-D2 ajunse la locul înfruntării şi trimise o scânteie în laba anterioară stângă a prădătorului; aproape fără să-l bage în seamă, vornskrul lovi sudorul cu laba, rupându-l şi trimiţând bucăţile în toate părţile. Simultan, coada şfichiui iarăşi, iar impactul îl ridică pe R2-D2 pe un sett de roţi. Lovi din nou, şi din nou, de fiecare dată balansându-l tot mai mult pe droid.

Luke strânse din dinţi, gândindu-se cu disperare la un plan. Simularea de atacuri spre capul creaturii nu era decât o tactică de tragere de timp din partea lui; în clipa în care distragerea înceta, Mara era ca şi moartă. Vornskrul fie i-ar fi sfâşiat braţele cu ghearele, fie s-ar fi desprins din strânsoarea ei prin forţa brută. Lipsit de sudor, R2-D2 nu mai dispunea de nici o capacitate de luptă, iar dacă vornskrul continua să-l lovească aşa...

Coada...

— R2-D2! strigă Luke. Încearcă să-l prinzi de coadă când te loveşte!

R2-D2 emise o confirmare tremurată şi-şi extinse braţul masiv de fixare. Luke îl privi cu coada ochiului şi continuă să încerce să dea de lucru labelor anterioare şi botului vornskrului. Coada şfichiui încă o dată şi, cu un fluierat triumfător, R2-D2 o prinse.

Un fluierat care se transformă iute într-un ţipăt. Din nou aproape cu indiferenţă, vornskrul îşi eliberă coada, smulgând aproape tot braţul.

Fusese însă oprită din acţiune pentru două bătăi de inimă şi Luke nu avea nevoie de mai mult timp. Plonjând pe lângă R2-D2 şi pe sub coada ucigaşă, blocată pentru moment, smulse sabia de lumină de la centura lui Mara.

Coada şfichiui spre el, când se rostogoli înapoi şi sări în picioare, dar până ce ajunse acolo, Luke ieşise din raza ei de acţiune, ascunzându-se din nou după R2-D2. Activând sabia, tânărul întinse lama arzătoare pe lângă ghearele ce loveau aerul şi atinse nasul vornskrului.

Prădătorul urlă, de furie sau de durere, retrăgându-se dinapoia creaturii stranii care-l muşcase. Luke fandă o dată, şi încă o dată, căutând să-l îndepărteze de Mara, într-un loc unde putea să-i aplice lovitura decisivă.

Pe neaşteptate, cu o singură mişcare fluidă, vornskrul sări îndărăt, pe teren solid, şi de acolo ţâşni direct spre Luke. Cu un singur gest la fel de fluid, tânărul îl reteză în două.

— Era şi timpul, croncăni o voce răguşită de sub picioarele sale.

Luke privi în jos şi o zări pe Mara împingând de pe pieptul ei jumătate din cadavrul vornskrului şi ridicându-se într-un cot.

— Ce naiba era jocul ăsta idiot pe care-l jucai cu el?

— Cred că nu te-ar fi încântat să-ţi tai braţele, dacă dădeam greş, gâfâi Luke.

Făcu un pas înapoi când femeia se sculă în capul oaselor şi-i întinse mâna, ca s-o ajute. Ea o împinse în lături. Ridicându-se încet în patru labe, se împinse cu greu în picioare şi se întoarse către el.

Cu blasterul în mână.

— Aruncă sabia şi îndepărtează-te, icni ea şi gesticulă cu arma.

Luke suspină şi clătină din cap.

— Nu pot să cred, spuse dezactivând sabia şi lăsând-o să cadă pe sol. (Adrenalina i se retrăgea din corp, lăsând dureri teribile pe faţă şi în umăr.) Poate că n-ai observat că R2-D2 şi cu mine tocmai ţi-am salvat viaţa.

— Am observat. Mulţumesc. Continuând să-l fixeze cu blasterul, Mara se aplecă şi luă sabia. Poţi spune că asta-i răsplata pentru că nu te-am împuşcat acum două zile. Îndepărtează-te şi aşează-te.

Luke privi spre R2-D2, care piuia încetişor.

— Te deranjează dacă mă ocup mai întâi de el?

Mara coborî ochii spre droid şi buzele i se strânseră într-o linie subţire.

— Nu, dă-i drumul.

Depărtându-se de amândoi, ridică trusa de supravieţuire şi şchiopătă spre un arbore de la marginea luminişului.

R2-D2 nu era într-o stare atât de rea pe cât se temuse tânărul. Sudorul şi braţul de fixare se rupseseră complet, fără să lase în urmă fire sau componente care s-ar fi putut agăţa în ceva. Rostindu-i cuvinte liniştitoare de încurajare, Luke etanşă cele două compartimente.

— Care-i treaba? se interesă Mara.

Stătea rezemată cu spatele de un copac şi-şi aplica unguent pe urmele însângerate lăsate de gheare pe braţe.

— Deocamdată o să meargă, răspunse Luke apropiindu-se de copacul unde moţăise până atunci şi aşezându-se. În trecut, a păţit lucruri şi mai rele.

— Mă bucur, replică ea cu acreală. Îi aruncă o privire, apoi se uită mai atent. Te-a ars zdravăn, nu?

Precaut, Luke îşi pipăi urzicătura care-i brăzda obrazul şi fruntea.

— N-o să mor din atâta.

— Sigur că n-o să mori, pufni ea plină de sarcasm şi reveni la tratamentul propriilor ei răni. Am uitat – eşti şi un erou.

Luke rămase uitându-se la ea şi se strădui din nou să priceapă complexităţile şi contradicţiile acelei femei ciudate. Chiar de la trei metri depărtare, putea să vadă că mâna îi tremura în timp ce aplica unguentul; din cauza şocului, sau pur şi simplu ca urmare a oboselii acumulate. Credea totuşi că motivul îl constituia spaima – scăpase ca prin urechile acului de o moarte brutală şi nu era imposibil să nu-şi dea seama de asta.

Indiferent care i-ar fi fost sentimentele, era însă clar hotărâtă să nu şi le trădeze dincolo de exteriorul dur ca stânca, pe care-l construise cu atâta atenţie în jurul ei. De parcă s-ar fi temut să lase să se întrevadă orice slăbiciune...

Pe neaşteptate, ca şi cum ar fi simţit privirea tânărului, Mara înălţă ochii.

— Am zis deja "mulţumesc", scrâşni ea. Ce mai vrei – o medalie?

— Vreau doar să ştiu ce ţi s-a întâmplat.

Pentru o clipă, ochii verzi licăriră din nou cu duşmănia veche, dar numai pentru o clipă. Atacul vornskrului adăugat celor două zile de călătorie grea şi lipsei somnului îi afectaseră serios puterea emoţională. Mânia păli din ochii femeii, lăsând în urmă o răceală obosită.

— Tu eşti ceea ce mi s-a întâmplat, rosti cu glas mai degrabă epuizat decât acuzator. Ai apărut dintr-o fermă sărăcăcioasă de mâna a şasea de pe o planetă de mâna a zecea şi mi-ai distrus viaţa.

— Cum?

Dispreţul flutură scurt pe faţa lui Mara.

— N-ai nici cea mai mică idee cine sunt, aşa-i?

— Sunt sigur că dacă am fi făcut cunoştinţă, mi-aş fi amintit de tine.

— Aşa-i! exclamă ea sardonic. Măreţul şi atotştiutorul Jedi! Vede tot, aude tot, ştie tot, înţelege tot. Nu, de fapt n-am făcut cunoştinţă, dar eram acolo, dacă te-ai fi sinchisit să mă bagi în seamă. Eram o dansatoare în palatul lui Jabba Huttul, în ziua în care ai venit după Solo.

Deci asta era! Lucrase pentru Jabba, iar când el îl ucisese pe hutt îi distrusese viaţa...

Se încruntă spre ea. Totuşi nu! Silueta zveltă, agilitatea şi graţia – cu siguranţă că acestea puteau aparţine unei dansatoare profesioniste, dar talentul de pilot, precizia ca ţintaş, inexplicabila cunoaştere a funcţionării săbiilor de lumină... astea nu aveau nici o legătură cu dansul.

Mara continua să tacă, sfidându-l şi provocându-l să deducă răspunsul corect.

— N-ai fost totuşi o simplă dansatoare, spuse tânărul. A fost doar un paravan.

— Felicitări! zvâcni buza ei. Celebra intuiţie Jedi, nu-i aşa? Continuă, te descurci excelent! Aşadar, ce căutam de fapt acolo?

Luke şovăi. Posibilităţile erau într-adevăr numeroase: vânător de recompense, contrabandist, bodyguard al lui Jabba, spion pentru o organizaţie rivală...

Nu! Cunoştinţele despre săbiile Jedi... brusc, toate piesele puzzle-ului se potriviră.

— Mă aşteptai, rosti el. Vader ştia că voi merge acolo, pentru a încerca să-l salvez pe Han, şi te-a trimis să mă capturezi.

— Vader? scuipă ea numele. Nu mă face să râd! Vader era un prost şi în plus cocheta cu ideea trădării. Stăpânul meu m-a trimis la Jabba să te ucid, nu să te recrutez!

Tânărul o privi şi un fior de gheaţă i se prelinse pe spinare. Nu se putea... dar, chiar pe când îi examina faţa chinuită, ştiu cu bruscă siguranţă ce era.

— Stăpânul tău, şopti el, era împăratul.

— Da, şuieră femeia aidoma unui şarpe. Iar tu l-ai distrus.

Luke înghiţi un nod dureros şi nu mai auzi nimic altceva decât bubuiturile inimii sale. Nu el îl ucisese pe împărat – Darth Vader o făcuse –, dar Mara nu părea dispusă să-şi bată capul cu asemenea subtilităţi.

— Greşeşti, îi spuse. El a încercat să mă recruteze.

— Numai pentru că am dat greş, scrâşni ea şi venele gâtului îi ieşiră în relief. Iar asta doar când Vader te-a adus chiar acolo, în faţa lui. Crezi că nu ştia că Vader îţi propusese să-l răsturnaţi?

Inconştient, Luke flexionă degetele amorţite ale mâinii artificiale. Era adevărat, Vader îi propusese o asemenea alianţă în timpul duelului lor din Oraşul Norilor.

— Nu cred c-a fost o ofertă serioasă, murmură el.

— Împăratul însă a ştiut c-a fost serioasă, replică sec Mara. Iar ce ştia el ştiam şi eu. (Ochii i se umplură de o suferinţă îndepărtată.) Am fost mâna lui, Skywalker – aşa eram cunoscută de curtenii apropiaţi: Mâna împăratului. L-am slujit în întreaga galaxie, în misiuni pe care Flota Imperială şi trupele de şoc nu le puteau îndeplini. Acesta a fost marele meu talent, înţelegi, îi puteam auzi chemarea de oriunde din Imperiu şi-i puteam raporta în acelaşi fel. Am demascat trădători, i-am doborât duşmani, l-am ajutat să menţină genul de control de care avea nevoie asupra birocraţiilor idioate. Am deţinut prestigiu, putere şi respect.

Lent, ochii îi reveniră din trecutul evocat.

— Iar tu mi le-ai răpit pe toate. Numai pentru asta şi meriţi să mori.

— Totuşi ce s-a întâmplat în palatul lui Jabba? reuşi Luke să întrebe.

Buza ei zvâcni din nou.

— Jabba n-a vrut să mă lase să te execut. Asta a fost... şi nimic mai mult. Am încercat să-l implor, să-l măgulesc, să negociez, dar nu i-am putut schimba hotărârea.

— Nu, încuviinţă sobru Luke. Jabba era foarte rezistent faţă de controlul mental al Forţei.

Dar dacă ea fusese pe velier...

Se înfioră, reamintindu-şi viziunea înfricoşătoare din peştera întunecată de pe Dagobah. Silueta femeii misterioase de pe puntea superioară a velierului, râzându-i în timp ce-i arăta sabia de lumină capturată.

Prima dată, cu ani în urmă, peştera îi ţesuse o imagine a viitorului posibil. A doua oară, acum o ştia, îi arătase un trecut posibil.

— Ar fi trebuit să reuşeşti, şopti el.

Mara îl sfredeli cu privirea.

— N-am cerşit înţelegere sau simpatie, se răsti. Ai vrut să ştii. Perfect – acum, ştii!

Câteva minute, o lăsă să-şi vadă în tăcere de îngrijirea rănilor.

— Atunci de ce te afli aici? întrebă în cele din urmă. De ce nu eşti de partea Imperiului?

— Care Imperiu? Este pe moarte... o ştii la fel de bine ca şi mine.

— Dar atâta timp cât există...

Ea îl întrerupse, trimiţând săgeţi din ochi.

— La cine să mă fi dus? Nu mă cunoşteau, nici unul dintre ei nu ştia de mine. Oricum, nu mă ştiau ca Mâna împăratului. Eram o umbră care acţiona în afara liniilor normale de comandă şi protocol. Nu exista nici o înregistrare a acţiunilor mele. Puţinii cărora le fusesem prezentată în mod oficial mă considerau un alt flecuşteţ

anexat Curţii, un ornament minor ţinut în Palat pentru amuzamentul împăratului.

Ochii i se pierdură în gol, retrăind clipele acelea.

— După Endor, continuă cu amărăciune, nu aveam unde să mă duc. Nu aveam contacte, nu aveam resurse... nu mai aveam nici măcar o identitate reală. Rămăsesem pe cont propriu.

— Aşa te-ai asociat lui Karrde...

— În cele din urmă. Mai întâi, am petrecut patru ani şi jumătate bălăcindu-mă alături de drojdia şi putregaiul galaxiei, făcând orice puteam. (Se uita acum fix la tânăr, cu ochi în care revenise licărul duşmăniei.) Am muncit din greu ca să ajung aici, Skywalker. Nu-mi vei distruge viaţa. De data asta n-o să se mai întâmple aşa.

— Nu vreau să-ţi distrug nimic, declară Luke sec. Nu vreau decât să ajung înapoi în Noua Republică.

— Iar eu vreau înapoi vechiul Imperiu! Nu întotdeauna obţinem ceea ce ne dorim, nu-i aşa?

—Nu.

Pentru o clipă, ea rămase privindu-l, apoi, pe neaşteptate, ridică tubul cu unguent şi i-l azvârli.

— Ia... dă-te pe arsurile alea. Şi dup-aia culcă-te. Mâine va fi o zi plină.

27

Uzatul cargobot-cisternă Clasa A pluti la tribordul *Himerei*: o cutie spaţială gigantică dotată cu hiperpropulsie, cu blindajul decolorat strălucind mat în lumina proiectoarelor distrugătorului. Instalat în staţia sa de comandă, Thrawn studie datele senzorilor şi încuviinţă din cap.

— Pare bine, căpitane, i se adresă lui Pellaeon. Exact aşa cum ar trebui. Când eşti pregătit, poţi începe testul.

— Va mai dura câteva minute, domnule amiral, rosti Pellaeon examinând afişajele consolei sale. Tehnicienii mai au probleme cu reglarea ecranului de invizibilitate.

Îşi ţinu răsuflarea, temându-se pe jumătate de o explozie verbală. Ecranul de invizibilitate netestat şi cargobotul special modificat pe care fusese montat costaseră sume imense, bani pe care, de fapt, Imperiul nu şi-i putea permite. Mai ales că tehnologia devenise brusc capricioasă, iar întreaga operaţiune Sluis Van atârna de această armă surpriză...

Marele Amiral se mulţumi însă doar să încuviinţeze din cap.

— Mai este timp, spuse el. Ce veşti avem de pe Myrkr?

— Ultimul raport a sosit acum două ore. Tot negativ.

Thrawn aprobă din nou.

— Şi ultimele estimări de la Sluis Van?

— Ă-ă-ă..., Pellaeon verifică fişierul respectiv. Cu totul, o sută douăsprezece nave de război în tranzit. Şaizeci şi cinci folosite drept cargoboturi, iar celelalte ca escortă.

— Şaizeci şi cinci, repetă Thrawn cu satisfacţie evidentă. Excelent! Înseamnă că putem alege liniştiţi.

— Da, domnule, se foi stingherit Pellaeon.

Thrawn se întoarse de la displayul pe care contemplase cargobotul şi-l privi.

— Eşti îngrijorat, căpitane?

Pellaeon indică din bărbie spre navă.

— Nu-mi place să-i trimitem în teritoriul inamic fără nici un mijloc de comunicaţii.

— Nu avem alternativă, îi reaminti Thrawn sec. Aşa funcţionează un ecran de invizibilitate – nu iese nimic, nu

intră nimic. Arcui o sprânceană. Desigur, pornind de la ipoteza că va funcţiona, adăugă el apăsat.

— Da, domnule amiral. Totuşi...

— Totuşi... ce, căpitane?

Pellaeon şovăi, apoi se hotărî.

— Domnule amiral, mi se pare că este genul de operaţiune la care ar trebui să-l folosim pe C'baoth.

Ochii celuilalt se înăspriră, doar puţin.

— Pe C'baoth?

— Da, domnule amiral. El ne-ar putea oferi comunicaţiile cu...

— Nu avem nevoie de comunicaţii, căpitane, îl întrerupse Thrawn. Pentru scopurile noastre, este suficientă o sincronizare adecvată.

— Nu sunt de aceeaşi părere, domnule amiral. În circumstanţe normale, da, o sincronizare adecvată i-ar aduce pe poziţie. Nu există însă nici o modalitate prin care să anticipăm cât timp va dura până va obţine autorizaţia din partea Centrului de Control sluis.

— Dimpotrivă, îl contrazise Thrawn tăios. I-am studiat pe sluisi cu multă atenţie şi pot anticipa cu exactitate cât timp va dura să dea undă verde cargobotului.

Pellaeon strânse din dinţi.

— În cazul în care toţi controlorii de trafic ar fi sluisi. Însă, deoarece rebelii dirijează acum multe materiale prin sistemul Sluis Van, este posibil să aibă şi oameni de-ai lor în Centrul de Control.

— Este lipsit de importanţă. Sluisii vor fi cei care vor lua deciziile. Sincronizarea lor va determina evenimentele.

— Da, domnule amiral, expiră Pellaeon, acceptând înfrângerea.

— Nu este o chestiune de bravadă, căpitane, îl privi Marele Amiral. Nici de a dovedi că Flota imperială poate

funcţiona fără el. În esenţă, nu ne putem permite să-l folosim pe C'baoth prea mult, sau prea des.

— Pentru că vom începe să depindem de el, mârâi Pellaeon. Ca şi cum am fi cu toţii implanturi borg într-un calculator de luptă.

Thrawn surâse.

— Problema asta continuă să te nemulţumească, aşa este? Nu contează. Este numai o parte, una foarte mică. Mă preocupă mai degrabă să nu-i oferim maestrului C'baoth prea mult din gustul acestui tip de puteri.

— Spunea că nu-şi doreşte putere, se încruntă Pellaeon.

— În cazul acesta minte, replică tăios Marele Amiral. Toţi oamenii doresc putere. Şi cu cât au mai multă, cu atât doresc mai multă.

Pellaeon căzu pe gânduri.

— Dar dacă el reprezintă o ameninţare la adresa noastră...

Se întrerupse, brusc conştient de ceilalţi ofiţeri şi oameni care lucrau în jurul lor. Marele Amiral nu avea însă asemenea reticenţe.

— De ce nu ne descotorosim de el? îi încheie întrebarea. Foarte simplu! Deoarece în curând vom avea capacitatea să-i satisfacem complet gustul pentru putere... şi după aceea nu va mai reprezenta o ameninţare mai mare decât oricare altă unealtă.

— Leia Organa Solo şi gemenii ei?

— Exact, încuviinţă Thrawn şi ochii îi sclipiră. După ce C'baoth va pune mâna pe ei, aceste mici excursii cu Flota nu vor mai fi pentru el decât interludii care-l să-l distragă de la adevărata sa muncă.

Pellaeon se trezi ferindu-şi privirea de intensitatea acelei căutături. Teoretic, se părea că lucrurile stăteau într-adevăr aşa, dar practic...

— Asta presupunând, desigur, că noghrii vor reuşi vreodată să ajungă la ea.

— Vor reuşi. Până la urmă, ea şi păzitorii ei îşi vor epuiza şiretlicurile. Cu siguranţă, cu mult înainte ca noi să-i fi epuizat pe noghri.

Displayul din faţa căpitanului se lumină.

— Sunt gata, domnule amiral, anunţă el.

Thrawn reveni cu atenţia asupra cargobotului.

— Începe când doreşti, căpitane.

Pellaeon inspiră adânc şi apăsă comutatorul consolei de transmisiuni.

— Ecranul de invizibilitate activaţi!

Dincolo de videcran, cargobotul uzat… rămase exact neschimbat.

Thrawn îl privi concentrat. Se uită la afişajele comenzilor sale, apoi din nou la cargobot… după care se răsuci spre Pellaeon cu un surâs mulţumit pe chip.

— Excelent, căpitane! Exact ceea ce dorisem. Felicitări, ţie şi tehnicienilor!

— Mulţumesc, domnule amiral, răspunse Pellaeon relaxându-şi muşchii pe care nu-şi dăduse seama că-i ţinuse încordaţi. Să înţeleg că avem undă verde pentru a începe?

Surâsul celuilalt rămase neschimbat, dar faţa i se înăspri.

— Da, căpitane. Alertează unităţile şi pregăteşte deplasarea spre punctul de rendez-vous. Şantierele spaţiale Sluis Van sunt ale noastre!

***

Wedge ridică ochii neîncrezător de pe datapad.

— Cred că glumeşti, se adresă dispecerului. În calitate de escortă?

Celălalt îl privi cu inocenţă.

— Care-i problema? Voi pilotaţi X-interceptoare – practic, escortaţi tot timpul.

— Escortăm oameni, replică Wedge. Nu păzim nave de transport.

Privirea inocentă a dispecerului se preschimbă într-un dezgust de abia camuflat şi Wedge avu brusc impresia că, în ultima vreme, bărbatul purtase de multe ori aceeaşi discuţie.

— Colonele, răspunse acru dispecerul, nu mi-o pune mie în cârcă. Este o misiune de escortare a unei fregate standard – care-i diferenţa între o fregată cu oameni la bord şi alta care transportă un reactor defect?

Wedge privi din nou datapadul. Diferenţa stătea în mândria profesională.

— Sluis Van este destul de departe pentru X-interceptoare, mormăi el.

— Perfect adevărat, dar specificaţiile spun că veţi rămâne la bordul fregatei, până ajungeţi în sistem. Dispecerul se întinse peste birou şi apăsă tasta de pagină de pe datapad. Abia de acolo începeţi escortarea propriu-zisă.

Wedge scană restul specificaţiilor. După aceea, urmau să rămână în şantierele spaţiale şi să aştepte formarea convoiului, înainte de a-l însoţi finalmente spre Bpfassh.

— Cu chestia asta, observă el, vom lipsi mult de pe Coruscant.

— Colonele, coborî dispecerul tonul, în locul tău, aş privi-o ca pe o bonificaţie. Aici se coace ceva. Aparent, consilierul Fey'lya şi oamenii lui sunt pe punctul de a acţiona.

Wedge simţi cum îl străbate un fior îngheţat.

— Doar nu te referi la... un puci!

Dispecerul tresări ca ars.

— Nu, sigur că nu. Ce crezi că Fey'lya este...? Se opri şi privirea îi deveni precautăــ. Aha, am înţeles. Eşti unul dintre tradiţionaliştii lui Ackbar, nu? Recunoaşte, colonele: Ackbar şi-a pierdut toate legăturile pe care le-a avut vreodată cu luptătorii de rând ai Alianţei. Fey'lya este singurul din Consiliu căruia îi pasă realmente de binele nostru. Arătă spre datapad: Exact ce spuneam. Toate prostiile astea au sosit de la cabinetul lui Ackbar.

— Mda, să nu uităm totuşi că Imperiul mai există, murmură Wedge.

Îşi dădu seama stingherit că atacul verbal al dispecerului la adresa lui Ackbar îl făcuse în cele din urmă să-şi nege propriile argumente. Se întrebă dacă bărbatul acţionase în mod deliberat... sau dacă într-adevăr era unul dintre tot mai numeroşii susţinători ai lui Fey'lya în rândurile militarilor.

Dacă se gândea mai bine, o mică vacanţă departe de Coruscant putea să nu fie o idee chiar atât de rea la urma urmelor. Cel puţin l-ar fi îndepărtat de toată nebunia aceea politică.

— Când e plecarea?

— Imediat ce poţi să-ţi aduni oamenii. Deja, navetele de vânătoare au început să fie îmbarcate.

Wedge întoarse spatele biroului şi porni pe coridor spre sălile de pregătire. Da, o cursă liniştită până la Sluis Van şi Bpfassh avea să fie lucrul cel mai bun în clipa de faţă. Îi putea oferi un răgaz de linişte, pentru a încerca să desluşească ce se întâmplase cu Noua Republică, pentru a cărei construcţie riscase atât de mult.

Iar dacă imperialii încercau să-i atace pe drum... ei bine, cel puţin aceea era o ameninţare împotriva căreia putea să lupte.

28

Cu puţin înaintea amiezii, începură să remarce sunetele slabe ce răzbăteau ocazional prin pădure, însă abia după o oră ajunseră suficient de aproape pentru ca Luke să le poată identifica.

Motospeedere.

— Eşti sigur că-i un model militar? şopti Mara, când ţiuitul-zumzet crescu şi scăzu în intensitate încă de două ori, înainte de a se pierde în depărtare.

— Da, răspunse Luke îngrijorat. Pe Endor, am fost gata să mă ciocnesc cu unul de un copac.

Femeia nu-i răspunse şi, pentru o clipă, Luke se întrebă dacă menţionarea lui Endor fusese o idee bună. O privire aruncată spre faţa ei îl linişti. Mara nu era încruntată de nemulţumire, ci asculta.

— Se pare că şi ele se-ndreaptă spre sud, spuse după un timp. În nord... n-aud nimic de acolo.

Tânărul ascultă atent.

— Nici eu n-aud. Mă-ntreb... R2-D2, poţi să ne faci o audio-hartă?

Se auzi un bip de confirmare, iar peste o clipă holoproiectorul droidului se aprinse şi, la câţiva centimetri deasupra covorului gros de frunze de sub picioare, apăru o hartă bicoloră.

— Am avut dreptate, arătă Mara. Câteva unităţi se găsesc chiar în faţa noastră, iar restul în sud. Spre nord nu există absolut nimic.

— Aşadar trebuie să deviem spre nord.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, ei bănuiesc că vom căuta să ajungem în Hyllyard City. Este clar că-şi vor focaliza cercetarea asupra rutei directe.

— Ce minunată naivitate Jedi, rânji ea. Nu te-ai gândit că simplul fapt că nu-i auzim nu-nseamnă neapărat că ei nu sunt acolo?

Luke îşi încreţi fruntea examinând harta holografică.

— De acord, ar putea să aibă o unitate ascunsă acolo, în aşteptare. Dar ce ar câştiga cu ea?

— Haide, Skywalker – este cea mai veche şmecherie tactică din lume! Dacă un perimetru pare imposibil de penetrat, urmăritul se ascunde şi aşteaptă o ocazie mai bună. Deoarece nu vor lucrul ăsta, îi oferă ceea ce pare o cale posibilă de ieşire. (Se ghemui pe vine şi arătă cu degetul secţiunea "tăcută" a hărţii.) În cazul ăsta, capătă şi o bonificaţie – dacă ne abatem spre nord, pentru a evita evidentele motospeedere, se dovedeşte că avem ceva de ascuns.

— Nu ştiu dacă mai au nevoie de vreo dovadă...

Femeia strânse din umeri şi se sculă.

— Unii ofiţeri sunt mai orientaţi spre respectarea legalităţii decât alţii. Întrebarea este: Ce facem în continuare?

Luke reveni cu privirea asupra hărţii. După estimările lui Mara, se găseau la patru-cinci kilometri de marginea pădurii, ceea ce însemna în jur de două ore de mers. Dacă imperialii desfăşuraseră deja în faţa lor asemenea forţe...

— Încearcă probabil să ne înconjoare, vorbi el. Vor deplasa unităţi spre nord şi sud, şi în cele din urmă şi înapoia noastră.

— Dacă n-au şi făcut-o deja. Nu există nici un motiv pentru care ar fi trebuit să-i auzim – ei nu ştiu cu ce viteză înaintăm şi de aceea vor forma un cerc mare. Vor folosi probabil vehicule de asalt Chariot sau platforme-cercetaşi, cu motospeedere acţionând în jurul fiecărui punct focal. Este formatul standard adoptat de trupele de şoc pentru o plasă.

Luke îşi ţuguie buzele. Ceea ce nu ştiau însă imperialii era că unul dintre urmăriţi le cunoştea cu exactitate tactica.

— Atunci cum scăpăm? întrebă el.

Mara şuieră printre dinţi, apoi răspunse sec:

— Nu scăpăm. Ne-ar trebui mai mult echipament şi resurse decât avem.

Ţiuitul-zumzet slab se auzi iarăşi de undeva din faţă, crescând şi reducând intensitatea, pe măsură ce se îndepărta.

— În cazul ăsta, zise tânărul, am putea la fel de bine să ne ducem drept spre ei. Poate chiar să-i strigăm, înainte să ne vadă.

— Ca şi cum am fi simpli turişti, care n-au nimic de ascuns? pufni ea.

— Ai o idee mai bună?

Mara îl sfredeli cu privirea. Fusese însă o căutătură reflexă, lipsită de susţinerea unei contraziceri.

— Nu tocmai, recunoscu în cele din urmă. Bănuiesc de asemenea că vrei să inversăm rolurile, aşa cum a sugerat Karrde.

— Nu vom reuşi să trecem de ei, trăgând cu blasterele, îi reaminti Luke. Şi dacă ai dreptate în legătură cu manevra de menghină, nu vom putea nici să ne furişăm printre ei. N-a mai rămas decât posibilitatea unei cacealmale şi, cu cât va fi mai bună, cu atât vom avea şanse mai mari.

— Bănuiesc că aşa-i.

Aproape fără să şovăie, Mara scoase încărcătorul energetic al Blasterului, apoi îi întinse arma şi tocul.

Luke luă blasterul şi-l cântări în palmă.

— S-ar putea să verifice dacă-i încărcat, observă el cu blândeţe. Eu aşa aş face.

— Uite ce-i, Skywalker, dacă ai impresia c-o să-ţi dau o armă încărcată...

— Iar dacă un alt vornskr dă peste noi înaintea imperialilor, o întrerupse tânărul, n-o să ai timp să încarci destul de repede.

— Poate că nici nu-mi pasă, se răsti ea.

— E adevărat, încuviinţă Luke din cap.

Mara îl fulgeră iarăşi din priviri, dar nici acum fără convingere reală. Scrâşnind din dinţi, îi trânti încărcătorul în palmă.

— Mulţumesc, făcu Luke încărcând blasterul şi prinzându-şi tocul de antebraţul stâng. Iar acum... R2-D2?

Droidul îl înţelese imediat. Una dintre secţiunile trapezoidale din vârful cupolei superioare, care nu se deosebea cu nimic de celelalte, glisă şi se deschise, dezvăluind un compartiment lung şi adânc pentru depozitare. Revenind spre Mara, Luke întinse mâna.

Ea îi privi palma deschisă, apoi se uită la droid.

— Deci asta a fost şmecheria, comentă acru scoţând sabia de la centură. M-am întrebat întotdeauna cum ai putut s-o strecori în palatul lui Jabba.

Luke puse sabia înăuntru şi R2-D2 închise trapa respectivă.

— Dacă am nevoie de ea, o să te-anunţ, rosti tânărul.

— Nu te bizui prea mult pe sabie, îi atrase atenţia Mara. Efectul ysalamirilor se pare că se extinde la câţiva kilometri dincolo de marginile pădurii – în preajma lui Hyllyard City, n-o să ţină nici unul dintre trucurile de anticipare a atacurilor.

— Am înţeles. În cazul ăsta, cred că suntem gata să-i dăm drumul.

— Nu tocmai, îl opri femeia privindu-l cu atenţie. Mai este problema feţei tale...

Luke ridică o sprânceană.

— Nu cred că R2-D2 are unde s-o ascundă.

— Foarte amuzant! Eu mă gândisem la altceva.

Mara privi în jur, apoi se îndreptă către un pâlc de tufişuri aflat la câţiva metri mai departe. Se aplecă, îşi trase mâneca tunicii astfel încât să-i acopere palma şi culese cu grijă câteva frunze.

— Ridică mâneca şi întinde braţul, ordonă când reveni lângă tânăr.

Luke o ascultă şi ea îi atinse antebraţul uşor cu vârful unei frunze.

— Ia să vedem dacă are succes...

— Dar ce ar trebui să... a-ahh!

Plămânii lui se goliră într-un urlet exploziv, iar o durere arzătoare îi străbătu antebraţul.

— Perfect, rânji ea mulţumită. Eşti alergic, ca toată lumea. Nu te speria, durerea va dispărea în câteva secunde.

— Mulţumesc, scrâşni Luke. (Durerea dispărea într-adevăr, treptat.) Aşa-i. Acum, zi ce-i cu – m-m-m – mâncărimea asta îngrozitoare!

— Ea va dura ceva mai mult, totuşi e suportabilă. Ce crezi însă despre aspect?

Luke strânse din dinţi. Mâncărimea era o tortură nu foarte subtilă... totuşi Mara avea dreptate. Acolo unde îl atinsese cu frunza, pielea se umflase şi înnegrise, fiind presărată de pustule minuscule.

— Dezgustător!

— Exact. Vrei s-o faci singur, sau mă laşi pe mine?

Tânărul făcu o grimasă. Nu avea să fie deloc plăcut.

— Mă descurc singur.

Fu într-adevăr neplăcut, totuşi, până termină să-şi frece bărbia cu frunze, durerea începuse deja să dispară de pe frunte.

— Sper că n-am apropiat-o prea mult de ochi, comentă el printre dinţi, azvârlind frunzele în pădure şi luptându-se din răsputeri împotriva imboldului de a se

scărpina cu disperare cu unghiile. Nu mi-aş dori să nu mai pot vedea nimic tot restul după-amiezii.

— N-o să păţeşti nimic, îl linişti Mara studiind rezultatul. Oricum, faţa îţi arată groaznic. Nu vei semăna în nici un caz cu orice fotografii de-ale tale ar avea.

— Mă bucur s-o aud.

Luke inspiră adânc şi parcurse exerciţiile Jedi de suprimare a durerilor. Nu erau foarte eficiente în absenţa Forţei, totuşi păreau să ajute puţin.

— Cât timp voi arăta aşa?

— Inflamaţiile ar trebui să înceapă să se dezumfle peste câteva ore, dar nu vor dispărea complet până mâine.

— Destul de bine. Gata să-i dăm drumul?

— Mai bine de atât oricum nu se poate, răspunse femeia şi, întorcând spatele spre R2-D2, luă mânerele tărgii şi porni. Haide!

***

Făcură un timp bun, în ciuda sensibilităţii gleznei lui Mara şi a distragerilor inerente provocate de mâncărimile de pe toată faţa lui Luke. Spre uşurarea sa, mâncărimile începură să se diminueze după o jumătate de oră, lăsând în urmă numai edeme amorţite.

Glezna femeii era însă cu totul altă poveste şi, mergând înapoia ei şi a lui R2-D2, Luke vedea clar felul în care trebuia să şi-o protejeze. Greutatea suplimentară a tărgii droidului o incomoda şi, în două rânduri, tânărul fu gata să-i sugereze să renunţe la inversarea rolurilor. Se abţinu totuşi s-o facă. Era principala lor şansă de a scăpa şi amândoi o ştiau foarte bine.

În plus, Mara era mult prea mândră ca să fie de acord.

Parcurseseră poate încă un kilometru, cu ţiuitul-zumzet al motospeederelor sporind şi reducându-se în depărtare, când, pe neaşteptate, dădură peste imperiali.

Erau doi: moto-cercetaşi în costume blindate alb-strălucitor, care coborâră de sus şi frânară aproape înainte ca auzul lui Luke să le fi înregistrat apropierea. Ceea ce însemna că parcurseseră o distanţă foarte scurtă, cu poziţia ţintei deja ştiută.

Aşadar echipele de căutare îi localizaseră şi le determinaseră direcţia de cel puţin câteva minute. Mai bine, reflectă tânărul, că nu încercase să schimbe rolurile cu Mara.

— Stop! îi somă în mod inutil unul dintre cercetaşi, pe când pluteau nemişcaţi cu turelele blaster aţintite şi armate asupra lor. În numele Imperiului, identificaţi-vă!

Venise momentul spectacolului.

— Slavă cerului c-aţi apărut, strigă Luke conferind glasului cât mai multă uşurare îi permiteau obrajii edematoşi. N-aveţi vreun mijloc de transport? Mi-am rupt picioarele.

Ezitarea celor doi fu doar de moment.

— Identificaţi-vă, repetă cercetaşul.

— Mă numesc Jade, zise Luke şi arătă spre Mara. Am un cadou pentru Talon Karrde. Nu cred că el a trimis vreun vehicul, este?

Urmă o pauză scurtă; Luke bănui că cercetaşii se sfătuiau între ei, sau apelau baza pentru instrucţiuni. Se părea într-adevăr că-i derutase faptul că prizonierul era o femeie. Desigur, rămânea de văzut dacă asta avea să fie suficient.

— Veniţi cu noi, ordonă cercetaşul. Comandantul nostru vrea să vă vadă. Femeie, lasă droidul şi îndepărtează-te de el.

— N-am nimic împotrivă, încuviinţă Luke în timp ce al doilea cercetaş îşi cobora motospeederul în faţa tărgii lui

R2-D2, dar vreau să se consemneze, şi să fiţi martori, că o luasem prizonieră înainte să fi apărut voi. Karrde se fofilează prea des de la plata recompenselor – de data asta, n-o să mai poată.

— Eşti vânător de recompense? întrebă cercetaşul cu un dispreţ evident.

— Exact, făcu Luke strecurând în voce un ton de demnitate profesională ca reacţie faţă de dezgustul celuilalt.

În realitate, nu-l deranja deloc nemulţumirea lor, ba chiar contase pe ea. Cu cât imaginea pe care imperialii şi-o fixau despre el era mai greşită, cu atât vor avea nevoie de mai mult timp să înţeleagă că fuseseră traşi pe sfoară.

Undeva într-un colţişor îndepărtat al minţii, însă, nu putea să nu se întrebe dacă acesta era genul de vicleşuguri la care trebuia să recurgă un Jedi.

Al doilea cercetaş coborâse şi legase mânerele tărgii droidului de partea posterioară a motospeederului. Sui înapoi şi porni cu viteza unui mers pe jos energic.

— Voi doi îl urmaţi, ordonă primul cercetaş rămânând în ariergardă. Mai întâi, Jade, pune-ţi blasterul pe sol.

Luke se supuse, apoi porniră. Primul cercetaş recuperă blasterul şi-i urmă.

Avură nevoie de încă o oră pentru a ajunge la marginea pădurii. Cele două motospeedere îi însoţiră tot timpul, dar, pe drum, escorta începu să crească. Alte motospeedere se iviră dintr-o parte sau din alta, ocupând o formaţie strânsă împrejurul lor. Pe măsură ce se apropiau de ieşirea din pădure, îşi făcură apariţia trupe de şoc în costume blindate integrale, cu carabine blaster ţinute de-a curmezişul pieptului, care ocupară poziţii de pază. Cercetaşii se îndepărtară, formând un al doilea paravan exterior.

Când ieşiră finalmente de sub bolta copacilor, escorta număra zece moto-cercetaşi şi douăzeci de soldaţi. Era o etalare impresionantă de putere militară şi, într-o măsură chiar mai mare decât operaţiunea de căutare în sine, îi atrase atenţia lui Luke asupra seriozităţii cu care necunoscutul misterios aflat la conducerea Imperiului tratase incidentul. Nici chiar la apogeul puterii lor, imperialii nu irosiseră cu uşurinţă trupele de şoc.

Trei persoane îi aşteptau în fâşia de teren deschis, lată de cincizeci de metri, dintre pădure şi primele clădiri din Hyllyard City: doi soldaţi din trupele de şoc şi un bărbat cu chip aspru, purtând însemne de maior pe uniforma imperială cafenie şi prăfuită.

— Era şi timpul, mormăi el în barbă când îi zări pe Luke şi Mara. Cine sunt?

— Bărbatul spune că se numeşte Jade, raportă unul dintre soldaţi cu glasul sintetizat care se părea că-i caracteriza pe toţi. Vânător de recompense, lucrează pentru Karrde. Susţine că femeia este prizoniera lui.

—A fost prizoniera lui, îl corectă maiorul privind-o pe Mara. Cum te cheamă, hoaţo?

— Senni Kiffu, răspunse acru Mara. Şi nu sunt hoaţă. Talon Karrde îmi este dator… are datorii mari la mine. N-am luat nimic care să nu-mi aparţină.

Maiorul privi spre Luke, care ridică din umeri.

— Afacerile lui Karrde nu-s problema mea. Mi-a zis să i-o aduc şi i-am adus-o.

— Şi ceea ce a furat, din câte văd, privi el spre R2-D2 care rămăsese legat pe targa dinapoia motospeederului. Dă droidul jos, îi ordonă cercetaşului. Terenul e suficient de plat şi vreau să asiguraţi perimetrul. Puneţi-l cu prizonierii. Puneţi-le şi cătuşe – aici, n-au cum să se împiedice de rădăcini.

— Staţi niţel, obiectă Luke când un soldat se apropie de el. Şi mie?

Maiorul înălţă uşor sprâncenele.

— Ai vreo problemă cu asta, vânătorule de recompense? întrebă cu glas sfidător.

— Sigur c-am o problemă! Ea este prizonierul, nu eu!

— Deocamdată, amândoi sunteţi prizonieri. Aşa că, gura! În numele Imperiului, ce ţi s-a întâmplat? se încruntă maiorul privind faţa lui Luke.

Nu puteau aşadar susţine că tumescenţele erau trăsăturile naturale ale tânărului.

— Când o urmăream, am intrat într-un soi de tufiş, mârâi el în timp ce soldatul îi prindea, cu brutalitate, mâinile în faţă. O vreme m-a usturat de-am înnebunit.

Maiorul surâse subţire.

— Neplăcut pentru tine, comentă el sec. Noroc însă că avem un medic specialist la cartierul general. El o să-ţi dezumfle faţa aproape imediat. Îl mai fixă o clipă, apoi se întoarse spre comandantul trupelor de şoc. L-aţi dezarmat, nu?

Primul moto-cercetaş se apropie şi-i întinse blasterul lui Mara.

— Interesant, murmură maiorul răsucindu-l în mâini înainte de a-l strecura la centură.

Pe cer se auzi un zumzet slab şi Luke ridică ochii, pentru a zări un aparat cu elevator repulsor oprindu-se deasupra lor. Un vehicul de asalt Chariot, exact cum prevăzuse Mara.

— Aha! exclamă maiorul. În regulă, comandante. Să mergem!

Din multe puncte de vedere, Hyllyard City îi reamintea lui Luke de Mos Eisley: căsuţe şi prăvălii înghesuite unele în altele, cu străzi relativ înguste. Trupele îi escortau, îndreptându-se spre unul dintre bulevardele ce se desprindeau aidoma spiţelor unei roţi din centrul oraşului. Mergând, Luke întrezări la răstimpuri

o zonă deschisă aflată la câteva cvartale distanţă. Probabil piaţa oraşului, sau chiar o zonă pentru asolizare.

Avangarda ajunse pe strada ţintă când, în perfectă sincronizare, trupele de şoc îşi modificară brusc formaţia. Cei din cercul interior se apropiară şi mai mult de Mara şi Luke, în vreme ce soldaţii din cercul exterior se îndepărtară; toţi se opriră şi le făcură semn prizonierilor să facă la fel. Peste o clipă, motivul manevrei neaşteptate apăru de după colţ: patru bărbaţi cu aspect mizer se apropiau cu pas energic, purtând între ei un al cincilea individ, cu mâinile legate cu lanţuri la spate.

De abia se iviseră şi fură opriţi de un grup de patru soldaţi. După o discuţie scurtă şi inaudibilă, necunoscuţii îşi predară blasterele, cu vizibilă neplăcere. Escortaţi acum de imperiali, continuară spre grupul principal... şi, în timp ce mergeau, Luke reuşi în sfârşit să distingă chipul prizonierului.

Era Han Solo.

Trupele de şoc desfăcură rândurile doar atât cât să-i lase pe noii veniţi înăuntru.

— Ce vreţi? întrebă maiorul când se opriră înaintea lui.

— Mă numesc Chin, vorbi unul dintre bărbaţi. L-am prins pe şobolanul ăsta bântuind prin pădure... poate că-i căuta pe prizonierii voştri. M-am gândit că poate vreţi să staţi de vorbă cu el, este?

— Neaşteptat de generos din partea voastră, comentă sardonic maiorul cercetându-l scurt din priviri pe Han. Ai ajuns singur la concluzia asta?

Chin îşi îndreptă spinarea.

— Doar pentru că trăiesc într-un oraş mare şi vulgar nu-nseamnă că-s prost, vorbi el tăios. Ce... credeţi că nu ştim ce-nseamnă când trupele imperiale de şoc îşi stabilesc o garnizoană temporară?

Maiorul îi aruncă o căutătură lungă şi îngheţată.

— Ar fi bine să speri că garnizoana este doar temporară. Făcu semn din bărbie spre soldatul de lângă el: Percheziţionează-l!

— L-am..., începu Chin.

Maiorul se întoarse spre el şi bărbatul amuţi.

Percheziţia nu durǎ nici un minut, şi nu avu nici un rezultat.

— Pune-l lângă ceilalţi, ordonă maiorul. În regulă, Chin, tu şi prietenii tăi puteţi pleca. Dacă se dovedeşte că are vreo valoare, voi avea grijă să-ţi capeţi partea.

— Neaşteptat de generos din partea voastră, rosti Chin cu o expresie la limita dispreţului. Ne puteţi restitui armele?

Expresia de pe chipul maiorului se înăspri.

— Le puteţi ridica mai târziu de la cartierul nostru general. Hotelul Hyllyard, de partea cealaltă a pieţii – deşi sunt sigur că un cetăţean sofisticat ca tine ştie deja unde este.

O clipă, Chin păru gata să replice, dar o privire aruncată spre trupele de şoc din jurul său îl făcu să-şi schimbe hotărârea. Se întoarse fără un cuvânt şi, însoţit de cei trei tovarăşi, se îndepărtă.

— Daţi-i drumul! ordonă maiorul şi porniră din nou.

— Iarăşi împreună, murmură Han, potrivindu-şi pasul după al tânărului.

— Îmi lipseai, răspunse Luke în acelaşi fel. Amicii tăi păreau grăbiţi s-o şteargă.

— Să nu rateze probabil petrecerea. Sărbătorirea capturării mele.

Luke îl privi cu coada ochiului.

— Păcat că nu ne-au invitat şi pe noi.

— Aşa-i, încuviinţă Han inexpresiv. Totuşi, nu poţi să ştii niciodată.

Pătrunseseră acum pe bulevard şi se îndreptau spre centrul oraşului.

Peste capetele trupelor de şoc, Luke întrezări drept în faţă ceva cenuşiu şi rotunjit. Întinzându-şi gâtul pentru a vedea mai bine, îşi dădu seama că structura era o arcadă care se înălţa în apropierea capătului opus al pieţii deschise pe care o observase mai devreme.

O arcadă destul de impresionantă, mai ales pentru un oraş aflat atât de departe de corpul principal al galaxiei. Partea ei superioară fusese construită prin îmbinarea unor pietre de tipuri diferite, iar coronamentul se deschidea spre exterior ca o combinaţie între o umbrelă şi o secţiune prin pălăria unei ciuperci. Partea inferioară, care se curba spre sol, sfârşea în ambele capete prin câte două coloane cu secţiunea de un metru pătrat. Arcada se înălţa la zece metri, iar distanţa dintre coloane era poate de două ori mai mică. Chiar în faţa ei se găsea piaţa, o deschidere de cincisprezece metri de teren neted.

Locul perfect pentru o ambuscadă.

Luke simţi un nod în stomac. Locul perfect pentru o ambuscadă... atât doar că, dacă era evident pentru el, trebuia să fie evident şi pentru trupele de şoc.

Din păcate, nu se înşelase. Avangarda ajunsese acum în piaţă şi, pe măsură ce soldaţii ieşeau din limitarea bulevardului îngust, ridicau carabinele blaster şi se îndepărtau uşor unii de ceilalţi. Într-adevăr, se aşteptau la o ambuscadă. Şi îşi luau măsurile de precauţie.

Încleştând maxilarele, Luke se concentră din nou asupra arcadei.

— C-3PO e aici? murmură spre Han.

Simţi încruntătura celuilalt, care nu irosi totuşi timpul cu întrebări inutile.

— Este cu Lando.

Luke încuviinţă din cap şi privi în jos, în dreapta sa. R2-D2 rula pe strada neregulată, străduindu-se să ţină pasul. Încordându-se, Luke păşi în direcţia lui...

Şi cu un ţipăt jalnic, R2-D2 se împiedică de piciorul tânărului şi căzu cu o bubuitură.

Luke se ghemui instantaneu lângă el, aplecându-se şi străduindu-se, cu mâinile încătuşate, să-l îndrepte pe micuţul droid. Simţi un soldat apropiindu-se ca să-l ajute, dar pentru o secundă nimeni nu se găsi atât de aproape încât să-l poată auzi.

— Cheamă-l pe C-3PO, şuieră în receptorul audio al droidului. Spune-i să întârzie atacul până ce ajungem la arcadă.

R2-D2 se conformă instantaneu, fluierăturile lui ascuţite aproape asurzindu-l pe Luke, care rămăsese pe vine. Urechile tânărului încă ţiuiau, când nişte braţe brutale îl prinseră de subsuori şi-l ridicară în picioare. Îşi regăsi echilibrul...

Şi-l zări pe maior drept în faţa lui, cu o expresie suspicioasă pe faţă.

— Ce-a fost asta? se răsti el.

— A căzut, începu tânărul, cred că s-a-mpiedicat...

— Mă refer la transmisie, îl întrerupse maiorul. Ce-a spus?

— Probabil că mă-njura că s-a-mpiedicat de mine, se răsti Luke. De unde să ştiu eu ce zicea?

Maiorul rămase privindu-l pătrunzător, după care se adresă celui de lângă el:

— Dă-i drumul, comandante, şi toţi să fie cu ochii-n patru.

Se răsuci şi porniră mai departe.

— Sper că ştii ce faci, murmură Han.

Luke trase aer adânc în piept şi fixă cu privirea arcada din faţă.

—Asta sper şi eu...

Ştia că, peste câteva minute, amândoi vor afla răspunsul.

29

— Vai de mine! suspină C-3PO. Generale Calrissian, am...

— Linişte, C-3PO, ordonă Lando privind precaut pe lângă tocul ferestrei spre agitaţia neaşteptată din capătul opus al pieţii. Aves, ai văzut ce s-a-ntâmplat?

Ghemuit sub pervaz, Aves clătină din cap.

— Se pare că Skywalker şi droidul au căzut amândoi, răspunse el. Nu sunt sigur... erau prea mulţi soldaţi.

— Generale Calrissian...

— Taci, C-3PO! (Lando privi încordat spre cei doi soldaţi care-l ridicară pe Luke în picioare şi apoi îl îndreptară pe R2-D2.) Se pare că n-au păţit nimic.

— Mda. Aves pipăi cu mâna pe podea şi ridică telecomanda. Îi dăm drumul! Să sperăm că toţi sunt pregătiţi.

— Şi că Chin şi ceilalţi nu mai au blasterele, murmură Lando.

— Nu le mai au. Nu-ţi face griji, trupele de şoc confiscă întotdeauna armele celorlalţi.

Lando aprobă din cap şi strânse mai bine blasterul în mână, dorindu-şi ca totul să se poată termina cu bine. Imperialii reveniseră în formaţie şi-şi reluau marşul. De îndată ce ajungeau toţi în piaţă, lipsiţi de orice posibilitate de a se adăposti...

— Generale Calrissian, trebuie să-ţi vorbesc, insistă C-3PO. Am un mesaj de la stăpânul Luke.

Lando clipi nedumerit.

— De la Luke?

...şi în aceeaşi clipă, îşi reaminti vaierul electronic al lui R2-D2, care urmase imediat căderii. Să fi fost oare...?

— Despre ce-i vorba?

— Stăpânul Luke vrea să amânaţi atacul, rosti C-3PO vizibil uşurat că cineva îl asculta în sfârşit. Spune că trebuie să aşteptaţi deschiderea focului până ce trupele de şoc ajung la arcadă.

— Ce? se răsuci Aves spre el. E o nebunie! Sunt de trei ori mai mulţi decât noi. Dacă le oferim cea mai mică şansă de a se adăposti, ne vor face bucăţi.

Lando privi pe fereastră, încruntându-se. Aves avea dreptate – el însuşi se pricepea suficient la tacticile terestre ca să-şi dea seama de asta. Pe de altă parte...

— Sunt al naibii de dispersaţi acolo, vorbi el. Cu sau fără adăpost, vor fi greu de lovit. Mai ales cu motospeederele asigurându-le perimetrul.

Aves clătină din cap.

— E o nebunie, repetă. N-o să-mi risc oamenii în felul ăsta.

— Luke ştie ce face, insistă Lando. Este un Jedi.

— Acum nu mai e Jedi. Karrde nu v-a explicat despre ysalamiri?

— Indiferent dacă are sau nu puteri Jedi, el rămâne un Jedi, se încăpăţână Lando şi constată brusc că blasterul său se îndreptase spre contrabandist. (Asta n-avea însă mare importanţă, deoarece şi arma celuilalt era îndreptată spre el.) Oricum, îşi riscă viaţa într-o măsură mai mare decât voi, care vă puteţi retrage în orice clipă.

— Sigur că da, mârâi Aves privind pe fereastră.

Imperialii se apropiau de mijlocul pieţii, iar trupele de şoc arătau la fel de precaute şi alerte ca întotdeauna.

— Atât doar, continuă el, că dacă lăsăm pe vreunul dintre ei în viaţă, vor bloca toate ieşirile din oraş. Şi ce facem cu vehiculul ăla Chariot?

— Ce-i cu el? încă n-am auzit cum intenţionaţi să-l doborâţi.

— În tot cazul, replică Aves, nu-l dorim pe sol, dar asta se va-ntâmpla dacă lăsăm trupele de şoc să ajungă la arcadă. Chariot va coborî în faţa arcadei, exact între noi. El şi arcada le vor oferi toată acoperirea necesară ca să stea liniştiţi şi să ne doboare pe-ndelete. Clătină din cap şi pipăi telecomanda. Oricum, este prea târziu ca să-i anunţ pe ceilalţi despre schimbarea planului.

— Nu trebuie să-i anunţi, spuse Lando simţind cum i se adună transpiraţia sub guler şi gândindu-se că Luke conta pe el. Nimeni nu trebuie să facă nimic, până nu detonezi explozivii.

— Este prea riscant, repetă contrabandistul apoi se întoarse spre fereastră şi ridică telecomanda.

În astfel de clipe, înţelese Lando, se jucau cărţile decisive. Clipele în care hotărăşti în cine sau în ce ai încredere. În logica abstractă şi în tactică... sau în oameni. Coborând blasterul, atinse uşor cu ţeava ceafa lui Aves.

— Aşteptăm, şopti el.

Aves nu se clinti, dar ceva din postura lui îi reaminti brusc lui Lando de un prădător nemilos..

— N-o să uit asta, Calrissian, vorbi el cu glas calm, dar de gheaţă.

— Nici nu vreau să uiţi.

Lando privi din nou afară, spre trupele de şoc... şi speră că Luke ştia într-adevăr ce voia să facă.

***

Avangarda trecuse deja de arcadă şi maiorul mai avea doar patru paşi până la ea, când patru soldaţi explodară pur şi simplu.

Exploziile fură realmente spectaculoase. Fulgerele simultane alb-galben iluminară scena cu o intensitate

aproape dureroasă, iar bubuiturile detonărilor multiple aproape că-l răsturnară pe Luke.

Zgomotele încă îi răsunau în urechi, când blasterele deschiseră foc dinapoia lor.

Trupele de şoc erau însă realmente bune. Luke nu putu să detecteze nici o urmă de panică, nici o încremenire de uimire sau nehotărâre. Adoptară dispozitivul de luptă aproape înainte să fi început focul blasterelor: cei aflaţi deja la arcadă se apropiară de coloanele de piatră şi deschiseră foc de acoperire, iar ceilalţi li se alăturară rapid. Peste sunetul blasterelor, Luke putea să audă ţiuitul mai ascuţit al motospeederelor care trecuseră într-o treaptă de viteză superioară; deasupra capului, întrezări pentru o fracţiune de secundă vehiculul de asalt Chariot, rotindu-se pentru a se confrunta cu atacatorii nevăzuţi.

Apoi două braţe în armură blindată îl prinseră de subsuori şi-l târâră spre arcadă. După câteva clipe, fu azvârlit fără formalitate în spaţiul îngust dintre coloanele ce formau piciorul nordic al arcadei. Mara se găsea deja acolo; peste o secundă, doi soldaţi îl trântiră şi pe Han lângă ei. Patru imperiali ocupară poziţie deasupra lor, folosind coloanele ca acoperire, şi începură să tragă. Ridicându-se în genunchi, Luke întinse gâtul pentru a vedea mai bine.

În zona măturată de salve, mic şi neajutorat în mijlocul grindinei ucigaşe a blasterelor, R2-D2 rula spre ei pe cât de repede îl puteau purta rotiţele.

— Cred că avem probleme, îi şopti Han la ureche. Ca să nu mai zic de Lando şi de ceilalţi.

— Încă nu s-a terminat, replică tânărul. Ţin-te aproape. Te pricepi să provoci diversiuni?

— Sunt cel mai bun, zise Han şi, spre surpriza lui Luke, îşi aduse mâinile de la spate, cu lanţul şi cătuşele pe care le purtase atârnându-i de încheietura stângă.

Cătuşe false, mormăi şi scoase din interiorul uneia o lamelă de metal care fusese ascunsă acolo. Sper ca asta... aşa!

Presiunea asupra încheieturilor lui Luke dispăru brusc; cătuşele se deschiseră şi căzură pe sol.

— Gata pentru diversiune? întrebă Han, prinzând capătul liber al lanţului cu mâna sa liberă.

— Mai aşteaptă puţin, spuse Luke şi ridică privirea.

Cele mai multe motospeedere se refugiaseră sub arcadă, semănând cu o specie stranie de păsări gigantice, care se adăposteau de furtună, aşa cum pluteau în apropierea pietrelor şi trăgeau din tunurile laser spre clădirile din jur. În faţa lor şi imediat sub linia de foc, Chariot se orientase paralel cu arcada şi cobora. O dată ajuns pe sol...

O mână prinse braţul lui Luke, vârându-şi unghiile adânc în pielea sa.

— Orice-ai avea de gând să faci, fă-o o dată! şuieră ameninţător Mara. Dacă o să coboare Chariot, n-o să-i mai poţi scoate de la adăpost!

— Ştiu, încuviinţă tânărul. Pe asta mă şi bizui.

***

Chariot asoliză lin, exact în faţa arcadei, blocând toţi vectorii de tragere ai atacatorilor. Ghemuit înapoia pervazului, Aves înjură violent.

— Grozav Jedi al tău! scuipă el. Mai ai şi alte idei d-astea, Calrissian?

Lando înghiţi un nod amar.

— Trebuie să-i dăm...

Nu apucă să-şi termine fraza. Dinspre arcadă, o salvă blaster ricoşă din rama ferestrei şi, brusc, durerea explodă în antebraţul lui Lando. Şocul îl trimise împleticindu-se îndărăt, în clipa în care a doua salvă distruse secţiunea respectivă a ramei, perforându-i

pieptul şi braţele cu aşchii de lemn şi fragmente de zidărie.

Căzu pe spate pe podea, aterizând atât de dur încât văzu stele verzi. Clipind des şi strângând din dinţi de durere, ridică ochii...

Şi-l văzu pe Aves aplecându-se peste el.

Lando îi privi chipul. N-o să uit asta, spusese contrabandistul cu nici trei minute în urmă. Iar după expresia de pe faţa lui, nu anticipa să fie nevoit să-i mai poarte pică prea mult.

— O să reuşească, şopti Lando sfredelit de durere. O ştiu.

Îşi putea da însă seama că Aves nu-l asculta... şi, în adâncul sufletului, nu-l putea învinui. Lando Calrissian, cartofor profesionist, riscase pentru ultima dată în viaţă. Şi pierduse...

Iar scadenţa datoriei pentru cacealmaua aceea – ultima dintr-un şir lung de cacealmale – sosise.

***

Chariot coborî lin pe sol, direct în faţa arcadei, iar Luke se încordă. Sosise momentul.

— Gata, Han, şopti el. Du-te!

Han încuviinţă din cap şi sări în picioare, apărând drept în mijlocul celor patru paznici ai lor. Răgind, izbi cu cătuşele desfăcute peste vizorul celui mai apropiat soldat, apoi azvârli lanţul după gâtul celui de alături şi-l trase înapoi, îndepărtându-se de coloane. Ceilalţi doi reacţionară instantaneu, sărind după el şi prăbuşind tot grupul într-un vălmăşag de membre.

Pentru câteva secunde, Luke fu liber.

Se ridică şi privi după coloană. R2-D2 se afla tot în mijlocul terenului deschis, grăbindu-se să se adăpostească înainte de a fi lovit de o salvă rătăcită. Piui plângăreţ, când îl zări pe tânăr...

— R2-D2! Acum! răcni Luke, întinzând braţul şi privind spre capătul sudic al arcadei.

Între coloanele de piatră şi vehiculul de asalt de pe sol, trupele de şoc se găseau într-adevăr ca într-o tranşee. Dacă el dădea greş, Han urma să aibă dreptate: Lando şi toţi ceilalţi erau ca şi morţi. Strângând din dinţi şi sperând din tot sufletul că riposta aceea nu era deja tardivă, reveni spre droid...

În clipa în care, cu o sclipire metalică şi perfectă precizie, sabia de lumină îi căzu în braţul întins.

Îndărătul său, soldaţii opriseră atacul nebunesc al lui Han şi tocmai se ridicau, ţinându-l în genunchi între ei. Luke îi lovi pe toţi din acelaşi arc de cerc, cu tăişul verde-strălucitor al sabiei trecând prin armurile sclipitoare fără cea mai mică rezistenţă.

— Treceţi în spatele meu, se răsti tânărul spre Han şi Mara.

Reveni în interstiţiul dintre coloane şi se focaliză asupra imperialilor, aflaţi în picioare sau ghemuiţi, dintre el şi coloanele sudice. Aceştia îşi dăduseră seama de neaşteptata ameninţare din flanc şi câţiva începuseră deja să întoarcă blasterele spre Luke.

Cu braţul condus de Forţă, cavalerul Jedi le-ar fi putut rezista la nesfârşit, blocându-le salvele blaster cu sabia. Mara avusese însă dreptate: efectul ysalamirilor se extindea mult dincolo de pădure şi Forţa continua să fie tăcută.

Luke nu intenţionase însă să lupte cu trupele de şoc. Întorcându-se cu spatele spre blastere, purtă sabia în lateral şi în sus...

Retezând în două una dintre coloanele de piatră.

Un trosnet sonor se auzi când tensiunea brusc eliberată trimise o vibraţie prin toată structura. Altă lovitură tăie a doua coloană...

Şi zgomotul luptei fu acoperit de teribilul scrâşnet al pietrelor, când cele două coloane începură să se depărteze.

Luke se răsuci din nou, zărindu-i cu coada ochiului pe Mara şi Han care ieşeau în fugă de sub arcadă, adăpostindu-se înapoia lui. Expresiile soldaţilor erau ascunse înapoia măştilor, dar oroarea de pe chipul maiorului vorbea şi pentru ei. Deasupra capului, arcada pârâi ameninţător; încordându-se, Luke blocă sabia în starea de activare şi o azvârli spre coloanele din partea opusă. Tăişul reteză una dintre ele şi muşcă din a doua.

Cu un bubuit asurzitor, întreaga construcţie se prăbuşi.

Aflat la marginea ei, tânărul de abia izbuti să scape la timp. Trupele de şoc, ghemuite în centru, nu mai reuşiră acelaşi lucru.

30

Carrde ocoli mormanul de pietre, până în locul unde ieşea botul vehiculului de asalt Chariot, simţind o uşoară senzaţie de neîncredere combinată cu stupefacţie.

— Un singur om, murmură el.

— Ei bine, am ajutat şi noi, îi reaminti Aves, dar sarcasmul cuvintelor sale se pierdea sub respectul invidios, totuşi evident.

— Şi lipsit de Forţă, continuă Karrde.

Îl simţi pe Aves foindu-se stingherit.

— Aşa a spus Mara. Deşi, desigur, este posibil ca Skywalker s-o fi minţit în privinţa asta.

— Improbabil.

O mişcare la marginea pieţii îi atrase atenţia lui Karrde. Privi atent şi-i zări pe Solo şi Skywalker, care-l ajutau pe Lando Calrissian, vizibil şocat, spre unul dintre aerospeederele aflate pe perimetru.

— A fost împuşcat?

Aves mârâi.

— A fost cât pe-aici să-l împuşc şi eu. Crezusem că ne-a trădat... şi mi-am zis să m-asigur să nu scape-ntreg.

— Mai bine că n-ai făcut-o.

Karrde ridică ochii şi cercetă cerul, întrebându-se cât de repede aveau să reacţioneze imperialii faţă de cele întâmplate. Aves privi şi el în sus.

— Putem încă să doborâm celelalte două Chariot, înainte să raporteze, propuse el. Nu cred că cei din cartierul general au apucat să emită înainte de a-i rade.

Karrde clătină din cap, simţind o tristeţe profundă înapoia sentimentului de îngrijorare care-l stăpânea. Până atunci, nu-şi dăduse seama cât de mult ajunsese să îndrăgească locul acela – baza, pădurea, planeta Myrkr în sine... Acum, când unica opţiune era abandonarea lor...

— Nu, răspunse el. Nu putem disimula rolul nostru în cele întâmplate aici. În nici un caz faţă de unul ca Thrawn.

— Probabil, încuviinţă Aves şi glasul său deveni de asemenea uşor alarmat, înţelegând perfect implicaţiile incidentului. Vrei să mă-ntorc şi să-ncep evacuarea?

— Da. Ia-o şi pe Mara cu tine. Asigură-te că va avea de lucru – cât mai departe de *Şoimul Mileniului* şi de X-interceptorul lui Skywalker.

Simţi ochii celuilalt cercetându-l întrebător. Dacă însă Aves avea nedumeriri, le ţinu pentru sine.

— Am înţeles. Ne vedem mai târziu.

Se îndepărtă în grabă. Speederul cu Calrissian tocmai decola, îndreptându-se spre locul unde *Şoimul* era verificat înaintea plecării. Solo şi Skywalker porniseră

spre un al doilea speeder; după o clipă de ezitare, Karrde le tăie calea.

Ajunseră la aparat în acelaşi timp şi, pentru o clipă, se examinară reciproc peste botul speederului.

— Îţi rămân dator, vorbi Solo în cele din urmă.

Contrabandistul aprobă încet din cap.

— O să-mi mai scoţi Calea Eterului de sub sechestru?

— Ţi-am promis. Unde vrei să ţi-o trimit?

— Las-o pe Abregado. O va lua cineva de acolo. Se răsuci spre Skywalker: Interesantă şmecheria, comentă el arătând cu bărbia spre mormanul de sfărâmături. Foarte originală, ca să zic aşa...

— A reuşit, înălţă tânărul din umeri.

— Aşa-i. Probabil că a cruţat şi viaţa câtorva dintre oamenii mei.

— Să-nţeleg că ai decis? îl scrută atent Skywalker.

Karrde surâse fără chef.

— Oricum, nu cred că mai am de ales. Bănuiesc că veţi pleca imediat, reveni el spre Solo.

— Imediat ce aranjăm X-interceptorul lui Luke pentru remorcare. Lando se simte destul de bine, dar va avea nevoie de o îngrijire medicală mai specializată decât i se poate acorda la bordul *Şoimului*.

— Putea să fie şi mai rău.

— Mult mai rău, aprobă Solo cu glas aspru şi-l privi ştiutor.

— Asta putea fi valabil pentru totul, îi reaminti Karrde pe un ton similar.

La urma urmelor, el ar fi putut, la fel de bine, să-i fi predat pe toţi trei imperialilor chiar din capul locului.

Iar Solo ştia asta.

— Este adevărat, cedă el. Ei bine... la revedere.

Karrde îi privi suind în speeder.

— Încă un lucru, le spuse pe când îşi legau centurile de siguranţă. Este limpede că va trebui s-o ştergem de

aici înainte ca imperialii să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Asta înseamnă un volum mare de transport, dacă vrem s-o facem rapid. N-aveţi cumva, din întâmplare, ceva cargoboturi suplimentare sau nave militare dezafectate pe care ni le-aţi putea vinde?

— Nu avem capacitate de transport suficientă pentru problemele curente ale Noii Republici, răspunse Solo. Am avut impresia că ţi-am zis asta.

— Atunci poate ca împrumut, insistă contrabandistul. Un crucişător spaţial Mon Calamari, fără arsenal, ar fi excelent.

— Sunt convins, replică Solo uşor sarcastic. O să văd ce pot face.

Cupola carlingii coborî lin peste ei, etanşându-se. Karrde se retrase şi, cu un ţiuit al elevatoarelor repulsor, aerospeederul se înălţă în văzduh. Se orientă în direcţia cuvenită şi ţâşni spre pădure.

Karrde îl privi îndepărtându-se şi se întrebă dacă ultima sugestie nu venise niţel cam târziu. Totuşi poate că nu. Solo era genul de individ pentru care datoriile de onoare erau sacre – o caracteristică pe care, neîndoios, o adoptase de la amicul său wookiee. Dacă va găsi un crucişător disponibil, îl va trimite fără îndoială.

Iar o dată ce ajungea aici, ar fi fost destul de simplu să-l şterpelească de la echipajul însoţitor. Poate că un asemenea cadou ar fi ajutat să domolească inevitabila mânie a Marelui Amiral faţă de cele petrecute azi aici.

Pe de altă parte, poate că n-ar fi avut nici un efect...

Privind din nou spre ruinele arcului, Karrde simţi un fior pe şira spinării. Nu, o navă de război nu avea să fie de ajutor. Nu în cazul acesta. Thrawn suferise prea multe pierderi aici, pentru ca să le consiDere simple şi inevitabile consecinţe ale războiului. Avea să revină... doritor de răzbunare!

Poate pentru întâia oară în viaţă, Karrde încercă emoţiile neplăcute ale fricii reale.

În depărtare, aerospeederul dispăru peste vârfurile arborilor. Karrde se întoarse şi se uită pentru ultima oară, nostalgic, spre Hyllyard City. Ştia că, indiferent cum ar fi decurs lucrurile, nu-l va mai revedea niciodată.

***

Luke îl instală pe Lando într-una dintre cuşetele *Şoimului*, în vreme ce Han şi doi oameni ai lui Karrde lucrau afară, aducând cablul conectat de X-interceptor. Facilităţile medicale din *Şoim* erau destul de primitive, totuşi puteau asigura dezinfectarea şi pansarea unei arsuri de blaster. Vindecarea completă trebuia să mai aştepte, până-l puteau duce la o bactacuvă, însă deocamdată bărbatul părea mai relaxat. Lăsându-l sub supravegherea lui R2-D2 şi C-3PO – în ciuda protestelor sale că nu avea nevoie de infirmieri şi că, în plus, se săturase de C-3PO –, Luke reveni în cabina de comandă, tocmai când nava începea să se ridice.

— Au fost probleme cu cablul? întrebă el, aşezându-se pe scaunul copilotului.

— Deocamdată, nu, răspunse Han aplecându-se în faţă şi privind în jur în vreme ce *Şoimul* se înălţa deasupra copacilor. Oricum, masa suplimentară nu ne încurcă. N-ar trebui să avem dificultăţi.

— Perfect. Te aştepţi să fim interceptaţi?

— Nu poţi să ştii niciodată, comentă Han examinând cerul pentru ultima dată înainte de a se lăsa pe spate în scaun şi de a ambala elevatoarele repulsor. Karrde zicea că mai rămăseseră două *Chariot* şi câteva motospeedere care nu ieşeau la socoteală. Poate că unul dintre ele s-o fi gândit că o misiune sinucigaşă de ultim moment ar fi mai bună decât revenirea cu un raport dezastruos la Marele Amiral.

— "Marele Amiral"? se încruntă Luke.

— Mda, se strâmbă celălalt. Se pare că el conduce acum Imperiul.

Luke avu senzaţia unui deget de gheaţă atingându-i spinarea.

— Crezusem că-i rezolvasem pe toţi Marii Amirali.

— Aşa crezusem şi eu. Se pare c-am scăpat unul.

Şi pe neaşteptate, chiar în mijlocul ultimului cuvânt al lui Han, Luke se simţi străbătut de un val de conştiinţă şi putere care-l umplea. Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, de parcă ar fi ieşit la lumină dintr-o odaie întunecoasă, sau de parcă, brusc, ar fi înţeles deodată tainele Universului.

Forţa era iarăşi cu el.

Inspiră profund şi ochii i se îndreptară spre altimetrul de pe consola de comandă. Puţin peste doisprezece kilometri. Karrde avusese dreptate – ysalamirii se reconsolidau reciproc.

— Nu cred că ştii vreun nume, murmură el.

— Karrde n-a vrut să mi-l spună, răspunse Han azvârlindu-i o încruntătură nedumerită. Poate că reuşim să facem un târg contra crucişătorului ăla spaţial pe care şi-l doreşte. Te simţi bine?

— Perfect. Este ca şi cum... ca şi cum aş putea să văd din nou, după ce am fost orb.

— Mda, comentă sec Han, ştiu ce simţi.

— Aşa este. N-am avut ocazia să ţi-o spun până acum..., se întoarse Luke către el, dar mulţumesc că ai venit după mine.

— A fost plăcerea mea. Nici eu n-am avut ocazia să ţi-o spun până acum – îl privi iarăşi –, dar parcă s-a jucat un proom cu tine.

— Este superba mea deghizare, explică Luke atingându-şi obrazul cu grijă. Mara m-a asigurat că va trece în câteva ore.

— Mda... Mara... Voi doi v-aţi descurcat frumuşel acolo.

— Nu sări la concluzii. Norocul a fost că am avut acelaşi inamic. Mai întâi pădurea, apoi imperialii.

Percepu tentativele lui Han de a găsi o modalitate prin care să formuleze următoarea întrebare şi decise să-l scutească de eforturi.

— Dorea să mă ucidă.

— Cunoşti motivul?

Luke deschise gura... şi, spre propria lui surprindere, o închise la loc. Nu avea nici un temei anume pentru care să nu-i spună cele aflate despre trecutul lui Mara – în orice caz, nu-i trecea nici unul prin minte. Totuşi, cumva, simţise impulsul straniu şi puternic de a păstra tăcere.

— Este ceva personal, zise în cele din urmă.

— Personal? îl privi Han curios. Cât de personală poate ajunge o misiune de ucidere?

— Nu este aşa ceva, insistă Luke, ci pur şi simplu... o problemă personală.

Bărbatul îl privi fix câteva clipe, după care reveni cu atenţia la consola

de pilotare.

— Aha, făcu el.

Şoimul părăsise de acum atmosfera şi se îndrepta spre spaţiul cosmic. De la altitudinea aceea, decise Luke, pădurea arăta chiar atrăgător.

— Ştii, n-am aflat niciodată ce planetă a fost asta.

— Se numeşte Myrkr, răspunse Han. Eu însumi am aflat abia azi- dimineaţă. Cred că Talon Karrde decisese deja să-şi abandoneze baza, chiar înainte de luptă. Când eu şi Lando am ajuns prima dată acolo, avea o securitate a naibii de bună.

După câteva minute, un led pâlpâi pe consola de comandă: *Şoimul* se afla suficient de departe de

gravitaţia lui Myrkr pentru ca să poată efectua saltul în hiperspaţiu.

— Perfect, încuviinţă Han. Cursul este deja programat – să-i dăm drumul.

Prinse în palmă maneta centrală şi o trase spre el. Explozia de linii stelare îi anunţă că se aflau în hiperspaţiu.

— Încotro? întrebă Luke pe măsură ce liniile stelare se topeau în împestriţarea obişnuită. Spre Coruscant?

— O să facem un mic ocol. Trecem pe la şantierele spaţiale Sluis Van, să vedem dacă-l putem aranja pe Lando şi X-interceptorul tău.

Luke îl privi cu coada ochiului.

— Şi poate să găseşti acolo un crucişător pentru Karrde?

— Poate... Ackbar are deja vreo două nave de război dezafectate, care joacă rolul de cargoboturi spre sectorul Sluis. Nu văd nici un motiv pentru care n-am putea împrumuta una dintre ele pentru două zile, nu?

— Probabil că nu, acceptă Luke suspinând. (Brusc, se simţea realmente bine să stea locului şi să nu facă nimic.) Bănuiesc că şi cei de pe Coruscant se pot descurca fără noi câteva zile.

— Sper, zise Han, dar glasul îi sună încordat. Totuşi ceva este pe punctul să se întâmple acolo. Dacă nu s-a şi întâmplat deja.

Atitudinea îi era la fel de mohorâtă ca şi vocea.

— Poate că atunci n-ar trebui să ne mai abatem pe la Sluis Van. Deşi mai are dureri, Lando este în afara oricărui pericol.

— Nu, clătină din cap Han. Vreau să-l vadă un medic adevărat... iar tu, amice, ai nevoie să te odihneşti. Vreau să-ţi spun că atunci când ajungem pe Coruscant, trebuie să fim în formă maximă. Aşa că bucură-te cât poţi de

Sluis Van. Vor fi probabil ultimele clipe de pace şi linişte pe care le vei avea, pentru multă vreme de acum încolo.

***

În bezna spaţiului cosmic îndepărtat, la trei miimi de an-lumină de şantierele spaţiale Sluis Van, forţele militare se grupau pentru bătălie.

— Domnule căpitan, raportă ofiţerul de transmisiuni, *Judecătorul* tocmai şi-a confirmat sosirea. Este gata de luptă şi solicită actualizarea ordinelor.

— Anunţă-l pe căpitanul Brandei că nu au intervenit modificări, rosti Pellaeon.

Stătea în faţa videcranului tribord şi privea afară, spre formele întunecate ce se adunau în jurul *Himerei*; doar cele mai apropiate puteau fi identificate – şi numai după tiparele distinctive ale luminilor de bord. Era o forţă de luptă impresionantă, pe măsura zilelor de glorie din trecut: cinci distrugătoare spaţiale imperiale, douăsprezece crucişătoare din Clasa Strike, douăzeci şi două de crucişătoare din Clasa Carrack, şi treizeci de escadrile complete de vânători TIE, care aşteptau în calele-hangar.

Şi tot acolo, în centrul acelei puteri de foc remarcabile, aidoma unei glume proaste, se afla uzatul cargobot-cisternă Clasa A.

Cheia întregii operaţiuni.

— Care este situaţia, căpitane? se auzi dinapoia sa glasul lui Thrawn.

Pellaeon se răsuci spre Marele Amiral.

— Toate navele au sosit, domnule amiral, raportă el. Ecranul de invizibilitate al cargobotului a fost verificat şi amorsat. Vânătorii TIE sunt pregătiţi şi cu piloţii îmbarcaţi. Cred că suntem gata.

Thrawn aprobă din cap şi ochii săi strălucitori scanară câmpul de lumini din jur.

— Excelent, murmură el. Noutăţi de pe Myrkr?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Pellaeon, care nu se gândise de zile bune la Myrkr.

— Nu ştiu, domnule amiral, recunoscu el privind spre ofiţerul de transmisiuni. Locotenente, care a fost ultimul raport de la desantul Myrkr?

Locotenentul apelase deja înregistrarea.

— Un raport de rutină, domnule căpitan. Momentul înregistrării... acum paisprezece ore şi zece minute.

Thrawn se răsuci spre el.

— Paisprezece ore! repetă cu glas foarte încet şi foarte ameninţător. Le-am ordonat să raporteze la fiecare douăsprezece ore.

— Da, Mare Amiral, rosti ofiţerul începând să pară speriat. Am ordinul acela chiar aici, anexat la fişierul lor. Probabil că au...

Amuţi şi privi neajutorat spre Pellaeon.

Probabil că au uitat să raporteze, fu prima reacţie plină de speranţe a lui Pellaeon. Speranţa muri însă înainte de a se naşte. Trupele de şoc nu uitau asemenea lucruri. Niciodată!

— Probabil că au probleme cu transmiţătorul, sugeră el şovăielnic.

Pe durata câtorva bătăi de inimă, Thrawn rămase neclintit şi tăcut.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Au fost distruse. Skywalker a fost într-adevăr acolo.

— Nu pot crede asta, domnule amiral, spuse Pellaeon după o scurtă ezitare. Skywalker nu i-ar fi putut ucide pe toţi. În nici un caz cu ysalamirii aceia, care-i blocau puterile Jedi.

Thrawn îşi întoarse ochii strălucitori spre el.

— De acord, încuviinţă el rece. Este clar că a fost ajutat.

Pellaeon se sili să nu clipească în faţa căutăturii.

— Karrde?

— Cine altul mai era acolo? Declaraţiile lui de neutralitate erau simple vorbe în vânt.

Căpitanul privi consola ce prezenta starea flotei.

— Poate că ar trebui să trimitem pe cineva să investigheze. Am putea renunţa la un crucişător de atac, poate chiar la *Şoimul Furtunii*.

Thrawn inspiră adânc, apoi expiră foarte lent.

— Nu, rosti el cu glas redevenit egal şi controlat. Operaţiunea Sluis Van este în clipa aceasta principala noastră grijă, iar în trecut s-au mai pierdut bătălii din cauza prezenţei sau absenţei unei singure nave. Ne vom ocupa mai târziu de Karrde şi de trădarea sa.

Reveni spre ofiţerul de transmisiuni.

— Anunţă cargobotul să activeze ecranul de invizibilitate!

Pellaeon privi videcranul. Scăldat în luminile proiectoarelor *Himerei*, cargobotul părea absolut inocent.

— Ecranul de invizibilitate a fost activat, Mare Amiral, raportă ofiţerul.

Thrawn încuviinţă din cap.

— Transmite-le să înceapă.

Mişcându-se mai degrabă greoi, cargobotul manevră pe lângă *Himera*, orientându-se spre soarele îndepărtat al sistemului Sluis Van, şi, cu o pâlpâire de pseudo-viteză, efectuă saltul în hiperspaţiu.

— Marcaj temporal, ordonă Thrawn.

— Realizat! confirmă unul dintre ofiţerii de pe punte.

Marele Amiral privi spre Pellaeon.

— Nava-amiral este pregătită, căpitane? îi adresă formula oficială.

— *Himera* este total la ordinele dumneavoastră, domnule amiral!

— Perfect. Pornim după cargobot exact peste şase ore şi douăzeci de minute. Doresc verificare finală pentru

toate navele... şi doresc să vă mai amintesc, pentru ultima dată, că misiunea noastră este doar de a angaja şi imobiliza toate sistemele defensive. Nu vor exista acte de eroism sau asumarea unor riscuri inutile. Vreau să faci clar înţeles lucrul acesta, căpitane! Ne aflăm aici pentru a câştiga nave, nu pentru a le pierde.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon şi porni spre postul său de comandă.

— Încă ceva, căpitane...

— Da, domnule amiral.

Pe chipul lui Thrawn flutură umbra unui zâmbet.

— Reaminteşte-le de asemenea, adăugă el încetişor, că victoria noastră finală asupra rebelilor începe aici.

31

Căpitanul Afyon al fregatei de escortă *Larkhess* clătină din cap cu un dispreţ prea puţin mascat şi-l fulgeră pe Wedge cu privirea din scaunul de pilotaj.

— Voi, aşii X-interceptoarelor! mârâi el. M-aţi scos realmente din sărite – ştii asta?

Wedge strânse din umeri, străduindu-se din răsputeri să nu se simtă jignit. Nu era uşor, dar în ultimele zile avusese numeroase ocazii de a se perfecţiona. Afyon plecase serios iritat încă de pe Coruscant şi nervozitatea îi sporise pe tot parcursul voiajului.

Privind pe videcran, spre masa confuză de nave care ticsea zona de andocare orbitală Sluis Van, nu era prea greu să-i ghicească motivele.

— Şi noi suntem blocaţi aici, îi reaminti căpitanului.

— Mare sacrificiu, ce să-ţi spun! pufni celălalt. Două zile aţi zăcut în nava mea ca nişte putori şi dup-aia v-aţi plimbat două ore, în timp ce eu încercam să mă feresc de cargoboturi şi să ajung la o staţie de andocare ce pare destinată gunoierilor. Pentru ca apoi să-ţi aduci iar golanii înăuntru şi să frecaţi menta. După ştiinţa mea, nu aşa se câştigă o pâine.

Wedge strânse din dinţi şi-şi învârti linguriţa mai apăsat prin ceai. Eticheta cerea să nu le replici ofiţerilor superiori... nici chiar acelora care trecuseră de mult de vârful carierei. Probabil pentru întâia oară de când căpătase comanda escadrilei Vagabond, regretă că refuzase toate promovările ce i se oferiseră între timp. Un rang superior i-ar fi permis cel puţin să mârâie şi el o ripostă.

Ridicându-şi ceaşca pentru o sorbitură precaută, se uită pe videcran spre scena care-i înconjura. Nu, se corijă repede – nu-i părea rău deloc că rămăsese cu X-interceptorul său. Dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi găsit probabil exact în aceeaşi poziţie în care se afla Afyon acum: încercând să conducă, cu numai cincisprezece persoane, o fregată de război destinată unui echipaj de 920 de oameni, care transporta materiale de construcţie.

Şi, probabil fără să-i facă plăcere, să fie nevoit să suporte piloţii galonaţi ai X-interceptoarelor, care se-nvârteau pe puntea lui, bând ceai şi pretinzând, perfect justificat, că făceau exact ceea ce li se ordonase.

Îşi ascunse zâmbetul înapoia ceştii. Da, probabil că în locul lui Afyon, ar fi fost şi el pe punctul de a scuipa bucăţi de blindaj. Poate că ar fi trebuit să accepte să-l lase pe căpitan să-l atragă într-o ceartă, practic să-i îngăduie să-şi mai elibereze din excesul de tensiune nervoasă. Finalmente – poate chiar după o oră, dacă ultima estimare de plecare făcută de Centrul de Control sluis era cât de cât adecvată – avea să vină şi rândul lui

Larkhess să plece de aici şi să pornească spre Bpfassh. La momentul respectiv, n-ar fi fost rău ca Afyon să fie suficient de calm pentru a-şi conduce nava.

Sorbind iarăşi din ceai, Wedge privi în exteriorul navei. Două nave de pasageri reechipate plecau chiar acum, escortate de patru corvete corelliene. Dincolo de ele, de abia vizibil în lumina slabă a balizelor de marcaj pentru culoarele spaţiale, se zărea un transportor uşor ovoidal de un tip pe care el însuşi îl escortase la apogeul războiului, urmat de o pereche de B-interceptoare.

Iar în lateral, deplasându-se paralel cu vectorul lor de plecare, un cargobot-cisternă Clasa A pătrundea în configuraţia de andocare.

Fără nici o navă de escortă.

Wedge îl privi avansând şi zâmbetul îi dispăru, înlocuit de furnicătura vechilor instincte de luptă. Rotindu-se în scaun, se întinse spre o consolă şi tastă o comandă de scanare senzorială.

Rezultatul părea perfect inocent. Un cargobot vechi, probabil o copie mai ieftină a proiectului iniţial corellian *Action IV*, cu genul de blindaj care se datora fie unei cariere îndelungate de muncă cinstită, fie unei cariere de piraterie scurte şi spectaculos ratate. Calele de marfă apăreau complet goale, iar senzorii lui *Larkhess* nu detectau nici un fel de arsenal la bord.

Un cargobot complet gol. De cât timp, se întrebă el nemulţumit, nu mai întâlnise un cargobot total gol?

— Probleme?

Wedge reveni asupra căpitanului, simţindu-se uşor surprins. Mânia frustrată din urmă cu un minut dispăruse, înlocuită de calm, atenţie şi concentrare pentru luptă. Poate că, gândi el, Afyon nu-şi depăşise încă vârful carierei.

— Cargobotul care se apropie, răspunse lăsându-şi ceaşca pe marginea consolei şi deschizând un canal de comunicaţii. Ceva nu mi se pare în regulă cu el.

Căpitanul privi videcranul, apoi datele scanării senzorilor solicitate de Wedge.

— Nu văd nimic...

— Nici eu, recunoscu Wedge. Este totuşi ceva... La naiba!

— Ce-i?

— Centrul de Control nu-mi autorizează accesul. Spune că circuitele sunt deja supraaglomerate.

— Lasă-mă pe mine, îi ceru Afyon.

Se întoarse către propria sa consolă. Cargobotul îşi schimba cursul acum, cu genul de manevră lentă şi precautâ care indica de obicei sarcină completă. Pe de altă parte însă calele de transport continuau să apară goale...

— Gata, exclamă căpitanul privindu-l pe Wedge cu o satisfacţie ironică. Am intrat în calculatorul cu înregistrările lor. O şmecherie pe care n-o s-o înveţi niciodată, dacă te-nvârţi într-un X-interceptor. Ia să vedem... cargobotul *Nartissteu*, din Nellac Kram. A fost atacat de piraţi, propulsia principală i-a fost avariată în luptă şi a fost nevoit să abandoneze încărcătura pentru ca să scape. Speră să-şi poată face reparaţiile aici. Centrul de Control le-a transmis să se aşeze la coadă.

— Crezusem că livrările spre Bpfassh au prioritate absolută.

— Teoretic, ridică din umeri Afyon. Practic... ei bine, sluisii sunt relativ uşor de convins să mai ocolească dispoziţiile. Totul este să ştii cum să formulezi cererea.

Wedge încuviinţă, fără chef. Situaţia părea rezonabilă. Iar o navă avariată, chiar goală fiind, probabil că ar fi manevrat ca una intactă. Deoarece cargobotul era gol, conform senzorilor lui *Larkhess*.

În acelaşi timp, furnicăturile premonitorii refuzau să dispară.

Brusc,(bărbatul îşi scoase comunicatorul de la centură.

— Escadrila Vagabond, aici Lider Vagabond, vorbi el. Îmbarcarea generală!

Recepţionă confirmările şi, ridicând ochii, îl văzu pe Afyon privindu-l atent.

— Continui să crezi că s-ar putea să avem probleme? întrebă încetişor căpitanul.

Wedge făcu o grimasă şi se uită pentru ultima dată spre cargobotul de pe videcran.

— Probabil că nu, dar nu ne costă nimic să fim pregătiţi. Oricum, nu le pot permite piloţilor mei să stea toată ziua şi să frece menta.

Se întoarse şi părăsi puntea în pas alergător.

Când ajunse în cala de andocare din *Larkhess*, ceilalţi unsprezece membri ai escadrilei Vagabond erau îmbarcaţi în X-interceptoare. Peste alte trei minute, se lansară în spaţiu.

Cargobotul nu înaintase prea mult, văzu Wedge când ieşiră dinapoia fregatei şi se dispuseră în formaţie de patrulare. În mod ciudat însă se deplasase considerabil în lateral, îndepărtându-se de *Larkhess* şi apropiindu-se de două crucişătoare *Calamari*, ce orbitau împreună la câţiva kilometri depărtare.

— Răsfiraţi-vă, le ordonă piloţilor săi trecând pe un curs de apropiere asimptotic. Facem o survolare, să vedem despre ce-i vorba.

Primi confirmările, apoi îşi examină ecranul de navigaţie. Corectă viteza şi ridică din nou ochii...

Şi într-o fracţiune de secundă iadul se dezlănţui.

Cargobotul explodă. Brusc, fără nici un avertisment din partea senzorilor, fără nici un indiciu din observaţia vizuală anterioară, se dezintegră pur şi simplu.

În mod reflex, Wedge izbi tasta de transmisiuni.

— Urgenţă! lătră el. Explozie navală lângă docul orbital V-475. Trimiteţi o echipă de salvare.

Pentru o clipă, când fragmente de cală se împrăştiară dinspre centrul deflagraţiei, putu să vadă în golul de acolo... Însă chiar în timp ce ochii şi mintea sa înregistrau stranietatea faptului că putea să vadă în cala ce se dezagrega, dar nu şi dincolo de ea...

Cala nu mai fu câtuşi de puţin goală.

Unul dintre piloţii X-interceptoarelor icni. Înăuntru se afla o masă compactă, ocupând tot spaţiul în care senzorii lui *Larkhess* nu detectaseră nimic. O masă care, chiar în clipa aceea, năvălea spre exterior aidoma unui roi de viespi dinapoia sfărâmăturilor.

O masă care, în câteva clipite, se depliase într-un val clocotitor de vânători TIE.

— Retragerea! răcni Wedge, virând brusc aparatul pentru a ieşi din calea talazului ucigaş. Revenire şi regrupare – foliile-S în poziţie de atac!

Iar când piloţii îl ascultară ca unul, Wedge ştiu, cu un sentiment de disperare, că Afyon se înşelase. Escadrila Vagabond avea într-adevăr să-şi câştige pâinea azi.

Bătălia pentru Sluis Van începuse.

***

Trecuseră de reţeaua defensivă a sistemului exterior şi de suprasarcina birocratică a Centrului de Control Sluis Van, şi se îndreptau spre docul alocat, când Han recepţionă semnalul de ajutor.

— Luke! strigă el în direcţia coridorului. Explozie navală! Mă abat într-acolo.

Examină harta de andocare orbitală, pentru a localiza V-475, viră doar puţin, ca să intre pe vectorul corect...

Şi fu zgâlţâit în scaun, când un fulger laser izbi *Şoimul* cu putere din spate.

Han acceleră şi execută o manevră de evitare, înainte ca a doua salvă să fulgere pe lângă cupolă. Peste vuietul motoarelor, auzi strigătul de surprindere al lui Luke, iar după a treia lovitură, care nu-l nimeri, avu finalmente ocazia să verifice senzorii pupa, ca să vadă ce se întâmpla.

Aproape că-şi dori să n-o fi făcut. Chiar înapoia lor, cu bateriile angajând deja una dintre staţiile de bătălie de pe perimetrul Sluis Van, se afla un distrugător spaţial imperial.

Blestemând în şoaptă. Han ambală mai mult motoarele. Luptându-se cu acceleraţia incomplet compensată, Luke se târî lângă el, în scaunul copilotului.

— Ce se-ntâmplă? gâfâi el

— Am nimerit în toiul unui atac imperial, mârâi Han cu ochii alergându-i peste cadrane. Înapoia noastră este un distrugător spaţial... şi încă unul la tribord... se pare că mai sunt şi alte nave.

— Au blocat sistemul, observă Luke cu o voce glacial de calmă.

O diferenţă imensă, gândi Han, faţă de puştiul panicat pe care-l scosese de pe Tatooine cu atâţia ani în urmă, sub focul distrugătorului spaţial.

— Sunt cinci distrugătoare şi peste douăzeci de nave mai mici.

— Cel puţin, pufni Han, acum ştim de ce au făcut raiduri în Bpfassh şi-n celelalte. Voiau să aducă aici destule nave pentru a întreprinde un atac care să merite.

De abia terminase de vorbit, când canalul de transmisiuni de alarmă învie din nou.

— Urgenţă! Vânători TIE imperiali în zona de andocare orbitală. Toate navele la posturile de luptă!

Luke tresări.

— Parc-ar fi fost vocea lui Wedge, spuse el deschizând transmiţătorul. Wedge? Tu eşti?

— Luke? se auzi răspunsul. Avem necazuri – cel puţin patruzeci de vânători TIE şi vreo cincizeci de aparate tronconice din care n-am mai văzut până acum…

Se întrerupse şi din difuzor se auzi scrâşnetul îndepărtat al direcţiei eterice a X-interceptorului.

— Sper c-ai adus măcar două brigăzi de vânători cu tine, urmă Wedge. O să fim destul de înghesuiţi.

Luke privi spre Han.

— Mă tem că nu sunt decât eu, Han şi *Şoimul*. Oricum, venim spre voi.

— Grăbeşte-te!

Tânărul decuplă difuzorul.

— Când o să îmi pot lua X-interceptorul? întrebă el.

— Nu prea repede, clătină Han din cap. Va trebui să-l lăsăm în docuri şi să intrăm în luptă singuri.

Luke încuviinţă şi se sculă din scaun.

— Mă duc să văd dacă Lando şi droizii s-au asigurat în centuri, apoi intru în turelă.

— Foloseşte-o pe cea din vârf, strigă Han după el.

Câmpurile deflectoare superioare aveau energia mai mare în momentul acela, şi Luke ar fi fost mai în siguranţă.

Dacă se putea vorbi despre siguranţă, când te confruntai cu patruzeci de vânători TIE şi cincizeci de trunchiuri de con zburătoare.

Pentru o clipă, bărbatul se încruntă fulgerat de un gând bizar. Nu, nu se putea! Era imposibil să fie vorba despre forezele care-i dispăruseră lui

Lando. Nici chiar un Mare Amiral n-ar fi fost atât de nebun ca să folosească aşa ceva în luptă.

Energizând deflectoarele frontale, Han inspiră adânc şi se năpusti înainte.

***

— Către toate navele, ordonă Pellaeon, începeţi atacul! Angajare totală, cu menţinerea poziţiei şi statutului!

Căpătă confirmările şi se răsuci spre Thrawn.

— Toate navele raportează angajare, domnule amiral.

Marele Amiral nu părea însă că-l aude. Stătea nemişcat în faţa videcranului, privind spre navele Noii Republici care se îndreptau spre ei, cu mâinile încleştate la spate.

— Domnule amiral? întrebă prudent Pellaeon.

— Ei au fost, căpitane, rosti Thrawn cu glas inexpresiv. Nava aceea drept în faţă. A fost *Şoimul Mileniului*. Şi remorca un vânător X- interceptor.

Pellaeon se încruntă privind pe videcran. Sclipirea unei propulsii se întrezărea, într-adevăr, vag, dincolo de fulgerele laser ale bătăliei, ieşită deja binişor din raza de bătaie şi îndepărtându-se. Cât despre designul aparatului... şi cu atât mai puţin despre identitatea lui...

— Da, domnule amiral, vorbi el păstrând un ton neutru. Liderul Ecranului raportează începerea cu succes a operaţiunii – secţiunea de comandă a cargobotului se îndepărtează spre periferie. Se întâmpină oarecare rezistenţă din partea navelor de escortă şi a unei escadrile de X- interceptoare, dar deocamdată răspunsul general a fost slab şi difuz.

Thrawn inspiră adânc şi întoarse spatele spre videcran.

— Asta se va schimba, spuse el. Aminteşte-i să nu se extindă prea mult şi nici să nu irosească timp excesiv cu alegerea ţintelor. Cârtiţele-foreze să se concentreze asupra crucişătoarelor *Calamari* – este sigur că ele au la bord forţele defensive cele mai importante. (Ochii roşii scânteiară.) Şi informează-l că *Şoimul Mileniului* se pregăteşte să intre în luptă.

— Da, domnule amiral, încuviinţă Pellaeon privind din nou pe videcran spre nava îndepărtată care fugea... remorcând un X-interceptor. Credeţi că-i... Skywalker?

Chipul lui Thrawn se înăspri.

— Vom afla în curând, şopti el. Dacă aşa stau lucrurile, Talon Karrde va avea de dat multe explicaţii. Foarte multe.

***

— Atenţie, Vagabond 5! avertiză Wedge când un fulger laser, pornit de undeva dinapoia sa, atinse aripa unuia dintre X-interceptoarele din faţă. Avem urmăritori!

— Am observat. Pensetă?

— La comanda mea, confirmă Wedge şi o a doua salvă trecu pe lângă el.

Drept în faţă, un crucişător *Calamari* se îndepărta greoi, încercând să părăsească zona de luptă. O acoperire perfectă pentru genul acela de manevră. Împreună cu Vagabond 5, se năpusti pe sub el...

—Acum!

Trăgând cu putere direcţia eterică, viră puternic la dreapta. Vagabond 5 făcu aceeaşi manevră, dar spre stânga. Vânătorul TIE aflat pe urmele lor ezită între cele două ţinte o fracţiune de secundă prea mult şi, chiar în clipa în care coti după Wedge, Vagabond 5 îl distruse.

— Bine ţintit, aprobă Wedge şi scană rapid zona.

Vânătorii TIE continuau să împânzească spaţiul, dar, cel puţin deocamdată, nici unul nu se afla destul de aproape ca să le creeze necazuri.

— Se pare c-am ieşit din zonă, Lider Vagabond, observă şi Vagabond 5.

— Asta-i uşor de remediat.

Momentul de inerţie îl purta pe Wedge mai departe pe sub crucişătorul pe care-l folosiseră pentru camuflare.

Virând în sus şi în jurul lui, porni într-o spirală înapoi spre sectorul principal al bătăliei.

Tocmai trecea pe lângă flancul crucişătorului, când observă aparatul tronconic micuţ, care se fixase de blindajul navei uriaşe.

Bărbatul întoarse capul ca să-l privească mai bine. Într-adevăr, era unul dintre obiectele care apăruseră o dată cu vânătorii TIE. Acum stătea pe cupola punţii crucişătorului, de parcă ar fi fost sudat acolo.

Bătălia se derula în apropiere, una în care oamenii săi luptau şi, foarte posibil, mureau, totuşi instinctul îi spuse lui Wedge că aici se întâmpla ceva important.

— Mai stai un minut, vorbi către Vagabond 5. Vreau să verific ceva.

Momentul de inerţie îl îndepărtase deja de prova crucişătorului.

Viră din nou prin faţa navei, revenind la o spirală...

Şi brusc cupola i se aprinse de focul laserelor, iar X-interceptorul tresări aidoma unui animal speriat.

Crucişătorul trăsese în el.

Vagabond 5 îi urla ceva în ureche.

— Păstrează distanţa, răcni Wedge luptându-se cu căderea bruscă de putere şi scanându-şi rapid ecranele. Sunt lovit, dar nu rău.

— Au tras în tine!

— Ştiu, încuviinţă Wedge străduindu-se să menţină un curs de evitare cu puţinul control de care mai dispunea.

Din fericire, sistemele începeau să revină la viaţă, pe măsură ce unitatea R2 le redirecţiona rapid. Un alt mare noroc era şi faptul că crucişătorul nu mai părea interesat să tragă în el.

Totuşi, de ce o făcuse mai devreme?

Doar dacă...

Propriul său R2 era prea ocupat cu sarcinile de redirecţionare ca să mai poată face şi altceva pe moment.

— Vagabond 5, vorbi Wedge, vreau o scanare senzorială. Unde sunt celelalte aparate tronconice?

— Imediat, sosi răspunsul. Displayul arată... am găsit doar cincisprezece. Cel mai apropiat este la zece kilometri – pe curs 1-1-8 cu 4.

Wedge simţi un pumn greu lovindu-l în plex. Cincisprezece... din cincizeci câte fuseseră în cargobot alături de vânătorii TIE. Unde dispăruse restul?

— Să-i facem o vizită, spuse el şi viră pe un vector de interceptare.

Aparatul tronconic se îndrepta spre altă fregată de escortă similară lui *Larkhess*, însoţită de patru vânători TIE care-i deschideau drumul. Aceştia n-aveau însă mare lucru de făcut; dacă fregata avea un echipaj la fel de redus ca *Larkhess*, n-ar fi putut opune mare rezistenţă.

— Să-ncercăm să-i doborâm înainte să ne observe.

Brusc, toţi vânătorii TIE se îndepărtară de aparatul tronconic şi virară, venind spre ei. Puteau să-şi ia adio de la elementul surpriză.

— Ia-i pe cei doi din dreapta, Vagabond 5. Eu mă ocup de ceilalţi.

Wedge aşteptă până în ultima clipă deschiderea focului asupra primei ţinte şi, instantaneu, viră pentru a evita coliziunea cu a doua. Aceasta trecu pe sub el, dar X-interceptorul se cutremură, lovit din nou. Viră cât putu mai strâns şi-l întrezări pe TIE intrând pe un curs de urmărire...

Pe neaşteptate, ceva ţâşni pe lângă el, trăgând cu laserele şi rotindu-se în varianta nebunească a unei manevre de evitare în zigzag. Vânătorul TIE receptă o salvă în plin şi explodă într-un nor spectaculos de gaze

arzătoare. Wedge încheie virajul în clipa în care a doua ţintă a lui Vagabond 5 fu de asemenea distrusă.

— Drum liber, Wedge, auzi un glas familiar în căşti. Ai avarii?

— N-am păţit nimic, Luke. Mulţumesc!

— Uite-o! interveni vocea lui Han. Lângă fregată... Da, e una dintre cârtiţele-foreze ale lui Lando.

— O văd, spuse Luke. Ce face-acolo?

— Am văzut una lipită de crucişătorul spaţial din spate, anunţă Wedge revenind la cursul spre fregată. Se pare că şi asta încearcă să facă acelaşi lucru. Nu ştiu despre ce poate fi vorba.

— Oricum, s-o oprim, zise Han.

— De acord.

Cursa avea să fie una strânsă, văzu Wedge şi, în scurt timp, deveni clar că urma să fie câştigată de foreză. Deja îşi rotise baza spre fregată şi începuse să se apropie de blindaj.

Iar cu o fracţiune de secundă înainte de contact, sub ea se întrezări o lumină strălucitoare, înţepătoare.

— Ce-a fost asta? făcu Luke.

— Nu ştiu, răspunse Wedge clipind des ca să alunge imaginea remanentă de pe retine. A fost prea strălucitoare pentru un laser.

— A fost un jet de plasmă, mormăi Han apropiind *Şoimul* de Wedge. Exact pe trapa de ieşire a punţii. Pentru asta aveau nevoie de cârtiţele-foreze. Le folosesc ca să perforeze blindajele...

Se opri, apoi înjură sonor.

— Luke... am înţeles totul greşit. N-au venit să distrugă flota, ci s-o fure.

***

Preţ de o bătaie de inimă, Luke rămase holbându-se la fregată... apoi toate piesele puzzle-ului îşi găsiră brusc

locul. Forezele... navele de luptă cu echipaje insuficiente şi lipsite de arsenal, pe care Noua Republică fusese silită să le folosească... flota imperială de aici, care părea să nu facă nici un efort real pentru a depăşi liniile defensive ale sistemului...

Şi un crucişător spaţial al Noii Republici, cu o foreză lipită ferm de un flanc, care tocmai trăsese asupra X-interceptorului lui Wedge.

Scană iute cerul din jur. Deplasându-se amăgitor de lent printre duelurile vânătorilor, mai multe nave de război începuseră să se îndepărteze.

— Trebuie să le oprim, spuse el.

— Grozavă idee, pufni Han. Întrebarea este "cum"?.

— N-am putea, cumva, ajunge la bordul lor? Lando spunea că toate forezele sunt aparate pentru două persoane – este imposibil ca imperialii să fi putut îmbarca în fiecare mai mult de patru-cinci soldaţi din trupele de şoc.

— Pentru echipajele care deservesc în clipa asta navele de război, patru soldaţi ar fi îndeajuns, sublinie Wedge.

— Adevărat, dar eu îi pot înfrânge, zise Luke.

— Cincizeci de nave? se miră Han. În plus, dacă vei detona o trapă, deschizând-o spre vid, se vor etanşa toate sasurile de presiune dinăuntru. N-o să răzbaţi niciodată până la punte.

Luke strânse din dinţi, dar Han avea dreptate.

— Atunci va trebui să le scoatem din funcţiune. Să le distrugem motoarele, sau sistemele de control, sau altceva. Dacă ies din perimetru şi ajung la distrugătoarele spaţiale, n-o să le mai vedem niciodată.

— Ba o să le vedem, mârâi Han, dar atacându-ne pe noi. Ai dreptate – singura şansă este să scoatem cât mai multe din funcţiune. Oricum, nu le vom putea opri pe toate cincizeci.

— Nici nu trebuie să oprim cincizeci, cel puţin deocamdată, interveni Wedge. Douăsprezece încă nu s-au ataşat de nave.

— Atunci le atacăm întâi pe ele, decise Han. Ai vectorii de intercepţie?

— I-am trimis deja în calculatorul tău.

— Perfect... i-am dat drumul. (*Şoimul* viră şi porni în altă direcţie.) Luke, anunţă Centrul de Control sluis despre ce se întâmplă. Spune-i să nu lase nici o navă să părăsească zona de andocare orbitală.

Luke comută canalele de pe consola de transmisiuni şi, în aceeaşi clipă, simţi o modificare uşoară a percepţiilor dinspre cabina *Şoimului*.

— Han? Ai păţit ceva?

— Cum? Nu. De ce?

— Nu ştiu. Am avut senzaţia că te-ai schimbat...

— A fost cât pe-aici să-mi vină o idee trăsnet, dar am scăpat-o. Haide, anunţă o dată Centrul de Control! Vreau să fii la post când ajungem acolo.

Convorbirea cu Centrul de Control sluis se termină cu mult înainte de a ajunge la foreza ţintă.

— Ne mulţumeşte pentru informaţii, anunţă Luke, dar spune că deocamdată nu se poate dispensa de nici o navă care să ne ajute.

— Probabil că aşa-i, încuviinţă Han. Aha, văd doi vânători TIE care-o escortează. Wedge, tu şi Vagabond 5 ocupaţi-vă de ei, iar eu şi Luke ne ducem spre foreză.

Cele două X-interceptoare ţâşniră peste cupola lui Luke, îndepărtându-se unul de celălalt, în modul de interceptare, iar vânătorii TIE se desprinseră din formaţie şi virară spre ele.

— Luke, sugeră Han, caută s-o opreşti, nu s-o distrugi. Să vedem câţi oameni au băgat imperialii înăuntru.

Foreza ajunsese acum în reticulul tânărului. Reducând nivelul energetic, Luke apăsă pe trăgaci.

Conul retezat sclipi când miezul de metal inert al proiectilului se vaporiză în gaz strălucitor. Restul aparatului părea însă intact şi Luke se pregătea pentru a doua salvă, când trapa superioară se deschise brusc.

Iar dinăuntru se năpusti o formă monstruoasă, cu aspect de robot.

— Ce...?

— Soldat spaţial, strigă Han. Din trupele de şoc, cu armură antigrav. Ţin-te bine!

Răsuci *Şoimul*, îndepărtându-l de soldatul spaţial, dar nu înainte ca un fulger să se declanşeze de pe o protuberanţă a raniţei acestuia, şi carlinga din jurul lui Luke se cutremură violent. Han continua să rotească nava, astfel că soldatul spaţial ieşi din raza vizuală a tânărului, şi alt şoc îi zgudui.

Apoi porniră să se îndepărteze... dar îngrozitor de lent. Luke înghiţi un nod imens, întrebându-se ce avarii suferiseră.

— Han, Luke – aţi păţit ceva? se auzi vocea îngrijorată a lui Wedge.

— Deocamdată nu, răspunse Han. I-aţi ras pe TIE?

— Da, însă foreza îşi continuă înaintarea.

— Faceţi-o praf, comandă Han. Fără mănuşi – pur şi simplu, distrugeţi-o. Aveţi însă grijă la soldatul spaţial, este înarmat cu torpile protonice miniaturale... sau cu ceva similar. O să-ncerc să-l atrag încoace, dar nu ştiu dacă-l pot păcăli.

— Nu ţine, anunţă posac Wedge. A rămas pe foreză. Se-ndreaptă spre o navă de linie pentru pasageri... se pare că va ajunge şi ea.

Han blestemă în şoaptă.

— Probabil că-năuntru mai sunt câţiva din trupele de şoc obişnuite. Bine, atunci va trebui s-o facem în modul cel mai neplăcut. Ţin-te bine, Luke – o să intrăm în el.

— Ce vrei să faci?

Ultimul cuvânt al lui Luke se pierdu în urletul motoarelor, când Han acceleră, apoi viră brusc. Foreza şi soldatul spaţial reapărură în raza vizuală a tânărului...

Wedge se înşelase. Soldatul spaţial nu rămăsese lângă foreza avariată, ba chiar se îndepărta rapid de ea. Protuberanţele gemene de pe raniţa lui sclipiră din nou şi peste două secunde fuzelajul *Şoimului* răsună sub torpilele protonice.

— Pregăteşte-te! răcni Han.

Luke se încordă, căutând să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă una dintre torpile i-ar fi lovit cupola... şi căutând să nu se întrebe dacă Han l-ar fi putut realmente izbi pe soldatul spaţial fără să intre în nava de linie aflată chiar înapoia acestuia. *Şoimul* continua să accelereze, ignorând salvele protonice...

Şi fără un cuvânt de avertizare, Han pică nava sub linia de foc a soldatului spaţial.

—Wedge: acum!

De sub raza vizuală a lui Luke, un X-interceptor ţâşni în sus, trăgând cu tunurile laser.

Iar foreza se preschimbă în fragmente arzătoare.

— Bine ţintit, comentă Han satisfăcut pe când cobora pe sub nava de linie gata să rupă principala antenă senzorială a *Şoimului*. La revedere, ţintaşule – bucură-te de spectacol!

Într-un târziu, Luke pricepu.

— Ne intercepta transmisiunile, rosti el. Ai vrut să-l păcăleşti să se îndepărteze de foreză.

— Te-ai prins. Eram sigur c-o să tragă cu urechea... imperialii o fac întotdeauna când au ocazia…

Amuţi brusc.

— Ce-i? întrebă Luke.

— Nu ştiu, răspunse încet Han. E ceva aici care-mi dă mereu de gândit, dar nu pot să-l prind. Nu contează! Ţintaşul nostru spaţial poate să rămână acolo – haidem să mai distrugem nişte foreze.

***

Era mai bine, gândi Pellaeon, că se aflau aici doar pentru a bloca inamicul. Sluisii şi aliaţii lor din Noua Republică opuneau o rezistenţă extraordinară.

Pe displayul statutului, o secţiune a schemei câmpului *Himerei* se înroşi.

— Repuneţi în funcţiune câmpul tribord, ordonă el scanând cerul în direcţia respectivă.

În zona aceea se găseau şase nave de război care trăgeau întruna, susţinute de o staţie de luptă poziţionată înapoia lor. Dacă senzorii le arătau că ecranele tribord ale *Himerei* începuseră să cadă…

— Turbo-laserele tribord, foc concentrat asupra fregatei de asalt, vector 32 cu 40, rosti calm Thrawn. Concentrare exclusiv asupra tribordului.

Artileriştii *Himerei* răspunseră cu o grindină pârjolitoare de foc laser. Fregata încercă să vireze, dar, chiar în timp ce manevra, întregul flanc tribord păru că scânteiază cu metal vaporizat. Tunurile din secţiunea respectivă, care trăseseră non-stop, se opriră brusc.

— Excelent, aprobă Thrawn. Echipele de tractare tribord, fixaţi pe ea şi apropiaţi-o. Încercaţi s-o menţineţi între câmpurile avariate şi inamic. Aveţi grijă să rămână cu tribordul spre noi – babordul poate să mai aibă armament activ şi echipe de luptă.

În mod vădit împotriva voinţei ei, fregata începu să se apropie. Pellaeon o privi câteva clipe, apoi reveni cu atenţia la ansamblul general al bătăliei. Nu avea nici o îndoială că echipa de tractare urma să-şi facă treaba

perfect; în ultimul timp, dovedise o creştere remarcabilă a eficienţei şi competenţei.

— Escadrila 4 TIE, urmăreşte grupul de B-interceptoare, comandă el. Tunul ionic babord, menţine presiunea pe centrul de comandă. Se răsuci spre Thrawn: Aveţi vreun ordin specific, domnule Amiral?

— Nu, clătină Marele Amiral din cap, se pare că bătălia se desfăşoară după planurile noastre. Ce se aude de la Liderul Ecranului?

Pellaeon privi displayul respectiv.

— Vânătorii TIE continuă să fie angajaţi cu nave de escortă, raportă el. Patruzeci şi trei de cârtiţe-foreze s-au ataşat cu succes de navele ţintă. Treizeci şi nouă dintre ele au început deplasarea spre perimetru. Patru întâmpină rezistenţă internă, dar anticipează o victorie rapidă.

— Celelalte opt?

— Au fost distruse. Inclusiv două dintre cele cu soldaţi spaţiali la bord. Unul dintre soldaţi nu mai răspunde – probabil că a fost ucis –, dar celălalt este în funcţiune. Liderul Ecranului i-a ordonat să se alăture atacului asupra navelor de escortă.

— Contramandează ordinul, rosti Thrawn. Ştiu că soldaţii spaţiali au o încredere infinită în puterile lor, însă costumele n-au fost proiectate pentru genul acesta de luptă. Liderul Ecranului să trimită un vânător TIE care să-l recupereze. În plus, anunţă-l ca brigada lui să înceapă retragerea spre perimetru.

— Acum, domnule Amiral? se încruntă Pellaeon.

— Bineînţeles. Thrawn indică din bărbie spre videcran. Prima dintre noile noastre nave va sosi în mai puţin de cincisprezece minute. Imediat ce vor ajunge toate, vom începe retragerea finală.

— Dar...

— Căpitane, vorbi Thrawn cu glas încet şi satisfăcut, forţele rebele din interiorul perimetrului nu ne interesează. Navele capturate sunt pe drum. Cu sau fără acoperirea vânătorilor TIE, rebelii nu pot face nimic pentru a le opri.

***

Han aduse *Şoimul* cât putu mai aproape de motoarele fregatei fără să rişte un contracurent, simţind diminuările energiei navei în timp ce Luke trăgea.

— Ceva rezultate? întrebă el, când ieşiră prin partea opusă.

— Nu, răspunse tânărul. Conductele de alimentare cu agent criogenic sunt prea blindate.

Han examină cursul fregatei, de-abia stăpânindu-se să nu izbucnească într-un potop de înjurături. Se apropiaseră deja ameninţător de mult de perimetrul bătăliei şi înaintau întruna.

— Aşa nu facem nimic! Trebuie să existe altă modalitate de a captura o navă de luptă.

— Ăsta-i rolul celorlalte nave, interveni Wedge. Pe de altă parte, ai dreptate – nu-i o soluţie.

Han ţuguie buzele.

— R2-D2, mai eşti pe linie?

Bip-ul droidului se auzi îndepărtat de pe coridor.

— Mai studiază o dată schemele alea, ordonă Han. Vezi dacă poţi găsi alt punct slab.

R2-D2 fluieră aprobator, totuşi nu era un bip foarte optimist.

— N-o să găsească nimic mai bun, făcu Luke repetând de altfel opinia lui Han. Nu cred că ne-a rămas altă opţiune. Va trebui să ies pe fuzelajul dorsal şi să-mi folosesc sabia de lumină.

— E o tâmpenie, mârâi Han, şi o ştii prea bine. Fără costum spaţial presurizat... şi cu agentul criogenic împrăştiindu-se peste tine, dacă reuşeşti...

— Ce-ar fi să folosim un droid? propuse Wedge.

— Nici unul dintre ei n-o poate face, răspunse Luke. R2-D2 nu deţine capacitatea de manipulare, iar lui C-3PO n-aş îndrăzni să-i dau o armă pe mână. Mai ales în condiţiile manevrelor noastre de acceleraţie maximă.

— Ne-ar trebui un braţ telecomandat, zise Han. Ceva ce Luke să folosească dinăuntru, în timp ce...

Se întrerupse. Într-un fulger de inspiraţie, îi venise ideea – lucrul care-l sâcâise din clipa când intraseră în bătălia aceasta nebună.

— Lando! strigă el în intercom. Lando! Vino-aici!

— L-am legat cu centurile, îi reaminti Luke.

— Atunci dezleagă-l şi adu-l aici, se răsti Han. Acuml

Luke nu mai pierdu timpul cu întrebări.

— Ce este? întrebă încordat Wedge.

— Eram pe Nkllon, când imperialii i-au furat forezele lui Lando, explică Han. Am fost nevoiţi să ne redirecţionăm transmisiunile din cauza unui bruiaj.

— Şi?

— Întrebarea este: De ce ne bruiau? Ca să nu putem cere ajutor Cui i-am fi putut cere ajutor? După câte vezi, aici nu ne bruiază.

— Nu mă prind... De ce?

— Pentru că erau nevoiţi. Pentru că...

— Pentru că majoritatea forezelor de pe Nkllon opera prin telecomandă radio, se auzi un glas obosit dinapoia sa.

Han se întoarse şi-l văzu pe Lando intrând încetişor în cabină, în mod evident la jumătate din viteza normală, totuşi vădit decis s-o facă. Luke îl urma imediat, ţinându-l uşor cu o mână de cot.

— Ai auzit? îl întrebă Han.

— Am auzit ce era important, încuviinţă Lando şi se lăsă să cadă în scaunul copilotului. Îmi vine să-mi dau palme, că nu mi-am dat seama mai devreme.

— Nu eşti singurul. Mai îţi aminteşti vreun cod de comandă?

— Pe cele mai multe. Ce-ţi trebuie?

— N-avem timp de şmecherii, făcu Han arătând spre fregata aflată acum sub ei. Forezele continuă să fie ataşate de nave. Activează-le.

— Să le activez! repetă Lando surprins.

— Exact! Toate sunt fixate în apropierea unei punţi sau aripi de comandă – dacă pot perfora destule echipamente şi fire electrice, ar trebui să le scoată din funcţiune.

Lando expiră zgomotos şi înclină capul spre un umăr, în gestul său obişnuit de acceptare lipsită de entuziasm.

— Tu eşti şeful, rosti şi în acelaşi timp începu să bată pe tastatura consolei de transmisiuni. Sper că ştii ce faci. Gata?

Han strânse din pumni.

— Fă-o!

Lando introduse ultima secvenţă a codului... şi, sub ei, fregata tresări.

Nu fusese un tremur de proporţii, cel puţin nu la început. Dar, pe măsură ce secundele treceau, deveni tot mai clar că acolo ceva nu era în regulă. Motoarele principale pâlpâiră de câteva ori, apoi amuţiră, printre rafale scurte ale auxiliarelor. Înaintarea spre perimetrul bătăliei încetini, cu suprafeţele direcţiei eterice activându-se şi dezactivându-se, străduindu-se să modifice cursul după vectori aleatorii. Nava aproape că se opri.

Brusc, flancul fuzelajului din partea opusă poziţiei forezei răbufni într-o flamă orbitoare.

— A ieşit pe partea cealaltă! icni Lando, neştiind dacă să fie mândru sau îngrozit de ceea ce făcuse.

Un vânător TIE, răspunzând probabil unui apel de salvare lansat de trupele de şoc dinăuntru, fu lovit direct de şuvoiul de plasmă supraîncălzită înainte ca să-l poată evita. Ieşi din el cu panourile solare în flăcări şi explodă.

— Merge! murmură Wedge, uluit. Uite – merge!

Han ridică ochii de la fregată. Împrejurul lor, în toată zona de andocare orbitală, navele ce porniseră spre adâncurile spaţiului începuseră să se zbată brusc, aidoma unor animale metalice cuprinse de spasmele morţii.

Şi din flancurile tuturor răzbăteau limbile incendiilor.

***

Timp de aproape un minut, Thrawn rămase în tăcere, privind consolele de statut, aparent ignorând bătălia care continua în jur. Pellaeon îşi ţinu răsuflarea, aşteptând inevitabila explozie de mândrie rănită faţă de neaşteptata răsturnare a situaţiei. Întrebându-se ce formă va căpăta explozia...

Brusc, Marele Amiral ridică ochii spre videcran.

— Vânătorii TIE din Ecran au revenit în navele noastre, căpitane? întrebă el calm.

— Da, domnule amiral.

Thrawn încuviinţă din cap.

— Comandă atunci începerea retragerii.

— Ă-ă-ă... retragerea? întrebă prudent Pellaeon, neaşteptându-se la ordinul acela.

Thrawn îl privi cu o umbră de surâs pe chip.

— Te aşteptai poate să ordon un atac cu toate forţele? Să încerc să ne acopăr înfrângerea printr-o frenezie de false şi inutile acte de eroism?

— Bineînţeles că nu, protestă căpitanul.

În adâncul sufletului, ştia însă că Thrawn cunoştea adevărul. Marele Amiral îşi păstră zâmbetul, dar acesta deveni de gheaţă.

— Nu am fost înfrânţi, căpitane, vorbi el încet. Doar puţin încetiniţi. Avem Wayland şi comorile din tezaurul împăratului. Sluis Van trebuia să fie doar o acţiune preliminară campaniei, nu campania în sine. Atâta vreme cât deţinem muntele Tantiss, victoria noastră finală continuă să fie asigurată.

Se întoarse spre videcran, cu o expresie gânditoare.

— Am pierdut captura aceasta, căpitane, dar nimic altceva. Nu voi irosi nave şi oameni, încercând să schimb ceea ce nu poate fi schimbat. Vor mai apărea destule oportunităţi de a obţine navele de care avem nevoie. Execută ordinul primit!

— Da, domnule amiral.

Pellaeon reveni spre consola sa, simţindu-se străbătut de un val de uşurare. Aşadar, nu avea să fie nici o explozie şi... cu un fior de vinovăţie, îşi dădu seama că trebuia să fi ştiut asta din capul locului. Thrawn nu era un simplu militar, asemenea multor altora sub care slujise căpitanul, ci un războinic adevărat, care ţinea permanent seama de obiectivul final, nu de gloria sa personală.

Uitându-se pentru ultima dată spre videcran, Pellaeon dădu ordinul de retragere. Şi se întrebă, o dată în plus, cum s-ar fi desfăşurat Bătălia pentru Endor, dacă Thrawn ar fi fost la comandă.

32

Oficial, luptele încetară ceva mai târziu decât retragerea flotei imperiale. Dar fără distrugătoarele spaţiale, rezultatul nu fu pus nici o clipă la îndoială.

Trupele de şoc au reprezentat partea cea mai uşoară. Cei mai mulţi soldaţi erau deja morţi, ucişi atunci când activarea cârtiţelor-foreze de către Lando perforase sasurile pneumatice ale navelor deturnate, deschizându-le vidului cosmic, iar restul fuseseră înfrânţi fără dificultate. O problemă cu totul diferită o reprezentară cei opt soldaţi spaţiali ale căror costume antigrav le permiseseră să continue lupta şi după dezafectarea aparatelor lor. Ignorând apelurile de predare, ei se răspândiseră prin şantierele spaţiale, decişi în mod clar să cauzeze cât mai multe distrugeri cu putinţă. Şase au fost urmăriţi şi distruşi, ceilalţi doi se autodistruseseră finalmente, unul dintre ei reuşind să avarieze o corvetă.

Lăsa în urmă un şantier spaţial şi facilităţi orbitale alarmate... şi multe nave majore serios avariate.

— Nu-i tocmai ceea ce se poate numi o victorie răsunătoare, mormăi Afyon, examinând ceea ce mai rămăsese din puntea lui *Larkhess* prin intermediul unui videcran presurizat, şi pipăindu-şi în acelaşi timp plasturele de pe frunte. Vreo două luni va dura numai recablarea circuitelor de comandă.

— Ai fi preferat ca imperialii să fi pus mâna pe ele în perfectă stare? întrebă Han dinapoia lui, încercând să-şi ignore propriile sentimente confuze vizavi de finalul bătăliei.

Da, soluţia funcţionase... Însă cu ce rezultate?

— Câtuşi de puţin. Aţi făcut ceea ce trebuia să faceţi – şi aş fi zis-o, chiar dacă viaţa mea n-ar fi fost în joc. Pe de altă parte, spun ceea ce vor spune alţii: distrugerea tuturor navelor, pentru a le salva, n-a fost soluţia optimă...

Han privi spre Luke.

— Parc-ar fi vorbit consilierul Fey'lya, mârâi el acuzator.

— Exact, încuviinţă Afyon.

— Din fericire, Fey'lya e singur, comentă Luke.

— Dar foarte gălăgios, preciză acru Han.

— În plus, adăugă Wedge, mulţi au început să-l asculte. Inclusiv dintre liderii militari.

— Va găsi cu siguranţă o cale de a folosi incidentul ăsta în favoarea carierei lui politice, aprobă Afyon. Fiţi cu ochii pe el!

Replica lui Han fu întreruptă de un piuit dinspre intercomul mural. Afyon se apropie de aparat şi acţionă comutatorul.

— Aici căpitanul Afyon, rosti el.

— Centrul de Control sluis, se auzi un glas. Avem o transmisie de pe Coruscant, pentru căpitanul Solo. Este acolo?

— Aici sunt, se apropie Han de difuzor. Fă-mi legătura!

După o pauză scurtă, se auzi o voce familiară căreia îi simţise lipsa.

— Han? Sunt eu, Leia.

— Leia! exclamă Han, simţind cum un surâs încântat şi probabil uşor prostesc i se lăţea pe chip; după o clipă însă... Stai aşa! De ce te-ai întors pe Coruscant?

— Cred că am rezolvat cealaltă problemă a noastră, rosti ea cu un glas pe care abia acum bărbatul îl simţi încordat şi răguşit. Cel puţin pentru moment...

Han se încruntă spre Luke.

— Doar erezii.

— Nu-i chiar foarte important în clipa de faţă. Cu adevărat important este să vii imediat aici.

Un ghem rece şi neplăcut se instală în pieptul lui Han. Pentru ca Leia să fie atât de tulburată...

— Ce s-a-ntâmplat?

O auzi inspirând adânc.

— Amiralul Ackbar a fost arestat şi îndepărtat de la comandă. Motivul invocat – trădare!

Cabina se scufundă brusc într-o tăcere fragilă. Han îi privi pe rând pe Luke, Afyon şi Wedge. Nu era totuşi nimic de comentat.

— Vin cât pot de repede, încuviinţă el. Luke este cu mine – vrei să-l aduc?

— Da, dacă poate să vină. Ackbar va avea nevoie de cât mai mulţi prieteni.

— Bine, murmură Han. Dacă mai ai alte noutăţi, apelează-mă în *Şoim*. Plecăm imediat.

— Vă aştept. Te iubesc, Han.

— Şi eu te iubesc.

Han dezactivă comunicatorul şi-i privi pe ceilalţi.

— Ei bine, vorbi el fără să se adreseze cuiva anume, se pare că lovitura de ciocan soseşte mai repede decât crezusem. Mă însoţeşti, Luke?

Tânărul se uită spre Wedge.

— Oamenii tăi au avut timp să se ocupe de X-interceptorul meu?

— Încă nu, dar a fost trecut în mod oficial în fruntea listei de priorităţi. Va fi gata de zbor în două ore. Chiar dacă va trebui să demontez alimentatoarele navei mele!

Luke aprobă din cap şi se întoarse către Han.

— În cazul ăsta, plec spre Coruscant cu nava mea. Voi veni să-l iau pe R2-D2 din *Şoim*.

— Bine. Haide!

— Mult noroc, rosti încet Afyon în urma lor.

Aşa era, gândi Han, în vreme ce se grăbeau prin coridor spre trapa unde era andocat *Şoimul*: ciocanul cobora pentru a lovi. Dacă Fey'lya şi facţiunea lui loveau prea tare şi prea rapid – şi, cunoscându-l pe Fey'lya, aşa aveau să se petreacă lucrurile...

— Am putea fi în pragul unui război civil, murmură Luke citindu-i gândurile.

— Mda, dar nu vom permite aşa ceva, replică Han cu o încredere pe care n-o simţea. N-am scăpat dintr-un război, ca să stăm cu braţele încrucişate şi să ne uităm la un bothan ambiţios care strică tot ce s-a câştigat.

— Cum o să-l oprim?

Han făcu o grimasă.

— O să ne gândim noi la ceva.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au

devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au

dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau

controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit

funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că

odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

